

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

kayıp ruhlar mahzeni

C. J. TUDOR

**Bazen en kötüsünü yaşadığını zannedersin.
Ama bu yalnızca bir başlangıçtır.**

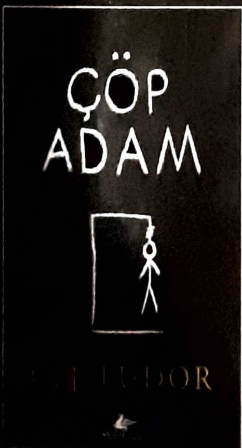
Kız kardeşim Annie kayboldu.
Bir gece öylece ortadan kaybolup gitti.
Onu her yerde aradık.
Artık en kötü ihtimali konuşuyorduk.
Kırk sekiz saat sonra Annie mucize eseri geri döndü.
Fakat ona ne olduğunu, nereye gittiğini asla söylemiyor,
tek kelime etmiyordu.
Anlamlandıramadığımız, korkunç bir şeyler yaşamıştı.
Ve en önemlisi, Annie artık benim o tatlı,
sevecen kardeşime hiç mi hiç benzemiyordu.
Evet, o artık benim kardeşim değildi, bundan emindim.
Kendime itiraf etmekte zorlansam da artık ondan
ölümüne korkuyordum...

“Zihninizi felç edecek kadar korkutucu sahnelerle karşılaşacaksınız.
Bu romanı okuyan kimse sonunda nasıl bir şeyle karşılaşacağını
tahmin edemez...”

Daily Mail

“Küçük bir kasaba, gizli kalmış sırlar ve geçmişin hayaletleri...
C. J. Tudor zekâsıyla herkesi kendine hayran bırakacak.”

Wendy Walker

Kayıp Ruhlar Mahzeni

Pegasus Yayınları: 2145

Kayıp Ruhlar Mahzeni

C. J. Tudor

Özgün Adı: The Taking of Annie Thorne

Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan

Editör: Gizem Aldoğan

Düzeltili: Halûk Kürşad Kopuzlu

Sayfa Tasarımı: Meral Gök

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A

Bayrampaşa/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Eylül 2019

ISBN: 978-605-299-739-0

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2019

Copyright © C. J. Tudor, 2019

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

 [pegasusyayinlari](https://www.facebook.com/pegasusyayinlari) [pegasusyayinevi](https://twitter.com/pegasusyayinevi) [pegasusyayinlari](https://www.instagram.com/pegasusyayinlari) [Pegasus Yayınları](https://www.youtube.com/PegasusYayinlari)

C. J. TUDOR

Kayıp Ruhlar Mahzeni

İngilizceden çeviren:

Merve Sevtap Ilgın

PEGASUS YAYINLARI

Biz yazarlar yapboz gibiyizdir. Sabra, tahammüle ve bazen de parçaları toplayacak birine ihtiyaç duyarız.

Beni tamamladığı için Neil'e.

Giriş

Gary kötü bir şeyle karşılaşacağını daha kır evine girmeden önce bile adı gibi biliyor.

Açık kapıdan ağır ağır dışarı sızan o mide bulandırıcı koku ile sıcak ve nemli koridorda vızıldayan sinekler bu evde kötü, hem de çok kötü bir şeyler döndüğünü ele vermeye yetmiyorsa bile etrafı saran sessizlik bunu doğruluyor.

Garaj yolunda beyaz renkli şık bir Fiat duruyor. Kapının önüne bir bisiklet dayanmış ve lastik çizmeler hemen kapı eşiğinde çıkarılmış. Burası bir aile evi. Aile evleri boş olsa bile yaşamın yankısına sahiptir. Bu ev gibi, insana kötü bir şeyler olduğunu hissettiren, ağır, kalın, boğucu bir sessizlik yorganıyla sarmalanmazlar.

Gary yine de bir kez daha sesleniyor. “Merhaba. İçeride kimse var mı?”

Cheryl elini uzatıp açık kapıyı hızlı hızlı tıklatıyor. Geldiklerinde kapı kapalıydı, ama kilitli değildi. İşte, kötü bir işaret daha. Arnhill küçük bir kasaba olabilir ama insanlar yine de kapılarını kilitler.

“Polis!” diye bağıyor Cheryl.

Cevap yok. Ne hafif bir ayak sesi ne bir gıcirtı ne bir fısıltı; hiçbirisi işitilmiyor. Gary derin bir iç çekiyor, batıl inançları yüzünden içeri girmek hiç içinden gelmiyor. Bunun nedeni ölümün

çürümüş kokusu değil yalnızca. Başka bir şey var. Ona hemen şimdi arkasını dönüp çekip gitmesini söyleyen ilkel bir güdü.

İncecik tek kaşı havaya kalkmış Cheryl, “Komiserim?” diyerek sorgulayan gözlerle ona bakıyor.

Gary dönüp bir altmış iki boyunda, kırk beş kilo ağırlığındaki ortağını süzüyor. Yaklaşık bir doksan boyunda ve neredeyse yüz otuz kilo olan Garry, narin bir ceylan yavrusunu andıran Cheryl’in yanında Ayı Baloo gibi kalıyor. Yani en azından görünüşte. Kişiliği hakkında ise şu kadarını söylemek yeter: Ne zaman bir Disney filmi izlese, Gary’nin gözleri yaşarır.

Gary çaresizce başını sallıyor ve ikili içeri giriyor.

Çürümeye yüz tutmuş ceset kokusu katlanılacak gibi değil. Gary yutkunuyor, ağzından nefes alıp vermeye çalışıyor ve içinden ümitsizce, keşke bu çağrıya başka biri, *herhangi biri* yanıt verseydi, diye geçiriyor. Cheryl ise tiksintiyle yüzünü buruşturmuş, eliyle burnunu kapatıyor.

Bu tarz küçük kır evlerinin planı birbirine benzer. Küçük bir koridor. Solda merdivenler. Sağda oturma odası ve en arkaya kondurulmuş minicik bir mutfak. Gary oturma odasına yöneliyor. Eliyle itip kapıyı açıyor.

Daha önce de ceset gördü elbette. Vurkaça kurban gitmiş küçük bir çocuk. Çiftlik aletlerinin arasında parçalanmış bir delikanlı. İkisi de korkunçtu, evet. Bunu söylemeye bile gerek yok. Ama bu defaki... akıl almaz, diye düşünüyor. Gerçekten çok fena.

Cheryl fısıltıyla, “Siktir,” diyor. Gary bile daha uygun bir ifade seçemezdi.

Dehşet tınısı yüklü bu tek kelimelik küfür her şeyi dile getiriyor. *Siktir.*

Bir kadın, odanın ortasındaki eski püskü deri kanepeye yığılmış, yüzü düz ekran televizyona dönük. Televizyonun camında örümcek ağını andıran bir çatlak var, etrafını onlarca miskin kurt sineği istila etmiş.

Sineklerin diğerk yarısı kadının etrafında vızıldıyor. Gary, kadın değıl bu, ceset, diye kendi kendini düzeltiyor. Artık bir kişi değıl o. Yalnızca bir ceset. Sıradan bir vaka. Kendine gel.

Çürümeye başladığı için şişmiş olmasına rağmen Gary bu kadının hayattayken muhtemelen soluk tenli ve zayıf biri olduğunu tahmin ediyor. Oysa şimdi teni yeşil damarlarla bezenmiş. İyi giyimli. Ekoseli gömlek, dar kesim kot pantolon ve deri çizmeler. Kafasının büyük bir bölümü artık yerinde olmadığı için yaşını kestirmek zor. Yani, aslında tam olarak yerinde olmadığı söylene-
mez. Gary kafanın parçalarını duvarın, kitaplığın ve minderlerin üstünde görebiliyor.

Tetiğı kimin çektiğı hususunda şüpheye mahal yok. Pompalı tüfek hâlâ kadının kucagında duruyor, şişmiş parmakları tüfeğı kavramış. Gary ne yaşanmış olabileceğini hızlıca değerlendiriyor. Silahı ağzına dayamış, tetiğı çekmiş, mermi hafiften sola meyledip çıkmış, ki en akla uygunu bu çünkü en çok hasar o tarafta oluşmuş ve tüfek de kadının sağ elinde.

Gary yalnızca üniformalı bir komiserdi, adli tıpla pek işi olmaz. Ama *CSI* dizilerine fazlasıyla aşına.

Belli ki çürüme çok hızlı başlamış. Küçük kır evi sıcak, aslına bakılırsa boğucu derecede sıcak. Hava dışarıda yirmi beş derece civarında, pencereler kapalı, hatta perdeler çekili olmasına rağmen oda sıcaklığı otuz derecenin üzerine çıkmış olmalı. Gary şimdiden sırtından aşağıya süzülen ve koltuk altlarını ıslatan teri hissedebiliyor. Normalde serinkanlılığı kolay kolay elden bırakmayan Cheryl bile alnını siliyor, gördüklerinden rahatsız olmuşa benziyor.

Cheryl, Gary'nin ondan duymaya alışık olmadığı bir bezginlikle, "Yuh. Buranın hali ne böyle," diyor.

Dudaklarını büzmüş, yüzünde ciddi bir ifadeyle kanepedeki cesede bakıyor ve başını iki yana sallıyor, ardından gözleriyle odanın geri kalanını tarıyor. Gary onun ne düşündüğünü biliyor. *Güzel bir ev. Güzel bir araba. Güzel kıyafetler. Ama işte, bilemez-*

sin. Dışarıdan bakınca insanların iç dünyasında neler döndüğünü asla bilemezsin.

Deri kanepeler haricindeki mobilyalar ağır, meşe bir kitaplıktan, küçük bir sehpadan ve televizyondan ibaret. Gary, ekrandaki çatlağı ve etrafında uçuşan sineklerin neden o deliğe bu kadar taktıklarını merak ederek tekrar televizyona bakıyor. O tarafa yaklaşırken kırık camlar ayaklarının altında çatırdayınca başını yere eğiyor.

Yakından bakınca, sinekleri çeken şeyin ne olduğunu anlıyor. Parçalanmış camlar, kurumuş siyah kanla kaplı. Hatta çok daha fazlası ekrandan yere akmış. Gary, yer döşemesinin üstüne yayılmış bu yapış yapış kan birikintisine basmaktan son anda kurtulduğunu fark ediyor.

Cheryl de onun yanına gidiyor. “Bu da ne böyle? Kan mı?”

Gary bisikleti düşünüyor. Lastik çizmeleri. Sessizliği.

“Evin geri kalanını kontrol etmeliyiz,” diyor. Cheryl de ona sıkıntılı gözlerle bakıp başını sallıyor.

Merdivenler dik, basınca gıcırıyor ve basamakları koyu kan izleriyle kaplı. Yukarıdaki dar sahanlık iki yatak odasına ve küçük bir banyoya açılıyor. Sıcak her nasılsa sahanlıkta daha bir yoğunlaşıyor, o kötü koku daha da iğrençleşiyor. Gary, Cheryl’e, gidip banyoyu kolaçan etmesini işaret ediyor. Bir an için Cheryl’in buna karşı çıkacağını zannediyor. Kokunun yatak odalarının birinden geldiği ortada ama Cheryl yine de bir defalığına Gary’nin kıdemli memur rolünü üstlenmesine izin veriyor ve temkinli adımlarla sahanlığı geçiyor.

Gary ilk yatak odasının kapısında dikiliyor, genzinde acı, metalik bir tat var. Sonra yavaşça kapıyı aralıyor.

Oda bir kadına ait. Temiz, düzenli ve boş. Gardırop köşede, çekmeceli sandık pencerenin önünde, yatağın üzerine şu eski moda krem rengi kuş tüyü yorganlardan örtülmüş. Komodinin üstünde bir lamba ve sade bir ahşap çerçevenin içinde tek bir fotoğraf duruyor. Gary odaya girip çerçeveyi eline alıyor. Bir

çocuk, on on bir yaşlarında, ufak tefek, sıska, dişlerini göstererek gülmüş, sarı saçları darmadağınık. Gary, *Tanrım. Lütfen, hayır,* diye dua ederken buluyor kendini.

Kalbine çöken ağırlıkla koridora döndüğünde Cheryl'i kireç gibi bir yüzle gergin bir halde buluyor.

Cheryl, "Banyo boş," diyor. Gary o anda onun da aynı şeyi düşündüğünü biliyor. Geriye sadece bir oda kaldı. Bir kapıyı daha açınca büyük ödülü ortaya çıkaracaklar. Gary öfkeyle kolunu sallayarak uçuşan sineklerden birini defediyor. Koku burnunu şimdiden böylesine tıkamamış olsa belki odaya girmeden önce doğru düzgün bir nefes alabilirdi. Bunun yerine kapı koluna uzanıyor ve kapıyı iterek açıyor.

Böyle durumlarda Cheryl'in midesi sağlamdır, ama Gary onun öğürdüğünü duyuyor. Kendi midesi de ağzına geliyor ama bulantıyı geri püskürtmeyi başarıyor.

Durumun fena olduğunu düşünmekle hata etmiş. Resmen kâbus bu, kâbus.

Çocuk yatağında yatıyor, üstünde kocaman bir tişört, bol bir şort ve ayaklarında da beyaz spor çorapları var. Çorapların lastiği bacaklarının şişmiş etine gömülmüş.

Gary elinde olmadan çorapların nasıl da bembeyaz olduğunu fark ediyor. Kör edici bir beyazlık sanki. Taptaze, ferah, deterjan reklamlarındaki gibi. Belki de diğer her şey kıpkırmızı olduğu için o beyazlık bu kadar göze çarpıyordur. Koyu kırmızı bir renk. Tişörtünü çizgi çizgi boyamış, yastıkları ve çarşafı tamamen lekelemiş. Çocuğun yüzünün olması gereken yerde lapa gibi, kocaman bir kırmızı yığın var. Yüz hatları ayırt edilemez hale gelmiş, harap olmuş et yığının üstü kımıl kımıl kaynaşan kurtlarla, sineklerle, böceklerle kaplı.

Gary'nin aklı parçalanmış televizyon ekranına ve yerdeki kan birikintisine gidiyor ve birden anlıyor. Çocuğun kafası televizyona vurulmuş, hem de defalarca kez. Sonra çocuk tanınmaz hale gelinceye, geride bir yüzü kalmayınca dek yere vurulmuş.

Ve Gary yüzünü diğer kırmızıya çevirdiğinde, belki de amaç buydu, diye düşünüyor. Odadaki en belirgin kırmızılığa bakıyor. Gözden kaçması imkânsız o kırmızılığa. Çocuğun cesedinin ardındaki duvara alelacele yazılmış kocaman harfler:

BENİM OĞLUM DEĞİL

1

Asla geri dönme. İnsanlar hep böyle söyler. Bir şeyler değişmiş olacak. Hatırladığın halleriyle kalmayacaklar. Geçmişini arkada bırak. Tabii bunu söylemesi kolay. Geçmişin insanın ağzına ağzına gelmek gibi bir huyu var. Bozulmuş köri sosu gibi.

Geri dönmek istemiyorum. Gerçekten. Dilek listemde bundan daha üst sıralarda yer alan bazı şeyler var, örneğin fareler tarafından canlı canlı yenilmek veya çizgi dansı öğrenmek gibi. Büyüdüğüm o bok çukurunu tekrar görmeyi nasıl da istemiyorum, buradan hesap edin. Ama bazen kötüyü seçmekten başka seçeneğiniz olmuyor.

İşte bu yüzden kendimi, saat sabahın yedisine gelirken, Kuzey Nottinghamshire kırsalındaki dönemeçli bir otobanda direksiyon başında buluyorum. Bu yolu uzun süredir görmemiştim. Düşündüm de aslında sabahın yedisini bile uzun zamandır görmemiştim.

Yol sessiz. Gazlayıp beni geçen pek az araç var, bir tanesi korna çalıyor (kim bilir hangi boktan işine birkaç dakika daha erken gitmek zorunda olduğu için Lewis Hamilton tarzındaki sürüşünü engellediğimi belirtiyor şüphesiz). Ona adil davranmak için arabamı yavaş sürüyorum. Ön cama doğru eğilmişim, direksiyonu kavrayan ellerimin boğumları beyaza kesmiş.

Araba kullanmayı sevmiyorum. Bundan mümkün olduğunca kaçınıyorum. Yürüyorum, otobüse biniyorum, uzun yolculuklar için treni tercih ediyorum. Ne yazık ki Arnhill hiçbir otobüs firmasının rotasında yer almıyor; en yakın tren istasyonu ise otuz

kilometre uzakta. Yani tek seçenek araba kullanmak. Dediğim gibi, bazen başka seçeneğiniz olmuyor.

Sinyal veriyor ve anayoldan çıkıp bir dizi çok daha dar, çok daha tehlikeli kasaba yolunu izliyorum. Kızıl kahve ve kirli yeşil tonlarında tarlalar iki yanda uzanıyor, domuzlar bakımsız kayın ormanlarının arasındaki paslanmış oluklu barakaların havasını soluyor. Sherwood Ormanı bu. Ya da ondan geriye ne kaldıysa artık. Bugünlerde Robin Hood'u ve Küçük John'u bulabileceğiniz yegâne yerler, tabelalarına o ikisinin uyduruk resimlerinin çizildiği köhne barlar. İçerideki adamlar sizi gördüğüne sevinecektir. Sizden çalacakları tek şey ise dişleriniz olur, o da onlara yan bakma gafletine düşerseniz.

Hem burası *meymenetsiz kuzey* de sayılmaz. Nottinghamshire o kadar da kuzeyde değil (M25 otoyolunun cehennem kucağından hiç ayrılmadığını farz ediyorum) ama yine de kırsaldan beklemediğiniz kadar renksiz, düz ve cansızdır. Bir zamanlar buralarda faal olan madenler nasıl olduysa bu yerin canını içinden kazıp çıkarmış sanki.

Medeniyete benzeyen herhangi bir şeyi, ne bileyim mesela bir McDonald's logosunu görelî epey zaman oldu derken nihayet soldaki yazıları silinmiş, yamuk tabelanın yanından geçiyorum: ARNHILL'E HOŞ GELDİNİZ.

Bu yazının altına sözünü sakınmayan biri küçük bir şey eklemiş: VE SİKİLMEYE.

Arnhill, ziyaretçilerine kucak açacak bir kasaba değil. Daha ziyade tatsız, kasvetli, suratsız bir yer burası. Kendi içine kapalı, ziyaretçilerden şüphe duyan... Aynı zamanda hem soğukkanlı hem sabit fikirli hem de bezdiricidir. Oraya vardığınızda size yiyecekmiş gibi bakan, ayrılırken de ardınızdan tiksintiyle yere tüküren kasabalardandır.

Dış mahallelerdeki birkaç çiftlik ve taştan yapılma kır evleri haricinde, Arnhill'de ilgi çekici ve görmeye değer hiçbir şey bulamazsınız. Maden ocağının kapatılmasının üzerinden neredeyse

otuz yıl geçmiş olsa da mirası, toprağa nüfuz etmiş maden filizi gibi hâlâ kasabada hüküm sürer. Artık evlerde sazdan çatılar ve asma küfeler yok. Şimdilerde evlerin dışına asılan tek şey çamaşır ipleri ve az sayıdaki Aziz George bayrakları.

Anayol boyunca sıra sıra uzanan ve hepsi bir örnekmiş gibi görünen is lekeli tuğla binalardan biri, köhne bir bara ait. Barın adı, Koşan Tilki. Eskiden iki bar daha vardı; Arnhill Cephaneesi ve Öküz. Ama bunlar yıllar önce kapandı. O zamanlar (benim zamanımda), Tilki'nin sahibi olan Çingene lakaplı kişi, bizim gibi nispeten daha büyük çocukların orada içmesine göz yumardı. Üç tane büyük boy snakebite devirdiğimi, kirli tuvaletlerden birinde bütün iç organlarım dışarı çıkarcasına kustuktan sonra kafamı kaldırdığımda onu elinde bir paspas ve kovayla tepemde dikilirken gördüğümü hâlâ hatırlıyorum.

Hemen yanındaki paket servis yapan ve kızarmış balık ile patates satan Wandering Dragon her iddiasına girerim ki ne yeni bir badanadan ne yeni bir menüden ne de herhangi bir ilerlemeden nasibini almış haldedir. Mutlak anılarımda bir kusur var: Poşetler dolusu şekerleme, uçan daire ve Wham şekerlemelerinden aldığımız köşedeki büfe gitmiş, yerine bir Sainsbury's marketi açılmış. Sanırım Arnhill bile kalkınmaya bir yere kadar direnebiliyor.

Bunun haricinde korktuğum başıma geldi. Hiçbir şey değişmemiş. Burada her şey ne yazık ki tam da hatırladığım gibi.

Ana cadde boyunca arabamla ilerliyorum, köhne çocuk parkını ve meydandaki çayırılığı geçiyorum. Bu çayırılığın tam ortasında bir madenci heykeli yükseliyor. 1949 yılında yaşanan Arnhill Kömür Madeni kazasında ölen madencilerin anısına dikilmiş.

Kasabanın önemli yerlerini geçip küçük bir tepeye varıyorum ve orada okulun kapılarını görüyorum. Şimdiki adıyla Arnhill Akademisi. Binaya yeni bir dış cephe kaplaması yapmışlar, bir defasında en tepesinden bir çocuğun düştüğü eski İngilizce binasını yıkıp yerine yeni bir oturma alanı kondurmuşlar. Boku altın tozuna bulasanız da yine boktur. Bunu iyi bilirim.

Binanın arkasındaki personel otoparkına park ettikten sonra hurdaya dönmüş Golf model arabamdan çıkıyorum. Otoparkta iki araba daha var – kırmızı bir Corsa ile eski bir Saab. Yaz tatillerinde okullar nadiren boş olur. Öğretmenlerin hazırlamaları gereken ders planları, düzenlemeleri gereken sınıf panoları ve gözden geçirmeleri gereken meseleler vardır. Ve bazen de katılmaları gereken görüşmeler.

Arabamı kilitledikten sonra topallamamaya çalışarak danışmaya doğru yürüyorum. Bugün bacağıma acıyor. Biraz araba kullanmaktan, biraz da burada olmanın stresinden. Bazıları migren ağrısı çeker, bense ona eşdeğer bir acıyı bacağımda taşıyorum. Şu bastonumu ciddi kullanmam lazım. Ama ondan nefret ediyorum. Kendimi sakatmışım gibi hissettiriyor. İnsanlar bana acıyarak bakıyor. Bana acınmasından nefret ederim. İnsanlar yalnızca gerçekten acınacak halde olanlara acımalı.

Acıdan yüzümü buruşturarak ana kapıya giden basamakları çıkıyorum. Kapının üstündeki parlak levhada şunlar yazılı: *İyi, daha iyi, en iyi. Asla durma. İyiysen daha iyi, daha iyiysen en iyi olana kadar.*

İlham verici güya. Ama ben Homer Simpson alternatifini düşünmeden edemiyorum: *Çocuklar, elinizden geleni yaptınız ama acınacak derecede başarısız oldunuz. Buradan alınacak ders şu: Asla denemeyin.*

Kapının yanındaki dâhilî telefona basıyorum. Cızırdıyor. Konuşmak için yaklaşıyorum.

“Bay Price’i görmeye gelmiştim.”

Bir cızırtı daha, sonra güçlü bir parazit sesi geliyor ve kapı vızıldıyor. Cızırtıdan acıyan kulağımı kaşıyarak kapıyı açıp içeriye giriyorum.

Beni ilk çarpan şey koku oluyor. Her okulun kendine has bir kokusu olur. Modern okullar dezenfektan ve tahta silgisi kokar. Özel okullar tebeşir, ahşap parke ve para kokar. Arnhill Akademisi ise bayat hamburger köftesi, taşmış tuvalet ve hormon kokuyor.

“Buyurun?”

Camlı danışma bölmesinin ardından kısacık kesilmiş gri saçlı, gözlüklü, ciddi görünümlü bir kadın bana bakıyor.

Bayan Grayson olmasın bu? Hayır, kesinlikle değil. O şimdiye kadar çoktan emekli olmuştur. Sonra birden fark ediyorum. Çenesindeki şişkin kahverengi benden hâlâ aynı kalın, kapkara kıllar fışkırıyor. *Vay be*. Hakikaten oymuş. Bu demek oluyor ki onca yıl önce ben onun dinozor kadar yaşlı olduğunu sanırken o olsa olsa kırklarında falan mıymış? Şu an benim olduğum yaşta yani.

“Bay Price’ı görmeye gelmiştim,” diye yineliyorum. “Adım Joe... Yani, şey, Bay Thorne.”

Beni hatırladığına dair bir pırıltı arıyorum gözlerinde. Ama yok. Zaten ben fi tarihinde buradaydım; hem kadıncağız şu kapılardan geçen kim bilir ne çok öğrenci görmüştür. Üstüne bol gelen üniformasıyla danışmanın önünde koşturan, adını seslenmesin diye dualar eden, gömleğini dışarı çıkardığı veya okul kurallarına uymayan spor ayakkabılar giydiği için azarlanan o sıksa çocuk değildim artık.

Bayan Grayson çok da kötü biri değildi aslında. Küçük ofisinde ufak tefek, utangaç çocuklar görürdüm bazen. Okulun hemşiresi görev başında değilse çocukların yaralı dizlerine yara bandı yapıştırır, öğretmenlerini görmeyi bekleyen çocukların ofisinde oturup meyve suyu içmelerine veya bahçede gördükleri eziyetten biraz olsun uzaklaşmaları için dosyalama işlerine falan yardım etmelerine izin verirdi. Onun ofisi bir tür sığınaktı.

Ama Bayan Grayson yine de ödümü koparırdı.

Hâlâ da koparıyor anlaşılan. Hem onun hem kendimin hem de okulun zamanını boş yere harcadığımı hissettirircesine iç çekip telefona uzanıyor. Acaba bugün neden işbaşında diye merak ediyorum. Ne de olsa eğitimci değil. Gerçi bir yandan da hiç şaşırtmıyor bu beni. Çocukken de Bayan Grayson’ı okulun

dışında bir yerde hayal edemezdim. Binanın bir parçasıydı o. Her zaman hazır ve nazır.

“Bay Price?” diye ciyaklıyor. “Burada sizi görmek isteyen Bay Thorne adında biri var. Tamam. Evet. Peki.” Ahizeyi yerine koyuyor. “Şimdi geliyor.”

“Harika. Teşekkür ederim.”

Bana hiç aldırış etmeden bilgisayarına gömülüyor. Çay veya kahve ikram etmeye niyeti yok. Oysa şu anda her bir zerrem kafein diye yalvarıyor. Plastik sandalyelerden birine oturup müdür tarafından azarlanmayı bekleyen yaramaz bir öğrenci gibi görünmemeye çalışıyorum. Dizim zonkluyor. Ellerimi dizimin üzerine koyup parmaklarımla çaktırmadan diz kapağıma masaj yapıyorum.

Pencereden bakınca okul kapısının oralarda takılan üniformasız birkaç çocuk görüyorum. Red Bull yudumluyor, akıllı telefonlarının ekranındaki bir şeye gülüyorlar. *Deja vu* yaşıyorum. Tekrar on beş yaşındayım sanki, aynı kapının oralarda takılıyorum, Panda Cola şişesinden yudumlar alıyorum... Akıllı telefonlardan önce neye bakıp kıkır kıkır gülüyorduk gerçekten? *Smash Hits* sayılarına ve aşırığımız porno dergilere sanırım.

Başımı çevirip ayağımdaki botlara bakıyorum. Derisi biraz eskimiş. Boyasam iyi olurmuş hani. *Cidden* bir kahveye ihtiyacım var. Tam da daha fazla dayanamayıp içecek bir şey istemek üzereyken cilalı yer döşemesine basan ayakkabıların gıcirtısını ve ana koridordaki çifte kapının açıldığını duyuyorum.

“Joseph Thorne?”

Ayağa kalkıyorum. Harry Price aşağı yukarı tahmin ettiğim gibi bir tip. Ellilerinin ortasında, posası çıkmış gibi görünen, zayıf, biçimsiz takım elbisesinin altına mokasen giymiş bir tip. Sanki her an kötü bir haber almayı bekliyormuş gibi bir ifade takınan suratının tepesinden başlayarak geriye doğru taranmış kır saçları epey seyrelmiş. Kötü kokulu bir tıraş losyonu, feci bir bezginlik havası gibi buram buram üstüne sinmiş.

Gülümsüyor. Dişlerindeki nikotin lekelerini belli eden zoraki bir gülümseme bu. Manchester'dan ayrıldığımdan beri sigara içmediğimi hatırlatıyor bana. Bu ani sigara isteği, kafein ihtiyacıyla birleşince dişlerimi sıkıp paramparça edesim geliyor.

Ama bunun yerine adama elimi uzatmayı ve hoş olduğunu umduğum bir gülümsemeyle karşılık vermeyi başarıyorum. “Sizinle tanıştığıma memnum oldum.”

Beni şöyle bir süzdüğünü görüyorum. Ondan bir karış kadar uzunum. Sinekkaydı tıraşlıyım. İyi bir takım elbise giyiyorum; epey pahalıya almıştım bunu. Son zamanlarda birkaç beyaz tel gözüme çarparsa da siyah saçlıyım. Akları kanlanmış koyu renkli gözlerim var. İnsanlar dürüst bir suratım olduğunu söyler hep. Bu da onların hiçbir şey bilmediğini kanıtlıyor.

Harry Price elimi kavrayıp nazıkçe sıkıyor. “Ofisim şu tarafta.”

Çantamı omzuma atıp ağrıyan bacağımı düzgün yürümeye zorlayarak Harry'nin peşinden ofisine gidiyorum. Gösteri zamanı.

“Hımm, önceki müdürünüzün tavsiye mektubu göz kamaştırıyor.”

Öyle olması lazım. Ne de olsa kendi ellerimle yazdım. “Teşekkür ederim.”

“Doğrusu buradaki her şey oldukça etkileyici görünüyor.”

Palavra sıkamak özel yeteneklerimden birisidir.

“Ancak...”

İşte başladık.

“Son işinizden sonra uzun bir ara vermişsiniz. On iki aydan fazla.”

Bayan Grayson'ın nihayet getirip önümdeki masaya küt diye bıraktığı yumuşak, sütlü kahveye uzanıyorum. Bir yudum alıp yüzümü buruşturmamaya çalışıyorum.

“Evet, bilinçli bir araydı o. Ücretli izin kullanmaya karar verdim. On beş yıldır öğretmenlik yapıyordum. Yeniden enerji depolama, geleceğimi planlama vaktim gelmişti. Bir sonraki adımımın ne olacağına karar vermek için.”

“Bu süreyi nasıl geçirdiğinizi sormamda bir sakınca var mı? CV’niz biraz muğlak kalmış.”

“Biraz özel ders verdim. Sosyal hizmetlerde çalıştım. Bir süre de yurtdışında çalıştım.”

“Gerçekten mi? Nerelerde?”

“Botsvana’da.”

Botsvana mı? Bunu neremden uydurdum şimdi? Botsvana’yı siktiğimin haritasında gösterebileceğimden bile emin değilim.

“Bu gerçekten takdire şayan.”

Ve de çok yaratıcı, değil mi?

“Salt fedakârlıktan sayılmazdı gerçi. Havası buradan daha iyiydi.”

İkimiz de gülüyoruz.

“Ve şimdi öğrenmenliğe tam zamanlı olarak geri dönmek mi istiyorsunuz?”

“Evet, kariyerimin bir sonraki etabına hazırım.”

“Öyleyse, sonraki sorum şu olacak: Neden Arnhill Akademisi’nde çalışmak istiyorsunuz? CV’nize bakılacak olursa dilediğiniz okulda çalışabilirsiniz gibi duruyor.”

CV’me bakılacak olursa bana Nobel Barış Ödülü verilmesi gerekir.

“Eh, burası benim memleketim,” diyorum. “Arnhill’de büyüdüm. Doğup büyüdüğüm yere gönül borcumu ödemek istiyorum sanırım.”

Rahatsız olmuşa benziyor, masasındaki evrakları karıştırıyor. “Peki, başvurduğunuz pozisyonun boşalmasına neden olan olaylardan haberiniz var mı?”

“Gazetede okudum.”

“Bu konu hakkında ne düşünüyorsunuz?”

“Trajik bir hadise. Korkunç. Ama tek bir trajedi yaşandı diye koskoca bir okulu yaftalamak doğru değil.”

“Böyle düşünmenize memnun oldum.”

Ben de bu konuşmaya önceden hazırlandığıma memnunum.

“Yine de hâlâ bu kadar üzgün olmanızı takdir ediyorum,” diye ekliyorum.

“Bayan Morton sevilen bir öğretmendi.”

“Bundan hiç şüphem yok.”

“Ben ise gelecek vadeden bir öğrenciydi.”

Sanki birisi hafifçe boğazımı sıkıyormuş gibi hissediyorum. Kendimi duygularıma kaptırmamakta epey iyiyimdir aslında. Ama bir anlığına da olsa etkilenmeden edemiyorum. Gelecek vadeden bir hayat... Gerçi bütün hayatlar böyledir. Vaatlerle doludur. Ama garanti vermez. Hepimiz gelecekteki yerimiz hazır sanırız, ama aslında yalnızca adımıza birer rezervasyon vardır. Hayat her an planları iptal edebilir, hem de ikaz bile etmeden, para iadesi yapmadan. Hayat denen yolculukta ne kadar yol aldığımızın hiçbir önemi yoktur. Sahneye daha yeni adım atmış olsak bile fark etmez.

Ben’e olduğu gibi. Kız kardeşime olduğu gibi.

Harry’nin hâlâ konuştuğunu fark ediyorum.

“Açıkçası, bu hassas bir durum. Akıllarda soru işareti oluşuyor. Okul nasıl oldu da öğretmenlerinden birinin akli dengesinin bozuk olduğunu fark edemedi? Öğrenciler risk altında olabilir mi? Bu tür sorular yani.”

“Anlıyorum.”

Aslında şunu anlıyorum, Harry kendi makamı ve okul için, hayatta onu en çok koruması gereken kişi tarafından yüzü paramparça edilen zavallı merhum Benjamin Morton için duyduğundan daha fazla endişe duyuyor.

“Boşalan pozisyonu doldururken dikkatli bir seçim yapmak zorunda olduğumu söylemeye çalışıyorum. Ailelerin güvenini tazelemek gerekiyor.”

“Kesinlikle katılıyorum. Eğer daha iyi bir aday varsa anlayışla karşılarım.”

“Öyle demek istemedim.”

İstemezdin tabii. Bir de isteseydin. Ben iyi bir öğretmenim (yani, çoğu zaman). Aslına bakılırsa Arnhill Akademisi tam bir bok çukurudur. Hiçbir alanda başarı gösteremez. Tek bir iyi yanı yoktur. Harry de bunu adı gibi biliyor. Ben de biliyorum. Burada çalışacak düzgün bir öğretmen bulmak, ormanda ortalığa sıçmayacak bir ayı bulmaktan bile zor, özellikle de son olaylardan sonra.

Onu damarına basarak ikna etmeye karar veriyorum. “Dürüstçe konuşmamda bir sakınca yoktur umarım?”

Dürüst davranmaya hiç niyetiniz olmadığı zamanlarda böyle söylemek her zaman işe yarar.

“Arnhill Akademisi’nin sorunları olduğunu biliyorum. Burada çalışmak istememin nedeni de bu zaten. Güllük gülistanlık bir iş istemiyorum ben. Zorluklarla mücadele etmek istiyorum. Bu çocukları iyi tanıyorum çünkü bir zamanlar ben de onlardan biriydim. Buradaki insanları tanıyorum. Tam olarak kiminle ve neyle uğraşacağımı biliyorum. Ve bu beni korkutmuyor. Aslına bakarsanız ben hiçbir şeyden kolay kolay korkmam.”

Onu kafaladığımı söyleyebilirim. İş görüşmelerinde iyiyimdir. İnsanların ne duymak istediğini iyi bilirim. En önemlisi de çaresiz olduklarını şıp diye anlarım.

Harry sırtını koltuğuna yaslıyor. “Pekâlâ, sanırım sormam gereken başka bir şey kalmadı.”

“Eh, iyi o halde. Sizinle tanışmak bir zevkti.”

“Ah, bir saniye, aslında bir sorum daha var.”

Yeter ama artık.

Ona baktığımda Harry gülümseyerek soruyor: “İşe ne zaman başlayabilirsiniz?”

2

Üç Hafta Sonra

Kır evi soğuk. Terk edilmiş ve uzun bir süredir içinde yaşanmamış bir mekânda karşılaşacağınız türden bir soğuk bu. Isıtıcının düğmesini sonuna kadar kökleseniz de kemiklerinizi donduran, içinize işleyen türden bir soğuk.

Ayrıca bir de kokuyor. Kullanılmamış eşya, ucuz boya ve rutubet kokuyor. İnternet sitesindeki fotoğraflar hakkını verememiş. O fotoğraflarda salaş ama şık bir hava vardı. Çekici bir bakımsızlık da denebilir hatta. Gerçeği ise daha bitik ve köhne. Gerçi seçici olmak gibi bir lüksüm yok. Başımı sokacak bir yer lazım bana ve Arnhill denen çöplükte bile ancak bu kır evine param yetiyor.

Tabii burayı seçmemin tek nedeni bu değil.

“Her şey yolunda mı?”

Kapıda dikilen düz saçlı genç adama dönüyorum. Belling Emlak Acentisi’nden Mike Belling. Buranın yerlisi değil. Buraya nazaran fazla iyi giyimli ve fazla düzgün konuşuyor. Şehir merkezindeki ofisine dönmek ve parlak siyah ayakkabılarının üzerindeki inek pisliğini silmek için can attığı her halinden belli oluyor.

“Pek umduğum gibi değil.”

Yüzündeki gülümseme bozuluyor. “Bu mülkün açıklama kısmında belirttiğimiz üzere, burası geleneksel bir kır evi, öyle fazla elektronik eşya yok içinde, hem de bir süredir kullanılmıyor...”

“Galiba ısıtıcının mutfakta olduğunu söylemişsiniz?” diyorum şüpheyle. “Evi bir an önce ısıtsam iyi olacak. Bana burayı gösterdiğiniz için teşekkür ederim.”

Elini kolunu nereye koyacağını bilemeden oyalanmayı sürdürüyor. “Bir şey daha var Bay Thorne...”

“Evet?”

“Depozito için gereken şu çek...”

“Ne olmuş ona?”

“Eminim bir hata olmuştur ama... çek henüz elimize geçmedi.”

“Gerçekten mi?” Başımı sallıyorum. “Posta servisi giderek kötüleşiyor desenize.”

“Biz de bu yüzden banka havalesini tercih ediyoruz ama sorun değil. Acaba elden teslim alsam...”

“Elbette.”

Elimi ceketimin cebine sokup çek defterimi çıkarıyorum. Mike Belling bana bir kalem uzatıyor. Yırtık pırtık kanepenin koluna koyduğum çeki doldurup imzalıyorum. Sonra defterden yırtıp adama veriyorum.

Gülümsüyor. Sonra çeke bakıyor ve yüzündeki gülümseme yok oluyor. “Beş yüz sterlin yazmışsınız. Depozito ve ilk ayın kirası bin sterlin ediyor.”

“Haklısınız. Ama buraya gelince evin gerçek halini *gördüm*.” Etrafa bakınıp yüzümü buruşturuyorum. “Açıkkçası burası tam bir çöplük. Soğuk, rutubetli ve leş gibi kokuyor. Kiracı bulduğunuza şükretmelisiniz. Hem nezaket icabı da olsa önceden gelip ısıtıcıyı çalıştırmamışsınız.”

“Korkarım bunu kabul edemeyiz.”

“O zaman kendinize başka bir kiracı bulursunuz.”

Blöf zamanı. Tereddüt ettiğini görüyorum. Zayıflığını asla belli etmeyeceksin.

“Ya da belki de bulamazsınız. Burada yaşananlardan sonra belki de kimse bu evi kiralamak istemez, ne dersiniz? Değinmeyi

unuttuğunuz şu küçük olaydan bahsediyorum, hani cinayet mi desem, intihar mı desem, bilemedim şimdi.”

Sırtı kızgın demirle dağlanmış gibi bir anda yüzü geriliyor. Yutkunuyor. “Kiracıları bu hususta bilgilendirmek için kanuni bir zorunluluğumuz...”

“Elbette öyle bir zorunluluğunuz yok ama bunu ahlaken yapsanız kötü mü olurdu?” Halimden memnun bir şekilde gülümşüyorum. “Bütün bunları göz önüne alınca, en azından depozito için kayda değer bir indirim yapabilirsiniz diye düşünüyorum.”

Dişlerini sıkıyor. Sağ gözü belli belirsiz seğiriyor. İçinden bana aynı kabalıkla karşılık vermek, hatta belki suratıma bir tane patlatmak geçiyor. Ama yapamaz çünkü bunu yaparsa kendisine yılda yirmi bin sterlin artı komisyon geliri kazandıran mis gibi işini kaybeder. O zaman şu güzelim takım elbiselere ve parlak siyah ayakkabılara nasıl para yetiştirir?

Çeki katlayıp klasörün içine yerleştiriyor. “Tamam. Sorun değil.”

Valizimi boşaltmak pek vaktimi almıyor. Laf olsun diye eşya biriktiren tiplerden değilimdir. Süs eşyalarına hiç anlam verememişimdir. Bir aileniz, çocuklarınız falan varsa fotoğraflar güzel olabilir ama benim ne ailem ne de çocuğum var. Kıyafetlerimi giyilmeyecek hale gelinceye kadar giyer, sonra da birebir aynılarını yeniden alırım.

Bu kuralımın istisnaları oluyor elbette; küçük valizimden çıkarmak için en sona bıraktığım iki eşya. Biri, iyice yıpranmış bir deste oyun kâğıdı. Onları doğrudan cebime koyuyorum. Bazı iskambilciler şanslı destelerini yanında taşır. Ben eskiden şansa hiç inanmazdım, ta ki kaybetmeye başlayana kadar. Sonra şansımı, giydiğim ayakkabıları, kahrolası yıldızların gökyüzünde sıralanma şeklini suçlamaya başladım. Kendim hariç her şeyi suçladım. Kartlar benim tersine işleyen tılsımım. Bana işleri batırdığımı daima hatırlatsınlar istiyorum.

Diğer eşya daha büyük ve gazete kâğıdına sarılı. Onu alıp gerçek bir bebekmişçesine, nazikçe yatağın üzerine koyduktan sonra gazeteden dikkatle çıkarıyorum.

Küçük tombul bacakları havaya dikilmiş, küçük ellerini iki yana açmış, parlak sarı saçlarının bukleleri dağılmış. Boş mavi gözleriyle dik dik bana bakıyor. Daha doğrusu gözlerinden biriyle. Diğer çukurunda takır tukur bir ses çıkarıyor; tuhaf bir açıyla bakıyor, sanki ilginç bir şey görmüş ama bunu diğer göze söyleme zahmetine girmemiş gibi.

Annie'nin bebeğini çekmeceli sandığın üzerine oturtuyorum ki orantısız bakışlarıyla beni oradan gece gündüz gözetlesin.

Günün ve gecenin geri kalanında ufak tefek işlerle oyalanıp ısınmaya çalışıyorum. Fazla uzun oturacak olursam bacağım canıma okuyor. Evin soğuğu ve pisliği de cabası. Kalorifer düzgün çalışmıyor sanki. Bir yerinde hava kaçağı olabilir.

Oturma odasında bir odun sobası var ama hem evin hem de dışarıdaki küçük kulübenin her yanına iyice bakındığım halde odun ya da benzeri yakacak bir şey bulamıyorum. Ama dolapların birinden eski bir elektrikli ısıtıcı çıkıyor. Isıtıcıyı çalıştırıyorum; çubuklar kızarınca üstlerindeki kalın toz tabakası çıtırdıyor ve odaya yanık kokusu doluyor. Yine de etrafı biraz ısıtır, tabii daha önce beni elektriğiyle çarpmazsa.

Bunca zaman bakımsız kalmış olsa da buranın bir zamanlar muhtemelen sıcacık bir aile evi olduğunu söyleyebilirim. Banyo ve mutfak epey eski ama temiz. Arka bahçe futbol oynanabilecek kadar geniş ve yemyeşil bir çayıra açılıyor. Bir çocuğun büyümesi için hoş, rahat ve *güvenli* bir yer. Ama öyle olmamış maalesef.

Hayaletlere inanmam. Büyükannem hayalet hikâyeleri anlatmaya bayılırdı. “Korkman gereken ölümler değil bir tanem, yaşayanlar,” derdi. Haklı sayılırdı. Ama bence burada yaşanan kötü şeylerin yankısı hâlâ hissediliyor. Gerçekliğin üzerinde bıraktığı iz, be-

tondaki bir ayak izini andırıyor. İzi bırakan her ne idiyse çoktan çekip gitmiş, ama geride alan izi asla silip yok edemiyorsunuz.

Belki bu yüzden henüz çocuğun odasına girmedim. Bu kır evinde yaşamakla bir sorunum yok ama bu evin benimle bir *sorunu* olduğu belli. Nasıl olmasın ki? Bu duvarların arasında korkunç bir şey yaşandı. Ve binalar asla unutmaz.

Mutfak alışverişi yapmadım ama aç değilim. Saat yediyi geçince bir şişe viski açıp kadehe dört parmak dolduruyorum. İnternet bağlantısı sorununu henüz çözemediğim için laptopumu kullanamam. Şimdilik oturup yeni evime alışmaktan ve bacağımdaki ağrıyı ve içimdeki o sessiz ama tanıdık isteği göz ardı etmekten başka yapabileceğim pek bir şey yok. Kart destesini cebimden çıkarıp sehpanın üzerine koyuyorum ama desteyi açmıyorum. Bu destenin amacı oyun oynamak değil. Bunun yerine, bir yandan adından epeyce söz ettiren, sonunu şimdiden tahmin ettiğim bir gerilim romanını okuyor, diğer yandan telefonumdan müzik dinliyorum. Sonra arka kapıdan dışarı çıkıp yabani otlarla dolmuş bakımsız bahçeye bakarak bir sigara tütürüyorum.

Gökyüzü cehennemdeki bir çukurdan daha karanlık ve bu karanlıkta ışıldayan tek bir yıldız bile yok. Kırıldaki karanlığın nasıl olduğunu unutmuşum. Uzun süredir şehirde yaşıyorum. Şehirde asla tam bir karanlık veya sessizlik olmaz. Buradaysa tek ses kendi nefes alıp verişim ve sigara filtresinin çıkardığı çıtırtı.

Bir kez daha buraya neden döndüğümü düşünüyorum. Evet, Arnhill izbe bir yer, haritada neredeyse unutulmuş minicik bir nokta. Yine de ülke dışına çıkmak daha güvenli olurdu. O zaman borçlarım ile bir mağlubiyet serisini (hele de ödeyecek durumda değilsen) hiç de hoş karşılamayan insanlarla aramda binlerce kilometre mesafe olurdu.

Adımı değiştirebilir, bir kumsaldaki barakada barmenlik yapabilirdim. Gün batımında margaritamı yudumlayabilirdim. Ama ben burada olmayı seçtim. Ya da belki de burası beni seçti.

Kadere gerçekten inanmıyorum. Ama bazı şeylerin genlerimize doğuştan kazılı olduğuna inanıyorum. Belirli bir şekilde hareket etmek ve olaylara belirli bir şekilde tepki vermek üzere programlanmışız. Hayatlarımızı şekillendiren şey tam da bu işte. Nasıl ki göz rengimizi veya güneşe çıktığımız anda çillenme yatkınlığımızı değiştiremiyorsak bunu değiştirebilecek gücümüz de yok.

Veya belki de bu tam bir saçmalıktan ibarettir, kendi eylemlerimin sorumluluğunu üstlenmekten kaçınmak için böyle düşünmek işime geliyordur. İşin aslı, bir gün mutlaka geri dönecektim zaten. O e-posta sadece kararımı kolaylaştırdı.

Gelen kutuma iki ay önce düştü. Doğrudan *spam* kutusunu boylamamış olması cidden şaşırtıcı.

Gönderen: ME1992@hotmail.com

Konu: Annie

Bunu daha görür görmez silecektim az kalsın. Gönderen kişiyi tanımıyordum. Muhtemelen trolün teki, hastalıklı bir şaka yapmaya çalışan birisiydi. Hiç açılmaması gereken konular vardır. O konuları açmaktan kimseye hayır gelmez. Yapılacak en makul şey o e-postayı silmek, çöp kutusunu boşaltmak ve onu gördüğümü bile unutmaktır.

Böyle yapmaya karar verdiysem de “Aç” seçeneğini tıkladım:

Kız kardeşine ne olduğunu biliyorum. Ve aynı şey yine oluyor.

3

Anne babalar evlat seçmemeli. İnsanların söyleyip durduğu bir diğer aptalca şey de bu. Anne babalar *elbette* çocuklarından birini diğerinden daha çok sever. İnsanın doğası böyle. Bir zamanlar, doğan her çocuk hayata tutunamazdı. Siz de en güçlü olanı kollarınız. Hayatta kalamayacak olana bağlanmanın bir anlamı yoktu. Hem gelin kabul edelim, bazı çocukları sevmek daha kolaydır.

Anne ve babamın favorisi de Annie'ydi. Anlaşılır bir şeydi bu. Ben yedi yaşımıdayken doğmuştu. Benim badi badi yürüdüğüm sevimli yaşlarım geride kalmıştı. Dizleri sürekli yara bere içinde, üstü başı kirli, ciddi ifadeli, sıska bir çocuğa dönüşmüştüm. Beni kimse sevimli bulmuyordu artık. Parkta futbol topu tepmekle veya gidip babamla ormanı seyretmekle de telafi edemiyordum bunu. Evde kalıp çizgi roman okumayı ya da bilgisayar oyunu oynamayı tercih ediyordum.

Bu tavrım babamı üzüyor, annemi kızdırıyordu. Kaşlarını çatıp, “Dışarı çıkıp biraz temiz hava alsana sen,” diyordu annem. Yedi yaşındayken bile şu temiz hava muhabbetinin abartıldığını düşünüyordum, ama her ne kadar gönülsüz olsam da bunu yapmaya mecburdum ve her defasında illaki bir şeyin içine veya üstüne düşer, eve leş gibi kir içinde gelir ve bir araba azar ıstırdım.

Annem ve babamın başka bir çocuğun özlemine çekmelerine şaşmamak gerek: pembe, dantelli elbiseler giydirebilecekleri, sarıldıklarında yüzünü asıp kaçmayacak tatlı mı tatlı, minicik bir kız çocuğu.

Bizimkilerin bir süredir ikinci çocuk için denemelere giriştiğini bilmiyordum o zamanlar. Meğer bana küçük bir kardeş yapmaya çalışıyorlarmış. Sanki bana bir iyilikte bulunuyor, özel bir armağan sunuyorlarmış gibi. Bense, oğlan veya kız, bir kardeşim olması gerektiğinden emin değildim. Anne babamın bir çocukları vardı zaten, o da bendim. Başka bir çocuk bana göre ihtiyaç fazlasıydı.

Annie doğduktan sonra da bu fikrimi değiştirmedim. Tuhaf, buruşuk, pembe bir et parçasına benzeyen suratı sanki ezilmiş bir şeyi andırıyor, gözüme uzaylı gibi görünüyordu. Tek yaptığı şey uyumak, sıçmak ve ağlamaktı. Yüksek perdeden bağırışları geceleri uykumu kaçıırıyordu. Tavana bakıyor, keşke onun yerine bana bir köpek, hatta bir Japon balığı falan alsalardı diye düşünüyordum.

İlk beş ay ona karşı tamamen bir ilgisizlik halindeydim; küçük kız kardeşimi ne seviyor ne de ondan nefret ediyordum. Bana bakıp aguladığında ve parmağımı morartacak kadar tutup sıkıldığında hiç kıpırdamıyordum. Hatta annem neşeyle cıvıdayıp babama, “Çabuk getir şu kamerayı Sean,” dediğinde de hiç tepki vermiyordum.

Annie peşimden emeklediğinde ben daha hızlı yürüyordum, eşyalarım dokunduğunda onları hemen elinden alıyordum. Aslında bu yaptığım kabalık değildi, sadece ilgimi çekmiyordu, o kadar. Onu ben istememiştim, bu yüzden onunla neden ilgilenmek zorunda olduğuma anlam veremiyordum.

Bu durum Annie ilk yaşını doldurana kadar devam etti. İlk doğum gününden hemen önce yürümeye ve neredeyse kelimelere benzeyen anlamsız sesler çıkarmaya başladı. Birdenbire artık bir bebek gibi değil, küçük bir insanmış gibi göründü gözüme. Daha ilgi çekiciydi. Dahası eğlenceliydi de; yabancı bir dilde konuşuyormuş gibi saçmalıyor, yaşlı bir adam gibi sendeleyerek yürüyordu.

Onunla oynamaya ve küçük sohbetler etmeye başladım. Beni taklit etmeye başladığında göğsümde tuhaf bir his duyuyordum. Bana bakıp o anlaşılması zor telaffuzuyla, “Joe-ee, Joe-ee,” dediğinde içime tatlı bir sıcaklık yayılıyordu.

Kuyruğum gibi her yerde beni takip etmeye ve yaptığım her şeyi taklit etmeye başladı. Komik suratlar yaptığımda gülüyor, muhtemelen tek kelimesini bile anlamadığı şeyler anlattığımda beni dikkatle dinliyordu. Ağladığı zaman susması için ona şöyle bir dokunmam yetiyordu; beni memnun etmeye o kadar istekliydi ki diğer üzüntülerini anında unutuveriyordu.

Daha önce hiç bu kadar sevilmemiştim. Annemle babam tarafından bile. Onlar da beni seviyordu tabii. Ama kız kardeşime baktıkları gibi arsız bir hayranlıkla bakmıyorlardı bana. Sadece onlar değil, hiç kimse. Bana acıyarak veya hor görerek bakılmasına daha çok alışkındım.

Öyle çok arkadaşı olan bir çocuk değildim. Pek utangaç da sayılmazdım. İlkokul öğretmenlerimden biri anne ve babama benim “mesafeli” olduğumu söylemişti. Sanırım ağaçlara tırmanmak ve dövüşmek gibi saçma amaçları olan diğer çocukları biraz sıkıcı ve aptal buluyordum. Ayrıca kendi başıma olmaktan büyük bir zevk alıyordum. Ta ki Annie aramıza katılana kadar.

Kardeşimin üçüncü doğum günü için harçlığını biriktirip ona bir bebek aldım. Oyuncak mağazalarında satılan, konuşan, altlarını ıslatan pahalı bebeklerden değildi bu. Babamın “çakma” dediği oyuncaklardandı. Aslına bakılırsa birazcık çirkindi; sert bakışlı mavi gözleri ve büzümlü dudakları insanı ürkütüyordu. Ama Annie o bebeğe bayıldı. Nereye giderse bebeği de yanında götürüyor, geceleri ona sarılarak uyuyordu. Her nedense (muhtemelen yanlış duyduğu bir isimden yola çıkarak) bebeğin adını Aba-Göz koydu.

Annie beş yaşına geldiğinde Aba-Göz çoktan emekliye ayrılıp bir rafa kaldırılmış, onun yerini Barbie ve My Little Pony bebekleri almıştı. Ama annem ikinci el eşya satışı için o bebeğe elini

sürmeye görsün, Annie kıyametleri koparıyor, deli gibi ağlayarak bebeği annemin elinden kapıyor ve onu öyle sıkı kucaklıyordu ki plastik mavi gözleri nasıl olup da kovuklarından fırlamıyor şaşırıp kalıyordum.

*

Yaşımız ilerlediğinde de Annie'yle yakınlığımız sürdü. Beraber kitap okur, iskambil oynar veya ikinci el Sega Megadrive oyun konsolumun başında vakit geçirirdik. Babamın bara gittiği, annemin ütü yapmakla meşgul olduğu yağmurlu pazar günlerinde, evin havası huzur veren sıcaklıkta olur ve mis gibi çamaşır yumuşatıcısı kokarken Annie'yle birlikte armut koltuğa kıvrılıp eski kasetlerden film seyrederdik. *E.T.*, *Hayalet Avcıları*, *Kutsal Hazine Avcıları*, bazen de daha yeni ve muhtemelen Annie'nin izlememesi gereken *Terminator 2*, *Gerçeğe Çağrı* gibi daha yetişkin işi filmler izlerdik.

Babamın bir arkadaşı filmlerin korsan kopyalarını çıkarıp elli peniye satıyordu. Görüntü bazen puslu oluyordu, bazen de aktörlerin söylediklerini tam anlayamıyordunuz ama babamın hep söylediği gibi: "Umduğunu değil bulduğunu yiyecek" ve "Buldun mu bunamayacaksın."

Bizimkilerin fazla parası olmadığını biliyordum. Babam önceden maden ocağında çalışıyordu, ama grevden sonra maden ocağı hemen kapatılmadığı halde babam işinden ayrılmıştı.

Babam greve katılan madencilerden değildi. Bu konu hakkında hiç konuşmazdı ama kötü hissettiğini bilirdim, tansiyonlar yükselmiş, çok fazla kavga çıkmıştı. Mesai arkadaşları ve kapı komşuları birbirine girmişti. Tüm bunlar yaşanırken ben daha küçüktüm ama annemin, kapımızın üzerine karalanan GREV KIRICI yazısını ova ova sildiği günü gayet net hatırlıyorum. Bir defasında da biz içeride ailecek televizyon izlerken birisi camdan içeri bir tuğla atıp kaçmıştı. Ertesi gün babam birkaç arkadaşıyla

dışarı çıktı. Geri döndüğünde dudağı kanıyordu ve hali perişandı. Daha önce ondan hiç duymadığım gaddar ve sert bir ses tonuyla, “İcabına baktım,” dedi anneme.

Grevden sonra babam çok değişti. Daha önceleri benim gözümde her zaman uzun boylu, dev gibi, irikiyım bir adamdı ve kapkara, kalın telli, dalgalı saçları hep dağınık dururdu. Sonra sanki ufaldı, cılızlaştı, kamburu çıktı. Güldüğü zaman gözlerinin kenarında beliren kırışıklıklar epey derinleşmişti, ki zaten artık daha az güler olmuştu. Şakaklarındaki saçlar da kırışmaya başlamıştı.

Maden ocağından ayrılıp otobüs şoförü olmaya karar verdi. Bana kalırsa yeni işini gerçek manada hiçbir zaman sevmeydi. İdare edecek miktarda para geçiyordu eline, ama maden ocağındaki kadar da kazanamıyordu. Gitgide annemle daha fazla tartışır oldular; tartışma konusu genellikle annemin harcamaları oluyordu. Annemse koskoca aileyi yedirip giydirmeye kaç para gittiğinden babamın haberi olmadığından dem vuruyordu. Bu tartışmalar üzerine babam hep çıkıp bara giderdi. Her zaman aynı bara takılırdı. Madende çalışmayı sürdüren madenciler de bu bara uğrayıp iki tek atarlardı. Barın adı, Arnhill Cephanesi’ydi. Greve katılan madenciler ise Öküz isimli barda ıslatırlardı. Koşan Tilki tarafsız olan tek yerdi. Madencilerin hiçbirisi buraya adım atmazdı. Ama yaşça benden büyük bazı çocukların babalarına veya dedelerine yakalanma korkusu duymadan buraya takıldıklarını biliyordum.

Bizimkiler kötü birer anne baba değildi. Bizi ellerinden geldiği kadar seviyorlardı. Tartışıp durmaları ve bize her zaman yeterince vakit ayıramamaları, bizi umursamadıklarından değil, çok çalıştıkları ama buna rağmen kenara çok az para koyabildikleri ve genelde çok yorgun oldukları içindi.

Elbette evimizde televizyon, video oynatıcı ve bilgisayarımız vardı ama yine de (Hovis reklamını taklit etmeden bunu nasıl ifade edebilirim bilmiyorum ama) çoğu zaman kendi eğlence-

mizi kendimiz yaratırdık. Sokakta Annie'yle ebelemece oynardık, kaldırıma tebeşirle resimler çizerdik, dışarıda yağmur yağıyorsa da içeride kalıp iskambil oynardık. Anlayacağınız kız kardeşimle zaman geçirmek hoşuma gidiyordu.

Hava iyiye (en azından yağmur yağmıyorsa) annem yiyecek bir şeyler almamız için cebimize para sıkıştırıp ikimizi evden kışkırlamakta ve bizi ta akşam yemeği vaktine kadar unutmakta bir sakınca görmezdi. Bu bizim için çoğu zaman iyi bir şeydi. Özgürdük. Tüm gün ikimize ait olurdu ve canımız ne isterse onu yapardık.

Ama ergenliğimin sonlarına yaklaşırken işler değişti. Bir grup yeni “kanka” edindim. Stephen Hurst ve çetesi. Benim gibi uyumsuz bir tipin normal şartlarda arkadaşlık edemeyeceği bir grup serseri.

Belki Hurst benim dışlanmışlığımyı serserilikle karıştırdı. Belki de bana baktı ve kolayca manipüle edebileceği bir çocuk gördü. Nedeni ne olursa olsun, onun çetesinin bir parçası olmaktan aptalca bir memnuniyet duyuyordum. Daha önce yalnız takılmakla ilgili bir sorunum olmamıştı. Ama hayatında bir defa bile bir partiye davet edilmemiş bir ergen için böyle bir çeteye kabul edilmek baş döndürücü olabiliyor.

Etrafta takılıyor, ergen çeteleri ne yaparsa biz de öyle şeyler yapıyorduk: Küfrediyor, sigara ve içki içiyorduk. Oyun parkının duvarlarına grafiti çiziyor, salıncakları en tepedeki demire doluyorduk. Sevmediğimiz öğretmenlerin evlerine yumurta fırlatıyor, nefret ettiklerimizin arabalarının lastiklerini kesiyorduk. Ve kabadayılık taslıyorduk. Bizden daha güçsüz gördüğümüz çocuklara eziyet ediyorduk. Kabul etmek istemesem de o çocukların her biri aslında tam da benim gibi çocuklardı.

Birdenbire sekiz yaşındaki kız kardeşimle takılmak hiç de havalı bir şey olmamaya başlamıştı. Hatta ölümcül derecede utanç vericiydi. Annie benimle beraber markete gelmek istediğinde ya bir bahane uyduruyor ya da o görmeden evden sızıyordum.

Yeni çetemele gezinirken Annie beni görüp el salladığında onu görmezden gelip başımı çeviriyordum.

Kardeşimin gözlerindeki üzüntülyü ve yüzünün hürlünlüğü hali görmezden geliyordum. Ama eve döndüğümde kendimi affettirmek için her zamankinden iki misli sevecen bir ağabey oluyordum. Fakat Annie ne yaptığımı anlıyordu. Çocuklar aptal değildir. Ama yine de ona böyle davranmama izin veriyordu. Bu yüzden kendimi daha da kötü hissediyordum.

İşin en aptalca tarafı, geçmişe dönüp baktığımda, Annie'yle takılırken başka herhangi biriyle olduğumdan çok daha mutlu olduğumu görüyorum. Sert biriymişim gibi davranmaya çalışmak ile gerçekten sert biri olmak aynı şey değil. Keşke on beş yaşındaki halime diğer boktan şeylerle birlikte bunu da söyleyebilme imkânım olsaydı: Mesela kızlar aslında sessiz tiplerden hoşlanmaz; kulağını delmeden önce kulak memeni buzla uyuşturmak bir boka yaramıyor; Thunderbird de şarap falan sayılmaz ve düğün törenine katılmadan önce içilecek en son şeydir.

Ama en çok da kız kardeşime onu ne kadar sevdiğimi söyleyebilmek isterdim. Her şeyden çok bunu yapmış olmak isterdim. O benim en iyi arkadaşımdı; yalnızca onunlayken gerçekten kendim olabiliyordum ve beni gözlerimden yaşlar gelinceye dek güldürebilen tek kişi oydu.

Ne yazık ki bunu yapamam. Çünkü kız kardeşim sekiz yaşındayken ortadan kayboldu. O zamanlar bunun dünyada yaşanabilecek en kötü şey olduğunu sanmıştım.

Fakat kız kardeşim geri döndü.

4

Arnhill Akademisi'ndeki ilk günüm her zamanki gibi hazırlanıyorum: Bir gece önce içkiyi fazla kaçırıyor, bu yüzden geç kalkıyor, saatin alarmina lanetler yağıdırıyor ve sonra ayaklarımı geri geri giderek, öfkeyle, topallaya topallaya banyoya yürüyorum.

Duşun musluğunu sonuna kadar açıyorum, zira yıkanacak kadar su fışkırtmıyor ancak birkaç damla lütfediyor, sonra başımı eğiyorum, biraz olsun sıcak su yüzü gördükten hemen sonra akmaya başlayan soğuk suyun altında biraz debelenip havluyla kurulanıyor ve üzerime birkaç parça temiz kıyafet geçiriyorum.

Siyah bir gömlek ile lacivert kot pantolonumu giyiyor, altına da yırtık pırtık olmuş eski Converse'lerimi çekiyorum. Alın size dans ayakkabılarıyla ilk gün şıklığı. Aptalca bir ifade bu, biliyorum. Bunu eski ev arkadaşım Brendan'dan kaptım. Brendan İrlandalıdır. Yani her duruma uygun sayısız lafı vardır. Çoğu dediğinden hiçbir şey anlamasam da bunu her söylediğinde ne kastettiğini anlardım. Sonuçta herkesin bir çift dans ayakkabısı vardır. Hani şu rahat hissetmek istediğinizde giyeceğiniz türden. Bazı günler onlara daha çok ihtiyaç duyarsınız.

Saçıma biraz tarak yüzü gösterdikten sonra kendi kendine kurumaya bırakıyorum. Saçlarım kururken ben de kopkoyu bir kahvenin yanında sigara tüttürmek için alt kata yollanıyorum. Araladığım arka kapının eşiğine sinip sigaramı içiyorum. Dışarıdaki hava içeridekinden birazcık daha serin. Gökyüzü sert bir

beton tabakasına benziyor; hafif bir çisenti sanki yüzüme yüzüme tükürüyor. Güneş bugün yağmurluğunu giymiş.

*

Saat sekiz buçuğu vurmak üzereyken okulun kapısına varıp koşuşturan öğrencilere yetişiyorum: Akıllı telefonlarından parmaklarını ayırmayan ve özenle düzleştirilmiş saçlarını çekiştiren bir kız üçlüsü ve şakayla karışık itişip kakışmaları göz açıp kapayıncaya kadar gerçek bir kavgaya dönüşebilecek bir grup oğlan... Uzun kâküllerinin altından otorite figürlerine ters ters bakan bir çift emo.

Onların peşlerinden de tek tabanca takılanlar geliyor. Başları önde, omuzlarını kamburlaştırarak yürüyen tipler bunlar. Mahkûmların ağırdan alan, hırpani yürüyüşleri: eziyet görenler.

Kızın birini fark ediyorum: kıvrıcık kızıl saçları kısacık kesilmiş, cildi bozuk, üniforması üzerine bol geliyor. Ben öğrenciyken tanıdığım bir kızı hatırlatıyor bana: Ruth Moore'u. Birazcık ter kokardı ve sınıfta kimse onun yanına oturmak istemezdi. Diğer çocuklar onun adıyla kafiyeli şeyler söyleyip dururlardı: "Ruth Moore, çirkin bodur, git de tuvalette dur."

Acımasız davrandıklarında çocukların bu kadar yaratıcı olabilmeleri çok komik.

Biraz daha arka tarafta iki numaralı mağduru tespit ediyorum. Uzun, sıska, başının tepesinde dimdik duran kapkara, dağınık saçları var. Gözlük takıyor ve biraz uzun boyu, biraz da sırtındaki ağır çanta yüzünden kamburunu çıkararak yürüyor. Bahse girerim futbolda ve diğer sporlarda berbattır ama PlayStation'ın başına geçince kendisi gibi oyun kurtlarına kök söktürüyordur.

"Hey, Marcus, tipini siktiğim seni!"

Bu bağırış tam arkasından, aylak aylak yürüyen bir grup çocuktan geliyor. Beş kişiler. Tahminimce on birinci sınıftalar. Okul çetelerine özgü o kasıla kasıla yürüyüşle sıska çocuğun yanına geliyorlar. Pasif agresif. Uzun boylu, yakışıklı, esmer liderleri

kolunu sıska çocuğun omzuna atıyor ve ona bir şey söylüyor. Sıska çocuk sakın görünmeye çalışsa da duruşu çok gergin ve öfkeliyim diye bas bas bağırıyor. Çetenin diğer mensupları, ikisinin etrafında geniş bir halka oluşturuyor. Bizimki kaçmasın diye. Okula doğru veya başka tarafa fırlamasın diye tüm geçitleri kapatıyorlar.

Birazcık geride duruyorum. Beni henüz görmediler. Yolun karşısındayım. Ve tabii öğretmen olduğumu da bilmiyorlar. Sırtında kalın tüylü montu, ayağında Converse'leri olan pejmürde kılıklı herifin tekiyim. Hiç istifimi bozmayıp ilgisiz de davranabilirim. Zaten henüz resmî olarak okul saati gelmedi. Hatta okul bahçesinde bile değiliz. Ayrıca bugün benim ilk günüm. Bu tür meseleleri çözmek için daha çok günüm, çok zamanım olacak.

Cebimden Marlboro Lights sigaramı çıkarırken çetenin, sıska çocuğu duvara yaslayışını izliyorum. Bizimkinin yüzündeki gergin sırıtış uçup gitmiş. İtiraz etmek için ağzını açıyor. Çete lideri çocuğun boğazına kolunu dayarken bir diğeri de çantasını omzundan çekip alıyor, başka bir tanesi hemen vahşi köpekler gibi çantanın başına üşüşüyor; kitapları, ders notlarını çıkarıyor, sayfalarını yırtıyor, çocuğun streç filme sarılı sandviçini ayaklarının altında eziyorlar.

Aralarından biri neşeyle, yeni iPhone'a benzeyen bir şey çıkarıyor çantadan. *Neden*, diye düşünüyorum. Anne babalar çocukların bu boktan şeyleri okula götürmesine neden müsaade ediyor? Benim zamanımda bir serserinin çalabileceği en kötü şey harçlığınız veya en sevdiğiniz çizgi roman olurdu hiç olmazsa.

Sigarama özlemle bakıyorum. Sonra ani bir kararla paketi çantama atıyor, yolun karşısına geçiyor ve kavga mahalline doğru yürüyorum.

Sıska çocuk telefonunu geri almaya çalışıyor. Çete lideri, çocuğa bir diz geçirip telefonu arkadaşının elinden alıyor.

“Vaaay, yeniymiş. Süper.”

“Lütfen almayın,” diyor sıska çocuk soluk soluğa. “Hediye o... doğum günü hediyem.”

“Bizi doğum günü partine çağırdığını hatırlamıyorum,” diyen lider, çetesine bakıyor. “Çağırdı mı?”

“Hayır. Belki davetiye postada kaybolmuştur.”

“Ama bize bir mesaj bile atmadı.”

Çete lideri telefonu başının üzerine kaldırıyor. Sıska çocuk telefonuna uzanmaya çalışıyor ama bunu gönülsüzce yaptığı belli. İşkencecisinden daha uzun boylu olmasına rağmen çoktan pes etmiş. Çok iyi tanıdığım bir bakış var yüzünde.

Çete lideri sırtıyor: “Ayy! Ya düşürürsem!”

Havadaki bileğine yapışıyorum. “Düşürmeyeceksin.”

Çete lideri başını çevirip bana bakıyor. “Sen de kimsin be?”

“Adım Bay Thorne, yeni İngilizce öğretmeninizim. Ama sen bana *efendim* diyebilirsin.”

Çete hep bir ağızdan homurdanıyor. Çete liderinin biraz yüzü düşüyor. Ama hemen sonra, eminim epey çekici olduğunu düşündüğü bir şekilde gülümsüyor. Bu gülümseme yüzünden ondan daha fazla nefret ediyorum.

“Sadece eğleniyorduk efendim. Şakalaşıyorduk.”

“Gerçekten mi?” Sıska çocuğa bakıyorum, “Sen de eğleniyor muydun?”

Çocuk, çete liderine bakıyor ve hafifçe başını sallıyor. “Öylesine şakalaşıyorduk.”

Ben de çete liderinin bileğini istemeyerek bırakıyor, sıska çocuğa telefonunu geri veriyorum.

“Marcus, yerinde olsam bunu yarın evde bırakırdım.”

Tekrar başını sallıyor, sanki iki misli cezalandırılmış gibi. Çete liderine dönüyorum. “Adın ne senin?”

“Jeremy Hurst.”

Hurst. Gözümün hafiften seğirdiğini hissediyorum. Tabii ya. Anlamalıydım. Siyah saçlarından işkillenmiştim aslında. Ama

şimdi benzerliği tamamen görebiliyorum. Hele şu mavi gözlerindeki kalıtsal zalimlik pırıltısı...

“Başka bir arzunuz var mı *efendim*?”

Efendim lafını vurgulayarak söylüyor. Alaycı. Oltaya geleyim istiyor. Ama o öyle kolay değil. *Daha çok günüm, çok zamanım olacak*, diye hatırlatıyorum kendime.

“Şimdilik yok.” Diğerlerine dönüyorum. “Siz de kaybolun gözümün önünden. Ama yere sakız bile attığınızı görürsem kladmidya gibi yakanıza yapışırım.”

Bir iki tanesi neredeyse ağlanacak hallerine gülecek. Okulun kapısına varınca başımı çevirip bakıyorum, onlar da aylak aylak okula doğru yürümeye başlıyorlar. Hurst bir süre öylece dikilip duruyor, ama sonunda o da koşar adım diğerlerini takip ediyor. Marcus ise kararsızlık içinde oyalanıyor.

“Sen de,” diyorum ona.

Hâlâ yerinden kıpırdamıyor.

“Neyin var?”

“Keşke öyle yapmasaydınız.”

“Telefonunu kırmasına izin mi verseydim?”

Sıkıntılı bir biçimde kafasını sallıyor ve yüzünü çeviriyor. “Göreceksiniz.”

5

Çok beklemem gerekmiyor.

Öğle arası. Masamdayım, sonraki dersler için notlar alıyorum ve sabahtan bu yana girdiğim derslerde öğrencileri sıkıntıdan öldürmediğim veya onlardan birini ya da kendimi camdan aşağıya atmadığım için şahsımı kutluyorum.

Harry doğru bir noktaya parmak basmıştı. Uzun bir süredir ders vermiyordum. Biraz paslandığımı kabul ediyorum. Öte yandan eski bir meslektaşımın sözlerini hatırlıyorum: Öğretmenlik yapmak bisiklet sürmeye benzer. Bir defa yapınca bir daha asla unutmazsın. Bocalayacak ya da düşecek gibi olursan da umursama, sana gülmek ve bisikletini altından almak için fırsat kollayan otuz çocuğu hiçbir zaman aklından çıkarma. Yani pedallara asıl, nereye gittiğinden emin olmasan bile.

Ben de aynen öyle yapıp pedallara asıldım. Öğle vaktine kadar gösterdiğim başarıdan gayet memnundum.

Ama hep böyle süremeyeceği belli.

Sınıfın kapısı vuruluyor, Harry başını uzatıyor.

“Bay Thorne. Sizi burada bulduğuma sevindim. Her şey yolunda mı?”

“Derslerimde henüz kimse sıkıntıdan uyuyakalmadığına göre evet demeliyim herhalde.”

Başını sallıyor. “Güzel. Çok güzel.”

Ama her şeyin yolunda olduğuna inanıyormuş gibi görünmüyor. Bu haliyle aynı gün içinde hem on sterlin kaybetmiş hem

de arı kovanına basmış bir adama benziyor. Sınıfa girip elini kolunu nereye koyacağını bilemez bir halde tam önüme dikiliyor.

“Daha ilk günden bu konuyu açmak istemezdim ancak göz ardı edemediğim bir şey dikkatimi çekti.”

Sıçtık diye düşünüyorum. Referanslarımı kontrol etti ve yakayı ele verdim kesin.

Zaten bu iş başından beri bir kumardı. Bundan önce çalıştığım okulun sekreteri Debbie bana biraz yanıktı, pahalı çantalara ise daha da çok bayılırdı. Geçmişin hatırına (e tabii bir de küçük el çantası karşılığında) Harry’nin referans kontrol taleplerinden birine el koyup diğer resmî antetli evraklarla birlikte bana gönderdi. Dolayısıyla tüm referanslarım övgülerle dolup taşıyordu. Hepsi muazzamdı; Harry üstünü biraz daha kaşımaya şayet.

Kendimi her olasılığa hazırlıyorum. Ama korktuğum başıma gelmiyor.

“Anladığım kadarıyla bu sabah okulun hemen önünde öğrencilerimizden birinin dâhil olduğu bir olay yaşanmış.”

“Yani olay derken çete saldırısını kastediyorsanız dediğiniz doğru.”

“Bir öğrencimize kötü muamelede bulunmadığınızı mı söylüyorsunuz?”

“Ne?”

“Elimde bir öğrencimizin, Jeremy Hurst’ün, kendisine kötü muamelede bulunduğunuza dair şikâyeti var.”

Küçük pislik. Şakaklarımın zonklamaya başladığını hissediyorum.

“Yalan söylüyor.”

“Kolunu acıtacak şekilde sıktığınızı söylüyor.”

“Jeremy Hurst’ü ve küçük çetesini bir başka öğrenciye zorbalık ederken yakaladım. Müdahale ettim.”

“Orantısız şiddet kullanmadınız yani?”

Gözlerinin içine bakıyorum. “Elbette kullanmadım.”

“Pekâlâ.” Harry iç çekiyor. “Kusura bakmayın, sormak zorundaydım.”

“Anlıyorum.”

“Sıcağı sıcağına gelip beni bilgilendirmeliydiniz. Bu iş dalanıp budaklanmadan önünü keserdim.”

“Gerek duymadım. İş tatlıya bağladığımı sanmıştım.”

“Eminim öyledir ancak işin aslı, Jeremy Hurst’ün durumu biraz hassas.”

“Başka bir çocuğa eziyet edip onu telefonunu kırmakla tehdit ederken gözüme pek hassas görünmedi doğrusu.”

“Buradaki ilk gününüz olduğu için okulumuzun dinamiklerini henüz kavrayamamış olduğunuz aşikâr ve elbette zorbalık karşısındaki tutumunuzu takdir ediyorum. Ancak bazen işler görüldüğü gibi değildir.”

“Ben ne gördüğümü biliyorum.”

Harry gözlüklerini çıkarıyor, gözlerini ovuşturuyor. Kötü bir adam olmadığını hissediyorum, yorgun sadece. Zor şartlar altında elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışıp genelde başarısız olan, yorgun düşmüş bir adam.

“İşin aslı, Jeremy Hurst en iyi öğrencilerimizden biridir. Okulumuzun futbol takımının kaptanı ve...”

Ve diğer yandan şerefsizin teki.

“Bu, zorbalığa mazeret teşkil etmez. Ayrıca...”

“Annesi kanser.”

Lafımı yarıda kesip yutuyorum.

“Kanser mi?”

“Bağırsak kanseri.”

Ha siktir lafı ağızından kaçtı kaçacak ama bu şartlar altında son derece uygunsuz düşer.

“Anlıyorum.”

“Bakın, Hurst’ün sosyal uyum ve öfke kontrolü hususlarında sıkıntıları olduğunu biliyorum.”

“Haa, bugünlerde böyle adlandırıyoruz demek.”

Harry'nin yüzünde acıklı bir gülümseme belirliyor. "Hassas durumu sebebiyle ona ihtiyatlı davranmak zorundayız."

"Haklısınız." Başımı sallıyorum. "Sanırım artık biraz daha iyi anladım."

"Güzel. Sizi bu tür nadir durumlar hakkında doğrudan bilgilendirmeliydim. Okul kılavuzları öyle her şeyi kapsayamaz, değil mi?"

"Aynen öyle."

Gerçekten de her şeyi kapsamıyor, diye düşünüyorum.

"Eh, öyleyse izin vereyim de çalışmanıza devam edin."

"Beni Jeremy Hurst hakkında bilgilendirdiğiniz için teşekkür ederim."

"Rica ederim. Görüşmek üzere." Duraksıyor. "Yine de olayı sicilinize işlemek zorundayım."

"Efendim?"

"Siciliniz diyorum. Bu türden bir şikâyet, ispatlanmamış olsa dahi kayda geçirilmeli."

Nabzım şakağımda daha beter zonkluyor. Hurst. Şerefsiz Hurst.

"Elbette." Kendimi gülümsemeye zorluyorum. "Anlıyorum."

Kapıya doğru ilerliyorum.

"Jeremy'nin annesi ölecek mi?" diye soruyorum.

"Mümkün olan en iyi tedaviyi görüyor," diyor. "Ama bu tür kanserlerde iyimser ihtimaller pek olağan değil."

"Jeremy ve babası için zor olmalı."

"Öyle. Aynen öyle." Sanki başka bir şey daha söylemek istiyormuş gibi bakıyor, sonra şu kendine has, tuhaf hareketiyle başını hafifçe sallayıp kapıyı ardından kapatıyor.

Babası için zor bir durum. Sigara paketimi çıkarıp gülümsüyorum. Güzel, diye düşünüyorum. *Güzel. İşte karma diye buna derim ben.*

İngilizce binası önceden okulun ana binası ile kantinin arasındaydı, dar bir göbek kordonuyla binaları birbirine bağlardı ve teneffüslerde terli öğrenciler tarafından hıncahınç dolu olduğu için Hadron Çarpıştırıcısı'ndan bile daha sıcak olurdu. Orada uzun müddet kalırsanız Jim Berry'den (okuldaki tek melez çocuktuktu o) bile daha siyah bir tene sahip olacağınızı söyleyerek espri yapardık.

Resmî adı İngilizce Kanadı olsa da biz çocuklar için orası yalnızca “bina”ydı. Şiddetli rüzgâr görünce sallanmaya meyilli dört katlı, betonarme bir ucubeydi.

Yaşananlardan önce bile, kimse o binadaki sınıflarda derse girmek istemezdi. Hep soğuk olurdu, pencereler yağmur suyunu sızdırırdı. Fazlasıyla çetin geçen bir kışı hiç unutmuyorum, bir derste hepimiz şapkalarımızı ve atkılarımızı takmıştık, pencerelerin camları buz kesmişti.

Chris Manning çatıdan düştükten sonra bina kapatıldı ama ilerleyen günlerde, en basit haliyle, çatıya açılan kapıya asma kilit vurulması anlamına gelen “yeni güvenlik önlemleri” alındıktan sonra bina yeniden açıldı.

Aradan geçen yirmi yılın bir noktasında bu bina yıkılmış. Bir zamanlar onun durduğu yerde şimdi yarı ölü bitkilerden oluşan cılız bir yeşilliğin etrafına yerleştirilmiş üç banktan ibaret, parke taşı kaplı küçük bir meydan var. Banklardan birine küçük bir levha asılmış: *Christopher Manning anısına*.

Diğer iki banktan birine oturup paketten bir sigara çıkarıyorum. Sigarayı parmaklarımın arasında çevirerek yerdeki parke taşlarına bakarken acaba çocuğun düştüğü yeri saklayan taş hangisi diye merak ediyorum.

Hiç ses çıkarmamıştı. Düşerken gıkı çıkmamıştı. Yere çarptığında bile. Yumuşak, dümdüz bir *küt* sesi duyulmuştu. Yeterince sert gelmemişti. Cesedinin sanki içindeki tüm hava çekilmiş gibi tuhaf derecede sönük görüldüğü gerçeği olmasa, sonbahar güneşinin solgun ışığı üzerine vururken ve orada öylece yatarken

Christopher'ın hâlâ yaşıyor olduğuna inanabilirdim. Ve tabii altından ağır ağır sızan yakut kırmızısı kan vardı; batan güneşle uzayan kıpkırmızı bir gölge.

“Çok yazık, değil mi?”

İrkiliyorum. Önümde kısa boylu, siyah saçlarını darmadağınık bir atkuyruğu yapmış, kulakları gümüş halkalarla dolu bir kız duruyor. Yanıma yaklaştığını duymadım, zaten bir rüzgâr esse ayakları yerden kesilecek kadar zayıf.

Bir anlığına onun küstah bir öğrenci olduğunu düşünüyorum, sonra üniforma giymediğini fark ediyorum (Killers tişörtü, dar kot pantolon ve Dr. Martens botlar okulun yeni üniforması değilse tabii), ayrıca gözlerinin etrafındaki çizgiler de başlangıçtaki gençlik izlenimini yalanlıyor.

“Efendim?”

Parmaklarımda kayıtsızca çevirdiğim sigarayı işaret ediyor. “Tam sigara tütürülecek bir mekân hazırlıyorlar, sonra da okul arazisinde içmeyi yasaklıyorlar ya, çok yazık diyorum.”

“Haa.” Sigaramı fark edip pakete geri koyuyorum. “Gerçek bir trajedi hakikaten.”

Kadın gülümsüyor ve nezaketen de olsa izin istemeye kalkışmadan yanıma oturuyor. Normalde böyle gereksiz bir samimiyet sinirimi bozardı. Ama her nedense bu piercing'i bol hanımın davranışları beni deli etti.

“İntihar eden çocuk için de yazık tabii.” Başını sallıyor. “Sen hiç birini kaybettin mi?”

“Bir öğrencimi mi?”

“Çorabını kaybettin mi diye sormuyorum herhalde.”

“Hayır, sanırım kaybetmedim.”

“Eh, kaybetseydin hatırlardın. Yani, hatırlayacağını umuyorum.” Bir paket Polo çıkarıyor, delikli nane şekerlerinden birini alıp ağzına atıyor. Paketi bana da uzatıyor. Tam reddetmek isterken kendimi bir tane alırken buluyorum.

“Benim bir öğrencim öldü. Aşırı dozdan.”

“Üzıldüm.”

“Çok tatlı bir kızdı. Çalışkandı. Popülerdi. Hayatındaki her şey yolunda görünüyordu. Derken... iki kutu parasetamol ile bir şişe votka. Kendini komaya sokmuş. Bir hafta sonra yaşam destek ünitesini kapatmak zorunda kaldılar.”

Kaşlarımı çatıyorum. “Bu olayı duyduğumu hatırlamıyorum.”

“Duyamazdın zaten. Bir bakıma şu Julia ve Ben Morton’ın gölgesinde kaldı.” Omuz silkiyor. “Büyük trajediler hep daha çok sükse yapmaz mı zaten?”

“Sanırım öyle.”

Bir süre konuşmuyoruz.

“Eee, sormayacak mısın?”

“Neyi?”

“Herkesin sorduğu şeyleri işte. Onları tanıyor muydun? Bir şeylerden şüphelenmiş miydin? Dikkatini çeken bir şey olmuş muydu?”

“Sorayım o zaman.”

“Tanıyordum diyemem. Yani, hem hayır hem evet. Aa, söylemedim değil mi? Bir gün Julia okula boynunda kocaman bir afişle geldi. Üzerinde ne yazıyordu dersin: *Oğlumu ve kendimi öldürmeye niyetliyim. Hepinize iyi günler dilerim.*”

“Nezaketin zararı olmaz.”

Kıkırdıyor, elini uzatıyor. “Beth Scattergood. Resim öğretmeni.”

Kalçamı sallıyorum. “Scattergood mu? Cidden mi?”

“Cidden.”

“Eminim çocuklar epey dalga geçiyordur isminle.”

“Bahisçilerin şimdiki favorisi Bayan Salla Kalça, hemen arkasından da Bayan Koca Göt geliyor.”

“İyiymiş.”

“Aynen. Çocukları bilirsin. Onları sevmek zorundasın, yoksa gidip düzgün bir iş bulman gerekir.”

“Ben de Joe...”

“Biliyorum. Joe Thorne. Vekil öğretmen.”

“Daha kötü unvanlarım da oldu.”

“Peki sen hangi türsün?”

“Anlamadım?”

“Arnhill Akademisi'ne iki tip öğretmenin yolu düşer. Fark yaratmak isteyenler ve başka bir yerde iş bulamayanlar. Sen hangi türdensin?”

Tereddüt ediyorum. “Fark yaratmak isteyenlerden olduğumu umuyorum.”

“Güzel.” Sesinde yoğun bir alaycılık seziyorum. “İyi madem, sizinle tanıştığıma memnun oldum Bay Thorne.”

“Teşekkür ederim. Buradaki ilk günümde biriyle tanışmak iyi geldi.”

Sırıttıyor. “Ne demek. Görevimiz.”

Ondan hoşlandığımı fark ediyorum. Bu his beni olması gerekenden daha fazla şaşırtıyor.

“Peki sen hangi türdensin?” diye soruyorum.

Ayağa kalkıyor. “Karnı aç olanlardan. Kantine gidiyordum. Sen de gelsene? Burada öğretmenlik yapan diğer uyumsuzlarla tanıştıırırım seni.”

Kantinin uğultusunu daha varmadan duyuyorum. Bu uğultu beni bir kez daha maziye götürüyor. Bayat kızartma yağı kokusu ve servis edildiğini asla görmediğiniz bir şeyin, yalnızca okulun aspiratörlerinden ve yaşlı insanların evlerindeki davlumbazlardan yükselen o tarifsiz kokusu havada süzülüyor.

İçerisi beklediğim kadar değişmemiş. Parke zemin, lastik masa ve sandalyeler duruyor. Eskiden hamburger, soğan halkası ve patates kızartması almak için önünde sıraya girdiğim mutfak sanki biraz elden geçirilmiş gibi, tek değişiklik bu. Artık tavuk, pilav, sebzeli makarna ve salata servis ediliyor. Bence bu işin suçlusu Jamie Oliver.

“Bizim tayfanın bazıları orada. Gel hadi.”

En arka köşedeki masaya doğru götürüyor beni. Öğretmenler masası. Masada dört kişi oturuyor. Beth bana tek tek açıklıyor.

Uzun kır saçlı, kalın gözlüklü ufak tefek bir kadın olan Bayan Hardy (Susan), tarih öğretmeni.

Hipster sakallı, yakışıklı bir genç olan Bay Edwards (James), matematik öğretmeni.

Geniş çeneli, asker tıraşlı bir kadın olan Bayan Hibbert (Coleen), beden öğretmeni.

Son olarak, rengi solmuş fitilli kadifeden bir takım elbise giymiş ve ön kısmı seyrelmiş saçlarını incecik bir atkuyruğu yapmış, sırık gibi bir tip olan Bay Saunders (Simon) ise sosyoloji öğretmeni.

Nedense bu sonuncu heriften daha o anda hoşlanmıyorum. Belki de ilk dakikadan şöyle dediği içindir: “N’aber adamım?”

Ne bileyim, bir müzik grubunda çalmıyorsanız veya Amerikalı bir sörfçü falan değilseniz konuşurken *adamım* demezsiniz. Kimseye havalı gelmez bu, sohbet esnasında bu tabiri kullanmak, seyrelmiş saçını atkuyruğu yapmak gibidir, bu sizi ancak bir hıyar gibi gösterir.

Daha yerime oturur oturmaz çatalını yüzüme doğrultuyor.

“Seni gözüm bir yerden ısıyor adamım. Daha önce tanışmış olabilir miyiz?”

Ton balıklı sandviçimi poşetinden özenle çıkarırken, “Sanmıyorum,” diyorum.

“Buradan önce hangi okulda çalışıyordun?”

“Yurtdışında.”

“Hangi ülkede?”

Sıkıttığım palavrayı hatırlamam biraz zaman alıyor. “Botsvana.”

“Ciddi misin? Eski kız arkadaşım da bir süre orada öğretmenlik yapmıştı.”

Yapmıştır tabii, hay şansıma tüküreyim.

Gülümsüyor. “Wareng?”

Wareng nedir acaba? İhtimalleri gözden geçiriyorum. Bir yer olamaz. Bu apaçık ortada. Bir selamlama sözcüğü falan olmalı. Ama “merhaba” gibi bir şey değil herhalde çünkü o faslı az önce geçtik, o halde...

“İyiym, teşekkür ederim,” diyorum memnun bir ifadeyle. “Sen nasılsın?”

Yüzündeki gülümseme saçlarından bile hızlı dökülüyor. Sandviçimden bir ısırık alırken şu herifi dışarı sürükleyip ilk geçen otobüsün önüne atsam acaba umursayan olur mu diye merak ediyorum.

O anda Coleen şansıma konuyu değiştirerek, “Arnhill’li olduğunuzu duydum,” diyor.

“Burada büyüdüm,” diyorum.

“Ee, neden geri döndün?” diye soruyor James işkillenmiş bir tavırla, yarı şaka yarı ciddi.

“Günahlarımın bedelini ödemek için.”

“İyi ki aramıza katıldın,” diyor Susan. “Şeyden sonra... Bayan Morton’ın yerini alacak birini bulmak zordu.”

“Aynen,” diyor Simon. “Burada çalışmak için illa deli olmak gerekmiyor. Ama hâlihazırda deliysen işin kolaylaşır.” Kendi esp-risine kıkır kıkır gülüyor.

Beth ona soğuk soğuk bakıyor. “Julia depresyondaydı. Deli değildi.”

Simon da onun bakışlarına aynı şekilde karşılık veriyor. “Ya, ne demezsin. Kendi evladının suratını dağıtmak akli başında birinin yapacağı bir hareket zaten.” Koca bir kaşık makarnayı ağzına götürüp gürültüyle çiğniyor.

Beth’e dönüyorum. “Julia’nın depresyonda olduğunu herkes biliyor muydu?”

“Saklamıyordu ki,” diyor Beth. “Ben’in babasından ayrıldıktan sonra hiç yüzü gülmedi. Bence buradan taşınıp hayatında yeni bir sayfa açsa iyi olurdu.”

Yeni bir sayfa açmakmış, hah.

“İlaç tedavisi görüyordu,” diye ekliyor Susan. “Sonra birden ilaçlarını almayı bıraktı.”

“Tüfeği nereden bulmuş?”

“Ailesinin Oxton yakınlarında bir çiftliği var. Tüfek babasınınmış.”

“Açıkçası içimizden biri bile bir şeylerin yolunda olmadığından şüphe etseydi...” diyor James.

Ee, diyorum içimden. Ne yapardınız sanki? Kadına halini hatırını sorduğunuzda ve o da iyiyim diye cevapladığında içinizi rahatlatıp gülümsediniz. Bitti gitti, o kadar. Julia için endişelendik mi, endişelendik, at yanına bir tik, vicdanın rahatlasın. İşin aslı böyle şeyleri bilmeyi istemeyiz. Ciddi söylüyorum. Çünkü sonrasında o kişiyle ilgilenmek gerekir. Ama buna kimin vakti var ki onca işinin arasında?

“Keşke,” deyip geçiştiriyorum.

Simon parmağını şaklatıp bana doğrultuyor yine. “Stockford Akademisi!”

Mideme bir ağrı saplanıyor.

“Seni oradan hatırlıyorum, *tabii ya*,” diyor. “Buraya girmeden önce orada yedek öğretmen olarak çalışmıştım.”

O böyle söyleyince kötü bir giyim zevki olan ve nefesi leş gibi kokan sıska bir herif zihnimde hayal meyal canlanıyor. Aynı bölümde bile değildik yahu. Nasıl hatırlıyor ki? *Yuh!*

“Aslında orada uzun süre çalışmadım, yani...”

“Biliyorum. Apar topar ayrılmıştın. Ne olmuştu? Müdürle falan mı takıştın, hayırdır?”

“Yok, öyle bir şey değildi.”

Takışmakla alakası bile yoktu gerçekten.

“Çok tuhaf.” Kaşlarını çatıyor, sakat bacağıma bakıyor. “O zamanlar topalladığını hatırlamıyorum.”

Doğrudan gözlerinin içine bakıyorum. “Beni başkasıyla karıştırıyor olmalısın. Neredeyse çocukluğumdan beri topallarım.”

Saniyeler geçmek bilmiyor, huzursuz oluyorum. Derken Susan araya giriyor: “Bacağına ne oldu? Sormamın sakıncası var mı?”

Aslında var. Ama konuyu buraya getirerek kendim kaşındım.

“On beş yaşındaydım. Babam ve kız kardeşimle bir araba kazası geçirdik. Yoldan çıkıp bir ağaca çarptık. Annie ve babam anında öldü. Benim de bacağım paramparça oldu. Bacağımı tekrar bir arada tutabilmek için onlarca metal parçası koydular içine.”

“Aman Tanrım,” diyor Susan. “Çok üzüldüm.”

“Sağ ol.”

“Kız kardeşin kaç yaşındaydı?” diye soruyor Beth.

“Sekiz.”

Benimle göz göze gelmeye cesaret edememesine memnun olduğum Simon haricinde herkes bana üzgün, sempati besleyen bakışlarla bakıyor.

“Neyse,” diyorum. “Üstünden çok zaman geçti. Neyse ki gönlümde yatan aslan öğretmen olmakmış, ya bu bacakla kafayı dansçı olmaya taksaydım? Böyle işte. Artık buradayım.”

Biraz gergin de olsa kahkaha atıyorlar. Sohbet devam ediyor. İyi rol yaptım ama. İyi bir adamım ben, dürüst bir adam. İzlerini hâlâ taşıdığı büyük bir trajediyle yüzleşmiş, yine de mizah anlayışını yitirmemiş bir adam.

Aynı zamanda yalancının tekiyim. Kız kardeşimi araba kazasında kaybetmedim ve o zamanlar topallamıyordum.

6

İnsanlar zamanın iyileştiremeyeceği yara olmadığını söyler. Yanılıyorlar. Zaman kocaman bir silgiden başka bir şey değildir. Öylece akıp gider, anılarımızı aşındırır, ıstıraptan oluşmuş o kocaman kaya yığınlarını törpüleyip un ufak eder, ta ki geriye sadece küçük keskin parçalar kalıncaya dek. Bu kalanlar hâlâ acı verici olsa da artık baş edilebilecek kadar küçüklerdir.

Kırılan kalpler onarılmaz. Zaman yalnızca kırık parçaları alıp öğütür, tuz buz eder.

Kır evinin gıcırdayan koltuklarından birine oturup biramdan kocaman bir yudum alıyorum. Uzun bir gün oldu. Tüm gün ders vermeyeli hayli zaman olmuş. Bunu hem fiziksel hem de zihinsel olarak hissediyorum. Sakat bacağım zonkluyor, yuttuğum dört tablet kodein bile hiç durmayan sersemletici ağrıya deva olmuyor. Bu gece beni uyku tutmayacak, bu yüzden bulabildiğim tek çözüm sızana kadar içmek. Kendi kendimi tedavi ediyorum yani.

Oda loş, yalnızca tek bir masa lambasıyla ve çıtırtılar çıkaran odun sobasından gelen cılız ışıkla aydınlanıyor. Kasabanın dışındaki süpermarkete gidip gerekli şeyleri stokladım: dondurulmuş pizza, hazır yemekler, kahve, sigara ve alkol. Dönüş yolunda odun satan, çiftlik evi benzeri bir pansiyona rastladım. Önünde eski püskü bir Ford Focus durduğu halde kapıyı açan olmadı. Arabanın arka tarafında iki tane çocuk koltuğu, arka camındaysa şöyle bir çıkartma vardı: ARABADA KÜÇÜK CANAVARLAR VAR.

Kütüklerin yanına bir sepet bırakılmıştı: “Torbası 5£, ücreti buraya bırakın.” Sepetin içinde nereden bakılsa otuz sterlin vardı. Buruşuk paralara bir süre bakakaldım, çocuk koltuklarını düşündüm ve sepete bir beşlik attım. Torbalardan birini kucakladıktan sonra bir kutu çıralı kibrit almak için markete geri döndüm.

Lanet şeyi yakacağım diye kutudaki kibritlerin yarısını ve tüm küfür dağarcığımı harcadım. Ama ne olursa olsun şu an, buraya yerleştiğimden beri ilk defa, odanın içi hoş ve kuru bir sıcaklıkla dolu. Resmen duvarlardaki rutubetin kuruduğunu görebiliyorum. Evin kırık dökük mobilyasını, etrafta bana ait tek bir hatıra olmamasını ve burada iki insanın can verdiği gerçeğini saymazsak kendimi neredeyse evimde gibi hissediyorum.

Kucağımda açık bir defter duruyor. İlk sayfasına dört isim yazdım, yanlarına bazı notlar karaladım: Chris Manning, Nick Fletcher, Marie Gibson ve elbette Stephen Hurst. Eski çete bir arada, yani en azından kâğıt üzerinde öyle. Olay yaşandığında orada olanlar. Yaşananları bilen yegâne kişiler.

Öğrendiklerime bakılırsa Fletch, Arnhill’de tesisat işi yapıyor. Hurst, belediye meclisinde. Marie hakkında internette bir şey bulamadım ama evlenip soyadını değiştirmiş olabilir. Chris’in adının yanına sadece şöyle yazdım: rahmetli. Gerçi bu ifade tam olarak gerçeği yansıtmıyor. Hem de hiç.

Diğer sayfanın başında iki isim var: Julia ve Ben Morton. Alta, çoğunlukla internetten ve gazetelerden derlediğim notları düşmüşüm. Hiçbiri güvenilir değil, biliyorum. Nasıl gazetelerde gerçekler hikâyelere dönüşürse internette de hikâyeler komplo teorilerine dönüşüyor.

Bildiğim şey şu: Julia’nın bir depresyon geçmişi varmış. Ben’in babasıyla (Michael Morton, avukat) boşanma davası yeni sonuçlanmış. İlaçlarını almayı bırakmış, iş yerinden izin istemiş ve Ben’i okuldan almış. Haa, bir de oğlunu ölesiye dövdükten sonra, kendi beynini patlatmadan önce, Ben’in odasının duvarına kanla üç kelime yazmış.

Benim Oğlum Değil.

Özetle bunlar dengeli bir zihnin gerçekleştirmeyeceği eylemler.

Bastırdığım iki fotoğrafı ataşla deftere tutturdum. İlki Julia'ya ait. Bir okul etkinliğinde çekilmiş benziyor. Şık bir takım giymiş, saçlarını gevşek bir atkuyruğu yapmış. Kocaman gülümsemiş ama gözleri yorgun ve temkinli bakıyor. Yüz ifadesi sanki *çek şu fotoğrafı da beni rahat bırak*, diyor. Gazete acaba sırf bu yüzden mi bu fotoğrafı seçti diye merak ediyorum. Dağılmak üzere olan bir kadının görüntüsü bu. Tam sınırda dolaşan bir kadın. Ya da belki de aptal bir fotoğraf için poz vermeye zorlandığı için sinirlenen bir kadın.

Ben'inki ise bir okul fotoğrafı. O da kocaman gülmüş, sevimli görünüyor, öndeki iki dişi hafif çarpık, kravatı (muhtemelen) ilk defa düzgün bağlanmış. Gazeteciler basmakalıp laflar geveliyor: Bir sürü arkadaşı, parlak bir geleceği olan, sevilen, iyi bir öğrenci. Çocuğun gerçekte nasıl biri olduğuna ilişkin tek laf etmiyorlar. "Ölü çocuk" klasörlerindeki satırlardan kopyala yapıştır yapıvermişler.

Tek bir makale daha fazlasını ima ediyor. Ben'in hayali varlığının günlük güneşlik yüzeyinin altına sızan bir gölge. Okuldan ismini vermek istemeyen biri, Ben'in ölmeden önceki haftalarda ruhaf davrandığını iddia ediyor: "Tuhaf bir hali vardı. Kendinde değildi."

Julia'nın yazdığı kelimeleri düşünüyorum: BENİM OĞLUM DEĞİL. Sanki sırtımda buz gibi bir el geziniyor.

Defteri sehpanın üzerine bırakıyorum. Telefonum çalışıyor. "Enter Sandman" melodisi keyifli sessizliği bozuyor. Geriliyorum, sonra telefonu alıp ekrana bakıyorum. Brendan arıyor.

"Alo?"

"Nasıl gidiyor?"

"Güzel soru. Hâlâ bunun cevabını bulmaya çalışıyorum."

Bekliyorum. Brendan yalnızca halimi hatırımlı sormak için arayacak bir arkadaş değildir. Eğer aksi yönde bir bilgi edinmediyse hayatta ve iyi olduğumu varsayar, bu da onun için yeterlidir.

“Geçen gece biri barda seni soruyordu,” diyor.

“Kimmiş?”

“Kadının biri. Minyon, sarışın. Güzel ama sert bir tip.”

Mideme kramp giriyor, sakat bacağımdaki zonklama artıyor.

“Konuştun mu onunla?”

“Hayır tabii ki. Onu görür görmez sıvıştım. Bazı kadınlar felaket tellalı oluyor.”

“Tamam. Oraya gitme bir daha.”

“Ama orası anneminkiler gibi biftekli ve böbrekli turta yapabilen tek mekân.”

“O zaman kendine bir yemek kitabı al.”

“Sen benimle dalga mı geçiyorsun?”

“Geçmiyorum. Oraya bir daha gitme.”

“Öf be Joe.” Çakmağını çakıp sigarasından derin bir nefes çektiğini duyuyorum. “Ne yaptın sen? Kızın mücevherlerini falan mı arakladın, nedir? Bütün parasını çalıp kaçtın mı yoksa?”

“Daha kötüsü.”

“Annem olsa ne derdi biliyor musun?”

“Bilmiyorum ama şimdi senden öğrenecekmişim gibi hissediyorum.”

“Birini gömmek istiyorsan eline bir kürek tutuştur.”

“Yani?”

“Yani diyorum ki kendi mezarını kazmaya ne zaman son vereceksin?”

“Hazineyi bulunca.”

“Dostum, sen hazine mazine değil, orada ancak kendi tabutunu bulursun.”

“Seninle sohbet etmeye bayılıyorum. Müthiş moral veriyor.”

“Moralin yükselsin istiyorsan aç da Oprah izle.”

“Bir planım var.”

“Eceline susamışsın sen.”

“Biraz daha zamana ihtiyacım var.”

Brendan iç çekiyor. “Bence senin profesyonel yardım almaya ihtiyacın var.”

“Şu işi bir çözeyim onu da düşünürüm.”

“İyi, nasıl biliyorsan öyle yap.”

Çat diye kapatıyor. Söylediği şeyi düşünüyorum. On saniye falan. Brendan bu kadarını hak ediyor çünkü. Birbirimizi üç yıldır falan tanıyoruz, bir buçuk yıl ev arkadaşlığı yaptık. Kimse beni umursamazken o hep yanımdaydı. Ama Brendan şimdi iyileşme sürecinde olan bir alkolik. Yani itiraflar, günah çıkarmalar, affetmeler tam onun kalemi. Bence daha ziyade sır saklamakla, kin gütmekle ve dargınlıklarına sıkı sıkı bağlı kalmakla ilgileniyorum.

Bazen nasıl oldu da Brendan’la arkadaş olabildik diye düşünürüm. Sanırım diğer pek çok ilişki türü gibi onunla arkadaşlığımız da kendiliğinden gelişmiş ve alkol sayesinde (en azından benim açımdan) derinleşmişti.

Yaşadığım yere yakın bir barda sık sık karşılaşırdık. Bir akşam yine sıradan bir merhabayla söze başladık ve derken kendimizi koyu bir sohbetin içinde bulduk. Sonraki günlerde beraber takılmaya, içip çene çalmaya başladık. Brendan portakal suyu söylerdi, ben de Guinness ya da viski içerdim.

Brendan’la arkadaşlık etmek kolaydı çünkü talepkâr değildi. Sanırım hayatımda kolay olan tek şey oydu. Rahat, orta sınıf hayatımın temelleri ayaklarımın altında hızla sarsılıyordu o sıralar. İşimi kaybetmek üzereydim, ev kiramı ödemekte zorluk çekiyordum. Altı ay boyunca kirayı ödeyemeyince bir gün ev sahibim iri yarı iki kardeşiyle gelip beni kapının önüne koydu ve kilidi değiştirdi.

Konaklama seçeneklerim birden sınırlanıvermişti. Duvarlarında şüphe uyandıran lekeler olan bir pansiyonda mı kalsaydım, yoksa üst katında bir grup dansçının yaşadığı ve gece gündüz

prova yapıp başımı şişirecekleri küflü bir bodrum katında mı? Kalacak yer ararken Batman'in bile geceleri ortalıkla dolanmayı iki kez düşüneceği türden mahallelere bakmak zorunda kaldığımı söylememe gerek bile yok sanırım.

İşte tam o sıralarda Brendan onunla ev arkadaşı olmamı teklif etti.

“Bırak yahu. Benim evde boş yere ısınan bir oda var. Gel oraya yerleş.”

“Harika bir teklif ama yarım kira ödeyebilecek halde bile değilim.”

“Senden kira isteyen kim?”

Ona bakakaldım. “Yo, yapamam.”

O da bana baktı. “Anneciğimin söyleyeceği gibi: ‘Oturma odadaki aslanla güreşirken kapının önünde uluyan kurtlarla baş edemezsin.’”

Bir durum değerlendirmesi yaptım. Elimdeki diğer seçenekleri gözden geçirdim. Aslanları siktir et; eğer paramın yeteceği yerlerden birinde kalırsam, işin ucunda bir gece gözümün fareler tarafından oyulması riski de vardı.

“Peki, tamam,” dedim. “Çok teşekkür ederim.”

“Bana kendini toparlayarak teşekkür et.”

“Bu mağlubiyet serisi sonsuza kadar sürecektir değil ya.”

Bir anlığına yüzü bulutlandı. “Umarım sürmez. Duyduğuma göre taksit seçeneği sunmak yerine dizlerine sıkacak adamlara borçlanmışsın.”

“Bir çözüm bulacağım. Ve sana da borcumu ödeyeceğim. Söz veriyorum.”

Brendan, “Hele bir ödeme de görelim,” dedi ve sırtıttı. “Uyumadan önce güzel bir sırt masajına hayır demem. Bol bol masaj yağı kullanmaktan da çekinme.”

Birama uzanıyorum, çoktan bittiğini fark edince kutuyu avucumun içinde eziyorum. Bir kutu daha almak için ayağa kalkı-

yorum ama önce bir tuvalete gitmeye karar veriyorum. Oturma odasından çıkıp koridorun ışığını açıyorum. İstemeye istemeye yanıyor. Ayağımı merdivenin ilk basamağına koyuyorum. Tahmin edileceği üzere gıcırdatayor. Dar merdivenden çıkarken Julia Morton'ın oğlunun cesedini buradan yukarı güç bela, merdivenleri gıcırdata gıcırdata sürüklediğini düşünmemeye çalışıyorum. On bir yaşındaki bir çocuk ağır olur. Ölü ise daha da ağır olur. Bunu gayet iyi hatırlıyorum.

Sahanlık soğuk. Burada kalorifer peteği yok. Ama bu soğuğun sebebi o değil. Normal bir soğuk değil bu. Eve ilk girdiğimde hissettiğim soğuk değil. Bu başka. *Ürperten soğuk*. Çocukluğumdan beri düşünmediğim bir ifade bu. Kemiklerinizin etrafını sımsıkı saran ve koca bir buz parçası gibi bağırsaklarınıza yerleşen bir soğuk.

Öte yandan kulağıma da bir şeyler çalınıyor. Belli belirsiz ama ısrarcı bir ses. Sanki tesisat boruları hava kaçırıyormuş gibi tuhaf, paslı, hışırtılı. Orada dikilip dinliyorum. Banyodan geliyor. Kapıyı itip açıyor, kırık dökük elektrik düğmesine basıyorum. Ampul sinir bozucu, alçak bir vızıltıyla titreşiyor, sesi can çekişen bir sivrisineğinkine benziyor.

Buradaki soğuk daha beter. Ses de daha yüksek. Boruların hava kaçırmasıyla ilgisi yok. Hayır. Bu hışırtı ya da tırmalama sesinden başka bir şey. Daha tanıdık bir şey. Daha... *canlı*. Tuvaletten geliyor.

Tuvaletin oturağı inik, kapağı kapalı. İçimdeki feminen taraf su yüzüne çıktığı için kapatmıyorum, deliklere karşı küçük bir fobim olduğu için yapıyorum bunu. Su giderleri, oluklar, yerdeki herhangi bir delik... Hepsiyle ilgili sıkıntım var. Dün gece uyumadan önce evin bütün giderlerine tıpa takmıştım. Şimdiyse elimi uzatıyor ve tuvaletin kapağını tereddütle kaldırıyorum.

"Siktir!"

Öyle bir hızla geri çekiliyorum ki ayağım kayıyor, az kalsın düşüyordum. Ama bir şekilde lavabonun kenarına tutunmayı

başarıp dengemi koruyorum. Ancak dolu mesanemi aynı şekilde kontrol etmeyi başaramıyorum. Ilık sidik bacaklarımdan aşağı süzülüyor.

Göz ucuyla bakıyorum. Klozetin içindeki su belli belirsiz kımıldanıyor. Küçük, parlak, kapkara şeylerle dolu. Suyun üstünde *hışır hışır* sesler çıkararak çırpınırlarken hareket eden bir bok denizini andırıyorlar.

“Ha siktir!”

Tiksintiyle ürperiyorum. Aynı anda eski bir hatıranın belli belirsiz yankısını duyuyorum:

Gölgeler. Gölgeler hareket ediyor.

Başımı lavaboya eğip ağır ağır soluyorum. Böcekler. Siktir-gimin böcekleri.

Az sonra gidip klozetin kapağını tekrar kaldırıyorum. Sanki varlığını sezmişler gibi daha da bir hareketleniyorlar. İki tanesi yığından ayrılıp klozetin kenarına doğru tırmanmaya başlıyor. Kapağı hemen çat diye kapatıp onları iki kat plastiğin arasına sıkıştırıyorum. Hoş bir çıtırtıyla eziliyorlar.

Oraya hangi cehennemden gelmişler? Borulardan ilerleyip ta buraya kadar gelebilmeleri için klozetin boş ve kuru olması lazım. Ama boş değil. Çamaşır suyuna uzanıyorum; derin bir nefes alıp kapağı tekrar kaldırıyor ve tüm şişeyi tuvaletin içinde oraya buraya kaçışan haşerelerin üstüne boca ediyorum.

Çıtırtılar ve hışırtılar artıyor. Bazıları klozetin kenarına doğru tırmanıyor. Tuvalet fırçasını alıp onları deliğe geri itiyorum. Sonra sifonu çekiyorum. Su tankından inlemeler yükselinceye ve klozetin içinde bir avuç köpüklü su ile birkaç böcek ölüsü kalıncaya kadar sifonu peş peşe defalarca kez çekiyorum. Önlem olsun diye tuvalet kâğıdı rulosunu alıp giderin ağzını iyice tıkıyorum.

Küvetin kenarına oturuyorum. Ya da daha doğrusu, bacaklarımda derman kalmadığı için oturabileyim diye küvet bana doğru yükseliyor. *Böcekler. Siktir.* Kalbim küt küt atıyor. Bu soğukta ter içindeyim. Bir içki içip sigara yakmam gerek. Hatta bundan

da fazlasına, uyuşmaya ihtiyacım var. Buraya geldiğimden beri ilk defa. Uzun süreden sonra ilk defa. Sinirlerimi yatıştıracak, ellerimdeki titremeyi geçirecek bir şeye ihtiyacım var.

Cebimden telefonumu çıkarıyorum. İnterneti kurmak için haftaya ancak gelecekler ama en azından telefonumda 3G var. Gerçi zar zor çekiyor. İkinci denemede bağlantı kurmayı, üçüncüsünde de sayfayı açmayı başarıyorum. Ama evdeki tüm içkiler bittiğinde mecburen ispirto içen bir alkolik misali ihtiyacımı gidermek zorundayım.

İnternet sayfasında içeriğine uygun şekilde göz alıcı, altın rengi bir fontla Vegas Gold yazıyor. Sidikle ıslanmış bir pantolonla rutubetten kabuk bağlamış bir küvetin köşesine tüneyip Vegas Gold oynamanın ironisi tam da beni anlatıyor. Başparmağımla linke tıklıyorum.

Tam o anda alt katta bir şangırtı kopuyor.

“Ne oluyor be!”

Topallaya topallaya, elimden geldiğince hızlı bir şekilde dar merdivenden aşağıya inip oturma odasına giriyorum. Buz gibi gece havası suratıma çarpıyor. Perdeler rüzgârla şişip dalgalanıyor. Penceredeki sivri köşeli koca deliğe ve döşemenin üzerine saçılmış cam parçalarına ağzım açık bakakalıyorum. Gıcırdayan lastiklerin, gaz verilince kükreyen motorun, uzaklaşan bir motosikletin tiz sesini işitiyorum.

Pencereye hasar veren şeyin odanın ortasında durduğunu görüyorum. Etrafına sarılan kâğıt düşmesin diye lastikle sımsıkı tutturulmuş bir tuğla. Ne kadar da yaratıcı.

Cam parçalarını ayağımla iki yana iterek yolumu açıp o tarafa ilerliyorum. Tuğlayı yerden alıyorum. Kâğıdı çıkarıyorum. İnce çizgili bir okul defterinden koparılmış. Bu da tüm hoş geldin mesajları kadar yavan: SİKTİR GİT TOPPAL.

7

Etrafınızdaki polisler giderek gençleştikçe yaşlanmaya başladığınızı anlarsınız. Polisler giderek akıllanıyorsa bu sizin için ne anlama gelir bilmiyorum ama.

Başımı aşağı eğip, hem de epeyce eğip polis memuru Cheryl Taylor'a bakıyorum. Yani adının bu olduğunu söylemişti sanırım. Ses tonu haşin, tavırları havalı. Burada olmak istemediği izlenimini veriyor. Belki de onu büyük bir silahlı soygunun peşine düşmekten veya kızarmış patatesli sandviç yemekten alıkoyuyorumdur.

“Bu akşam takriben saat 08.07’de birinin pencerenize tuğla attığını mı söylüyorsunuz?”

“Evet.”

Tahminen bir saat önce, yani bunu her kim yaptıysa çoktan çekip gitmiştir. Neyse, hiç olmazsa ıslak kotumu değiştirme fırsatı buldum.

“Bir şey gördünüz mü?”

“Daha yeni ısıttığım oturma odamın ortasında kocaman kırmızı bir tuğla gördüm.”

Bana şöyle bir bakıyor. Tanıdığım bir bakış bu. Pek çok kadın bana aynen böyle bakar.

“Başka bir şey gördünüz mü demek istiyorum.”

“Hayır ama hızla uzaklaşan bir motosiklet sesi duydum.”

Not defterine bir şeyler daha karaladıktan sonra eğilip tuğlayı yerden alıyor.

“Parmak izini araştırmak için onu poşetlemeniz gerekmiyor mu?”

Tuğlayı tekrar yere koyarken, “Arnhill’deyiz, *CSI* dizisinde değil,” diyor.

“Anlıyorum. Tabii ki. Ben de bir an için bunu yapanı enselemekle ilgilendiğinizi sanmıştım, kusura bakmayın.”

O da bana aynı şekilde karşılık verecekmiş gibi görünse de söyleyeceği lafı yutup kısaca, “Kâğıt?” diyor.

Uzatıyorum. Dikkatle inceliyor. “Yazım kurallarından bihabermiş.”

“Aslına bakarsanız, bence kasten yanlış yazılmış,” diyorum. “İzini kaybettirmek için.”

Bir kaşını havaya kaldırıyor. “Devam edin.”

“Ben İngilizce öğretmeniyim,” diyorum sabırla. “Yani yazım hatalarına aşinayım. Öğrencilerin yanlış yazacağı kelimelerden biri değil bu. Bunu bile yanlış yazacak bir öğrenci kelimenin tamamını yanlış yazardı. Yani bir yerine iki *p* yazmakla kalmazdı.”

Dediğimi düşünüyor. “Peki. Bunu yapmış olabilecek biri var mı aklınızda? Düşmanlarınız olabilir, size kin güden birileri olabilir.”

Neredeyse dayanamayıp kahkahayı patlatacağım. O kadar çoklar ki tahmin bile edemezsin, diye geçiriyorum içimden. Sonra düşünüyorum. Hurst veya arkadaşlarından birinin yaptığından eminim. Ama görgü tanığı yok, kanıt yok ve sabahleyin (Yok artık, bu sabah mıydı o?) Harry’yle yaptığımız sohbeti de düşününce işimi tehlikeye atmak istemiyorum.

“Bay Thorne?”

“Açıkçası, buraya yeni taşındım. İnsanları kızdıracak kadar zaman geçirmediğim henüz.”

“Ama buna uğraşıyor gibi bir haliniz var.”

“Öyle anlaşılan.”

“Pekâlâ, bunu araştıracağız, ama muhtemelen çocuklar yapmıştır. Sizin okuldaki bazı çocuklar daha önce de sıkıntı çıkardılar.”

“Gerçekten mi? Ne tür sıkıntılar?”

“Alışılagedik şeyler. Kamu malına zarar. Mülke izinsiz girme. Toplum huzuruna aykırı davranış.”

“Hah, kendi ergenliğimi hatırladım.”

“Dilerseniz bir memur arkadaşım okulunuza gelip çocuklarla toplumsal sorumluluk üzerine falan konuşabilir.”

“Faydası olur mu?”

“Geçen sefer komiserim gençlere nutuk atmaya gittiğinde arabasının dört lastiğini birden indirdiler.”

“O zaman memur arkadaşınızı yormanın lüzumu yok.”

“Peki. Buyurun, tuttuğum zaptın numarası, sigortacınıza iletirsiniz. Başka bir sorun yaşarsanız yine derhal bizi arayın.”

“Ararım.”

Eşiğe gelince duraksıyor, bir şey söylemek ister gibi bir hali var. “Bakın. Bu akşamı sizin için daha da kötü bir hale getirmek istemem ama...”

Hışır hışır böcekler düşüyor aklıma.

“İsteseniz de daha kötü hale getiremezsiniz.”

“Peki, o halde. Bu ev hakkında bir şeyler söylemediler mi size?”

“Burada yaşananları mı kastediyorsunuz?”

“Biliyorsunuz yani?”

“Laf arasında geçti.”

“Bu durum sizi rahatsız etmiyor mu?”

“Hayaletlere inanmam.”

Etrafa göz gezdirirken yüzünde beliren tiksinti dolu ürpertiye gizlemeyi pek de beceremiyor. Birden olaya uyanıyorum.

“Cesetleri ilk siz buldunuz, değil mi?”

Yanıt vermeden önce tereddüt ediyor. “Evet, buraya ilk olarak komiserim ve ben geldik.”

“Sizin için zor olmuştur.”

“İşimizin bir parçası. Yapacak bir şey yok.”

“Yine de benim yerimde olsaydınız burada yaşamazdınız herhalde?”

Hafifçe omzunu silkiyor. “Kanı asla tamamen temizleyemezsiniz. Ne kadar çamaşır suyu kullanırsanız kullanın, ne kadar ovalarsanız ovalayın. Gözle göremeseniz de hâlâ oradadır.”

“İçim rahatladı. Teşekkür ederim.”

“Siz sordunuz.”

“Başka bir şey daha sorabilir miyim?”

“Olur,” diyor temkinli bir ses tonuyla.

“Burada yaşananların başka bir açıklaması olabilir mi?”

“Eve zorla girildiğine ilişkin bir ize ve başka bir şahsa ait kanıta rastlanmadı. Bana güvenin, epey araştırdık.”

“Ya Ben’in babası?”

“O gece bir müvekkiliyle akşam yemeğindeymiş.”

“Yani Julia Morton’ın delirip oğlunu ve kendisini öldürdüğünü düşünüyorsunuz?”

“Olaydan rahatsız olmayan birine göre çok fazla soru sorduğunuzu düşünüyorum.”

“Benimki merak sadece.”

“Bu kadar meraklı olmayın. Hele de burada yaşıyorsanız.” Defterini cebine koyuyor. “Emlakçı sizi evin geçmişiyle ilgili bilgilendirmemiştir belki diye ben bahsetmek istemiştım sadece.”

“Teşekkür ederim. Ama evin sorun yaratacağını sanmıyorum.”

“Yaratmaz umarım.” Beni tekrar şöyle bir süzüyor, bakışlarının ne anlama geldiğini pek kestiremiyorum. “Muhtemelen haklısınızdır.”

On beş dakika sonra camcı geliyor. Kırık camın yerine bir mukavva yerleştiriyor ve beni, “Elli kâğıt falan tutar,” diye bilgilendiriyor, yeni camın takılmasının ise “Bir hafta falan,” alacağını söylüyor.

Sorun olmayacağını söylüyorum adama. Yol manzarasına bakmadan da yaşayabilirim.

Bana tuhaf tuhaf bakıyor. Espriyi anlamıyor.

O gittikten sonra birkaç kadeh viski yuvarlıyorum, arka kapiya yaslanıp bir sigara tütürüyorum, sonra bir gün için bu

kadar olay yeter, hatta yeter de artar bile, diye düşünüyor ve yatmak için üst kata çıkıyorum.

O soğuk gitmiş. Evin kendi normal soğukluğu var sadece. Temkinli bir şekilde banyoya yaklaşıyorum. Tuvaletin içi hâlâ boş. Klozetin giderini tıkadığım tuvalet kağıdını çıkarıp işiyorum, yüzümü yıkayıp dişlerimi fırçalıyorum, sonra ışığı ve kapıyı kapatıyorum.

Sonra tereddüt ediyorum. Alt kata inip tuğlayı alıyorum. Onu banyoya götürüp klozet kapağının üzerine koyuyorum.

Ne olur ne olmaz.

Ben rüya görmem.

Kâbus görürüm.

Normal zamanlarda alkol bu sorunu çözer.

Ama bu gece değil.

Çocukluğumu geçirdiğim evdeki merdivenlerden yukarı çıkıyorum ama bir fark var. (Rüyalar da hep böyledir ya zaten.) Burası çocukluğumdaki ev değil, hatta oraya hiç benzemiyor. Merdivenler daha dar, daha dik ve döne döne yukarı çıkıyor. Aşağıdaki karanlığın içinden yükselen bir ses duyuyorum: Bir çıtırtı, hışırtı sesi. Yerde gölgeler kımıldanıyor. Yukarıdan ise bir başka ses duyuyorum. Çok tiz, ağıt gibi bir ses, sanki bir hayvan acı içinde uluyor, bu ulumaya arada bir ağlama sesleri de eşlik ediyor: *"Aba-Göz. Aba-Göz. Oğlanları öp, onları ağlat."*

Merdivenden çıkmak istemiyorum ama başka çarem yok. Ne zaman başımı çevirip baksam ardımda bıraktığım basamakların bir kısmının daha da karanlığa battığını görüyorum. Gölgele de tıpkı o soğuk gibi peşim sıra tırmanıyor ve bana yetişiyor.

Merdivenlerden çıkmaya devam ediyorum, önümdeki merdivenler sanki sonsuzluğa doğru döne döne yükseliyor, derken birden sahanlığa varıyorum. Arkama bakıyorum. Merdivenleri göremiyorum artık. Gölgele iyice yükselip tüm basamakları yut-

muş. Şimdi o gölgeler ayaklarımdan bir karış uzakta birbirlerine dolanıp kaçıyor.

Üç kapı var, üçü de kapalı. İlkini açıyorum. İçeride babamı görüyorum. Yatağın üzerinde oturuyor. Aslında pek de oturduğu söylenemez. İpleri kesilmiş bir kukla gibi sırtını yatağa yığmış. Baş her şeyin tepesinde olmaktan sıkılmış da dinlenmek istiyormuş gibi omzuna düşmüş. Parıldayan tendonlar ve açığa çıkmış kırmızı kaslar başını gövdede zor tutuyor. Araba ağaca çarptığında ön camın uzun, ince ve keskin bir parçası neredeyse babamın başını gövdesinden ayırmıştı.

Ağzını açıyor ve tuhaf, hırıltılı bir sesle tıslıyor. Sesin adımı söylediğini fark ediyorum: "*Joe-eeeeee.*" Ayağa kalkmaya çalışıyor. Kapıyı çekip kapatıyorum, kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyor, bacaklarım titriyor. Diğer kapıya geçiyorum. Bu kapının daha kötü bir şey sakladığını biliyorum. Fakat berbat bir korku filmindeki salak karakter gibi gidip o kapıyı açacağımı adım gibi biliyorum.

Kapıyı açıp bir adım geri çekiliyorum. Odanın içi sinek dolu. Kurt sinekleri karanlık, vızıltılı bir bulut halinde havalanıyor. Aralarında iki kişinin durduğunu seçebiliyorum. Julia ve Ben. En azından onlar olduğunu sanıyorum. Julia'nın kafasının büyük bir bölümü havaya uçtuğu, Ben'in ise yüzü olmadığı için emin olmak zor. Kırmızılı beyazlı bir kan, kemik ve kıkırdak yığını var karşımda.

Sineklerin arasında dikilen gölgemsi ikili... Derken onların da sineklerden oluştuğunu fark ediyorum. Ben onlara bakarken birden çözülüp üzerime doğru uçuşuyorlar. Kendimi dışarı atıp kapıyı pat diye kapatıyorum. Sineklerin öfkeyle topyekûn kapının tahtasına çarptıklarını duyabiliyorum.

Uyan, diyorum kendime. *Uyan, uyan, uyan*. Ancak bilinçaltım beni o kadar kolay bırakacak gibi görünmüyor. Son kapıya yöneliyorum. Elimi uzatıp kapının tokmağını çeviriyorum. Usulca ardına kadar açılıyor. Bu oda boş. Tabii yatağı ve Aba-Göz'ü

saymazsak. Bebek yatağın tam ortasında yatıyor, gözkapakları kapalı. Yatağın yanına gidip onu elime alıyorum. Gözleri birden şak diye açılıyor. Pembe plastik dudakları hükülüp bir gülümsemeye dönüşüyor: *Arkanda*.

Arkama dönüyorum. Annie koridorda duruyor. Pijamalarını giymiş. Uçuk pembe kumaş, küçük beyaz koyunlarla süslü. Kazanın olduğu akşam, üzerinde bunlar vardı. Ama yanılıyorum. Kız kardeşim öldüğü gün bunları giymiyordu.

“Git başımdan,” diyorum.

Ayaklarını sürüye sürüye yaklaşırken kollarını bana doğru uzatıyor.

“Git başımdan.”

Derken ağzını açıyor, bir sürü böcek dökülüyor ağzından. Kaçmaya çalışıyorum ama bacaklarım birbirine dolanıyor, yere düşüyorum. Birbirine sürtünen, çıtırdayan, hışırdayan sert kabukların ve kıpırtılı küçük bacakların sesini hemen arkamda duyabiliyorum. Onları hissedebiliyorum, ayak bileklerimden yukarı ilerliyor, tenimi delik deşik ediyorlar. Hızlı hızlı vurarak onları üstümden atmaya çalışıyorum. Ama şimdi de kollarımda geziniyorlar, boynumda, ağzımın içindeler ve gırtlığımdan aşağı iniyorlar. Nefes alamıyorum. Leş kokulu, kapkara haşereler beni boğuyor...

Uyanıyorum, ter içindeyim ama tir tir titriyorum. Çıplak vücudumun etrafında dolanıp düğüm olmuş nevresimle boğuyorum.

Güneş huzmeleri yarı çekili perdelerden sızıp gözlerimi deliyor. Çalmaya başladığı anda beynimin içinde delicesine çınlayan çalar saatime kısık gözlerle bakıyorum.

Ve yatağa devrilip mızıldanıyorum. Okula gitme vakti geldi.

8

“Hocam?”

“Evet Lucas.” Havada sallanan parmağa bıkkınlıkla bakıyorum. Ardından, çocuk daha ağzını açmadan, kendi elimi havaya kaldırıyorum.

“Eğer bu soru da Tinder hakkındaysa, flört uygulamalarının Romeo ve Juliet zamanında kullanılmadığı gerçeğine çoktan değindik sanıyorum.”

Bir başka parmak daha havaya kalkıyor.

“Evet Josh?”

“Peki ya Snapchat?”

Sınıf kahkahadan kırılıyor. Gülmemi bastırıyorum.

“Pekâlâ. Aklıma bir fikir getirdin.”

“Gerçekten mi hocam?”

“Evet. Okuduğumuz bölümlerden birisini seçin ve günümüzde geçiyormuş gibi yeniden yazın. Koşutluklara, trajedi ve facia temalarına bilhassa dikkat edin.”

Daha fazla parmak kalkıyor. Bir tanesini seçiyorum.

“Aleysa?”

“Koşutluk nedir?”

“Bir şeyle benzerlik gösteren, ona karşılık gelen demek.”

“Peki facia ne demek?”

“Bu sınıf.”

Öğle arası zili çalıyor. Sesten irkilmemeye çalışıyorum.

“Pekâlâ. Çıkın hadi. Denemelerinizi okumak için yarını dört gözle bekliyorum.”

Çocuklar sınıftan kaçarcasına çıkmaya çalışırken sandalyeler gıcırdayıp tangırdıyor. Derslerinizi ne kadar ilginç hale getirirseniz getirin, öğrencileriniz ne kadar hevesli olursa olsun, zilin çalmasıyla öğrenciler cezaevinden salıverilen mahkûmlar misali kendilerini bir an önce sınıftan dışarı atar.

Kitaplarımı ve eşyalarımı toplayıp omuz çantama yerleştirmeye koyuluyorum. Bu sırada sınıfın kapısında siyah saçlı, tanıdık bir kafa belirliyor.

“Selam!”

“Merhaba.”

Beth (bugün üstünde Nirvana tişörtü ile yırtık bir kot, ayaklarındaysa bir çift Vans var) içeri girip masamın kenarına tünüyor.

“Duyduğuma göre dün gece biri tuğlayla camını kırmış.”

“Arnhill’de haberler hızlı yayılıyor.”

“Öyledir, hiç sorma.”

Kıkırdıyorum. “Kimden duydun?”

“Asistan öğretmenlerden birinin kuzeni, kardeşi emniyette görevli olan bir kadının yanında çalışıyor.”

“Bağlantıya bak! CNN’den bile daha iyi kaynaklar bunlar.”

“Ki çoğu zaman daha doğrudurlar.”

Haberi doğrulamamı veya inkâr etmemi beklediğini ima eden bir tavırla tek kaşını havaya kaldırıyor.

Omuz silkiyorum. “Sanırım biri ders planlarımı sevmedi.”

“Buradaki öğrencilerden birisi mi diyorsun?”

“Büyük ihtimalle öyle.”

“Aklında birinci derece şüpheli biri var mı?”

“Var denebilir.” Tereddüt ediyorum. “Jeremy Hurst.”

“Hımm.”

“Şaşırmışa benzemiyorsun.”

“Aziz Jeremy mi? Hiç şaşırmadım. Atıştığınızı duymuştum.”

“Cidden kulağın delikmiş. Olur da büyük ikramiyeyi kazanacak piyango biletinin rakamlarını haber alırsan...”

Sırıttıyor. “Sanki sana söylerim de.”

“Öyle olsun. Söylesene, şu şey hakkında ne kadar...”

Biri yarı açık kapıyı tıklatıyor. İkimiz de başımızı çevirip bakıyoruz. Sarı röfleli, hafif kilolu bir kız kafasını kapıdan içeri sokuyor. “Burası Bay Anderson’ın sınıfı mı?”

“Hayır, yan sınıf,” diyor Beth.

“Aa, doğru ya.” Kız oflayıp pufluyor ve öfkeyle çıkıp gidiyor.

Beth arkasından, “Rica ederim!” diye bağılıyor. Sonra tekrar bana dönüyor. “Sohbetimize dışarıda devam edelim mi? Sanırım öğle yemeği vakti geldi.”

“Kantine mi gideceğiz?”

“Boş versene. Bir bara falan gidelim hadi.”

Eskimiş sandalyeler ile tahta sıralar gitmiş. İnsanın migrenini azdıran çok renkli halının yerini de pırıl pırıl ahşap parkeler almış. Pencere pervazlarına konmuş zevkli lambalarıyla, sıra sıra dizilmiş şarap ve viski şişeleriyle bar emrimize amade. Heyecan verici Gurme Bar menüsü de cabası.

Aslına bakılırsa bunların hiçbiri doğru değil.

Tilki, yirmi beş yıl önce buraya en son geldiğimden beri hiç değişmemiş. İçinde muhtemelen aynı eski şarkıların olduğu, aynı eski müzik kutusu köşede duruyor. Hatta sanki işletmecilerden bazıları da geçen yüzyıldan bu yana hiç değişmemiş, yerlerinden bile kalkmamış gibi.

Beni barı incelerken yakalayan Beth, “Biliyorum,” diyor. “Seni en iyi mekânlara getiriyorum.”

“Aslında, tuvalete girince hâlâ benim kusmuğumun kokusunu duyabileceğini düşünüyordum.”

“Doğru ya. Burada büyüdüğünü unutmuşum. Yani, *burada* derken bu barı kastetmiyorum.”

“Yani, öyle de diyebilirsin aslında.”

“Burada mı takılırdın?”

“Zaman zaman. Yasal olarak içki içecek yaşa gelmemiştim. Ama mekân sahibi bu tür yasal detaylara pek takılmazdı.”

Tekrar bara doğru dönüyorum. Bir yanım tezgâhın arkasında hâlâ Çingene’yi görmeyi bekliyor, ama artık onun yerinde kocaman halka küpeler takan genç bir kadın var ve saçlarını çok sıkı topladığı için kaşları yüzünde zorla alıkonuyorlarmış gibi görünen bu genç kadın sert bakışlarını bana çeviriyor.

“Buyur?”

Beth’e bakıyorum.

“Bir diyet kola yeter, teşekkürler.”

Viski şişelerine özlemle bakıp gönülsüzce, “İki diyet kola lütfen,” diyorum. “Ha, bir de menü.”

“Peynirli burger, jambonlu burger, domuz etli turta ve patates kızartması var.”

“Aman Heston Blumenthal’ duymasın.”

Kadın yüzüme boş boş bakıp sakız çiğnemeyi sürdürüyor.

“Patates kızartması ve peynirli burger lütfen,” diyor Beth.

“Ben de aynısından alayım, teşekkürler.”

“On sterlin altmış peni.”

Kadının hali tavrı konusunda bir şey diyemem ama akıldan hesap yapmakta hiç fena sayılmazmış.

Beth çantasını kurcalamaya başlıyor.

“Yo, olmaz,” diyorum. “Ben ödeyeceğim.” Elimini cebime atar atmaz kaşlarımı çatıyorum. “Lanet olsun. Cüzdanımı evde unutmuşum.”

“Sorun değil,” diyor Beth. “Bu kadar hesapla batacak değilim.”

Onun bu sözlerine gülümserken biraz suçluluk duyuyorum. Ama birazcık.

Ödemeyi yaptıktan sonra pencerelerden birinin önünde oturacak bir yer bulmamız zor olmuyor.

* Kimya bilgilerini de işin içine katarak yemek pişirmeye farklı bir boyut getiren Michelin yıldızlı ünlü bir İngiliz şef (ç. n.)

Diyet kolasını yudumlayan Beth'e, "Ee Beth?" diyorum. "Bana Hurst'ten bahsedecektin."

"Evet. Şey, aslında anlatacak pek bir şey yok. Çocuk zeki, atletik, yakışıklı, sadist bokun teki işte. Arkasında babası olunca yaptıkları yanına kâr kalıyor."

"Stephen Hurst."

"Tanıyor musun?"

"Beraber okuduk."

"Ha, anlıyorum."

"Duyduğuma göre belediye meclisindeymiş?"

"Öyle. Eh, nasıl tiplerin meclis üyesi olduğunu bilirsin."

"Topluma gerçekten yardımcı olmak isteyen insanlar demek istiyorsun sanırım?"

"Nüfuzlu bir koltuk kapıp bunu kendi çıkarları için kullanmaktan çekinmeyen şerefsizler."

"Acaba aynı Stephen Hurst'ten mi bahsediyoruz bilemedim bak şimdi."

"Sorma, adam tam bir budala. Gerçi sen bunu zaten biliyorsundur. Kömür madeni için ne planladıklarını duydun mu?"

"Belediye meclisi orayı parka dönüştürmek istiyormuş galiba?"

"Evet. Bu işin bu kadar gecikmesinin bir nedeni de şu senin Hurst."

"Nasıl yani?"

"Güya fon sıkıntısı varmış, yapılan resmî açıklama bu. Ama işin aslı, Hurst'ün o araziye toplu konut dikmek isteyen bir inşaat şirketiyle bağlantısı var."

"Ne yani, eski bir maden ocağının üzerine ev mi dikeceklermiş? Öyle bir projenin meclisten geçmesi yıllar alır." Birden kafama dank ediyor. "Haa, şimdi anladım."

"Yaa. Yani özetle, küçük Hurst hık demiş babasının burundan düşmüş. Babası okulun yönetim kurulunda, bu yüzden Jeremy başka çocukları saf dışı bırakacak bir şey yaptığında Baba Hurst salına salına okula gelip Harry'yle muhtemelen yeni spor

kompleksi veya fen bilimleri için ekstra bir bina hususunda şöyle kısaca bir sohbet ediyor ve bil bakalım sonra ne oluyor? Hiçbir şey.”

İçimde tanıdık bir öfkenin alevlendiğini hissediyorum. Sanırım öfkem yıllar önceki gücünden hiçbir şey yitirmemiş.

Yılın barmeni ödülünü kesinlikle hak eden genç kadın, çatal bıçakları silah gibi tehditkâr bir şekilde sallayarak yanımıza gelip küt diye masanın üstüne bırakıyor.

“Patatesler daha kızarmadı. Ketçabımız da kalmamış.”

“Peki.”

Kadın bana normalden biraz daha uzun bakınca acaba *peki* demem onu rahatsız mı etti diye merak ediyorum. Sonra yine çekip gidiyor.

Beth bana bakıyor. “Arkadaş edinmekte ve insanlara kendini sevdirmekte çok iyi olduğunun farkındasın, değil mi?”

“Doğal cazibemden mi söz ediyorsun?”

“Kendinle alay etme.”

Diyet kolamdan bir yudum alıyorum ve “Julia Morton geçen sene Hurst’ün sınıf öğretmeni idi, değil mi?” diyorum.

Beth başını sallayarak onaylıyor. “Ama yerinde olsam bu işte bir bit yeniği aramakla uğraşmazdım.”

“Öyle mi diyorsun?”

“Çünkü Julia, Hurst’le baş edebiliyordu. Çocuğun suyuna gidecek biri değildi o, bu yüzden Hurst ona pek bulaşmıyordu. Julia çetin cevizdi. Öyle kolay kolay eğilip bükülmezdi.”

Ama sonu öyle olmadı, diye düşündüm. Kendi oğlunu öldüresiye dövdü. Ama neden onu da silahla vurmadı? Cinnet mi geçirmişti? Yoksa başka bir durum mu vardı?

Beth sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi, “İşte tam da bu yüzden yaşananlar hiç mantıklı gelmiyor bana,” dedi.

“Depresyonda olduğunu söylemiştin.”

“Bir dönem depresyondaydı. Önceden.”

“İyi de depresyon dediğin öyle şıp diye geçmez ki. İlaçlarını almayı bırakmış. Belki de nüksetti ve sinir krizi geçirdi.”

Beth iç çekiyor. “Bilmiyorum. Belki de öyledir. *Belki* sadece kendisini öldürmüş olsaydı bunu anlayabilirdim. Ama Ben’i öldürmesi? Julia oğlunun üzerine titrerdi. Onu öldürmüş olmasına *asla* anlam veremeyeceğim.”

“Ben nasıl biriydi?”

“Kendince parlak bir öğrenciydi, bir sürü arkadaşı vardı. Biraz kolay etki altına alınabilen bir çocuktü. Birkaç defa bu yüzden başı derde girdi. Ama iyi bir oğlandı. Ta ki kaybolana kadar.”

“Kayboldu demek? Ne zaman oldu bu?”

“Ölmeden birkaç ay önce. Kaybolduktan yirmi dört saat sonra geri döndü, tüm kasaba onu aramış ama bulamamıştı. Nerede olduğunu söylemiyordu. Bu hiç onluk bir hareket değildi.”

Duyduklarımı sindirmeye çalışıyorum. Demek kaybolmuş ama sonra geri dönmüş.

“Bu olayı gazetede görmedim hiç.”

Beth omuz silkiyor. “Yaşanan diğer şeylerle birlikte bu da hasıraltı edildi. Neyse, bu olaydan sonra...” Bir an duraksadı. “Değişmişti.”

“Nasıl?”

“İçine kapandı, dikkati dağınıktı. Arkadaşlarıyla takılmıyordu artık veya arkadaşları onunla takılmayı bırakmıştı. Bunu söylemek hiç hoş değil biliyorum ama... kokuyordu, sanki artık yıkanmıyormuş gibi. Sonra bir kavgaya karıştı. Diğer çocuğu fena benzetti. Bunun üzerine Julia işten izin istedi ve oğlunu da okuldan aldı. Ben’in babasıyla boşandıkları için oğlunun ‘duygusal sorunlar’ yaşadığını söylüyordu.”

“Niye kimse bunu dile getirmedi?”

“Ciddi ciddi soruyor musun bunu? Ölmüş bir çocuğun arkasından kim kötü konuşur ki? Hem Ben’in davranışları için herkes Julia’yı suçluyordu. Sonuçta annesi delinin tekiydi. Suç çocuğun olacak değildi ya?”

Adı anılmayan şu okul kaynağını düşünüyorum. Daha fazlasını sormak istiyorum ama tam o sırada sevimli garsonumuz masamızın başında bitiyor.

“Peynirli hamburgerler ve patates kızartmaları.”

“Teşekkürler.”

Tabakları sertçe masaya koyduktan sonra yine gözlerini bana dikeyor.

“Affedersiniz, bir sorun mu var?” diye soruyorum.

“Morton’ların evini sen mi kiraladın?”

“Evet.”

“Orada yaşananlardan haberin var mı?”

Sanırım haftanın en popüler sorusu bu.

“Var.”

“Ne biçim bir şeysin sen?”

“Anlayamadım?”

“Mezar soyguncusu falan mısın?”

“Ee, hayır tabii ki. Aslında öğretmenim ben.”

“Öyle mi?”

Dediğimi şöyle bir düşünüyor, sonra elini cebine atıyor ve bir kart çıkarıp bana uzatıyor.

Kadının gazabına daha fazla maruz kalmak istemediğim için kartı alıyorum: Dawson Temizlik Avcıları yazıyor.

“Bu ne?”

“Annemin kartviziti. Temizlikçidir. Eskiden Bayan Morton’ın evine temizliğe giderdi. Belki onu aramak istersin.”

Sanırım bu duyduğum en iyi satış konuşması.

“Şu sıralar temizlik için bütçe ayırabilecek durumda değilim, ama yine de teşekkür ederim.”

“Sen bilirsin.”

Bizi yine yalnız bırakıp gidiyor. Beth’e bakıyorum. “Yok artık.”

“Haklısın, o biraz şeydir...”

“Kaba? Tuhaf? Korkutucu?”

“Aslına bakarsan Lauren otizmli. Normal sosyal durumlarda güçlük çekebiliyor.”

“Anladım. Ama yine de burada çalışabiliyor?”

“Her çocuğun eşit şansa sahip olması gerektiğini düşünmüyor musun yoksa?”

“Hizmet sektörünün onun gibiler için uygun bir kariyer seçimi olmadığını düşünüyorum.”

“Peşin hükümlüsün.”

“Gerçekçiyim.”

“Aynı şey.”

“Aynı şey falan değil. Bak bu konuda fazlasıyla peşin hükümlüyüm işte.”

Sırıttırıyor. Çok sık sıırıttırıyor bence. Aynısını benim de yapasım geliyor, bir süredir kullanmadığım kaslarımı kullanmak istiyorum.

“Neyse,” deyip kartviziti cebime atıyorum. “Ne diyordun?”

“Hiçbir şey.” Çatalını bana doğrultuyor. “Sıra sende. Neden gidip Morton’ların evini kiraladın söyle bakalım.”

“Sen de mi?”

“Ne bileyim, *tuhaf* geliyor.”

“Keseme uygun, ucuz. Hem yıllar önce orası şu meşhur Morton’ların evi değildi; kuşlara ekmek kırıntıları atan ve bisikletle gelip geçen çocuklara söylenen huysuz bir kadıncağıza aitti. Orası yalnızca bir bina. Bir geçmişi var. Her binanın olduğu gibi.”

Gerçi her binanın atık borularını böcekler istila etmez. Bunu düşününce duyduğum ürpertiye bastırmaya çalışıyorum.

Beth beni merakla süzüyor. “Geçmişten bahsetmişken... Buraya dönmek sana *tuhaf* geliyor mu?”

Omuz silkiyorum. “Büyüdüğün yere dönmek her zaman *tuhaf* gelir.”

“Niyetim dalga geçmek değil, yanlış anlama ama Arnhill’e dönmek istemeyi hayal bile edemiyorum. Ben imkân bulduğum an topuklayacağım buradan.”

“Ne zamandır buradasın?”

“Bir yıl, bir gün ve...” saatine bakıyor, “on iki saat, otuz iki dakikadır.”

“Ciddi ciddi saymıyorsun ya?”

“Ciddi ciddi sayıyorum.”

“Burası küçük, dar görüşlü, geri kalmış bir yer, farkındayım.”

“Sorun o değil ki.”

“Ne peki?”

“Almanya’ya gittin mi hiç?”

“Gitmedim.”

“Ben bir kere gittim, üniversiteden sonra. Berlin’de çalışan bir arkadaşımın yanına. Toplama kamplarından birine götürdü beni.”

“Aman ne eğlenceli.”

“Çok güzel, güneşli bir gündü. Gökyüzü masmaviydi, kuşlar cıvıldıyordu. Binalar yalnızca binadır diyorsun ya hani... Oysa izleri hâlâ taşıyor gibiydi, anlıyor musun? Sanki o his havada asılıydı, mekânın atomlarına tutunmuştu. Yani burada şu oldu, bu oldu diye sana anlatılmasa bile orada kötü bir şeyler yaşandığını anlardın... Yanında bir rehber, yüzünde üzgün bir ifadeyle başını sallaya sallaya dolaşırken bile bir yanın çılgılığı basıp oradan kaçmak istiyor.”

“Arnhill için de mi böyle hissediyorsun?”

“Yoo. Almanya’ya dönmeyi yeğlerim.” Ağzına bir patates kızartması atıyor, sonra soruyor: “Stephen Hurst’le aranızdaki mesele ne?”

“Mesele derken?”

“Anladığım kadarıyla vakti zamanında pek de yakın sayılmazdınız?”

“Pek sayılmaz, evet.”

“Bir şey mi oldu?”

Patateslerden birine kürdanımı batırıyorum. “Bildiğin ergen meseleleri işte.”

“Öyledir tabii.”

Ses tonu bana inanmadığını açığa vursa da hiç üstelemiyor.

Yemeğe odaklanıyoruz. Patates kızartması fena değil. Peynirli hamburgerin tadıysa plastiği andırıyor. Sanki plastik olduğundan daha da tatsızlaştırılmaya çalışılmış gibi.

“Harry, Hurst’ün eşinin hasta olduğunu söyledi,” diyorum. Başını sallıyor. “Kanser. Hurst hakkında ne düşünürsen düşün, bunun berbat bir durum olduğu gerçeğini değiştirmiyor.”

“Haklısın.”

Tam bir ne ekersen onu biçersin durumu.

“Uzun zamandır mı evliler?”

“Gençlik aşkı.” Bana bakıyor. “Aslında... madem Hurst’le birlikte okudun, karısını da hatırlarsın belki.”

“Birlikte okuduğum çok insan vardı.”

“Adı Marie desem?”

Zaman yavaşlıyor, durağanlaşıyor.

“Marie mi?”

“Evet ama korkarım evlenmeden önceki soyadını bilmiyorum.”

Bilmesine gerek yok. Zaten yerle bir olmuş kalbim toza dönüşüyor.

“Evlenmeden önceki soyadı Gibson’dı,” diyorum. “Marie Gibson.”

9

Marie'yle aynı sokakta büyüdük. Annelerimiz arkadaştı, bu yüzden küçükken hep bir aradaydık. Onlar çay içip dedikodu yaparken birlikte oynayalım diye ikimizi kışkışarlardı. Ebelemece ve saklambaç oynar, kaldırım kenarında oturur, mahalleye dondurma arabası geldiğinde çeşit çeşit dondurmalar yerdik. Bu dediğim Annie doğmadan önceydi, yani tahminimce dört veya beş yaşlarındaydık o zamanlar.

Marie'ye içten içe tapardım. O ise bana sessizce katlanırdı – bizim sokakta onunla yaşıt tek çocuk bendim. Okulda daha popüler oyun arkadaşları bulunca beni hemen bir kenara atardı. Sanırım bunu normal karşılıyordum. Marie sevimli ve eğlenceliydi. Bense kimsenin hoşlanmadığı, tek başına takılan tuhaf çocuktum.

Lise çağına geldiğimizde Marie'nin sevimliden de öte bir hale geldiğinin farkındaydım. Çok güzeldi. Çocukken atkuyruğu yaptığı parlak, kahverengi saçlarını kısa, küt bir modelde kestirdi. Bazen kahramanı Madonna'nın saçları gibi krepe yaptı. Taşlanmış kotlar, kolları parmak uçlarına kadar sarkan bol, dökümlü hırkalar giyerdi. Kulaklarında ikişer delik vardı; okuldayken eteğinin belini kıvrıp dizlerinin üstüne gelecek kadar kısaltır ve eteğinin ucu ile dizüstü çorapları arasında kalan baştan çıkarıcı tazelikteki tenini biraz olsun gözler önüne sererdi.

Elbette o yaşlara geldiğimizde Marie benim varlığımı çoktan unutmuştu bile.

Kaba veya zalim değildi. En azından isteyerek yapmıyordu. Hayal meyal hatırladığı ama tam çıkaramadığı birini görmüş gibi sokakta yanımdan geçip gidiyordu. Dalgınlığına gelip de bana bir, “N’aber?” dediyse eğer, beni tanıdı diye yüzümde saatlerce güller açardı.

Annie bu yüzden bazen benimle dalga geçerdi: “Aaa, bak-sana. Kız arkadaşın.” Sonra mucuk mucuk diye sesler çıkarırdı. “Joe ile Marie, ÖPÜŞÜYOR.”

Annie ancak böyle zamanlarda ciddi ciddi tepemin tasını attırırdı. Belki de yumuşak karnıma dokunduğu için. Marie benim kız arkadaşım değildi ve asla da olmayacaktı. Marie gibi kızlar benim gibi çocuklarla çıkmazdı: Ben sıskaydım, tek derdi çizgi roman okumak ve bilgisayar oyunu oynamak olan alığın tekiydim. Marie gibi kızlar ise futbol ve ragbi oynayan, okul bahçesinde takılan, sebepsizce yerlere tükürüp küfreden *düzgün* çocuklarla çıkardı

Stephen Hurst gibi çocuklarla.

Eh, üçüncü sene çıkmaya başladılar. Bu bir bakıma kaçınılmazdı. Hurst kasabanın kötü çocuğu, Marie okulun en güzel kıızıydı. Bu işler hep böyledir. Kıskançlıktan öldüğüm yoktu. Belki birazcık. Hem zaten Marie, Hurst’e iki gömlek fazlaydı. Ondan çok daha zeki, çok daha iyi kalpliydi ve okuldaki diğer kızların aksine evlenip çocuk doğurmaktan daha fazlasını arzuluyordu.

Kendimi Hurst’ün çetesine kabul edilmiş bulduğumda (Marie beni tekrar fark etmeye başladığında) benimle sohbet eder, üniversiteye gidip moda tasarımı okumayı ne kadar çok istediğini anlatır oldu. Resim kabiliyeti vardı. Londra’ya taşınmanın ve hayatını modellik yaparak sürdürmenin hayalini kuruyordu. Arnhill gibi bir çöplükte kalmasına imkân yoktu. Eline geçen ilk fırsatta ilk otobüse atlayıp gidecekti. Arkasına bile bakmayacaktı.

Ama bunu yapmadı. Bir şeyler değişti. Bir şey onu durdurdu. Bir şey onu hayallerinden kopardı, arzularını ayaklar altında çiğnedikten sonra bir kenara fırlattı. Bir şey onu burada tuttu.

Ya da biri.

Eskiden oturduğum sokağın köşesinde dikiliyor, yola bakıp sigara içiyorum. Okuldan sonra doğruca eve gitmeye niyetliydim. Ama görünen o ki bilinçaltımın başka planları var.

Sokak hem değişmiş hem de değişmemiş. Aynı kırmızı tuğlalı çatılar omuz omuza yaslanmış, karşı kaldırımından küstahça birbirlerine bakıyorlar, sanki öne atılıp birbirlerine girişeceklermiş gibi. Ama yeni eklemeler de görüyorum: Uydu antenleri ve tavan pencereleri, PVC pencere ve kapılar. Dar kaldırımın kenarına park eden daha çok araba var. Gıcır gıcır Golf'ler, 4x4'ler, Mini Cooper'lar. Benim zamanımda her ailenin arabası yoktu. Hele de yeni bir arabası olan hiç yoktu.

Bazı şeyler aynı kalmış. Bir grup genç, hafiften yana yatmış bir motosikletin başında dikilmiş birer sigara tütürüp Carlsberg kutularından biralarını yudumluyorlar. Birkaç köpek durmadan, yüksek sesle havlıyor. Pencerelerin birinden müzik yükseliyor: Bas ağırlıklı, melodi ve söz arka planda. Bir çocuk çetesi topun peşinde koşturuyor.

29 numaradaki eski evimiz sokağın ortalarında, amatör tairircinin evinden birkaç ev yukarıda, özentili Rooney'lerden birkaç ev aşağıda kalıyor. Tüm evlerin içinde en az değişmiş görüneni bizimki. Siyah boyalı ahşap kapısı hatırladığım gibi ama eski çinko kapı tokmağı daha şık bir gümüş tokmakla değiştirilmiş. Ferforje bahçe kapısı hâlâ biraz yamuk duruyor, çatısındaki kiremitlerden birkaçı eksilmiş ve ön cephenin tuğlaları elden geçirilse iyi olacak.

Benim odam arka tarafta, Annie'nin odasının hemen yanındaydı. Kısa çöpü o çektiği için sandık odası onun olmuştu. Küçükken uyumadan önce odalarımızın arasındaki duvara vururduk. Daha sonra, yani Annie geri döndükten sonra onu duymayayım diye kulaklarıma kulaklıkları geçirip kafamı yatak örtülerinin altına saklar öyle uyurdum.

Kazadan sonra ben hastaneden çıkar çıkmaz annem evi derhal sattı. Bahanesi de hâlâ koltuk değnekleriyle dolaştığım için güya etrafta gezinmemin daha kolay olacağı bir yere ihtiyaç duymamızdı. Dik bir merdivenle çıkılan daracık teras gerçekten de kullanışlı değildi.

Asıl sebep elbette bu değildi. Evin her yanı anılarla doluydu. Ve neredeyse hepsi kötü anılardı. Annem çok uzakta olmayan küçük bir bungalov satın aldı. Ben on sekiz yaşına gelinceye dek birlikte orada yaşadık. Annem yalnızca on sene daha, elli üç gibi genç bir yaşta, son nefesini vereceği hastaneye götürülene kadar dayanabildi hayata. Akciğer kanserinden öldüğünü söylediler. Ama tek neden bu değildi. Annemin bir parçası kazanın olduğu akşam ölmüştü. Geriye kalanının da peşinden gitmesi biraz zaman almıştı sadece.

Arkamı dönüyorum. Gökyüzünün ışığı sönmeye, hava giderek serinleşmeye başlamış. Eğer burada biraz daha oyalanırsam muhtemelen birileri polisi arar. İsteyeceğim son şey dikkat çekmek. Bu yüzden ceketimin yakasını kaldırıyor ve geldiğim yöne doğru geri dönüyorum.

İnsanların, özellikle de aklı başında ve zeki görünmek isteyenlerin heyecanla her yerde tekrar ettiği bir söz vardır: Nereye giderseniz gidin, kendinizden asla kaçamazsınız.

Tam bir saçmalık bu. Sizi tutsak eden ilişkilerden, kısıtlayan insanlardan, tanıdık yerlerden ve sizi bir kimliğe bağlayan alışkanlıklardan yeterince uzaklaştığınızda kendinizden de kolaylıkla kaçabilirsiniz, yani en azından bir süreliğine. Benlik dediğiniz şey nihayetinde bir yapıdır. Onu yıkabilir, yeniden inşa edebilir, yeni bir siz yaratabilirsiniz.

Tabii asla geriye dönmediğiniz sürece. Geri dönmek sizi çıplak kralın durumuna sokar, üzerinizdeki yeni benlik giysisi sıyrılır, çırılçıplak ve açıkta kalırsınız. Tüm çirkin kusurlarınız ve hatalarınız ortaya çıkar ve tüm dünyanın gözleri önüne serilir.

Şimdi de içimden bara dönmek gelmiyor ama her nasılsa ayaklarım beni oraya götürüyor. Bir süre dışarıda oyalanıp sigaramı bitiriyorum, kendimi içeri girmemeye ikna etmeye çalışıyorum. Girmeyeceğim tabii. Okula bir kez daha akşamdan kalma halde gitmeyeceğim. Eve döneceğim, güzel bir yemek pişireceğim ve erkenden uyuyacağım. Yere attığım izmariti üzerine basarak söndürdükten sonra bu denli aklı başında biri olduğum için kendimi kutluyor ve içeri giriyorum.

Barın öğlen yemek yediğimiz zamana nazaran epey değiştiğini söyleyebilirim. Barların çoğu böyledir. Gece olunca değişime uğrarlar. Ortam daha bir karanlıklaşır, saçaklı eski lambalar buğulu bir ışık saçar. Atmosfer daha bir dışlayıcıdır, tabii böyle bir şey mümkünse. İçerideki koku bile başkalaşır, daha keskin, daha buğdayımsı bir hal alır. Yasak olduğunu bilmesem burada az önce sigara içilmiş olduğuna yemin edebilirim.

Mekân öğle vaktine nazaran daha yoğun. Etrafta bir sürü boş yer olduğu halde birkaç delikanlı ellerinde bira bardaklarıyla barın oralarda takılıyor; müdavimlerin hiç şaşmayan, mekânı sahiplenici davranışı. Ağacın dibine işeyerek kendi bölgesinin sınırlarını belirleyen köpekler gibiler (aynı şeyi bu barın dibine de yapsalar hiç şaşırmazdım).

Masaların geri kalanı yaşı geçkin kadın ve erkek gruplarıyla dolu. Öldürdükleri avların başına çöken hayvanlar gibi içkilerinin üzerine eğilmişler. Erkekler parmaklarına tuttukları takımların mühür yüzüklerini takmış, gömleklerinin kollarını sıvayıp rengi uçmuş yeşilimtırak dövmelelerini açığa çıkarmışlar. Kadınların saçlarında pirinç rengi meçler var, buruşuk kolları giydikleri yakışsız askılı bluzların orasından burasından taşıyor.

Böyle barları iyi tanırım; hem sadece çocukluğumdan da değil. Büyük şehirlerde de vardır bunlardan, kendilerini daha sofistike pozlarına sokarlar ama müşteri profilleri ve havaları aynıdır. Ailenizle güzel bir akşam yemeği yiyebileceğiniz, kız arkadaşlarınızla birer kadeh soğutulmuş Chardonnay yudumla-

yabileceğiniz yerler değildir. Buralar müdavimlerin, ayyaşların, hatta yerine göre kumarbazların barıdır.

Bar tezgâhına yaklaşıyorum. Hissettiğimin aksine, mekâna aitmişim gibi görünmeye çabalıyorum. Bu tarz barları bilirim bilmesine ama her ne kadar bu kasabada büyümüş olsam da bu barda yabancıyım. Kovboy filmlerindeki gibi, itip içeri girdiğinizde kanatlı kapısı kendiliğinden öne arkaya sallanan ve piyanistin birden piyanosunu çalmayı kesiverdiği barlarla hiç alakası yok buranın. Ama yemin ederim ki tezgâha yöneldiğimde mırıltılı sohbetler bir anda durgunlaşıyor ve tüm gözler bana çevriliyor.

Sabahki ürkütücü küçük hanım akşam vardiyasında çalışmıyor anlaşılan. Onun yerine gözlerinin altı kapkara halkalarla çevrili, birkaç dişi noksan, kel kafalı bir adam gözlerini bana dikiyor.

“Ne istersin?”

“Hım, şey, ellilik bir Guinness lütfen.”

Barmen bira bardağını sessizce doldurmaya başlıyor. Sonrasında ona teşekkür edip parayı uzatıyor ve bardağım Guinness’le dolarken gözlerimle yeniden mekânı tarıyorum. Uzak bir köşede boş bir masa görüyorum. Bardağım ağzına kadar birayla dolunca gidip gözüme kestirdiğim masaya oturuyorum. Ders kitaplarım yanımda, bu yüzden onları çıkarıp bir yandan biramı yudumlarken diğer yandan notlar alıyorum. Barın çalışanlarına, aydınlatmasına, kokusuna, dekoruna rağmen birası oldukça lezzetli. Bardağın dibini umduğumdan hızlı görüyorum.

Ağır adımlarla bar tezgâhına geri dönüyorum. Barmen diğer uçta. Görünüşe bakılırsa mucizevi bir kişilik değişimi geçirmiş çünkü daha demin bana surat asarken şimdi içeri girer girmez gözüme çarpan delikanlılarla kakara kikiri yapıyor. Doğrusu bu haliyle öyle canayakın görünüyor ki bir an acaba bir ikizi mi var diye düşünmekten kendimi alamıyorum.

Bekliyorum. Delikanlılardan biri benim olduğum tarafa bakıp bir şeyler söylüyor. Barmen yüksek sesle bir kahkaha koyuveriyor ve onlarla konuşmayı sürdürüyor. Biraz daha bekliyorum. Rahat

görünmeye, sinirlenmemeye çalışıyorum. Adam sohbete devam ediyor. Bunun üzerine ben de gürültülü bir biçimde boğazımı temizliyorum. Barmen bana bakıyor, yüzündeki gülümseme kayboluyor, istemeye istemeye tezgâhın, benim olduğum tarafına doğru seğirtiyor. Sanki görünmez bir mıknatısla çekilivermişçesine diğer iki adam da onun peşinden yanıma geliyor.

Boşalan bardağımı kaldırıp, “Teşekkürler,” diyorum, *nihayet işini yaptığın için*. “Bir Guinness daha lütfen.”

Bir bardak alıp musluğun ağzına dayıyor.

İki delikanlının hiç de arkadaş canlısı sayılmayacak bir şekilde yanıma sokulduklarının farkındayım. Bir tanesi kısa boylu, tıknaz, dazlak kafalı bir tip. Kolları boydan boya dövmeyle kaplı. Diğeri daha uzun, sıska, cildi bozuk, saçlarını da hani şu kısa paçalı pantolonlar ve beyaz çoraplar giyen tipler gibi jölelemiş. Kişisel alanımı fazla suistimal ediyor değiller, en azından şimdilik. Fakat sınırda dolaşıyorlar. Ucuz deodorantın tam da örtemediği leş gibi bir ter kokusu doluyor genzime. Bu ikiliyle ilgili bana tuhaf şekilde tanıdık gelen bir şeyler var ya da bu zıtlasma tehlikesi bir yerden tanıdık geliyordur belki.

Bardağıma ağır ağır dolan Guinness’i izleyerek bekliyorum. Derken daha kısa ve tıknaz olan adamın şöyle dediğini duyuyorum: “Seni daha önce burada hiç görmemiştim ahbap.”

Birinin bana *dostum* diye hitap etmesinden daha sinir olduğum bir şey varsa o da asla ve asla ahbaplık kurmayacağım bir herifin bana *ahbap* demesidir.

Ona dönüp gülümsüyorum. “Kasabaya yeni taşındım.”

“Sen şu yeni öğretmensin,” diyor hödük saçlı.

“Doğrudur.”

İnsanların zaten bildiğim şeyleri söylemesi o kadar hoşuma gider ki.

“Joe Thorne.” Elimi uzatıyorum. İkisi de tokalaşmaya yanaşmıyor.

“Morton’ların eski evinde yaşıyorsun, değil mi?”

Yine başladık. O meşhur Morton'ların evi meselesi. Yaşanan trajedi; o kanlı ve dehşetengiz trajedi varlığını etrafındaki her şeye bulaştırıyor.

“Doğrudur,” diyorum tekrardan.

“Biraz tuhaf ama di' mi?” Hödük saçlı bana biraz daha yaklaşıyor.

“Nasıl yani?”

“Orada yaşananları biliyorsun di' mi?” diye soruyor bu kez tıknaz olan.

“Biliyorum.”

“Pek çok insan bir çocuğun öyle feci bir şekilde can verdiği bir yerde yaşamak istemez.”

Hödük saçlı, hani belki ince zekâlarını yansıtan bu göndermeyi kaçırmışımdır diye, “Tabii, tuhaf tipler değillerse,” diye ekliyor.

“O zaman sanırım ben de tuhaf biri oluyorum.”

“Sen bizimle dalga mı geçiyorsun ahbap?”

“Hiç sanmıyorum.”

Herif iyice dibime sokuluyor.

“Senden hiç hoşlanmadım.”

“Tüh be, ben de tam numaranı isteyecektim.”

Yumruğunu sıkıldığını görüyorum. Boş bardağı kavırıyorum, gerekirse tezgâha çarpıp kıracağım. Zira geçmişte en az bir kere öyle yapmam gerekmişti.

Derken, tam da şiddetin kaçınılmaz görüldüğü anda tanıdık bir ses duyuyorum. “Pekâlâ beyler. Ters bir durum yok ya?”

Kikirik kardeşler arkalarını dönüp sus pus oluyor. Uzun boylu, yapılı bir karaltı bar tezgâhına doğru yürüyor. Belki de hayaletlere inanıyorumdur, diye düşünüyorum. Ne kadar zaman geçse de ne kadar uzağa kaçılrsa da ne kadar kutsal su boca edilse de musallat oldukları insanların içinden bir türlü çıkmayan kötü hayaletlere.

“Joe Thorne,” diyor. “Uzun zaman oldu.”

Stephen Hurst'e bakakalıyorum. “Öyle. Gerçekten de öyle.”

10

Bazı çocuklar doğuştan kurban ise bazıları da doğuştan mı zorba olur?

Cevabı bilmiyorum. Günümüzde bu fikrin kabul edilmediğini biliyorum ama. Bazı çocukların ya da bazı ailelerin düpedüz kötü olduğunu öne sürmek kaçınılmaması gereken bir şey. Bunun toplumsal sınıfla, parayla ya da yoksunlukla bir ilgisi yok. Onlar yalnızca başka türden insanlar. Kötülük genlerine işlemiş.

Stephen Hurst mesela, ta eskilere dayanan bir zorba soyundan geliyor. Kendilerinden güçsüz olanlara sataşmak onlar için hemofili gibi nesilden nesile aktarılan bir nevi aile yadigârı.

Babası Dennis maden ocağında ustabaşıydı. Mesai arkadaşları ondan nefret ediyordu. Ondandır korkuyor, bu yüzden daha da büyük bir nefret besliyorlardı ona karşı. Çünkü Dennis, gücünü madenci baltası gibi kullanıyor, ona karşı çıkanları kesip atıyor, düşmanlarını en zor vardiyaları üstlenmeye zorluyor, yeni çocuğu olanların ve yakınları hastalananların mazeret izinlerini geri çevirmekten zevk alıyordu.

Grev başladığında Dennis'i grev hattının en ön sırasında pankart sallarken, çalışmayı sürdüren madencilere söverken, polise taş ve şişe fırlatırken görebilirdiniz. Ne tüm grevcilerin hatalı olduğunu söylüyorum ne de babam gibi çalışmaya devam edenleri yargılıyorum. Her iki grup da aileleri için, yaşamlarını sürdürebilmek için en iyisini yaptığını düşünüyordu. Ama Dennis Hurst grev hattında politik düşünceleri ve inançları uğruna değil,

meydan okumayı, işlerin raydan çıkmasını, çirkinliği, en çok da şiddeti sevdiği için bulunuyordu.

O zamanlar bunu kimse dile getirmemişti ama şimdi geriye dönüp baktığımda kapımıza yazı yazanın, bizi yıldırmaya çalışan, penceremize tuğla atanın muhtemelen Dennis olduğunu fark ediyorum. Tam onun tarzıydı bu. Yumuşak karna nişan almak. Doğrudan babama saldırmak yerine ailemize saldırmıştı.

Stephen'ın annesi sürekli gözünde bir morlukla veya patlamış bir dudakla görülürdü. Bir defasında kadının sıska kollarından birisi omzundan bileğine kadar alçıya alınmıştı. Taşıdığı yaraların kadın "biraz sakar" olduğu için değil, Dennis bir veya on biradan sonra yumruklarını savurmaktan çekinmediği için meydana geldiğini çoğu kişi biliyordu. Ama kimse de kalkıp bir şey diyemiyordu. O zamanlar, hele de Arnhill gibi küçük bir kasabada, bu tür meseleler karı ve koca arasında kalırdı. Ve tabii bir de oğulları.

Stephen babası gibi uzun boyluydu ama annesinin yüz hatlarından ve mavi gözlerinden de nasiplenmişti. Poster basılacak kadar yakışıklıydı. Bir nevi erkek güzeliydi. Canı istediğinde hem çekici hem komik olabiliyordu. Ama herkes bunun göstermelik olduğunu bilirdi. Çünkü Stephen da tam bir Hurst idi, hem de sapına kadar.

Ama elbette babasıyla arasında büyük bir fark vardı: Dennis ahmak kabadayının teki olabilirdi ama oğlu aptal değildi. Gaddar, acımasız ve sadist olduğu kadar akıllı ve hileciydi.

Onu bir çocuğun kafasını sidik dolu bir tuvalete sokmaya, diğerini solucan yemeye zorlarken, başka çocukları döverken, aşağılarken, onlara hem zihinsel hem fiziksel işkence ederken görmüştüm. Bazen ondan nefret ederdim. Bazen de korkardım. Gerçekten de bir zamanlar onu seve seve öldürebilirdim.

Ama onun kurbanlarından biri olmadım hiç. Arkadaşlarından biriydim.

Şimdi sarı saçları biraz seyrelmiş, bir zamanlar keskin olan hatları yumuşamış, olgunlaşmak ve iyi bir yaşam sürmek onu şişmanlatmış. Polo yaka tişört, lacivert kot pantolon ve bembeyaz bir çift spor ayakkabı giyiyor. Pek çok orta yaşlı adam gibi, “rahat kıyafetler” giyerek tezatları bir araya getirmiş.

Takım elbise ve kravata alışkın olduğundan bu kıyafetlerin içinde rahatsızmış gibi görünüyor. Bitkin de bir hali var. Yılda iki tatil yaparak kazandığı bronzluk, gözlerinin altındaki koyu halkaları ve sarkık tenini gizleyememiş, sıkıntıları sanki iliklerine kadar işlemiş gibi görünüyor.

Tuhaf ama bu hali daha iyi hissetmemi sağlamıyor. Yıllar boyunca Stephen Hurst’ün başına pek çok kötü şey gelmesini diledim. Şimdiyse karısı ölüm döşeğinde olmasına rağmen bu bana en ufak bir memnuniyet vermiyor. Belki de bu, sandığımdan daha iyi bir adam olduğum anlamına geliyordur. Belki de tam tersidir. Belki de bütün bunlar yeterince korkunç değildir. Belki de hislerim, her zamanki gibi hayatın adil olmadığı anlamına geliyordur. Kanserin içten içe yiyip bitirdiği kişi Marie olmamalıydı. Hurst olmalıydı. Hurst’ün şeytanın ta kendisi olduğundan şüphelenmiyor olsaydım, onun bu halini kötüye bir şey olmaz lafının bir kanıtı olarak görürdüm.

Küçük, sarsak bir masaya karşılıklı oturuyor, birbirimizi ölçüp tartıyoruz. Benim Guinness bardağımın yarısı boş. O ise viskisine neredeyse hiç dokunmamış.

“Ee, seni Arnhill’e hangi rüzgâr getirdi?” diye soruyor.

“İş.”

“O kadar yani?”

“O kadar.”

“Doğrusu, herkes döner de Joe buraya asla dönmez diyordum.”

“İşler çocukken hayal ettiğimiz gibi gitmiyor sonuçta.”

Bakışları aşağıya kayıyor. “Bacağın nasıl?”

Tipik Hurst işte. Tek bakışta en zayıf noktayı saptayıveriyor.

“Arada bir canımı sıkıyor,” diyorum. “Diğer pek çok şey gibi.”

Keskin gözleriyle beni süzüyor. Görünüşte sıcak davranıyor gibi durmasına karşın gözlerindeki soğuk bakışı hâlâ görebiliyorum.

“Cidden, neden geri döndün?”

“Söyledim ya, burada işe başladım.”

“Eminim istediğin zaman istediğin yerde iş bulabilirdin.”

“Buradaki hoşuma gitti.”

“Kötü seçimlerde bulunmaktan hiç vazgeçmiyorsun, değil mi?”

“Ee, bazı şeylerde ustalaşmak lazım şu hayatta.”

Gülümsüyor. Dişleri hiç de doğal olmayan bir beyazlıkta. Baştan aşağı yaptırılmış. “Eğer Harry kiminle iş görüşmesi yaptığını bana bildirseydi bu işi kesinlikle alamazdın. Arnhill küçük bir kasaba. Burada insanlar önce kendilerini kollar. Dışarıdan gelip başa bela olacak yabancıları sevmezler.”

“Öncelikle ben buranın yabancıları değilim, ayrıca söyler misin, kimin başına ne bela açmışım?”

“Burada olman başlı başına bela zaten.”

“Vicdan azabı mı söyletiyor sana bunları? Aa, pardon, böyle deyince sanki bir vicdanın varmış gibi oluyor.”

Kıpırdandığını görüyorum. Birazcık. Refleks hareketi bu. Suratıma bir yumruk indirmek istiyor ama kendini tutuyor. Şimdilik.

“Burada yaşananların üstünden uzun zaman geçti. Artık geride bırakma vakti gelmedi mi?”

Geride bırakmak. Sanki bir eşek şakasından veya masum ilk aşkından söz ediyor. İçimdeki öfkenin fokurdamaya başladığını hissediyorum.

“Ya tekrar oluyorsa?”

Yüz ifadesinden hiçbir şey belli olmuyor. Belki de benden daha usta bir blöfçüdür.

“Ne demek istediğini anlamadım.”

“Benjamin Morton’dan söz ediyorum.”

“Annesi depresyondaydı, sinir krizi geçirdi. Bu tip insanların öğretmen olması çok endişe verici, sen de öyle düşünmüyor musun?”

Bu oyuna gelmiyorum.

“Ben’in öldürülmeden kısa bir süre önce ortadan kaybolduğunu öğrendim.”

“Çocuklar bazen evden kaçır.”

“Yirmi dört saatliğine mi? Senin de dediğin gibi, Arnhill büyük bir kasaba değil. Nereye gitmiş peki?”

“Ne bileyim ben.”

“Çocuklar hâlâ eski maden ocağında oyun oynuyor mu?”

Gözleri parlıyor. Öne doğru eğiliyor. “Neyi ima ettiğini biliyorum. Ama yanıyorsun. Bu öyle bir şey...” Uzun beyaz saçlı, İspanyol paçalı pantolon giymiş bir ihtiyar yanımızdan geçerken elini kaldırıp selam veriyor: “Nasılsın Steve?”

“Fena değil. Yarın geceki bilgi yarışmasına katılacak mısın?”

“Herhalde katılacağım, birinin yine kışınızı tekmelemesi lazım, değil mi ama?”

Gülüşüyorlar. Adam başka bir masaya geçiyor. Stephen tekrar bana dönüyor. Sanki birisi bir düğmeye basmış gibi yüzündeki gülümseme birden yok oluyor.

“Senin yeteneklerine sahip bir adamın bu bok çukuru yerine başka bir yerde başka bir öğretmenlik işi bulabileceğinden eminim. Kendine bir iyilik yap ve git buradan. Daha fazla sıkıntı yaşamadan git.”

“*Daha fazla* sıkıntı derken?”

Pencereme atılan tuğladan haberi var anlaşılan.

“Söylesene,” diyorum, “oğlunun motosikleti var mı?”

“Oğlumu bu işe karıştıрма.”

“Peki, karıştırmam. Ama görünen o ki oğlunun insanların penceresine tuğla atmak gibi *sıkıntılı* huyları var.”

“İftira atıyorsun gibime geliyor.”

“Oğlun evime suç kapsamına giren bir hasar verdi.”

“Konuşacak başka bir şeyimiz kalmadı bence.” Sandalyesini geriye doğru itti.

“Marie’ye üzüldüm.”

Yüzündeki ifade değişiyor. Dudağı titriyor. Bir gözü aşağı düşüyor. Bir anlığına epey yaşlanmış gibi görünüyor. Ve çok kısa bir anlığına neredeyse onun için üzüntü duyuyorum.

“Senin için zor olmalı. Çok uzun zamandır evlisiniz.”

“Kıskançlık batağında mısın?”

“Açıkçası hayal kırıklığına uğradım. Marie’nin buradan gideceğini düşünürdüm hep. Hayalleri vardı.”

“Benim için kaldı.”

Sanki bunu bir neden olarak değil de zorunlulukmuş gibi öne sürüyor.

“Hepsi bu muydu yani?”

“Daha ne olacaktı? Birbirimize âşıktık. Evlendik.”

“Ne mutlu size.”

“Mutluyuz tabii. Ama senin anlamın zor olabilir. Burada güzel bir hayatımız var. Bir oğlumuz var. Kocaman bir evimiz, iki arabamız, Portekiz’de yazlığımız var.”

“Çok hoş.”

“Aynen öyle, ne sandın. Ve hiç kimsenin, özellikle de senin gibi, boktan bir okula layık kalitesiz bir öğretmenin bunu bozmaya gücü yetmez.”

“Ben kanser çoktan o mutluluğunuzun içine etmiştir diye düşünmüştüm.”

“Marie tam bir savaşçıdır, kansere boyun eğmeyecek.”

“Annem de öyleydi. Son nefesine kadar boyun eğmedi.”

Ama bu söylediğim doğru değil. Sona yaklaştığında savaşmayı bırakmıştı. Sadece bas bas bağıırıyordu. Akciğerlerinde başlayan kanser, günde yirmi dal Benson&Hedges içmeyi bırakmadığı için karaciğerine, böbreklerine, kemiklerine sıçrayıp tüm vücudunu istila etmişti. Bazen morfin bile acısını dindirmeye yetmiyordu. Çoğu zaman acı çektiği için bağıırıyordu; acısının dindiği nadir

anlarda ise bu defa acısına sonsuza dek son verecek olan şeye yenik düşme korkusuyla bağıırıyordu.

“Evet eminim karıninki farklıdır,” diye devam ediyorum. “Marie kanseri yener. Zaten Devlet Sağlık Hizmetleri’nin kendi kendilerine sakal tıraşlarını bile yapamayacak kadar yaşlı ve boka doktorlarının bir halattan anladığı yok.”

Steve alev alev yanan mavi gözleriyle doğrudan gözlerimin içine bakıyor. Yanakları kıpkırmızı kesilmiş, dudaklarının kenarında salyası birikmiş.

“Öleceğini söylediler, değil mi?”

“Hayır!” Elini küt diye masaya vuruyor. Bardaklar yerinden sıcıyor. Ben de sıcıyorum. “Marie ölmeyecek. Buna izin vermeyeceğim.”

Bu defa bardakiler gerçekten ne yapacaklarını şaşırıp sessizleşiyorlar, hatta içerideki hava bile durgunlaşıyor. Bütün gözler bizim üzerimizde. Bunu Hurst de fark ediyor olmalı. Bir saniye sonra, aramızdaki masayı yere devirip boğazıma yapışmasını beklediğim yıllar geçmiş gibi gelen bir saniye sonra, etrafa göz gezdirip kendini toparlıyor ve ayağa kalkıyor.

“Endişelendiğin için teşekkürler. Ama endişen de buradaki varlığın gibi gereksiz.”

Gidişini izliyorum. Ve tam o anda hissediyorum. Bir ürperti dalgası vuruyor, baş dönmesi gibi bir şey. Bu his âdeta midemi oyuyor, vücudumdaki tüm gücü tüketiyor.

Buna izin vermeyeceğim.

İşte yine aynı şey oluyor.

Hurst gittikten sonra bardağımdaki birayı son damlasına kadar içiyorum. Fakat bunu canım içmek istediği için veya barda biraz daha kalayım diye değil, daha çok bir şeyi ispatlamak için yapıyormuşum gibi geliyor, sonra eve yürüyorum. Sakat bacağım durumdan hoşnut değil. Bana, seni sadist embesil, moron herif, bırak şu boş gururu da koltuk değneklerini kullan, diyor. Haklı

aslında. Yolu ancak yarılarmışken biraz durup derin bir nefes alıyorum ve kasılıp kalmış bacağıma masaj yapıyorum.

Saat neredeyse dokuz olmuş. Aydınlık da günden elini eteğini çekmiş. Gökyüzü buğulu bir grilikte ve ay, salınan bulut perdelerinin ardında solgun ve çıplak bir gölge gibi duruyor.

Eski maden ocağı arazisinin hemen orada durduğumu fark ediyorum. Islah edilmiş maden ocağının kalıntıları ardımda yükseliyor, eski cüruf yığını öbeklerinin kambur karaltıları uyuyan ejderhaları andırıyor.

Burası kocaman bir arazi. Nereden baksan yedi sekiz kilometrekare var. Benim durduğum tarafına epey sağlam asma kilitli bir kapıyla birlikte yeni çitler dikilmiş. Bir de tabela var: ARNHILL KASABA PARKI HAZİRANDA AÇILIYOR.

Şu an eylül ayında olduğumuz düşünülürse ne kadar iyimser bir tarih verildiği anlaşılabacaktır. Ben daha çocukken bile bu alanı yeniden yapılandırma planları vardı. Maden ocağı kapatıldığında güya tüneller ve kuyular doldurulacaktı. Ama bu işin gereğinden hızlı yapıldığına dair söylentiler dolaşıyordu. Kolaya kaçılmıştı. Planlara sıkı sıkıya bağlı kalınmamıştı. Göçük sorunları yaşanıyordu. Çökmeden kaynaklı çukurlar oluşuyordu. Köpeğini gezdiren birinin az kalsın o çukurlardan biri tarafından yutulacağına dair bir hikâye anımsıyorum.

Bu akşam arazi hiç olmadığı kadar çorak görünüyor. Kuş uçmaz kervan geçmez, ölü bir yer. Sürücüsü olmayan, terk edilmiş, yapayalnız bir kepçe, tepeciklerden birinin yarısına kadar tırmanıp orada kalmış. Onu görmek bile içimi ürpertiyor. *Toprağın derinlerini kazıyor, bir şeylere rahatsızlık veriyor.*

Yoluma dönüyor, ağır aksak yürümeyi sürdürüyorum. Sonra arkamda bir ses duyuyorum. Bir araba giderek bana doğru yaklaşıyor. Pek hızlı sayılmaz doğrusu. Hatta ite kaka ilerliyor, emekliyor sanki. Dönüp bakıyorum. Farları gözümü kör ediyor. Uzunları yakmış. Elimi kaldırıp gözlerime siper ediyorum. Ne oluyor ya?

Derken kafama dank ediyor. Araba duruyor ve bir ses şöyle diyor: “Her şey yolunda mı ahbap?”

Bardaki hödük saçlı, o döküntü Cortina’nın yolcu koltuğuna kurulmuş. Direksiyon başında ise tıknaz kankası oturuyor. Yol bomboş. Başka araba yok. Ev yok. Benim kır evi ise daha yüzlerce metre ötede. Onlar iki kişi, hem de arabanın içindeler. Bense tekim, elimde silah olarak kullanabileceğim hiçbir şey yok. Kahrolasica koltuk değneklerim bile yanımda değil.

Sesimin sakın çıkmasına gayret ederek, “İyidir, teşekkürler,” diyorum.

“Seni gideceğin yere bırakalım mı?”

“Yok, böyle iyiyim.”

Topallaya topallaya yürümeyi sürdürüyorum. Vitesin gıcirtısını duyuyorum ve araba hemen yanımda benimle birlikte yavaş yavaş ilerlemeye başlıyor.

“Fena topallıyorsun be ahbap. Binsen iyi edersin.”

“Teşekkürler dedim ya.”

“Ben de, bin şuna, dedim.”

“Senin paran benim gibi fıstığa yetmez.”

Araba aniden duruyor. *Joe, sen tam bir aptalsın. Gerzek herifin tekisin.* Bazen ağızımdan öyle şeyler çıkıyor ki resmen araniyorum. Belki de zaten kaçınılmaz olan şey bir an önce gerçekleşsin diye farkında olmadan yapıyorumdur.

Kapılar açılıyor, ikisi de iniyor arabadan. Kaçmayı deneyebilirim ama hem işe yaramaz hem de çok acınası görünürüm. Ama bana bulaşmayın diye yalvaracak halim de yok.

“Bak, şakaydı, tamam mı ahbap. Sadece evime gitmek istiyorum.”

Hödük saçlı önüme dikiliyor. “Orası senin evin falan değil. Burada istenmiyorsun.”

“Tamam. Mesajı aldım.”

“Hayır, almamışsın. Bizi o yüzden gönderdi ya zaten.”

Hayatta bazen kaçınılmaz anlar vardır. Dediğim gibi, buna tam olarak kader değil de paçayı sıyıramayacağınız bir olaylar dizisi diyebiliriz. İlk yumruk suratıma inmeden önceki an ne büyük bir aptallık ettiğimi fark ediyorum. *Bizi o yüzden gönderdi.* Bunlar Hurst'ün elemanları. Hurst bara girer girmez uysal kuklalar gibi kenara çekilivermeleri de bu yüzdendi. Sonra baktı ki ben geri adım atmıyorum, köpeklerini peşime saldı. Yediğim bir diğer yumrukla iki büklüm olup dizlerimin üzerine kapaklanırken, tıpkı eskisi gibi, diye düşünüyorum.

Yerde top gibi büzülmüş yatarken kaburgalarım sağlam bir tekme yiyorum. Canım çok yanıyor. Başımı kollarımla sararak korumaya çalışıyorum. İşin üzücü yanı daha önce de bu duruma düşmüş olmam. Dişlerim dökülmesin diye ağzımı açamıyorum ama eğer konuşabilseydim beni pestile çevirmeye kararlı bu serserilere daha öncekilerle kıyaslanamayacaklarını söyledim. Yediğim dayakları göz önüne alınca, bunlar ancak amatör ligde kalır. Sırtıma bir tekme iniyor. Omurgama ateş gibi bir sıcaklık yayılıyor. Çığlığı basıyorum. Diğer taraftan, amatör şansı diye de bir şey var. Hurst'ün bunlara beni öldürmelerini söylediğinden şüpheliyim, ama gidişata bakılırsa ölümle aramda incecik bir çizgi var. Tepemdeki moronların bu ayrımı yapabilecek kadar akli başında olduklarını pek sanmıyorum.

Şakağıma sert bir bot darbesi denk geliyor. Kafatasım kırılmış gibi acıyor, görüşüm buğulanıyor. Tam o anda uzaklardan bir ses çalınıyor kulağıma. Birisi ya bağılıyor ya çığlık atıyor, tam seçemiyorum. Boğuk küfürleri ve bu defa bana ait olmayan acı dolu çığlık sesini zar zor duyuyorum. Sonra birden kapıların çarpıldığını ve arabanın hızla uzaklaştığını duyup hayret ediyorum. Bir oh çekip rahatlamak isterdim ama öyle canım yanıyor ki bilincimi yitirmemek için bile olağanüstü çaba sarf ediyorum.

Buz gibi sert zeminde, yattığım yerde kalakalıyorum. Tüm vücudum nabız gibi zonklayan bir acı kütesine dönmüş durumda. Hareket etmeyi bırak, nefes alıp vermek bile canımı yakıyor.

Başımda endişe verici bir uyuşukluk var. Öte yandan sanki orada yalnız değilmişim gibi de hissediyorum.

Yan tarafımda bir kıpırtı duyuyorum. Sağımda mı yoksa solumda mı, kestiremiyorum. Birinin koluma dokunduğunu hissediyorum. Üzerime eğilen yüze odaklanmaya çalışıyorum ama ne mümkün, görüşüm bulanık bir suya dönmüş durumda. Sarı saçlar. Kırmızı dudaklar. Karanlık beni nihayet ele geçirmeden önce farkında olduğum son şey ölmeyi umduğum.

Çünkü diğer seçenek ölümden çok daha fena.

Yerdeki parlak muşamba döşemenin üzerine basan kauçuk tabanlı ayakkabıların gıcirtısı. Lahana, dezenfektan ve dezenfektanın kapatmayı başaramadığı başka bir şeylerin kokusu: dışkı ve ölüm.

Eğer cennet buysa leş gibi kokuyor. Gözlerimi kırıştıtararak açıyorum.

“Yaşayanlar diyarına, aramıza geri döndün demek.”

Karşımdaki görüntü netleşiyor. Üzerinde doktor önlüğü olan bir kadın bu. Uzun boylu, ince yapılı, kısa kesilmiş sarı saçları ve sert yüz hatları var.

“Nerede olduğunu biliyor musun?”

Üzerinde yattığım dar yatağı yarı yarıya çevreleyen incecik mavi perdenin ardını görmeye çalışıyorum. Bezgin görünen hemşireler etrafta koşturuyor, yakınlardan ağlamalar ve inilteler geliyor... Bir tahminde bulunmam gerekirse:

“Hastanede miyim?”

“Güzel.” Doktor yanıma yaklaşp gözüme ışık tutuyor. Gözlerimi kısıp sancılı beynimde tomurcuklanan yeni bir ağrı patlamasıyla geriye çekiliyorum.

“Taaamam.” Nefesinin kokusunu alabiliyorum. Kahve ve naneli sakız. Başımı özenle kavrayıp bir sağa bir sola çeviriyor. “Bana adını söyleyebilir misin?”

“Joe Thorne.”

“Peki bugünün tarihi nedir Joe?”

“Hımm... 6 Ekim 2017.”

“Güzel... Hangi tarihte doğdun?”

“13 Nisan 1977.”

“Güzel.”

Tekrar geri çekiliyor. Gülümsüyor. Bu gülüşün içten olmadığı belli. İşe yaramak için fazla zaman harcayan, kalan zamanını da uyuyup dinlenerek geçiren birine benziyor. Tabii muhtemelen asla yeterince dinlenemiyor.

“Neler olduğunu hatırlıyor musun?”

“Ben, şey...” Kafamın içi hâlâ buğulu ve şakaklarım çok acıyor. Biraz fazla düşündüğümde başım ağrıyor. “Bardan çıkmış eve dönüyordum, sonra...”

Araba. Hurst’ün serserileri. Bir şey daha vardı. Duraksıyorum. “Tam olarak hatırlayamıyorum.”

“Alkollü müydün?”

“Birkaç bira içmiştim.” Bir defa olsun gerçeği söyleyeyim. “Her şey çok hızlı olup bitti.”

“Peki. Görünüşe göre saldırıya uğramışsın, bu yüzden polis seninle görüşmek istiyor.”

Aman ne güzel.

“İyi miyim peki?”

“Kaburga kemiklerin ağır şekilde zedelenmiş, gövdenin alt kısmında da çürükler oluşmuş.”

“Anladım.”

“Bazı kısımlarda derin fena aşınmış ve başınızda iki iri şişlik var ama mucize eseri herhangi bir çatlak veya kırık söz konusu değil. Ayrıca beyin sarsıntısı emaresi de göstermiyorsun fakat yine de seni sabaha kadar müşahede altında tutmak istiyoruz.”

Kadın konuşmaya devam ediyor ama artık dinlemiyorum. Birden hatırlıyorum. Bana doğru eğilen figürü anımsıyorum.

“Buraya nasıl geldim?”

“Seni yardımsever bir kadın bulmuş. Arabasıyla oradan geçiyormuş. Kaldırımında yatarken görmüş seni, hemen durmuş ve alıp buraya getirmiş. Şanslıymışsın.”

“Nasıl biriydi?”

“Minyon, sarışın. Neden soruyorsun?”

“Kendisi hâlâ burada mı?”

“Evet. Bekleme salonunda.”

Bacaklarımı yatağın kenarından aşağıya sarkıtıyorum. “Buradan çıkmam gerek.”

“Bay Thorne, bence bu çok da yerinde bir...”

“Sizin ne düşündüğünüz umurumda bile değil.”

Solgun, çökük yanakları hafiften kızarıyor. Ardından başını sallıyor. Perdeyi çekip sonuna kadar açıyor ve yana çekiliyor. “Keyfin bilir.”

“Özür dilerim... Ben...”

“Özür dilemene gerek yok. Senin seçimin.”

“Beni durdurmuyacak mısınız?”

Yorgun bir gülümseme beliriyor yüzünde. “Yürüyüp gidecek kadar iyi hissediyorsan benim yapabileceğim başka bir şey kalmamış demektir.”

“Yığılıp kalmayacağıma söz veriyorum.”

Omuzlarını silkiyor. “Aramızda kalsın, morgda da yeterince boş yerimiz var.”

Lavaboya gidip yüzüme su çarpıyorum. Kurumuş kanları pek temizleyemese de beni kendime getiriyor, kendimi biraz olsun insan gibi hissetmemi sağlıyor. Ardından topallaya topallaya koridora çıkıyorum. Büyük bir hastane burası. Giriş çıkış için pek çok kapısı var. Beni ana çıkış kapısına yönlendiren tabelaları es geçip doğrudan içeriye, mavili grili bir koridorlar labirentine götürenleri takip ediyorum. Sonunda kuzey çıkışını gösteren başka bir tabela görüyorum. Bu işimi görür.

Kapıya varmam zaman alıyor. Zedelenmiş kaburgalarım aldığım her nefese itiraz ediyor. Sırtım sanki omurgama kor halinde bir kazık saplanmış gibi acıyor ve kafatasımın içinde

hiç geçmeyen berbat bir ağrı var. Yine de her şey çok daha kötü olabilirdi. O, beni bulabilirdi.

Kuzey çıkışına ulaşip kapıyı açıyorum. Gece havası buzdan bir tokat gibi suratıma iniyor. Hastanenin içindeki boğucu sıcaklığın ardından, gecenin soğuğu beni titreme nöbetine sokuyor. Bir an olduğum yerde dikilip titremelerimi dizginlemeye çalışıyor, dondurucu havayı yudum yudum içime çekiyorum. Sonra titreyen ellerimle cep telefonumu çıkarıyorum. Bir taksi çağırmam gerek. Bir an önce kır evine dönmeliyim... Tam o anda acı gerçek kocaman bir taş parçası gibi tepeme iniveriyor.

Eğer o da *buradaysa*. Eğer bu akşam Arnhill yolundan geçen kişi o ise nerede oturduğumu zaten biliyordur.

Bir motor gürültüsü duyar duymaz kulağımdaki telefonu indiriyorum. O parıldayan, gümüş rengi Mercedes önümde durup camı aralanmadan önce bile direksiyondakinin o olduğunu biliyorum.

Sürücü koltuğundaki Gloria bana bakıp gülümsüyor. "Joe, tatlım. Berbat görünüyorsun. Atla hadi. Seni evine bırakayım."

Bir an vardır, çoğu bağımlı tanır o anı. Bağımlı olduğunuz zehrin (ister alkol, ister uyuşturucu, isterse benimki gibi kumar olsun) başınıza cidden bela olmaya başladığını fark edersiniz.

Benim aydınlanma anım da Gloria'yla tanıştığım zamandı. Hatta Gloria'nın beni kendimden kurtardığını söylemek daha doğru olur.

Sanırım o ana kadar kumar benim için bir hobi, bir oyun, kafa dağıtıcı bir eğlenceymiş numarasıyla kendimi hâlâ kandırabiliyordum. İşimi, arkadaşlarımı, birikimlerimi, arabamı yitirmiş olmama ve kendimi hemen her gece o yeşil çuhanın ve gıcır gıcır iskambil destelerinin cazibesine kaptırmama karşın kontrolün bende olduğunu sanıyordum.

En büyük blöfün insanın kendisine yaptığı blöf olması kaderin cilvesi olsa gerek.

Kâğıt oyunlarını büyükannem ve büyükbabamdan öğrendim. Remi, Yirmi Bir, Kaptı Kaçtı, Pis Yedili ve son olarak poker. Büyük, cam bir kavanozda duran penileri kazanmak için oynardık bu oyunları. Daha sekiz yaşındayken bile kâğıt oynamayı büyüleyici ve bağımlılık yapıcı bulurdum. Kâğıtların sırtındaki soluk kırmızı desene, birbirinden farklı destelere, çift taraflı aslara (bak ben bir alttayım, bir üstteyim), otoriter papazlar ile kızlara ve içten pazarlıklı, adi bir herifi andıran valelere bayılırdım.

Büyükbabamın kartlarını dağıtmasını izlemeye, o sararmış, nasırlı parmaklarıyla kartları şimşek hızıyla karıştırmasına bayılırdım. O denli sert ve hantal görünen parmakların bir deste oyun kâğıdını görünce öylesine maharetli ve seri olabilmesi aklımı başımdan alırdı.

Onu taklit etmeye, kartları onun el çabukluğuyla karıştırmaya, kesmeye uğraşırdım. Çocukluğumun en mutlu anlarından bazılarını onların küçük, yağ lekeli mutfağındaki aşınmış formika masasında geçirdim. Benim önümde gazı kaçmış bir şişe kola, büyükbabamın önünde siyah bira, büyükannemin önündeysen içine bir dilim limon attığı sarı birası olurdu ve kül tablasındaki sigaralar için için, izmaritlerine kadar yanarken biz gözlerimizi kâğıtlardan ayıramazdık.

O oyunlardan bazılarını Annie'ye de öğretmiştim. Annem ve babamın kart oynayacak vakti olmadığı için bizim evdeki oyunlardan hiç zevk alamıyordum çünkü bu oyunlar için en az üç kişiye ihtiyaç vardı. Ama yine de yağmurlu günlerde Pişti ve Dost Kazığı oynayarak vakit öldürürdük.

Kazadan sonra kâğıtlara elimi sürmedim. Derslerime yoğunlaştım. Öğretmenlik eğitimi almaya karar vermiştim. Edebiyatı seviyordum, öğretmenlik de düzgün bir iş gibi görünüyordu (annemin bile gurur duyabileceği tek işti), hem belki de bir yarıym öğretmenliği iyi şeyler yapmanın bir yolu olarak görüyordu. Çocuklara yardım etmek, kendi çocukluğumda yaptığım tüm yanlışları telafi etmenin bir yolu gibiydi.

Sonuçta iyi bir öğretmen olduğumu görünce buna en başta kendim şaşırdım. Çalıştığım okullardan birinde terfi alacağım bile konuşuluyordu: Yılın öğretmeni seçildikten sonra müdür yardımcılığı yolu açılmıştı. Mutlu olmalı, en azından memnuniyet duymalıydım. Ama öyle hissetmiyordum. Bir şey eksikti. İçimde ne işimin ne arkadaşlarımın ne de kız arkadaşlarımın doldurabildiği bir boşluk vardı. Kimi günler hayatımdaki hiçbir şey gerçek değilmiş gibi geliyordu. Sanki gerçeklik Annie öldüğünde sona ermişti ve o günden beri var olan her şey gerçekliğin kötü bir kopyasından ibaretti.

Bir noktada kâğıt destelerini hayatıma yeniden soktum. İş çıkışı gittiğim barda birkaç el atabileceğim, benimle aynı kafada tanıdıklara rastlıyordum çoğu zaman. Alkolikler gibi kumarbazlar da birbirinin kokusu alır. Fakat çok geçmeden tamamen arkadaşça, üç beş sterlinine oynanan oyunlar bana yetmemeye başladı.

Bir adamla tanıştım. Bu işler hep böyle başlar, hep bir adam vardır. Hayatınızı değiştirir. Sol omzunuzda beliriveren şeytandır o. Kafamın epey kıyak olduğu bir akşam, tam bardan çıkıp eve gitmeye hazırlanırken müdavimlerden biri (adını hiç öğrenmediğim ve sormadığım sıska, soluk benizli bir tipti) yanıma sokulup fısıldadı: “Adam gibi bir oyuna var mısın?”

Ona hayır demeliydim. Gülümsemeli, saatin geç olduğunu, birkaç saat sonra işbaşı yapmam gerektiğini söylemeliydim. Okulda okumaya üşendiğim için eve getirdiğim ve henüz yüzüne bile bakmadığım bir yığın ödevden söz etmeme bile gerek yoktu. Usta bir kumarbaz değil, bir öğretmen olduğumu kendime hatırlatmam gerekirdi. O zamanlar Toyota’ya biniyor, kahvemi Costa’dan, sandviçlerimi M&S’ten alıyordum. Öyle bir dünyam vardı. O anda barı terk etmeli, bir taksi çevirmeli, hayatımı bildiğim gibi yaşamayı sürdürmeliydim.

Yapmam gereken tam olarak buydu. Ama öyle yapmadım. “Nerede oynayacağız?” diye sordum.

Sonra, çok çok sonra, bu işin boyumu aştığını fark ettiğimde, borçlar henüz patlamamış bir yığın el bombası gibi ayaklarımın dibinde biriktiğinde, Toyota'mı sattığımda, işimden ayrıldığımda, borç istediğim herkes kapıları bir bir yüzüme kapattığında, bir gece yarısı yaka paça bindirildiğim kamyonetin arka koltuğunda oturan, yüzüne Amerikan amigo kızı ile Amerikan Sapığı karışımı gülüşünü takınmış Gloria'yı gördüğümde...

İşte o zaman, "Hayır," dedim. "*Lütfen, hayır!*"

O zamanlar bir süre gerçekten aksayarak yürümek zorunda kalmış olsam da şu anki topallamamın sebebi, üstünden yirmi beş yıl geçen o araba kazası değil. Gloria, tırnağı pamuk şekeri pambesine boyalı parmağını dudaklarımın üzerine bastırıp o tatlı sesiyle, "Yalvarma Joe. Yalvaran adamlara hiç tahammül edemem," diye fısıldadığında kazadan yadigâr aksamam çoktan mazi olmuş, yara izleri çoktan iyileşmişti.

Ben de yalvarmayı bırakıp çılgılık atmaya başladım.

Gloria şimdi tırnaklarını direksiyonun üzerinde tıkırdatıyor; bu gece parlak kırmızı renkteler. Radyoda bangır bangır Human League çalıyor.

Korkudan her yerime kramp giriyor. Gloria, insanları incitmenin yanı sıra seksenlerin müziklerini sever. Mesela ben ne zaman Cyndi Lauper dinlesem tuvalete koşup kusmak zorunda kalırım. Bu yüzden seksenler gecesi planlarına cevabım, yok ben hiç almayayım, olur hep.

"Beni nasıl buldun?"

"Kendi yöntemlerimle."

Kalbim tekliyor. "Brendan'a bir şey yapmadın değil mi?"

"Yo, hayır. Brendan gayet iyi." Azarlayan bakışlarla suratıma bakıyor. "İnsanları sebepsiz yere incitmem ki ben. Seni bile."

Salak gibi rahatlıyorum, hatta memnun oluyorum böyle söylediğine. Sonra kafama dank ediyor.

"Diğer ikisine ne yaptın? Bana saldıranlara?"

“Ha, Salak ile Avanak’ı diyorsun. Birinin omzunu çıkarıp diğerinin burnunu kırdım. Sert davranmadım yani. Arkalarına bile bakmadan kaçıp gitmeleri fazla zaman almadı.”

Öyle tabii, diyorum içimden. Eminim aynen öyle olmuştur. Gloria narin bir porselen bebek gibi görünür, oysa aslında benzediği tek bebek Chucky olabilir. Söylentiye göre çocukken jimnastikçiymiş, sonradan dövüş sanatlarına yönelmiş. Bir rakibini komaya sokunca turnuvalardan men edilmiş. Hatun acayip çevik, kuvvetli. Üstüne üstlük insan vücudundaki tüm hassas noktaları ezbere biliyor. Hatta bahse girerim bunların bazılarını anatomistler bile henüz keşfetmemiştir.

Bana bakıyor. “Araya girmeseydim seni öldüreceklerdi.”

“Beni değil işini kurtardın yani.”

Cık cık cık diye karşı koyuyor. “Ölün ne işime yarayacak ki? Ölümler borçlarını ödeyemez.”

“Bunu duymak içimi rahatlattı.”

“Yağ Tulumu hâlâ parasının peşinde.”

“İnsanlar ona gerçekten böyle mi hitap ediyor, yoksa bu isim bir çizgi roman karakterinden falan mı geliyor?”

Gloria genzinden tuhaf sesler çıkararak kıkırdıyor. “Görürsün ya, işte tam da bu tür yorumlar yüzünden *benim* gibileri kiralayıp senin gibilere eziyet ettiriyor.”

“Sıkı adammış. Bir gün onunla tanışmak isterim.”

“Tavsiye etmem.”

“Parayı ayarlayacağım. Yeniden çalışmaya başladım.”

“Joe, söyleyeceklerime alınma ama işinden kazandığın üç kuruşla bu meseleyi çözemezsin. Borcun tam otuz bin. Yağ Tulumu senden otuz bin istiyor.”

“Otuz mu? Ama bu kadar çok değildi.”

“Gelecek ay kırk bin isteyecek. Bu işler nasıldır bilirsin.”

Biliyorum elbette. Başımı sallıyorum. “Bir planım var.”

“Dinliyorum.”

“Burada bir herif var. Kasabadan çekip gitmemi istiyor. Hem de fena halde.”

“Bu dediğin, peşine şu dallamaları salıp ağzını burnunu kırdıran herif olamaz, değil mi?”

“Ta kendisi.”

“Ve bu herif sana o kadar para mı ödeyecek yani?”

“Aynen öyle.”

“Fikrini nasıl değiştirecek peki?”

Yaşananlar yüzünden, *yaptıklarımız yüzünden*, buna mecbur. Çünkü bizzat kendisinin de söylediği üzere burada güzel bir hayatı var ve istersem bir çırpıda o hayatın içine edebilirim.

“Bana borçlu,” diyorum. “Başını belaya sokmamı hiç ama hiç istemiyor.”

“İlginç. Kimmiş bu herif?”

“Belediye meclisi üyesi, başarılı bir iş adamı.”

Sinyal verip direksiyonu kasabaya doğru çeviriyor. “Kamuya mal olmuş tipleri severim. Hayatlarını sikip atmanın bin yolu vardır, sen de öyle düşünmüyor musun?”

“Üstünde çok düşündüğümü söyleyemem.”

“Bence düşünmelisin. Canını en kolay yakabileceğin insanlar öyle tiplerdir. Yani kaybedecek çok şeyi olanlar.”

“Bu durumda ben dokunulmaz biri oluyorum.”

“Kimse dokunulmaz değildir. Ama fiziksel acı en kolay iyileşen acıdır.”

Şu an vücudumun her yeri bu sözlere itiraz ediyor ama bir şey demiyorum. Gloria’yla acı hakkında konuşmak iyi bir fikir değil. Safari gezisine kaçak avcı götürmekten farksız bu.

Bir süre hiç konuşmadan ilerliyoruz. Sonra Gloria iç çekiyor. “Aslında seni severim Joe...”

“Bunu çok ilginç şekillerde gösteriyorsun.”

“Alaycılık mı seziyorum?”

“Beni sakat bıraktın.”

“Aslına bakarsan seni ömrünün sonuna kadar *sakar* biri olmaktan kurtardım.” Arabayı kasabanın dışında durdurup el frenini çekiyor. “Yağ Tulumu benden *sağlam* bacağına vurmamı istemişti.”

Bana doğru dönüyor ve elini usulca bacağımanın üstüne koyuyor. “Neyse ki Manchester’lı kafadan kontak bir hanımefendi olduğum için kafam biraz karıştı.”

Gözlerinin içine bakıyorum. “Sana teşekkür etmemi mi bekliyorsun?”

Tekrar gülümsüyor. Şayet yalnızca dudaklarında kalmayıp o donuk, mavi gözlerine de sıçrasaydı hoş bir gülümseme olabilirdi bu. Eğer dedikleri gibi gözler ruhun aynasıysa Gloria’nın aynası tüm çarşaflarına kan sıçramış bir yataktan duvarına asılı.

Elini baldırımdan dizime kaydırıyor. Sonra var gücüyle sıkıyor. Minyon bir kadına göre epey güçlü. Başka şartlar altında bu durum hoşuma bile gidebilirdi. Ama şimdi ciğerlerimdeki tüm nefes çekiliyor sanki. Çıglık bile atamayacak kadar canım yanıyor. Tam bayılacak hale geldiğimde elini dizimden çekiyor. Nefes nefese sırtımı geriye yaslıyorum.

“Senden teşekkür bekleyen yok. Senden istediğim bana o otuz bini getirmen. Çünkü bir dahaki sefere bu kadar bağışlayıcı olmayacağım.”

12

“Anlatmakla kendini hiç yorma,” diyor Beth. “Üzerinden geçen silindiri göster yeter.”

Bir kaşımı havaya kaldırmaya çalışıyorum ama canım yanıyor. Bu sabah hemen her şey canımı yakıyor zaten. Tek tesellim, çektiğim diğer ağrıların bacağımdaki acıyı daha katlanılır hale getirmesi.

“Ne kadar da komiksin.” Kantindeyiz, onun hemen yanındaki sandalyeye oturuyorum. “Gülmüyorum diye kusura bakmazsın umarım, ama dikişlerimi patlatmak istemiyorum.”

Yüzüme şimdi bir parça daha merhametli bir ifadeyle bakıyor. Ya öyle ya da boğazına bir şey kaçmış. “Ne oldu sana böyle?”

“Merdivenlerden yuvarlandım.”

“Atıyorsun.”

“Evimdeki merdivenler çok dik.”

“Kesin öyledir.”

“Ayağım takıldı.”

“Hı hı.”

“Bana inanmıyor gibisin.”

Omuz silkiyor. “Nihayet birinin tepesini attırmayı başarıp başarmadığını merak ediyorum.”

“Gözündeki değerimi anlamış oldum.”

“Aksine. İnsanları çileden çıkarmaktaki başarısına şapka çıkarıyorum.”

Kıkırdıyorum. Tahmin edilebileceği gibi, gülmek canımı fena acıtıyor.

“Eh, en azından haline gülebiliyorsun,” diyor.

“Öyle de denebilir.”

Yüzündeki ifade yumuşuyor. “Cidden, iyi misin sen? Eğer konuşmak istersen...”

Ben cevap vermeye fırsat bulamadan, leş gibi bir ağız kokusu ile kötü tıraş losyonu karışımı bir esinti burnuma doluyor. Yediğim lokma boğazımda kalınca elimdeki sandviçi bir kenara bırakıyorum. Pek aç hissetmiyordum zaten.

“Joey, adamım.”

Bu heriften daha fazla nefret edemem herhalde diye düşünmüştüm ama adımları değiştirerek kullanması bunu mümkün kılıyor.

Simon bir sandalye çekip masamıza oturuyor. Bugün bir *Magic Roundabout* tişörtü ve vişneçürüğü renginde kadife pantolon giymiş. *Vişne çürüğü*.

“Off, yüzüne ne oldu böyle adamım? Yoksa önce seni bu hale getirenin suratını mı görmeliyim?”

Beth, “Diğer herifin yumruklarında feci zedelenme varmış,” diye espri yapıyor.

Simon zoraki gülümsüyor. Onun zeki ve komik kadınlardan pek hazzetmediğini seziyorum. Öyleleri karşısında kendisini değersiz hissediyor olmalı. Haksız sayılmaz. Benim bile yüzüm düşüyor. Ne de olsa bir gözüm mosmor, dudağım patlamış.

“Merdivenlerden düştüm,” diyorum.

“Hadi canım.” Başını iki yana sallıyor. “Ben de Stephen Hurst’le ilgili bir mesele sanmıştım.”

Ona bakıyorum. “Ne?”

“Dün akşam barda konuşuyordunuz, sizi gördüm.”

“Sen de mi oradaydın?”

“Bir köşede usul usul ıslatıyordum.”

Ve beni gözetliyordun. Düşünceler kendiliğinden zihnimi istila ediyor. Paranoyaklık ediyorumdur belki ama neden gelip bir selam vermemiş olabilir ki?

“Sizi bölmek istemedim,” diyor. Önceden hazırlanmış bir yalanı duyduğum anda tanırım.

“Stephen Hurst’le konuşmamın bu hale gelmemle ne alakası olabilir ki?” diye soruyorum tüm saflığımla. Beyaz yalanlar turnuvası düzenlense birinciliği kimselere kaptırmazdım.

Simon gülümsüyor. Keşke gülümsemese.

“Aramızda kalsın ama... Stephen Hurst dışarıdan bakınca saygıdeğer bir meclis üyesi gibi görünüyor olsa da söylentilere bakılırsa canını sıkın kişilerle mutahap olurken de profesyonel olmayan yöntemler kullanmaktan çekinmiyormuş.”

“Yani?”

“Yanisi şu,” diye açıklıyor Beth, “Jeremy Hurst önceki beden eğitimi öğretmeniydi bir anlaşmazlık yaşamıştı. Tesadüfe bakın ki o da bir gün evine giderken birilerinin yumruklarıyla ufak bir anlaşmazlık yaşamış; sonra da istifa etti zaten.”

Bana öyle bir bakıyor ki anlıyorum: Biliyor. Şu sandalyeye acı içinde yığıldığım andan beri hem de.

“Söylentilere kulak asmamalısın,” diyorum gayet sakın bir ses tonuyla.

“İyi dedin,” diyor Simon. Gürültüyle hışırdatarak tavuklu sandviçinin poşetini açıyor, ardından bir ısırık alıp gürültüyle çiğniyor. Eminim uyurken de epey gürültü çıkarıyordur.

“Aklıma gelmişken,” diyor ağzındakini bitirmeyi beklemeden, “Carol Webster’ı hatırlıyor musun?”

“Kimi?”

“Stockford Akademisi’nden. Müdür yardımcısıydı.”

Kalp atışlarım varış çizgisindeki kurdeleyi görmüş bir koşucununki gibi hızlansa da yüz ifademi bozmamaya çalışıyorum. Ama bu lafın nereye varacağı belli ve bu hiç hoşuma gitmiyor.

“Maalesef hatırlamıyorum.”

Aslında hatırlıyorum. Oldukça kilolu, kabarık kıvrıkcık saçlı, yüzünde sürekli memnuniyetsiz bir ifade olan bir kadındı. Memnuniyetsizliğinin kendisinden mi, okuldan mı, yoksa genel olarak dünyadan mı kaynaklandığını hiç anlayamadım.

“Onunla Facebook’ta arkadaşız.”

Tabii öylesinizdir, bende bu şans varken. Facebook, gerçek hayatta arkadaşı olmayanların, asla arkadaşlık etmeyecekleri kişilerle sanal ortamda arkadaş oldukları bir yer.

“Ne güzel.”

“O seni hatırlıyor; daha doğrusu okuldan neden ayrıldığını hatırlıyor.”

“Öyle mi?”

“Senin ayrılmanla okul kasasındaki tüm paranın buharlaşıp uçması aynı zamana denk gelmiş.”

Gözlerimi hiç ayırmadan suratına bakıyorum. “Galiba yanlış istihbarat almışsın, o paranın yerine geri konulduğunu duymuştum.”

Çenesini kaşırımış gibi yapıyor. “Doğru ya, herhalde işe polis karıştırılmamasının nedeni de buydu. Hasıraltı edilmişti.”

Beth dönüp Simon’a bakıyor. “Yani sen şimdi Bay Thorne’u bir şeyle mi suçluyorsun? Öyleyse açık söyle, lafı hiç kıvırma.”

Simon iki elini havada sallayarak *hayır hayır yanlış anladınız* demeye çalışıyor. “Yoo, ne münasebet. Öyle şey olur mu? Ben sadece kadının onu hatırladığını, yani zamanlama yüzünden hatırladığını söylüyorum. Zamanlama demişken...” saatine bakıyor, “bir öğrencimle disiplin cezası konusunda görüşmem gerekiyor.” Elinde sandviçiyle ayağa kalkıyor. “Sonra görüşürüz.”

“Tabii,” diyorum. “Sonra görüşürüz.”

“Keşke elimizde olsa da şunun yüzünü bir daha görmesek,” diye fısıldıyor Beth tatlı tatlı gülümseyerek.

Simon giderken arkasından bakıyorum ve keşke yer yarılrsa da içine düşse ya da tavan başına yıkılsa veya ansızın tutuşup bir alev topuna dönüşse diye hayal kuruyorum.

“Canını sıkmasına izin verme,” diyor Beth.

“Canımı sıktığı falan yok.”

“Hadi canım. Simon öğretmenlikte berbattır ama insanların canını sıkmakta üstüne yoktur. Eğer bir zaafın varsa onun ne olduğunu öğrenir, sonra da açlıktan gözü dönmüş bir köpek gibi oraya saldırır.”

“Gözümün önüne getirdiğin sahne için teşekkürler.”

“Rica ederim.” Ağzına bir çatal makarna atıyor. “Bu doğru değil, değil mi?”

“Ne doğru değil?”

“Gerçekten de eski okulunun kasasını boşaltmadın yani?”

“Hayır.”

Aslında niyetlenmişim. O kadar düşmüştüm yani. Ama iş eyleme geçmeye gelince yapamadım.

Çünkü başka biri benden önce davranmıştı.

“Özür dilerim,” diyor Beth. “Sana bunu sormamalıydım bile.”

“Sorun değil.”

“Yani, Harry yeni bir İngilizce öğretmeni bulmak için yanıp tutuşuyordu çünkü herkesin malumu, boşalan o pozisyon zehir katılmış bir içki kadehi gibiydi, kimse istemiyordu bu işi...”

“Dediğim gibi, boş ver.”

“Ama Harry bile gidip de bir...”

“Boş ver.”

Dayanamayıp lafını kesiyorum. Beth gözlerini dikmiş bana bakıyor. Buradaki tek müttelikimi kızdırmak istemem.

“Özür dilerim,” diyorum. “Canım çok yanıyor, ondan biraz...”

“Asıl ben özür dilerim.” Başını sallıyor. Gümüş küpeleri şıngırıldıyor. “Bazen ne zaman susmam gerektiğini kestiremiyorum.”

“Yok canım...”

Cebimdeki telefon titriyor. Göz ardı etmek istiyorum ama arayan Gloria olabilir. Sonuçta Gloria dün akşam göz ardı edilmemesi gereken biri olduğunu apaçık ortaya koydu.

“Özür dilerim,” diyorum yine. “Telefonu açmam gerek.”

“Eh, aç hadi.”

Telefonu cebimden çıkarıp ekrana bakıyorum. Gloria değil. Ekranda beliren mesajı okuyorum. Tenime milyonlarca küçük iğne saplanmış gibi ürperiyorum.

“Bir sorun mu var?”

Evet.

“Hayır.” Telefonu tekrar cebime atıyorum. “Ama şimdi hatırladım, bir yere gitmem gerek.”

“Şimdi mi?”

“Hemen şimdi.”

“Yarım saat sonra dersin var ama.”

“Hemen döneceğim.”

“İyi edersin.”

Ceketimi omzuma atıp gülümsüyorum. “Görüşürüz.”

“Yürürken önüne bak.”

Kaşlarımı çatıyorum. “Niye?”

Tek kaşını havaya kaldırıyor. “Bir kez daha merdivenlerden yuvarlanmak istemezsin değil mi?”

13

St Jude's, kasaba kilisesinden çok köhne bir kulübeyi andıran, cephe duvarları kurumla kaplı küçük bir bina. Kulesi yok, yamuk yumuk çatısında eksik tuğlalar yüzünden boşluklar var. Pencereleeri mazgallı, kapısı tahtalarla tutturulmuş. Kilise cemaati, sıraları ve tavana doğru yükselen kirişleri dolduran, binayı yuva bellemiş karga ve güvercinlerden oluşuyor.

Bahçe kapısını açıp tekerlek izli patikadan ilerliyorum. Kilise mezarlığı da tıpkı bina gibi bakımsız kalmış. Bu mezarlığa uzun bir süredir kimse gömülmüyor. Kız kardeşim, annem ve babam Mansfield'daki büyük krematoryumda yakılmıştı.

Mezar taşları kırılıp çatlamış, üzerlerindeki yazılar hava şartları ve geçen yıllar yüzünden silinip okunmaz hale gelmiş, hatta bazıları tamamen gözden kaybolmuş. Ağaç kökleri en eski mezarlardan bazılarıнын etrafını sarmış; mezarların üstü otlar ve yabancı bitkilerle kaplanmış.

Dünyada iz bırakmak için fazla çaba gösteriyoruz galiba. Geriye kendimizden bir şeyler kalsın diye. Ama nihayetinde bu izler bile gelip geçici, silinip gidiyor. Geçip giden zamanla baş edemiyoruz. Hızla aşağıya inen bir yürüyen merdivenden koşarak yukarı çıkmak gibi bu. Zaman devamlı hareket halinde, hiç boş durmuyor, ardında bıraktığı her şey çözülüyor, zamanın getirdiği yenilikler, miadı dolmuş döküntüleri süpürüp geçiyor.

Kilisenin etrafından ağır ağır dolaşarak arka tarafa yürüyorum. Bu tarafta toprak biraz yükseliyor ve daha az mezar taşı

var. Durup etrafa bakıyorum ama onu göremiyorum. Belki de gitmiştir. Belki de o mesajı öylesine... Derken mezarlığın uzak ucunda gezindiğini görüyorum. Haddinden fazla büyümüş sü-rüngen bitkiler ve sarmaşıklar onu gizliyor.

Bir melek. Bir anıt veya mezar taşı değil. Görünüşe bakılırsa Viktorya Dönemi'ndeki maden ocağı sahipleri tarafından buraya dikilmiş. Kimileri bu heykelin buraya ailenin çocuk yaşıta ölen ikiz kızlarının anısına dikildiğini söylüyor, ama bir aralar bu mezar açılmış, (üzerinde hiçbir yazı olmadığı için kilisede endişe uyandırmıştı da o yüzden) içinde insan kalıntısına rastlanmamıştı.

Kimse onun nereden ve niçin geldiğini bilmiyor. Zaten artık bir meleğe bile benzemiyor. Elleri ufala ufala güdük kalmış, başı komple yok olmuş. Kare şeklindeki taş kaidesinde hafif yana eğik duruyor. Dalgalanan elbisesi yer yer çatlayıp dökülmüş, üstü kürksü bir yosun tabakasıyla kaplanmış. Doğa âdeta meleğin taştan kemiklerini sıcak tutmak için üzerine ekstradan bir hırka örüp giydirmiş gibi.

Eğilip (yeni ve sarsıcı bir ağrı patlaması yaşayınca ilk fırsatta biraz daha ağrıkesici almam gerektiğini anlıyorum) kaidenin üzerindeki yosunlarla otları temizliyorum. Yazı biraz solmuşsa da hâlâ okunabiliyor.

İsa dedi ki: "Bırakın küçük çocukları. Yanıma gelmelerine engel olmayın. Çünkü göklerin egemenliği onlarındır."

Sonra bir de telefonumdaki mesaja bakıyorum:

Bırakın küçük çocuklar boğulsun. Onlara engel olmayın. Paramparça olsunlar.

Uzun zaman önce bir ergen çetesi, melek heykelinin her yerini grafitilerle doldurmuştu. Bir kürekle heykeli mahveden, kafasını koparan, ellerini kıran da aynı çocuklardı. Bu saldırının elle tutulur bir amacı yoktu. Kamu malına düşüncesizce zarar veren, ucuz elma şarabıyla kafayı bulmuş, sırf cesaret gösterisi olsun diye böyle şeyler yapan bir grup ergenin işiydi.

Heykeli budamak ve kiliseye boya spreyclerini getirmek Hurst'ün fikriydi. Ve söylemekten utansam da yazılan kelimeler bana aitti. O gün mesanemi dolduran alkol ve çetenin diğer elemanlarından aldığım gazla halimden bir hayli memnundum.

Daha sonra tuvalete uzun uzun, utanç içinde kustum, kendimi bok gibi hissetmiştim. Dindar biri değildim, ailem de değildi ama yine de yaptığımız şeyin yanlış olduğunun farkındaydım.

Üstünden yirmi beş yıl geçmiş olsa da o günün anısından hâlâ rahatsızlık duyuyorum. İşin acıklı yanı, en iyi anılar ne-dense kelekler gibi uçup gider: Geçici ve hassaslardır, onları zarar vermeden yakalamak imkânsızdır. Öte yandan pişmanlık ve utanç yüklü kötü anılar asalak gibi öylece yerlerinde durur. Sizi sessizce, için için yerler.

O gün dört kişiydik. Hurst, ben, Fletch ve Chris. Marie yoktu. Her zaman olmasa da (bu biraz da çeteye kız girmemesi için direten Fletch yüzündendi) artık bizim çeteye daha fazla takılır olmuştu. Ama Hurst muhtemelen ona yaptığımızdan söz etmişti. Okulda söylentiler yayıldıkça yayıldı. O gün orada yalnız olmamız, yaptığımız şeyi başka kimsenin öğrenmeyeceği anlamına gelmiyordu.

Düşünüyorum da mesajı her kim yolladıysa o zamanlar bizimle aynı okulda okuyor olmalıydı. Belki de e-postayı gönderenle aynı kişidir. Numarayı aramayı denedim; hatta telesekretere yönlendirince ben de ona bir mesaj gönderdim. Ama yanıt almayı beklemiyorum. Bence mesajı atan kişinin benimle konuşmaya niyeti yok. Sadece buraya gelmemi istedi. Ama neden?

Başımı kaldırıp kafasız meleşe bakıyorum. Bana herhangi bir ilahî aydınlanma sunmayı reddediyor. Kafasına ve ellerine ne oldu acaba diye merak ediyorum. Kilise muhtemelen saklamıştır onları, belki de ruh hastasının teki hatıra diye alıp evine götürmüştür, döşemenin altında saklıyordur. Gerçek bir insan kellesi saklamaktan iyidir herhalde.

Gözden kaçırdığım bir şey var. Apaçık ortada olan bir şey. Meleğin tuhaf bir biçimde yana eğik duruşuna bakıyorum. O an kafama dank ediyor. Heykelin etrafından dolanıp arkasına geçiyor ve yere eğiliyorum.

Sürüngen bitkilerin kökleri kaideyi havaya kaldırmış ve altında bir boşluk meydana gelmiş. Nemli toprakta bir girinti açılmış ve oraya bir şey sıkıştırılmış. Kolumu o girintiden içeri sokuyorum ve serin, rutubetli toprağı tenimde hissedince yüzümü buruşturuyorum. Orada plastik poşete sarılmış paket gibi bir şey var. Biraz asıldıktan sonra çekip çıkarıyorum, üzerindeki toprağı, sümüklü böcekleri ve kulağakaçanları silkiyorum. Paketi ellerimde çevirip inceliyorum: A4 boyutunda, ortalama bir romanın yarısı kalınlığında. Bir çöp torbasına sarılıp bantlanmış. Açmak için makas lazım. Yani okula dönmem gerek.

Paketi çantama (defterlerimle şu an okuyor olmam gereken ödevlerin yanına) atıyorum. Çantanın ağzını kapatıp ayağa kalkıyor ve kilise binasına doğru hızla geri dönmeye koyuluyorum. Mezarlıkta yalnız olmadığımı ancak kapısına vardığımda anlıyorum. Kilise bahçesindeki tek bankta, yaşlı çınar ağacının altında bir karaltı oturuyor. Gözüme tanıdık gelen sıska, kambur bir karaltı bu. Kalp atışlarım hızlanıyor. Hayır, şimdi olmaz. Okula dönmem gerek. Paketi açmam gerek. İlgili bir öğretmen veya yardımsever bir vatandaş rolü yapmama gerek yok.

Ama sonra diğer yanım, o can sıkıcı yanım, aslında çocukları fazlasıyla umursayan, ta en başında beni öğretmen olmaya iten tarafım diğerine galip geliyor.

Banka doğru yürüyorum. “Marcus?”

İrkilip kafasını kaldırıyor, kendini biraz geriye çekiyor. Her an küfür edilmeyi ya da yumruk yemeyi bekleyen birinin vereceği bir tepki bu.

“Burada ne yapıyorsun sen?” diye soruyorum.

Yüzü değişiyor, utanıp kızarıyor. “Hiç.”

“Peki.”

Bekliyorum. Çünkü bazen tam da böyle yapmak gerekir. Çocuklar içlerini kendiliğinden döksün istiyorsanız onları zorlamamalısınız. Bir adım geri çekilir, onları rahat bırakırsınız.

İç çekiyor. “Buraya öğle yemeğimi yemeye geliyorum.”

Tam nedenini soracakken kendimi tutuyorum; aptalca bir soru olacak çünkü. Ruth Moore öğle yemeklerini neden okulun aşağı tarafındaki otobüs durağında yerd? Çünkü orası daha güvenliydi. Okuldaki zorbalardan saklanabileceği bir yerdi. Yemek molasını sidik kokan bir otobüs durağında veya küflü bir kilise bankında geçirmek, okul bahçesindeki ve kantindeki olağan aşağılamalara katlanmaktan iyidir.

“Okul kurallarına uymadığım için beni azarlayacak mısınız?” diye soruyor Marcus.

Yanına oturuyorum; sırtıma saplanan ağrı yüzünden yüzümü buruşturmamaya çalışıyorum. “Hayır. Gerçi güvenlik kapısından geçmeyi nasıl başardığını merak etmiyorum değilim.”

“Bunu size söyleyeceğimi düşünmüyorsunuz herhalde.”

“Haklısın.” Etrafa bakıyorum. “Takılmak için daha iyi bir yer bulamadın sanırım?”

“Arnhill’de öyle bir yer yok ki.”

Yine haklı.

“Hurst’ten gizlenmek için mi geldin buraya?”

“Ne sandınız.”

“Bak...”

“Hurst gibi zorbalara karşı koyarsam bana saygı duyacaklarıyla ilgili nutuk atacaksanız hiç zahmet etmeyin. Bütün o saçmalıkları şu aptal çantanıza, içindeki *Guardian*’ın yanına falan tıktırın.”

Gözlerinde cüretkâr bir ifadeyle bana bakıyor. Haklı. Zorbalalar, onlara karşı koyduğunuzda size saygı duymaz. Sizi çok daha fena döverler. Çünkü onlar her zaman sayıca üstündür. Bu çok basit bir denklem.

Tekrar deniyorum. “Onu söylemeyecektim Marcus. Çünkü saçmalık olduğunu biliyorum. Yapabileceğin en akıllıca şey başını

öne eğmek, Hurst'ten uzak durmak ve günü elinden gelen en iyi şekilde atlatmak olur. Belki sana şu an öyle geliyor ama sonsuza dek bu okulda olmayacaksın. Ama seninle uğraştığında bana *gelebilirsin*. Ben Hurst'le baş ederim. Sözüme güvenebilirsin."

Acaba onu yemliyor muyum, yoksa gerçekten bana güvenebilir mi diye karar veremediği için yüzüme bakakalıyor. İkisi de olabilir. Ardından hafifçe başını sallıyor:

"Yalnızca ben değilim ki. Hurst bir sürü çocukla uğraşiyor. Herkesin ondan ödü kopuyor. Hatta diğer öğretmenler bile çekiniyor ondan."

Beth'in bardayken dediği şeyleri düşünüyorum. Julia Morton'ın, Hurst'ün eski sınıf öğretmeni olması, Ben'in kaybolması...

"Peki ya Bayan Morton? Geçen sene onun sınıf öğretmeni idi, değil mi?"

"Evet ama Bayan Morton ondan hiç çekinmezdi. O daha çok... sizin gibi bir öğretmendi."

Oğlunu öldürdükten sonra kendi kafasını havaya uçurduğunu hesaba katınca bu dediği kulağa iltifat gibi gelmiyor.

"Ben Morton'ı tanır mıydın?" diye soruyorum.

"Pek sayılmaz. O daha birinci sınıftaydı."

"Peki ya Hurst? Ben'e de bulaşıyor muydu?"

Başını iki yana sallıyor. "Ben'e sataşmazdı. Ben popülerdi. Arkadaşları vardı..." Tereddüt ediyor.

"Ama?"

Bana yan yan bakıyor. "Küçük sınıflardaki çocuklar Hurst'ün gözüne girmeye çalışıyor. Onunla takılmak, çetesine girmek istiyorlar."

"Yani?"

"Hurst kendilerini kanıtlamaları için onları bazı şeyler yapmaya zorluyor."

"Çete üyeliğine kabul edilmek için bir görev gibi mi?"

Marcus başını sallayarak onaylıyor.

"Ne tür şeyler istiyor mesela?"

“Ancak aptalların yapacağı türden, cesaret isteyen saçma sapan şeyler işte. Acıklı bir durum gerçekten.”

“Okulda mı oluyor bütün bunlar?”

“Yok. Hurst’ün bildiği bir yer varmış... eski maden ocağı arazisinde.”

Kanım donuyor, buz kesiyorum.

“Maden ocağının *üstünde* mi? Yoksa *altında* mı? Orada bir şey mi bulmuş? Tünel ya da mağara falan mı?”

Sesim yükseliyor. Marcus bana bakakalıyor. “Bilmiyorum, tamam mı? Ben Hurst’ün o pis çetesine girmeyi istemedim ki hiç.”

Fazla ileri gittim. Ama bir şeyler *biliyor*. Yalnızca bildiklerini paylaşmaya henüz hazır değil. Ama ben duyacağım kadarını duydum. Şimdilik onu rahat bırakacağım. Ağzını aramaya daha sonra devam ederim. Marcus gibi çocuklar bir kere açıldı mı gerisi çorap söküğü gibi gelir. Hurst hiç ayırt etmeden herkesle uğraşır olabilir ama dile getirmeseler de, tıpkı çocuklarından birini kayıran ebeveynler gibi, zorbaların da gözde kurbanları vardır.

Dönüp bir kez daha mezarlığa şöyle bir bakıyorum. “Biliyor musun, çocukken biz de bazen burada takılırdık.”

“Gerçekten mi?”

“Gerçekten. İçki içerdik, sigara tüttürürdük, sonra...” *meleklerin başını koparırdık*, “daha bir sürü şey yapardık. Neyse, bunu sana söylemesem daha iyi olurdu aslında.”

“Ben eski mezar taşlarına bakmayı seviyorum,” diyor. “Çoktan ölüp gitmiş insanların isimlerini okuyorum. Nasıl hayatlar yaşamış olabileceklerini hayal etmeye çalışıyorum.”

Kısa, zor ve sefil hayatlar yaşadılar, diyorum içimden. On dokuzuncu yüzyıldaki insanların çoğunun hayatları öyleydi. Tarihî diziler ve gösterişli film uyarlamalarıyla geçmişî romanize ediyoruz. Hatta aynı şeyi doğaya da yapıyoruz. Doğa hoş değildir ki. Doğa dediğin haşındır, ne yapacağı belli olmaz, hatayı affetmez. Ya avcı ya avsındır. Doğa budur. Onu istediğiniz kadar Attenborough ve Coldplay’le süsleyin, bu değişmez.

“O zamanlar çoğu insan zor hayatlar yaşadı,” diyorum Marcus’a.

Başını sallıyor, birden canlanıyor. “Bilmez miyim. On dokuzuncu yüzyılda insanlar ortalama kaç yaşına kadar yaşamış biliyor musunuz?”

Ellerimi havaya kaldırıyorum. “Ben İngilizceciyim, tarihçi değil.”

“Kırk sekiz, o da şanslısınız. Üstelik Arnhill bir sanayi kasabasıymış. Alt sınıftan emekçiler çok erken yaşta ölüyormuş. Akciğer enfeksiyonları, maden kazaları ve elbette çiçek, tifo gibi diğer yaygın hastalıklar yüzünden.”

“Doğmak için iyi bir zaman değilmiş desene.”

Marcus’un gözleri parıldıyor. Sanırım onun dilini çözecek konuyu bulduk. “Tabii işin başka yönü daha var. 1800’lerde kadınlar ortalama sekiz ila on çocuk dünyaya getiriyormuş. Ama çoğu daha bebekken ya da ergenliğe bile varamadan ölüyormuş.” Bu bilgiyi sindirmem için biraz duraksıyor. “Peki burayla ilgili tuhaf bir şey fark ettiniz mi?”

Etrafa bakıyorum. “Ölüler dışında mı?”

Yine yüzü düşüyor. Onunla dalga geçtiğimi düşünüyor.

“Kusura bakma. Bazen küstahlık etmeden duramıyorum. Söylesene, merak ettim.”

“Bu mezarlıkta eksik olan ne?”

Etrafa bakıyorum. Evet, eksik *bir şey* var. Aşikâr bir şey. Daha önceden fark etmem gereken bir şey. Zihnimin gerisinde bir yerlerde duruyor ama bir türlü çıkaramıyorum.

Başımı sallıyorum. “Bulamadım, neymiş?”

“Burada bir tane bile genç mezarı, çocuk mezarı yok.” Zafer kazanmış bir edayla bakıyor bana. “Ölen çocuklar nereye gitti?”

14

Annie üç yaşlarındayken bana, “Kardan adamlar nereye gitti?” diye sormuştu.

Öylesine sorulmuş bir soru değildi bu. Kasım ayıydı ve birkaç gün öncesine kadar lapa lapa kar yağmıştı. Kasabadaki bütün çocuklar sokaklara akın etmiş, el kadar kar toplarını yuvarlaya yuvarlaya büyütüp filmlerde, Noel kartpostallarında gördüğümüz kardan adamlara pek de benzemeyen kocaman, şekilsiz yığınlar yapmışlardı. Gerçek kardan adamlar filmlerdekilere hiç benzemez. Genellikle hatları öyle yusuvarlak olmaz; kar hiçbir zaman öyle bembeyaz değildir çünkü içine çamur, çimen ve hatta köpek kakası karışmış olur.

İşte o hafta sonu ortalık bu türden yamuk yumuk, yana kaykılmış çirkin kardan adamlardan geçilmiyordu. Her parkta, bahçede, çayırılıkta onlardan vardı. Annie’nin odasının penceresinden bakınca diğer evlerden çok azı görünürdü. Biz de kendi kardan adamımızı yapmıştık tabii. Gerçi ufak tefek olmuştu ama hiç yoktan iyiydi. Gözleri ve ağzı için kömür kullanmış, kafasına da eski yün şapkalarımından birini ilıştirmıştık. Kollarını iki okul cetvelinden yapmıştım çünkü sokağımızda ne bir ağaç dalı ne de çalı çırpı vardı.

Annie kardan adamımıza bayılmıştı, sabahları heyecan içinde uyanıyor, hemen pencereye koşup hâlâ yerinde mi diye kontrol ediyordu. Derken üçüncü gün hava sıcaklığı arttı, yağmur

yağmaya başladı ve bir gece içinde tüm kar ve kardan adamlar gözden kayboluverdi.

Annie dışarı bakmak için yine cama koşturdu ama etrafa saçılmış kömür parçalarını, ıslanıp büzülmüş şapkayı ve gövdeden kopmuş eğreti kolları görünce yüzü düştü.

“Kardan adamlar nerede?”

“Karlar gidince onlar da gitti,” dedim.

Bana sabırsız gözlerle baktı. “Ama *kardan adamlar* nerede? Nereye *gittiler*?”

Aklı ermiyordu; kar eridiğinde kardan adamlar da giderdi. Ona göre bu ikisi ayrı şeylerdi. Gerçek, somut, maddi. Bir kere yaratıldılar mı öylece ortadan kaybolamazlardı. *Bir yere* gitmiş olmaları gerekiyordu.

Ona açıklamaya çalıştım. Bir kez daha kar yağdığı zaman yeniden kardan adam yapacağımızı söyledim. Ama bana ne dese beğenirsiniz: “Aynısı değil ama. O *benim* kardan adamım olmayacak ki.”

Haklıydı. Bazı şeyler böyledir işte. Eşsizdir, gelip geçicidir. Bir eşini yapabilirsiniz, baştan yaratabilirsiniz ama asla geri getiremezsiniz. Eskisi gibi olmazlar.

Keşke bunu anlayabilmem için Annie ölmek zorunda kalmasaydı.

Üstümde montumla kanepede oturuyorum. Gizemli paket ise tam önümdeki sehpanın üzerinde duruyor. Okuldayken açma fırsatım olmadı. Nihayet okula dönebildiğimde derse geç kalmıştım. Ödevleri teneffüste okumak zorunda kaldım; son derse ulaşabildiğimde tek istediğim binadan bir an önce çıkıp gitmekti.

Hatta Beth, Susan ve James’in Tilki’de birer cuma içkisi içme teklifini bile reddettim. Şu an bundan pişmanlık duyuyorum. Hoş bir arkadaş grubuyla, sıcacık bir barda soğuk bir bardak bira içmek (bu bar Tilki bile olsa) televizyonu olmayan buz gibi bir

evde, tuvaletteki hışırdayan, çıtırdayan yaratıklarla takılmaktan çok daha iyi bir alternatif olarak görünüyor gözüme birden.

Pakete bakıyorum. Sonra mutfak dolaplarından birinde bulduğum makasla plastik poşeti dikkatle açıyorum. İçinden iki lastikle tutturulmuş bir tomar kâğıtla şişkinleşmiş bir klasör çıkıyor.

Klasörün kapağına tükenmez kalemle tek bir sözcük yazılmış: *Arnhill*.

Bardağıma uzanıp kocaman bir yudum alıyorum.

Her kasabanın, köyün bir tarihi vardır. Hatta çoğu zaman birden fazla. Bir yanda resmî tarih vardır. Ders kitaplarından, nüfus sayımı raporlarından, sınıflarda motamot tekrar edilen bilgilerden derlenmiş gerçeğin kupkuru bir halidir bu.

Diğer yanda ise nesilden nesile aktarılan başka bir tarih vardır. Barlarda müdavimlerin, bebekleri arabalarının içinde kıpırdanıp dururken kendileri çay içen annelerin konuştuğu, iş yeri kantinlerinde, oyun parklarında kulaktan kulağa anlatılan hikâyelerdir bunlar.

Gizli tarih.

1949 yılında Arnhill Maden Ocağı'nda gerçekleşen çökme sonucunda on sekiz madenci tonlarca taş ve boğucu bir toz yığınının altına gömülmüş. Bu olay Arnhill Maden Ocağı Kazası olarak anılmaya başlanmış. Cesetlerin ise ancak on beşine ulaşılmış.

Kasaba sakinleri o günden beri korkunç bir uğultuyla birlikte tüm kasabanın nasıl sarsıldığını hiç unutamamışlar. İnsanlar başta deprem oluyor sanmış. Herkes panikle evlerinden fırlayıp kaçmış. Öğretmenler çocukları hızlıca sınıflardan çıkarmış. Yalnızca kasabanın yaşlıları kaçmamış. Birbirlerine sıkıntıyla bakıp içkilerini yudumlayarak öylece beklemişler. Uğultunun maden ocağından geldiğini, maden ocağı böyle kükrediğinde her şey için geç kalındığını biliyorlarmış.

Uğultunun ardından kasabayı bu kez bir toz bulutu doldurmuş: Dalga dalga yükselen kapkara bulutlar gökyüzünü örtüp

güneşi gizlemiş. Maden ocağının tiz sesli alarmı acı acı bağırmaya başlamış, sonra bunu sirenler izlemiş: ambulans, itfaiye, polis sirenleri.

Raporlar yazılmış, soruşturmalar yapılmış. Ama kazadan kimse sorumlu tutulmamış. Üç kayıp madencinin cesedi zeminin çok aşağısında, toprağın altında gömülü kalmış.

En azından kâğıt üzerinde.

Gerçekte ise (bilirsiniz, bu tarz şeyler yabancılarla ve gazetecilerle paylaşılmaz) büyükbabam dâhil pek çok insan (özellikle birkaç kadeh yuvarladıktan sonra) geceleri kazada kaybolan işçileri maden arazisinde gördüklerine dair yeminler ederdi. Her anlatılışında biraz daha abartılan bir kasaba efsanesine bakılırsa da kurtarılan işçilerden bazıları bir akşam mesaiden sonra Öküz'de oturmuş içkilerini içerken barın kapısı pat diye açılmış ve kaza sonrası cesedine ulaşamayan üç işçiden en genci, daha on altı yaşındaki Kenneth Dunn içeri girip hiçbir şey olmamış gibi bar tezgâhına gitmiş. Kömür tozuna bulanmış o haliyle, demir gibi sapasağlam, gece kadar kapkara görünüyormuş.

Rivayete göre barmen kuruladığı bardağı tezgâha bırakmış ve ölü delikanlıyı tepeden tırnağa şöyle bir süzdükten sonra, "Çık git buradan Kenneth. İçki içecek yaşa gelmedin sen daha," demiş.

Hiç de fena bir hayalet hikâyesi değil. Her kasabanın böyle hikâyeleri vardır. Tabii hiçbir madenci o gece barda olduğunu kabul etmedi. Bu olay kendisine sorulduğunda çoktan emekli olmuş olan barmen de kırmızı burnunun ucuna dokunup şöyle söylüyordu: "Size bu hikâyeyi anlatmam için bana çok fazla içki ısmarlamak zorunda kalırsınız."

Kimse ona yeterince içkiyi ısmarlayamadı. Ama pek çok kişi şansını denedi.

Madenciler Derneği ana caddenin hemen sonundaydı. Derneğin ilk kurulduğu bina bu değildi. Altmışlı yıllarda, bir göçük sonucunda duvarlardan biri çöküp birkaç madenci ile onların aileleri bu çöküntünün altında kalınca binayı yıkmışlar. Bu olay

sonucunda iki kadın, bir de çocuk ölmüş. İnsanlar o çocuğun hâlâ yeni binada dolaştığını; onu arada bir uzun, karanlık koridorlarda, girişteki bar ile tuvaletler arasında görebileceğinizi söylerdi.

Çocukluğumda, ailece sosyalleşmek için dernekte toplanılan cuma akşamlarında babam birasını, çocuk arabasındaki Annie'yi sallayan annem de limon dilimli açık renkli birasını yudumlardı. Bense gazozumu içer, eve dönünceye kadar da çişimi tutardım. Tutmayacak halde olduğum zamanlarda ise karanlık koridordan tuvalete gidip dönerken olabildiğince hızla koştururdum çünkü o gecelerden birinde, bileğimde soğuk bir elin dokunuşunu hissedip arkamı döndüğümde o küçük çocuğu yüzü hâlâ toz toprak içinde, kıyafetleri yırtık pırtık, kafatasının yarıldığı yerde kanlı bir çukurla göreceğimi sanıp korkardım.

1857 yılında karısını bıçaklayarak öldüren Edgar Horne isimli adam bir linç güruhu tarafından sokak lambalarından birine asılmış ve sonra cesedi alelade bir mezara atılmış. Rivayete göre adam gömüldüğünde hâlâ hayattaymış. Tırnaklarıyla kazıya kazıya mezardan çıkmayı başarmış; onu bazen çamur içindeki saçları ve kıyafetleriyle karısının mezarı başında otururken görenler oluyormuş. Şenlik Ateşi Gecesi'nde, Arnhill'in yıllanmış geleneği uyarınca, Edgar Horne'un temsilî bir kuklasını yakarlarmış. Bu defa onun gerçekten öldüğüne emin olmak için.

Babam böyle şeylerle her zaman alay ederdi. Büyükbabamın, Kenneth Dunn'ın hikâyesini anlatmaya başladığını duyar duymaz dudak büküp, "Boş versene Frank. Senin ağzından o maden ocağınınkinden daha fazla sıcak hava fışkırıyor," derdi.

Ama bazen bunu öyle bir ses tonuyla söylerdi ki aslında sinirden değil, korkudan böyle ters davrandığını düşünürdüm. Bütün o sözleri alay olsun diye değil, düşünmemeyi yeğlediği şeylere karşı bir savunma mekanizması olarak sarf ederdi sanki.

Arnhill'in talihsizlikle lanetlenmiş bir kasaba olduğunu babam bile reddedemezdi. Maden ocağında bir daha hiç böyle ölümcül bir kaza yaşanmadı ama küçük kazalar zamana, paraya ve hatta bir

defasında bir madencinin bacaklarına mal oldu. Maden ocağına kara büyü yapıldığına inanılırdı. Bu maden uğursuzluğuyla ün salmıştı. Bazı madenciler kendi oğullarını da orada çalışmaya göndermeye çekinirdi. Toprağın altında saklı tonlarca kömürüyle hâlâ kârlı bir işletme olduğu halde 1988 yılında alınan bir kararla Arnhill Maden Ocağı temelli kapatıldı.

Aşağıda her ne varsa orada öylece, hiç dokunulmadan kaderine terk edildi.

Klasörün sayfalarını birbiri ardına çeviriyorum. Bana hastalıklı bir keyif veriyor bu okuduklarım. Kimilerini biliyordum zaten, daha doğrusu bildiğimi sanıyordum. Daha önce farkına bile varmadığım detaylar da var. Gerçekler anlatıla anlatıla muğlaklaşmış. Edgar Horne'u yabani bir canavar olarak hayal etmişim hep. Oysa toplumda saygı gören bir doktormuş. Ta ki yapış yapış bir yaz gecesi kiliseye gittikten, akşam yemeğinde et sulu patates yemeği yedikten sonra, uyuyan karısının boğazını bir neşterle kesinceye kadar.

En dikkat çekici şey de lince katılan kasabalıların hiçbirinin suçlu bulunmamış olması. Hepsi birbirinin arkasını kollamış. Acaba kaç tanesinin torunları bugün hâlâ Arnhill'de yaşıyor ve bunların kaç atalarının eline bulaşan kanı biliyor veya bunu umursuyor, merak ediyorum.

Geriye gittikçe kasabanın tarihi daha da müphem bir hal alıyor: Alışlageldik yoksulluk, hastalık ve vakitsiz ölüm hikâyeleri. Bir sürü ölüm. Bazı sayfalar işaretlenmiş. Bir tanesini klasörden çıkarıp okuyorum:

NOTTINGHAMSHIRE'IN SALEMI

Cadı avı on altıncı yüzyıl boyunca bütün Avrupa'da yaygındı. Arnhill'deki davalar ise Thomas Darling adındaki bir adamın, öz teyzesini, şeytanlarla anlaşma yapmak suretiyle ölen bebekleri tekrar diriltmekle suçlamasıyla başladı. Darling'in beyanına göre

Mary Walkenden ölmek üzere olan bebekleri alıp tepelerdeki mağaralara götürüyor ve ölümsüz yaşam karşılığında onların ruhlarını satıyordu.

Darling soyadı tanıdık gelmiyor ama okuldan bir Jamie Walkenden hatırlıyorum. Lanet, Arnhill'in üzerine bir kez çökmüş ve artık gitmeye de niyeti yok anlaşılan. Nesillerdir devam ediyor. Doğuyor, yaşıyor ve burada ölüyor.

Elimdeki sayfayı bir kenara koyup başka bir sayfa çıkarıyorum klasörden.

EZEKERIAH HYRST – MUCİZE ADAM (1794–1867)

Hyrst pek çok mucize gösterdiği rivayet olunan şöhretli bir ruhani inanç şifacısıydı. Tanıkların iddiasına göre Hyrst kötürüm bir delikanlıyı iyileştirdi, bir kadının içinden şeytan çıkardı ve ölü doğan bir bebeği hayata döndürdü. Tüm bu mucizeler Nottinghamshire'da, Arnhill isimli küçük bir kasabada vuku buldu.

Hyrst? Hurst? Bunun bir rastlantı olmadığından emin gibiyim. Şartlatan bir şifacı da onların aile geleneğine cuk oturuyor. Mucizeler ve trajediler. Trajediler ve mucizeler. Biri olmadan diğeri olmuyor.

Sonraki sayfaya geçiyorum. Ciğerlerimdeki bütün hava boşalıvermiş gibi nefessiz kalıyorum.

SEKİZ YAŞINDAKİ KAYIP KIZI ARAMA ÇALIŞMALARI SÜRÜYOR

Annie'nin yüzü bana tekrar gülümsüyor. Ağzını kocaman açmış gülüyor, saçları atkuyruğu yapılmış. Annem hep onun saçlarını örmek isterdi ama Annie asla uzun süre aynı yerde oturmazdı. Sürekli o an yaptığından başka bir şey yapmak isterdi. Hep macera peşindeydi. Hep beni takip ederdi. Bu hikâyeyi okumama gerek bile yok. Çünkü bizzat yaşadım. Klasörü bir

kenara koyuyor, içkime uzanıyorum ve o anda şişenin bittiğini fark ediyorum. Nasıl da bitiveriyor bu meret. Ayağa kalkıyorum. Ama sonra duraksıyorum. Bir ses duydum sanki. Koridordan bir gıcırtı geliyor. Döşeme tahtaları mı gıcırdıyor? *Ha siktir*. Gloria mı burada yoksa?

Dönüyorum, dizlerimin bağı çözüldü çözülecek. Gelen Gloria değil.

“Nasılsın Joe?”

En nihayetinde hayat hiçbirimize nazik davranmıyor.

Omuzlarımıza yük bindiriyor, belimizi kamburlaştırıyor. Bizi değer verdiğimiz şeylerden koparıyor, ruhlarımızı pişmanlıkla katılaştırıyor.

Bu hayatta kazanan yok. Hayat baştan sona kaybetmekle ilgili: Gençliğinizi, güzelliğinizi, ama en çok da sevdiklerinizi kaybediyorsunuz. Bazen bizi yaşlandıranın geçen yıllar değil, çok değer verip de yitirdiğimiz insanlar ve şeyler olduğunu düşünüyorum. Yaşlanmanın böylesi botoks iğneleriyle veya dolgularla yok edilmez. Çektiğiniz acı gözlerinizde kendini ele verir. Çok şey görmüş geçirmiş gözleriniz sizi ele verir.

Benimkiler gibi. Marie'ninkiler gibi.

Marie yıpranmış kanepenin ucuna ilişiyor. Dizlerini birleştirip ellerini sımsıkı bağlayarak kucığına koyuyor. Benim hatırladığım, o büyüyüp serpilmekte olan yeniyetme haline kıyasla daha zayıf, hatta çok çok daha zayıf. O zamanlar yanakları dolgundu, güldüğünde gamzelenirdi. Gençliğin o sımsıkı ve taptaze teniyle sarılı kolları ve bacakları ise uzun, kıvraktı.

Şimdiyse giydiği dar kotun içindeki bacakları sopa gibi incecik. Yanakları çökük. Ama saçları hâlâ gür, koyu ve parlak. Tabii saçının peruk, kaşlarının ise kalemle çizilmiş olduğunu anlamam biraz zaman alıyor.

Marie kanepede nasıl idareten oturuyorsa, ben de aynı rahatsızlıkla odanın içinde dolanıp duruyorum. Okuduğum sayfaları

klasörün içine atıvermişim, şimdi o klasörü kolumun altında tutuyorum. Marie'nin ne kadarını gördüğünü bilmiyorum. Kapıyı çaldığını duymadığım için (en azından o çaldığını söylüyordu) kapıyı kendi açıp içeriye girdikten sonra kim bilir ne kadar uzun bir süre orada dikilmişti.

“Sana içecek bir şey ikram edeyim mi? Çay, kahve veya daha sert bir şey?”

Bu cümle ağzımdan çıktığı anda yüzümü buruşturuyorum. Zihnimde üstünü kırmızı kalemle karalayıp *klişe* yazıyorum.

Başını yana eğiyor, saçları bir tarafa dökülüyor, tıpkı eskisi gibi. “Ne kadar sert olduğuna bağlı.”

“Bira, viski? Gerçi kahvemın tadına bakmadın henüz.”

Yüzünde ufacık bir gülümseme belirir gibi oluyor. “Bira iyi olur, teşekkürler.”

Başımı sallayıp mutfağa gidiyorum. Kalbim küt küt atıyor. Biraz da başım dönüyor. Muhtemelen midem bomboş olduğu içindir. Artık cidden bir şeyler yemem gerekiyor. Ya da alkolsüz bir şeyler içmem. Biraz daha içki içersen daha kötü hissedeceğim kesin.

Buzdolabını açıp iki bira çıkarıyorum.

Oturma odasına dönmeden önce lavabonun altındaki dolabı açıp klasörü içine fırlatıyorum. Ardından içeri gidip Marie'nin önündeki sehpanın üzerine bir kutu bira koyuyorum. Kendi biramı da açıp kocaman bir yudum alıyorum. Yanılmışım. Daha kötü hissettirmiyor. Öte yandan, daha iyi de hissettirmiyor ama konumuz bu değil zaten.

Kendimi koltuğa atıyorum. “Uzun zaman oldu.” Bu akşam ağzımı her açışımda ortalığa klişeler saçmadan duramıyorum.

“Öyle. Hiç değişmediğimi de söyleyecek misin?”

Başımı iki yana sallıyorum. “Hepimizi değiştik.”

Başıyla beni onayladıktan sonra uzanıp birasını açıyor. “Doğru. Ama hepimiz kanserden ölmüyoruz.”

Açık sözlülüğü bana eski günleri hatırlatıyor. Sonra, birayı kafasına diktiğinde farkına varıyorum. Bugün içtiği ilk içki bu değil.

“Zaten biliyorsundur,” diyor. “Burası Arnhill sonuçta.”

Başımı sallıyorum. “Tedavi nasıl gidiyor?”

“İşe yaramıyor. Tümör yayılmaya devam ediyor. Bir nebze daha yavaş olsa da kaçınılmaz olanı erteliyor işte.”

“Üzgünüm.”

Klişe üstüne klişe yumurtluyorum resmen. Kazadan sonra insanların bana ne kadar üzgün olduklarını söylemelerinden nefret ederdim. Neden üzgünsünüz yani? Siz mi neden oldunuz kazaya, hayırdır? Tam olarak neden üzgün olduğunuzu sorabilir miyim?

“Doktorlar ne diyor?”

“Pek bir şey diyemiyorlar. Stephen’dan korktukları için benimle açık açık konuşamıyorlar. Stephen da onların her şeyi bilmediklerini söylüyor zaten. Beni Amerika’daki klinik bir deneye sokacağını iddia ediyor. Bardon-Hope Kliniği. Yeni bir mucize tedaviymiş.”

Ezekeriah Hyrst – Mucize Adam, diyorum içimden. Sonra bunun hemen ardından: *Marie ölmeyecek. Buna izin vermeyeceğim* sözlerini anımsıyorum.

“Bu tedavinin nasıl bir şey olduğunu söyledi mi?” diye soruyorum.

Başını iki yana sallıyor. “Söylemedi ama her şeyi denemeye hazırım.” Kovuklarına çekilmiş gözlerini benimkilere dikeyor. “Yaşamak istiyorum. Oğlumun büyüyüp koca bir adam olduğunu görmek istiyorum.”

Elbette. Hepimiz aynı şeyi istemiyor muyuz zaten. Mucize diye bir şey olmasa bile. En azından bir bedel ödmeden.

Bakışlarımı kaçırıyorum. İkimiz de biralarımızın dibini görüyoruz. Birisiyle ne kadar fazla şey paylaşırsanız o kadar az konuşabilmeniz ne tuhaf.

“Burada öğretmenlik yapıyorsun demek,” diyor en sonunda.

“Doğru,” diyorum.

“Tuhaf geliyordur herhalde?”

“Biraz öyle. Orada gardiyanlardan biriyim artık, mahkûmlardan biri değil.”

“Seni geri döndüren neydi?”

Bir e-posta. Bir dürtü. Yarıda bırakılmış bir iş. Bunların hepsi ve hiçbirisi. Aslında... bir gün döneceğimi hep biliyordum.

“Cidden bilmiyorum. Bu iş olanağı çıkınca iyi bir fırsatmış gibi göründü.”

“Ne için bir fırsat?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Döndüğünü duyduğumda çok şaşırdım. Seni tekrar göreceğimi hiç düşünmüyordum.”

“Beni bilirsin, kürkçü dükkânına dönen tilki gibiyimdir.”

“En azından sen iyi bir tilkiydin Joe,” diyor.

Yanaklarımın kızardığını hissediyorum ve bir anda onun tarafından takdir edilmekten haz duyan on beş yaşındaki halime geri dönüyorum.

“Peki sen? Hiç ayrılmadın mı buradan?” diye soruyorum.

İlgisizce omuz silkiyor. “Araya hep bir şeyler girdi, sonra da Stephen bana evlenme teklif etti.”

“Sen de kabul ettin.”

“Niye etmeyecekmişim?”

Omzumda hüngür hüngür ağlayan on beş yaşındaki o kızı düşünüyorum. Gözündeki morluğu. Buna bir daha asla izin veremeyeceğine dair verdiği sözü.

“Hayallerin olduğunu sanıyordum.”

“Eh, hayaller hep hayal olarak kalmaz mı zaten? Umduğum kadar yüksek notlar alamadım. Annem işten çıkarılmıştı, paraya ihtiyacımız vardı. Önce bir işe girdim, sonra da evlendim. Bu kadar basit.”

O kadar basit olduğunu düşünmüyorum.

“Bir de oğlunuz var?”

“Evet, bunu biliyorsun zaten.”

“Bilmez miyim. Tam babasının oğlu. Eminim onunla gurur duyuyordur.”

Marie bana öyle ters bakıyor ki apışıp kalıyorum.

“Jeremy’yle ikimiz de gurur duyuyoruz.”

“Gerçekten mi?”

“Senin çocuğun yok mu?”

“Yok.”

“O zaman beni yargılayabilecek durumda değilsin.” Bira kutusunu sıkıp eziyor. “Bir tane daha alabilir miyim?”

“Emin misin?”

“Beni öldürecek değil ya.”

Kalkıp mutfaktan iki kutu bira daha alıyorum. Sonra duraksıyorum. Marie buraya arabayla gelmiş olmalı. Arabasının anahtarlarını çantasına attığını görmüştüm. Dönerken araba kullanacaksa daha fazla içmemeli.

Ama bu benim sorunum değil. İçeri dönüp birasını veriyorum. O ise etrafa şöyle bir bakıp ürperiyor.

“Çok soğuk burası.”

“Isıtma sistemi beş para etmez.”

Ama tabii asıl neden bu değil.

“Neden burası?”

“Öyle denk geldi.”

“İş fırsatının denk gelmesi gibi yani?”

“Aynen.”

“Yalancının tekisin.”

Hah, işte böyle. Ağzındaki baklayı çıkarıyor nihayet.

“Buraya geçmişi deşmek için geldiysen...” diye lafa giriyor.

“Öyleyse ne olur? Neden korkuyorsun ki? Hurst neden korkuyor?”

Marie hemen cevap vermiyor. Ağzını açtığındaysa sesi bu defa daha ılımlı çıkıyor. “Sen çekip gittin. Biz burada kaldık.

Senden rica ediyorum düzenimizi bozma. Stephen için söylemiyorum bunu. Kendim için rica ediyorum.”

Ve işe uyanıyorum.

“Seni o gönderdi, değil mi?” diyorum. “Baktı ki elemanları bana bir kamyon dayak atsa da işe yaramadı, eski günlerin hatırına duygu sömürüsü yaparak beni ikna edebilirsin diye seni yolladı, değil mi?”

Başını iki yana sallıyor. “Stephen gitmeni isteseydi beni göndermezdi. Fletch’in oğullarının yarım bıraktığı işi bitirmesi için başkasını yollardı.”

“Fletch’in oğulları mı?”

Tabii ya. Tıknaaz ve hödük saçlı... Demek o yüzden öyle tanıdık gelmişti simaları. Tahmin etmeliydim. Fletch çocukken de beyinsiz kas yığının tekiydi. Şimdi de çocukları bayrağı ondan teslim almış.

“Benzerliği fark etmeliydim,” diyorum. “Yerde yatarken suratıma inen yumruklarından tanımalıydim.”

Yüzü kızarıyor. İçim bir tuhaf oluyor. Ama duygulandığım için değil. Biriyle ilgili en derin şüpheleriniz doğru çıktığında ansızın hissettiğiniz o depresif his yüzünden.

“Demek benim için nasıl bir hoş geldin partisi düzenlendiğinden haberdardın?”

Yüzümdeki morluklar hakkında hiçbir şey sormamasının sebebi şimdi anlaşıldı.

“Sonradan öğrendim. Üzgünüm.”

“Ben de.”

Ayaklanıyor. “Ben gideyim. Gelmem saçmaydı, zaman kaybı olacağı belliydi.”

“Yo, boşuna gelmedin. Kocana benden bir mesaj iletebilirsin mesela.”

“Hiç sanmıyorum.”

“Bende ona ait bir şey olduğunu söyle lütfen.”

“Elinde Stephen’in ilgileneceği bir şey olduğunu sanmıyorum.”

“Bir hatıra diyelim. Maden ocağından.”

“Tanrı aşkına! Üstünden yirmi beş yıl geçti. Çocuktuk daha.”

“*Hayır*, kız kardeşim daha çocuktuk.”

İncelmiş, çökmüş yüzü düştüğünde içimin yağlarının erimesi, hakkımda birtakım ipuçları veriyor olmalı.

“Annie için çok üzgünüm,” diyor.

“Chris için de üzgün müsün?”

“Onun kendi seçimiydi.”

“Öyle miydi dersin? Kocana bir sor bakalım, Chris gerçekten de kendisi mi atlamış?”

16

1992

Onu Chris buldu. Chris'in yeteneği de buydu işte; bir şeyler bulmak.

O da Hurst'ün çetesine sonradan dâhil olan, en az benim kadar alakasız bir üyeydi: Uzun boylu, leylek gibi incecik bir çocuktu. Beyaza yakın sarı saçları elektriğe tutulmuş gibi diken dikendi ve gergin zamanlarda kekelemesi iyice kötüleşirdi (ki bütün o tuhaf, inek tipler gibi Chris de gergin bir okul hayatı geçiriyordu).

Hurst onu neden kanatlarının altına almıştı, buna kimse anlam veremiyordu. Ama ben anlıyordum. Hurst zorbanın teki olabilirdi ama aynı zamanda çok zekiydi. Kimlere sataşacağını ve kimleri yanında tutacağını iyi bilirdi. Chris de işine yarıyordu. Sanırım hepimiz bir şekilde Hurst'ün işine yarıyorduk.

Hurst'ün takıldığı çocuklar genelde okulun en havalı, en kavgacı tiplerinin bir karışımıyken yakın çevresi biraz daha farklıydı. Fletch kas gücünden ibaretti. Hurst'ün esprilerine gülen, onun kıcını yalayan, onun adına diğer çocukları pataklayan kuş beyinli bir serseriydi. Chris ise beyindi. Uyum sorunu çeken, kimse tarafından anlaşılamayan bir dâhiydi. Bilime olan ilgisi sayesinde en iyi el yapımı koku bombalarını biz üretir, hiçbir şeyden şüphelenmeyen kurbanlarımıza ustalıkla bubi tuzakları kurardık. Hatta bir defasında okulun tahliye edilmesiyle ve fen

bilgisi derslerine giren vekil öğretmeninin işini kaybetmesiyle sonuçlanan bir kimyasal patlama yaşanmıştı.

Ancak Chris'in işe yarar bir başka garipliği daha vardı. Dinmek bilmeyen bir merak. Bir şeyler öğrenme ve bir şeyler bulma arzusu. Başkalarının göremediği şeyleri görebilme yetisi. Sınav kâğıtlarını ele geçirmeniz mi gerekiyordu, Chris onları almanın mutlaka bir yolunu bulurdu. Hesap kitap yapar, spor sahasını dolaşır, kızların soyunma odasını gözetlemek için en iyi noktayı saptardı. Wham şekerlemeleri ve maytap çalabilmek için türlü planlar tertip eder, gazete bayisine girmenin bir yolunu bulurdu.

Kafası okul bahçesinin ortasında patlamamış, o parlak beyni lekeli gri betonun her yanına dağılmamış olsaydı Chris büyüdüğünde milyarder bir girişimci olabilirdi. Ya da bir suç örgütünün beyni. Hep böyle düşünmüşümdür.

O cuma akşamı koşa koşa oyun parkına girdiğinde her zamanki gibi geç kalmıştı, çünkü Chris hep geç kalırdı. Öyle havalı bir tip olduğundan değil, aksine her seferinde yüzü kızarmış, kravatı gevşemiş, gömleğine yemek dökülmüş olur ve özür dileyip dururdu. O akşam ise suratı her zamankinden daha kırmızıydı ve olağanüstü heyecanlıydı. Bir şeyler döndüğünü hemen anladım.

“Her şey yolunda mı Chris?”

“Maden ocağı... bu-bu-bu-buldu... y-y-yerin a-a-a-altında...”

Dönüp Hurst ile Fletch'e baktım. Ev işlerinde annesine yardım etmek zorunda olduğu için Marie o akşam aramızda değildi. Bu yüzden üçümüz vakit öldürüyor, boş boş konuşuyorduk. Bir bakıma Marie'nin gelmemesi iyi bir şeydi, onu seviyor olsam da. Eh, asıl sorun da buydu ya zaten. Marie'yi *seviyordum*. Delicesine. Oysa yanımızda olduğunda, *sen benimsin* der gibi kolunu onun omzuna atan Hurst'ün dibinden ayrılmıyordu.

Hurst yarısına kadar içtiği sigarasını yere attı, tırmanma kafesinden aşağı atladı ve o puslu akşam karanlığında gözlerini Chris'inkilere dikti.

“Bir şey yok dostum. Sakinleş. Şu haline bak, yine ahmak bir papağan gibi ötmeye başladın!”

Bunun üzerine Fletch kışneyerek güldü.

Chris’in yüzü daha da kızardı, solgun yüzündeki yanakları itfaiye kırmızısına döndü. Saçları sanki bilhassa sert esen rüzgârla savrulmuş bir ot yığını gibi darmadağın, geriye doğru yapışmıştı. Üstündeki kırış kırış svetşört kabuklaşmış lekelerle kaplıydı. Benim en çok dikkatimi çekense gözleriydi. Gözleri zaten hep şaşırtıcı bir mavilikteydi ama o akşam alev alev yanıyordu. Kulağa biraz tuhaf ve *gey gibi* geldiği için kendime bile itiraf etmek istemesem de Chris deliye dönmüş, güzeller güzeli bir meleğe benziyordu.

“Onu rahat bırak,” dedim Hurst’e.

Hurst’le böyle sert konuşup da başına bir iş gelmeyen tek kişi bendim. Beni dinlerdi. Sanırım benim kullanım olayım da buydu. Ben onun için mantığın sesiydim. Bana güvenirdi. Tabii diğer yandan onun İngilizce ödevlerini yapmamın da yardımı dokunmuyor değildi.

Sigaramı yere atıp üstüne basarak söndürdüm. Sigara içmeyi bir türlü sevememiştim. Tıpkı bira gibi. Tadı bende hemen tükürüp dilimi temizleme isteği uyandırırdı. Tabii o zamandan bu zamana epey büyüdüm, akılandım ve bağımlı oldum.

“Nefes al,” dedim Chris’e. “Yavaş konuş. Ne bulduğunu bize anlat.”

Chris başını salladı; delirmişçesine oflayıp puflamalarını dizginlemeye ve ellerini sıkıca önünde kavuşturarak sinirlerini ve kekelemesini kontrol etmeye çalıştı.

Fletch, “Siktiğimin beyinsizi,” diye homurdanıp yere kocaman bir balgam attı.

Hurst bana baktı. Elimi cebime attım ve biraz erimiş olsa da bir paket Wham marka şekerlemeyi, sanki bir köpek yavrusuna ödül maması verir gibi Chris’e uzattım.

“Al bakalım.”

Günümüzde inanılanın aksine şekerli atıştırmalıklar Chris'i sakinleştirebilen tek şeydi. Belki de bu yüzden Chris neredeyse her zaman elinin altında şekerli bir şeyler bulundururdu.

Uzattığım şekerlemeyi aldı, hemen ısırıp biraz çiğnedi, lokmasını daha bitirmeden, "Demin... demin şu eski maden ocağındaydım," dedi.

"Peki."

Hepimiz arada bir gidip orada takılırdık. Eski binalar yıkılmaya başlanmadan önceki zamanlarda gizlice içeri girer, bir şeyler yürütürdük. İşe yaramaz şeyler olurdu bunlar. Eski metal parçaları, makine aksamaları falan. Sırf orada olduğumuzu kanıtlamak için alıyorduk onları. Ama Chris oraya hepimizden daha sık giderdi. Hele de tek başına gitmesini çok garipserdim. Ama zaten Chris'le ilgili her şey bir garipti, bu yüzden de bir süre sonra yaptığı her şey normal gelmeye başlıyordu. Bir keresinde ona oraya neden bu kadar çok gittiğini sormuştum ve bana, "Aramak zorundayım," demişti.

"Neyi?"

"Henüz bilmiyorum."

Chris'le konuşmak bazen insanı çileden çıkarabiliyordu. O, ağzından çıkacak kelimeleri dilinde paramparça olmadan söylemeye uğraşırken ben de öfkemi dizginlemeye çalışırdım.

Sonunda dili çözöldü: "Bir şey buldum. Ma-ma-ma-dende. Bi-bi-bir ş-ş-eyin girişi olabilir."

"Neyin?"

"Kuyunun."

Ona bakakaldım. Çok tuhaftı, sanki bu sözcükleri daha önce de duymuştum. Ya da belki duymayı bekliyordum. Tuhaf bir ürperti hissettim. Hani bir alışveriş arabasına dokunursunuz ve birden elektrik çarpmış gibi olursunuz ya, işte tıpkı öyle hissediyordum. *Kuyu.*

Hurst öne atıldı. "Eski maden kuyusuna girmenin bir yolunu mu buldun?"

“İyiymiş,” diye ekledi Fletch.

Başımı iki yana salladım. “Mümkün değil. Hepsi kapatıldı o maden kuyularının. Hem giriş olsa bile kuyular onlarca metre aşağıdadır.”

Hurst bana bakıp başıyla onayladı. “Thorne haklı. Sen bir giriş bulduğundan emin misin Hamurkafa?”

Hamurkafa, Chris hamur gibi yumuşak olduğu için Hurst’ün Chris’e taktığı isimdi.

Chris bir ona bir bana bakıyordu; sanki biz araba farıydık o ise ışığımızla afallamış devasa bir tavşandı. Yutkundu, “Ee... emin değilim. Siz... size göstereceğim,” dedi.

Daha sonraları oturup o akşam üzerinde gerçekten kafa yorduğumda (ki o akşamı düşünmek için çok fırsatım oldu) Chris’in, Hurst’ün sorduğu asıl soruyu yanıtladığını fark edecektim.

“Eski maden kuyusuna girmenin bir yolunu mu buldun?”

Ne kastettiğini anladığımızı sanmıştık. Ama bizi bırakın, kendisi bile anlamamıştı. Kuyuyu kastetmişti aslında. Sanki ne olduğunu zaten biliyormuş gibi. Meğer bu kuyu aslında çok başka bir şeymiş.

Oraya vardığımızda günün son ışıkları da çekiliyordu. Ağustosun son günleriydi, yaz tatilimiz sona ermek üzereydi. Annemin deyişiyle, *gündüzler kısalıyordu* (annem böyle dediğinde elinde koca bir makasla gündüzü kırt kırt kesip kısaltan birisi canlanırdı hep gözümde).

Hani altı haftalık yaz tatilinin sonuna yaklaşırken her çocuğun içi buruk bir hisle dolar ya, işte biz de bir şeyin daha bitmesinin verdiği o buruk hissi duyuyorduk. Öte yandan bunun gerçekten “çocuk” olarak geçirdiğimiz son yaz olduğunun da farkındaydık. Önümüzdeki sene sınavlara girecektik ve sınıf arkadaşlarımızın pek çoğu, artık doksanlı yıllarda olmamıza rağmen (eskilerin yaptığı gibi gidip madende değil belki ama) okulu bırakıp bir işte çalışmaya başlayacaktı.

O zamanlar eski maden ocağı, arazi üzerindeki kocaman bir çamur lekesinden ibaret hale gelmişti. Otlar ve çelimsiz çalılıklar her tarafı kaplamıştı. Ama etraf kömür tozları yüzünden kapkaraydı ve kaya parçalarıyla, paslanmış makinelerle, keskin metal parçalarıyla ve beton yığınlarıyla doluydu hâlâ.

Dış tarafındaki TEHLİKELİ, YASAK ya da GİRİŞ YASAKTIR gibi tabelaların artık gözümüze HOŞ GELDİNİZ, BUYURUN veya SIKIYSA GİRİN gibi geldiği, hiçbir işe yaramayan güvenlik çitlerindeki boşluktan geçip içeriye girdik.

Chris bize kılavuzluk ediyordu. Yani, bir bakıma. Zar zor yürüyor, sendeliyor, bir şeye takılıyor, etrafı tarıyor, sonra yine zar zor yürüyor, sendeliyor, başka şeylere takılıyordu.

“Ağzına sıçayım Hamurkafa. Doğru yolda olduğumuzdan emin misin?” dedi Hurst nefes nefese. “Eski maden kuyuları arka tarafta kaldı.”

Chris başını iki yana salladı. “Bu taraftan.”

Hurst bana baktı. Omuz silktim. Fletch parmağını şakağına koyup sağa sola çevirerek kafadan kontak işareti yaptı.

“Ona bir şans tanıyın,” dedim.

Düşe kalka ilerleyişimizi sürdürdük. Bir yokuşun tepesine vardığımızda her yanı çamura bulanmış Chris havayı koklayan bir köpek gibi burnunu çeke çeke uzun süre etrafa bakındı. Sonra ayağının yerdeki çakıllara ve molozlara takılmasına aldırmaz etmeden o dimdik yokuşu büyük bir hızla inmeye başladı.

“Hay sikeyim,” diye homurdandı Fletch. “Oraya asla inmem.”

Dürüst olmam gerekirse bir yanıma geri dönmem gerektiğini söylüyordu ama diğer yandan tuhaf, fokur fokur bir heyecan duyuyordum içimde. Hani lunaparkta ürkütücü bir alet görürsünüz, bir yanınız ona asla binmek istemez, zira acayip korkunç görünüyordur, ama diğer yanınız delicesine denemek ister ya, işte tam da öyle hissediyordum.

Fletch’e dönüp, “Ne o, korktun mu?” demekten kendimi alamadım.

Ters ters suratıma baktı. “Siktir lan!”

Hurst de pis pis sırttı, grupta bir çatışma olduğunda zevkten dört köşe oluyordu.

“Ödlekler!” diye bağırdı ve deli cesaretiyle aşağı atıldı. Ben de onun peşinden gittim, ama tabii bastığım her yere dikkat ederek. Fletch de bir küfür savurup bizi izledi.

Aşağı ulaştığımda az kalsın kayıp kış üstü oturacaktım ki son anda dengemi sağlayıp düşmekten kurtuldum. Ayakkabımın içine girip tabanlarıma batan çakıl taşlarını hissedebiliyordum. Tepemizdeki gökyüzü alçalmış gibi görünüyordu; karanlık çökmek üzereydi.

Fletch, “Bu saatten sonra hiçbir bok göremeyiz,” diye sızlandı.

Hurst ise, “Ne kadar yolumuz kaldı?” diye sordu.

Chris arkasını dönüp, “Geldik!” dedikten sonra gözden kayboldu.

Gözlerimi kırıştıtarak etrafa bakındım, derken gözüme bir grilik çarptı. Chris küçük bir çıkıntının altında kalan çukurun başında çömelmişti. Dikkatli bakmazsanız o karanlıkta onu göremezdiniz bile. Biz de yanına gittik. Orada burada bitmiş çimenler ve otlar etrafımızda belli belirsiz yükseliyor, bizi daha da fazla kamufle ediyordu. Etrafa dağılmış büyük kaya parçaları vardı. Chris bir iki tanesini oynatınca onları buraya bilinçli olarak, yeri işaretlemek için kendisinin koymuş olduğunu anladım.

Yerdeki toprağı ve ufak tefek taşları elleriyle süpürdü. Ardından ayağı fırlayıp zafer kazanmış bir komutan edasıyla bize baktı.

Fletch, “Ne yani?” dedi tiksintiyle tükürür gibi. “Hiçbir şey göremiyorum ki ben.”

Elleriyle temizlediğı toprak parçasına gözlerimizi kısarak baktık. Biraz dağılmıştı ve rengi etrafındaki topraktan biraz farklıydı ama görüp görebildiğimiz tek şey buydu.

“Sen bizimle taşak mı geçiyorsun Hamurkafa?” diye hırladı Hurst. Chris’i svetşörtünün yakasından yakaladı. “Eğer bizimle dalga geçiyorsan var ya...”

Chris'in gözleri kocaman açıldı. "Dalga falan geçmiyorum."

Daha sonra bu anı düşündüğümde, Hurst onu boğmak üzereyken bile Chris'in kekelemediğini fark edecektim. Oradayken kekeleliyordu.

"Bir dakika," dedim. Yere çöküp toprağı biraz daha süpürdüm; derken elim soğuk bir şeye temas etti. Metal. Yerimde doğruldum. Ve birden onu gördüm.

Toprakta daire şeklinde metal bir parça vardı; paslanıp neredeyse toprağın rengini almıştı, ama *neredeyse*. Eski bir jant kapağını andırıyordu ama yakından baktığınızda bir jant kapağına nazaran daha büyük ve kalın olduğunu görebiliyordunuz. Etrafında perçin gibi yuvarlak, küçük çıkıntılar vardı. Tam ortasında biraz daha kabarık, oluklu bir daire bulunuyordu.

"İşte," dedim. "Şimdi görebiliyor musunuz?"

Elimle toprağı göstererek diğerlerine baktım.

Hurst, Chris'i serbest bıraktı. "Bu da ne böyle?"

"Eski bir jant kapağı," dedi Fletch, benim de aklıma ilk gelen şeyi söyleyerek.

"Jant kapağından çok daha büyük," dedi Hurst hemen. Bu defa da aklımdan geçen ikinci şey dile getirilmişti. Sonra yine Chris'e döndü. "Eee?"

Chris cevap apaçık ortadaymış gibi boş gözlerle ona bakıyordu. "Kapak."

"Ne?"

"Giriş gibi bir şey işte," dedim. "Yeraltına açılıyor."

Hurst'ün ağzı kulaklarına varıyordu. "Süper ötesi." Toprağın içindeki o daire şeklindeki şeye baktı yine. "Eee, yani? Madenden çıkmak için bir tür kaçış yolu gibi bir şey olmalı. Öyle bir şeyler duymuştum sanki."

Bense böyle bir şeyi hiç duymamıştım, babam hayatının çoğunu bu toprağın altındaki madenlerde geçirmişti üstelik. Ama madencilere oksijen taşıyan hava kanalları olduğunu biliyordum. Bu bizim ne işimize yarayacaktı, onu tam kestiremiyordum gerçi.

O sözünü ettiğim hava kanalları fabrika bacalarına benzer, ta aşağıya kadar dümdüz inerdi; dosdoğru onlarca metre aşağıya. Yani buradan içeri falan girilmezdi. Bu intihar olurdu.

Tam bunu söyleyecekken Hurst yine konuşmaya başladı. “Hadi o zaman,” dedi Chris’e. “Aç da görelim.”

Chris canı yanmış gibi baktı ona. “Açamam ki.”

“Açamazsın demek?” Hurst tiksintiyle başını salladı. “Hay ağzına tüküreyim senin Hamurkafa.”

Hurst dizlerinin üstüne çöküp parmaklarını altına sokarak metalin köşelerini kavramaya çalıştı. Ama kapak o kadar büyük ve ağırdı ki bir milim kımıldatabilmek için bile Hurst’ün tüm gücünü sarf ettiğini görebiliyordum. Homurdana homurdana epey bir uğraştıktan sonra bize dönüp bağırdı: “Yahu gelip bir el atsanıza, ne mal heriflersiniz siz anlamadım gitti!”

Korkudan titrememe karşın boyun eğdim, Fletch de öyle yaptı. Dördümüz birden parmaklarımızı toprağa sokup metal kapağın kenarlarını kavramaya çalıştık ama mümkün değildi. Kapak çok kalındı ve epey derine gömülüydü. Muhtemelen yıllardır hiç dokunulmamıştı. Ne kadar çeksek de çevirsek de asılsak da kımıldamıyordu işte.

“Hay ben senin...” dedi nefesi kesilen Hurst. Onun ardından biz de memnuniyetle sert toprağa oturduk. Kollarımız acıyor, nefesimizi tutmaktan göğsümüz ağrıyordu.

Tuhaf metal daireye yeniden gözlerimi diktim. Toprağa fazlasıyla sıkıştığı doğrudu ama eğer bu bir tür duman tahliye mazgalı veya çıkış kapağıysa gerekli durumlarda kolayca açılabilmesi için bir yerinde mutlaka kol gibi bir şey olmalıydı. Kapak dediğin öyle olurdu. Ama görünürde bu tür bir şey yoktu, yalnızca tam ortasındaki şu tuhaf ikinci halka vardı ama o da sanki kapak açılmasın diye monte edilmişti. Ne içeriden ne dışarıdan kimse açamasın diye.

“Pekâlâ,” dedi Hurst. “Doğru dürüst aletler getirip onlarla açmamız lazım.”

“Şimdi mi?” diye sordum. Hava bir anda öyle bir kararmıştı ki yüzlerini ancak seçebiliyordum.

“Ne oldu? *Tırtın mı?*”

Tüylerim ürperdi. “Yoo. Hava kararıyor ya, ondan dedim. Çok vaktimiz yok. Yani içeri gireceksek hazırlıklı olmalıyız.”

O şeyden içeri girmek istiyor falan değildim, ama oraya girmek için en ufak bir ihtimal bile varsa söylediğim şey en mantıklı şeydi.

Bana karşı çıkacağını düşündüm. Ama, “Doğru söylüyorsun,” dedi. “Yarın yine geliriz.” Hepimize tek tek baktı. “El feneri gerekecek.” Sırıttı. “Bir de levye.”

Kapağı taş toprakla kabaca örttük, sonra Hurst işaret olarak bağı gevşemiş okul kravatını bıraktı. Oradan öylesine geçen biri bu kravatı görse bile umursamazdı. Ne de olsa eski maden ocağı arazisinde etrafa saçılmış spor ayakkabılar ve çorapların yanı sıra bir sürü de kravat vardı.

Ardından, gün ışığının son kırıntıları da gökyüzünde solup giderken, yorgun argın evlerimize doğru yürüdük. Emin değilim ama galiba bir kez başımı çevirip arkama bakmış ve ensemin karıncalandıran huzursuz bir ürperti duymuştum. O mesafeden bir şey görebilmem mümkün değildi ama kafamın içinde hâlâ o garip, paslı kapağın ne olduğunu çözmeye çalışıyordum.

Gördüklerim hiç hoşuma gitmemişti.

Levy. Bu da canımı sıkıyordu.

Marie gittikten sonra bir türlü kendime gelemiyorum. Bacağım yine ağrıyor, ekstra koca bir bardak viski ve iki kodein içtiğim halde gerilen sinirlerime bir türlü çare bulamıyorum.

Oturmak canımı yakıyor. Odanın içinde volta atınca da bacağım zonkluyor. Bir küfür savurup bacağımı sertçe ovuşturuyorum. Biraz kitap okuyup, müzik dinleyip kafamı dağıtmayı deniyorum ve sonra kalkıp arka kapının önünde bir sigara tütürüyorum. Yeniden.

Bir yandan zihnim de fazla mesai yapıyor. *Bırakın küçük çocuklar boğulsun. Onlara engel olmayın.* Yine aynı şey oluyor. Mesajı gönderen, e-postayı gönderenle aynı kişi olmalı. Melekten haberi olduğuna göre, beni ta o yıllardan tanıyor demektir. Hurst ya da Marie olamaz. Ya *Fletch*? Fletch'in o küt parmaklarıyla okunabilir bir mesaj yazabileceğinden pek emin değilim. Eee, başka kim olabilir? Daha da önemlisi, neden, neden, neden?

Kafam zaten çorba olmuşken bir de üzerine Marie beklenmedik bir anda çıkageldi. Doğru şeyi yaptığımdan emin değilim. Acaba elimi gereğinden önce mi açık ettim? İyi bir kumarbaz bunu asla yapmaması gerektiğini bilir. Diğer oyuncunun elindeki kartlardan kesinlikle emin olmadan kendi elini göstermez.

Öte yandan fazla vaktim de kalmadı. Zannettiğim kadar bile vaktim yok. Çünkü Gloria burada. Bekliyor. Hem de sabırsızca. Parlak kırmızı tırnaklarını tıkırdatıyor. Taleplerini derhal yerine getirmezssem biletimi kesecek. O durumda ölmüş olacağım için

kumar oynayabileceğim bir elim de olmayacak. Ya da bacağım. Ya da cesedimin teşhis edilebilmesini sağlayacak herhangi bir parçam.

Sigaramı karanlığa doğru fırlatıyor, ucundaki kızıl korun ağır ağır sönmesini ve sonra tamamen kararmasını izliyorum. Ardından içeri dönüyor, topallaya topallaya mutfığa gidip lavabonun altındaki dolaba fırlattığım klasörü çıkarıyorum. Kimi kandırıyorum ki? Dayanamayıp okuyacağım belliydi. İçkimi tazeleyip oturma odasına dönüyor ve klasörü önümdeki sehpanın üzerine koyuyorum.

Bu akşam huzursuzluk yaratan tek şey bacağımdaki gergin sinirler değil. Evin etrafımda hareket ettiğini hissediyorum. Işıkların voltajı bir artıp bir azalıyor (gerçi kasabanın elektrik santrali yüzünden alışık olmadığım bir şey değil bu) ama bunun yanında bir şeyler de duyuyorum. Bir ses. Tanıdık bir ses. Tedirgin edici. Geçen geceki belli belirsiz hışırtı dolgulu dişlerimi kamaştırıyor, tenimdeki tüyleri kabartıyor. Kulağımın zarını çınlatıyor.

Julia da bu kanepede oturup bu sinsi sesi duymazlıktan gelmeye çalışıyor muydu acaba diye düşünüyorum. Her gece, her gece... Yoksa bu ses sonradan mı peyda olmuştu? Tavuk mu yumurtadan, yumurta mı tavuktan meselesi. Ben'in başına gelenler evi bir şekilde değişime mi uğratmıştı? Yoksa bu ev zaten yaşananların bir parçası mıydı? Duvarlardaki tırmalamaya benzer ses ve ürpertici soğuk, Julia'nın korkularını artırıp paranoyasını tetiklemiş olabilir miydi?

Ellerimi saçlarımdan arasından geçirip gözlerimi ovuşturuyorum. Hışırtılı ses daha da artmış gibi geliyor. Duymazlıktan gelmeye çalışıyorum. Klasörün sayfalarını çeviriyor, Annie'nin ıslıl ıslıl yüzüyle tekrar karşılaşınca duruyorum.

SEKİZ YAŞINDAKİ KIZI ARAMA ÇALIŞMALARI SÜRÜYOR. Başlık bu. Ama hikâyenin tümü bu değil. Alakası bile yok.

O gece babam onu yatağına yatırmıştı. Saat sekiz sularıydı. Ya da babama öyle geliyordu. Sarhoştı. O zamanlar çoğu akşam sarhoş oluyordu zaten. Annem, büyükannem ile büyükbabamın evindeydi çünkü birkaç gün önce büyükannem düşmüş, hem ayak hem el bileğini kırmıştı. Bense dışarıda, Hurst ve çetesiyle birlikteydim. Annem, Annie'nin yatağında, odasında, hatta evin herhangi bir yerinde olmadığını ancak sabah olduğunda fark edecekti.

Polis çağırıldı. Sorular soruldu, aramalar yapıldı. Üniformalı polisler ve aralarında babamın da olduğu kasaba sakinleri, kırbaç gibi inen yağmurun altında kendilerini devasa akbabalara benzeten kapkara, upuzun yağmurluklarının içinde, eski maden ocağına ve ilerisindeki tarlalara dağılıp aramaya koyuldular. Ellerindeki sopalar ve ağaç dallarıyla, içten gelen hüzünlü bir uyum tutturmuşçasına aynı tempoda ilerliyor, ağır ağır ve bitkin bir halde yürüyorlardı.

Ben de onlarla gitmek istemiştim. Rica ettim, yalvardım ama yüzüne kibar bir ifade takınmış kel kafalı, sakallı bir polis memuru omzuma elini koyup usulca şöyle dedi: "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum evlat. Sen en iyisi burada kalıp annene destek ol."

Başta çok sinirlendim. Bana, onlara ayak bağı olacak çocukmuşum gibi davrandığını düşündüm. Aslında beni korumaya çalıştığını sonradan fark edecektim. Kız kardeşimin cesedini görmeme mani olmak istiyordu.

Fakat bunu yapmak için geç kaldığını söyleyebilirdim ona. Polislere pek çok şey anlatabilirdim ama kimse beni dinlemek istemiyordu. Yine de denedim. Arkadaşlarımla takılmak için dışarı çıktığımda bazen Annie'nin de gizlice evden sıvışıp peşimden geldiğini söyledim. Başlarını sallayıp not almakla yetindiler ve bu hiçbir işe yaramadı. Annie'nin evden gizli gizli sıvıştığını zaten biliyorlardı. Nereye gittiğini bilmiyorlardı yalnızca.

Onlara *anlatamayacağım* tek şey, gerçekte ne olduğuydu; gerçeğin *ta kendisi* idi. Çünkü hiçbirisi bana inanmazdı. Ben bile kendime inandığımdan emin değildim.

Her geçen saniye, dakika ve saatle beraber içimdeki dehşet ve pişmanlık hissi büyüyordu. Hayatımda hiçbir zaman kendi korkaklığımı, kardeşimin kaybolduğu o kırk sekiz saatlik zaman diliminde olduğu kadar güçlü bir şekilde hissetmedim. Duyduğum korkuyla vicdanım kavgaya tutuşuyor, beni içten içe paramparça ediyordu. Eğer imkânsız olan gerçekleşmeseydi, nihayetinde hangisi galip gelirdi emin olamıyorum. Sayfayı çeviriyorum:

SEKİZ YAŞINDAKİ KAYIP KIZ BULUNDU

Aile mutluluktan havalara uçu!

Annie döndüğünde mutfaktaydım, annem ve babam için ekmek kızartıyordum. Ekmek bayat, biraz da küflüydü. Bir haftadır kimse alışverişe gitmemişti. Küflü kısımlarını kazıyıp ekmeği kızartma makinesine koydum. Bir önemi yoktu. Zaten yemeyceklerdi. Önceki günün yenmeyen yemekleri gibi sonunda bu ekmekleri de çöp kutusuna atacaktım.

Kapı çaldı. Hepimiz kafamızı çevirip baktık ama hiçbirimiz kıpırdamadık. Kapı üç kere daha vuruldu. Bir haber mi vardı yoksa? Mors koduymuş gibi dikkatle dinliyorduk. *Tak, tak, tak.* Acaba iyi haber miydi yoksa kötü haber miydi?

İlk davranan annem oldu. Belki en cesur olanımız oydu, belki de beklemekten sıkılmıştı. Öyle ya da böyle, kendini koyuvermeye ihtiyacı vardı. Sandalyesini geriye itip kapıya doğru sallana sallana yürüdü. Babam hiç kıpırdamadı. Bense koridorda dolanıyordum. Yanan ekmeğin kokusu burnuma geliyordu ama hiçbirimiz gidip ekmeği makineden çıkarmıyorduk.

Annem kapıyı açtı. Bir polis memuru eşikte dikiliyordu. Adamın ne dediğini duyamıyordum ama annemin boynunu büküp,

kapının kenarına tutunduğunu gördüm. Kalbim duracak gibi oldu. Yutkunamadım. Nefes alamadım. Sonra bize dönüp bağırdı:

"Yaşıyor! Bulmuşlar onu! Bebeğimizi bulmuşlar!"

Karakola hep birlikte gittik (o zamanlar Arnhill'in kendi karakolu vardı), mavi beyaz bir polis arabasının arka koltuğuna sıkıştık. Annem ile babamın sevinçten ve nihayet rahatlamış olmaktan gözleri yaşlıydı. Bense sinirden sucuk gibi terlemiştim. Arabadan indiğimde dizlerim boşaldı, babam beni düşmeden kolumdan yakaladı. "Bir şey yok oğlum," dedi. "Artık her şey iyi olacak."

Ona inanmak istedim. Gerçekten istedim bunu. Önceden, babamın her konuda haklı olduğunu zannederdim. Ne derse desin ona inanırdım. Ama daha o zaman bile biliyordum ki hiçbir şey yolunda değildi. Bir daha hiçbir şey iyi olmayacaktı.

Upuzun, loş, ter ve idrar kokan bir koridor boyunca yürürken polis memuru, "Fazla konuşmadı," dedi. "Sadece adını söyledi, bir de içecek bir şeyler istedi."

Başımızı salladık.

"Biri mi kaçırmış?" dedi annem hemen. "Kızıma zarar vermişler mi?"

"Bilmiyoruz. Köpeğini gezdiren biri kızınızı eski maden ocağının oralarda dolanırken bulmuş. Fiziksel bir hasar almış gibi görünmüyor. Yalnızca üşümüş ve susuz kalmış."

"Onu eve götürebilir miyiz?" diye sordu babam.

Polis memuru başını salladı. "Götürebilirsiniz, bence yapılabilecek en iyi şey bu olur."

Sorgu odasının kapısını açtı.

"Joe." Annem beni dirseğiyle dürttü ve ben daha kendimi toparlama veya olup bitenlere anlam verme fırsatını bulamadan odaya giriverdik.

Annie plastik bir sandalyede, çocuklarla iletişim kurmayı bilmediği hemen anlaşılan, tuhaf ve rahatsız görünümlü bir kadın polis memurunun yanında oturuyordu.

Masanın üstünde küçük bir bardakta meyve suyu ve el sü-rülmemiş bisküviler duruyordu. Annie yiyecekleri görmezden gelip karşısındaki kirli, lekeli duvara bakıyor ve bacaklarını ileri geri sallıyordu. Pijamaları çamur içindeydi, yer yer yırtılmıştı. Polis memuru, onu normalde nezaretin eşiğini aşındıran yetiş-kin suçlulara verilen koskocaman, mavi bir battaniyeye sarmıştı. Annie'nin çıplak ayakları kömür tozundan kapkara olmuştu.

Yarısı battaniyenin altında gizlenen bir şeyi sıkıca göğsüne bastırıyordu. O şeyin kirlenmiş sarı buklelerini, yavruağzı tenini ve mavi gözlerinden sadece birini görebiliyordum. Aba-Göz'dü bu. *Bebeğini geri getirmişti.*

"Ah, Annie."

Annem ve babam hemen koşup ona sarıldı. Çamura ve kömür tozuna bulanmalarına aldırış etmeden onu öpücüklere boğdular, ne de olsa biricik kızları dönmüştü. Küçük kızları artık sağ salim evinde olacaktı.

Annie yüzündeki tek bir kası kıpırdatmadan öylece duruyor, yalnızca bacaklarını sandalyeden sallandırmayı sürdürüyordu. An-nem usulca geriye çekildi, gözyaşları içindeydi. Uzanıp Annie'nin yanağını okşadı.

"Ne oldu bir tanem? Ne oldu sana böyle?"

Bense kapının kenarında duruyor, polis memurlarının sus-kunluğunu ergenliğin tuhaf hallerine yormalarını umuyordum. Belki de yerimden hiç kımıldamamamın ve kardeşimin yanına gitmememin sebebinin bu olduğuna kendimi de ikna etmeye çalışıyordum.

Annie başını kaldırdı. Gözleri benimkilerle buluştu.

"Joey."

Gülümsedi... İşte o anda bu işte yanlış bir şeyler olduğunu anladım. Bir şeyler son derece, korkunç şekilde yanlıştı...

Ayağa kalkıyorum. Anıların yakınlığı boğucu geliyor, âdeta beni boğazlıyor. Genzime kadar yükselen safranın acı tadını alabiliyorum.

Aksaya aksaya üst kata çıkıp banyoya tam zamanında varıyorum. Lekeli lavabonun içini genzimi yakan kahverengi kusmukla dolduruyorum. Biraz duraksıyor, güçlkle nefes alıp verebiliyorum. Sonra midem yine ağzıma geliyor. Boğazımdan ve hatta burun deliklerimden bile kusmuk fışkırıyor. Soğuk fayansa tutunuyor, nefesimi kontrol etmeye, titrememi durdurmaya çabalıyorum. Bir süre hiç kıpırdamadan öyle duruyorum; kusmuk dolu lavaboya gözlerimi dikip bacaklarımın gücünü toplamasını bekliyorum.

Sonunda musluğu açıp topak topak olmuş kahverengi mide sıvımın lavabo deliğinden aşağıya gönderiyorum. Birkaç kez tükürdükten sonra ağır ağır, derin nefesler almaya başlıyorum. Lavabodaki su, borulardan gürültüyle lıkır lıkır akıp gidiyor.

Tek duyduğum ses bu değil. Kusma faslını geride bıraktığım için bilincim beni tekrar o istilacı şıkırtı ve hışırtı seslerine maruz bırakıyor. Daha yakından geliyorlar. Daha ısrarcılar. Etrafımı sarıyorlar. Ürperiyorum. Soğuğu da hissediyorum şimdi. *O ürpertici soğuğu...*

Klozete bakıyorum. Üstüne koyduğum tuğla hâlâ yerinde duruyor. Usulca alıyorum onu. Sonra tuvalet fırçasına uzanıp ince ucuyla klozet kapağını kaldırıyorum. Birazcık aralayıp içine göz atıyorum. Boş. Etrafa bakıyorum. Duş perdesi çekili. Perdeyi küflü ucundan tutup ardına kadar açıyorum. Ardında görebildiğim tek şey kurumuş sabun köpükleriyle kirli bir sünger.

Banyodan çıkıyorum. O şıkırtı, hışırtı da benimle birlikte hareket ediyor gibi. Borularda mı, yoksa duvarlarda mı? Tuvalet fırçası hâlâ elimde olduğu halde merdiven sahanlığına doğru ilerliyorum. Kapıdan yatak odama bir göz gezdiriyorum. İçeride görülecek hiçbir şey yok. Oysa görmediğim bir şeyler aklımı kurcalıyor. Sonra hemen kayboluveriyor. Ben'in odasına doğru ilerlemeyi sürdürüyorum.

Bir koku var. Tuvalet fırçası değil kokan. Daha yoğun, metalik bir koku. Bu kokuyu daha önce de almıştım. Başka bir evde. Başka bir kapının ardında. Aynı yabancı koku, aynı *ürpertici*

soğuk boğazımdan aşağıya, ta mideme kadar, buz gibi soğuk bir parazit misali süzülüyor.

Kapı kolunu kavıyorum. Ardından kapıyı açıp çabucak ışığı yakıyorum. Çıplak ampulden sönük, sarı bir ışık yayılıyor. Etrafıma bakıyorum. Büyük bir oda değil burası. İçerine tek kişilik bir yatak, bir gardırop ve küçük bir şifonyer ancak sığar. Odayı boyayıp yeniden dekore etmişler. Kim bilir kaç kat astar vurulmuştur şu duvara diye geçiriyorum içimden...

Aslında her şeyi hem görüyor hem de göremiyorum. Çünkü görüp görebildiğim tek şey kırmızı. Yeni alınmış yatağı ısılatıyor, duvardan aşağı akıyor. Duvarda yazılı kelimelerden kaygan, şarap kırmızısı derecikler süzülüyor.

Julia'nın yazısı. Ben'in kanı.

BENİM OĞLUM DEĞİL.

Ne zaman karar vermişti buna? Ya da böyle olduğunu ne zaman fark etmişti? Julia da her dakikayı, her saati, her günü o korku ve endişeyi içinde azar azar biriktirmiş miydi? Ta ki artık baş edemeyecek hale gelinceye dek... Koku, ürpertici soğuk, sesler. Elinin altında bir tüfek vardı zaten. Ama Ben'i tüfekle vurmadı. Oğlunu kendi elleriyle öldürdü. Korkudan mı, yoksa öfkeden mi tükenmişti? Yoksa bir şeyler yaşanmıştı da ona başka bir şans bırakmamış mıydı?

Gözlerimi yummaya zorluyorum kendimi. Tekrar açtığımda bütün o kanların ve sözcüklerin yok olduğunu görüyorum. Duvarlar çıplak ve temiz, evin kalanıyla aynı kırık beyaz renkte. O kötücül manolya rengi. Başımı kapı çerçevesine dayayıp derin derin nefes alıp veriyorum.

Burası sıradan bir kır evi. Zihnin seninle alay ediyor, o kadar. Arkamı dönüyorum. Kalbim duracakmış gibi oluyor.

"Aman Tanrım!"

Aba-Göz sahanlığa giden koridordaki halının üstünde duruyor.

Tombul plastik bacaklarını öne uzatmış, sarı bukleleri darma-
dağın, çarpık gözü köşedeki tozlu örümcek ağına çevrili. Sağlam
mavi gözü ise alay edercesine bana bakıyor.

Selam Joey. Geri döndüm ben. Yine.

Sanki girdiği evlere oyuncak bebekler bırakan arsız bir hırsızın
kıkır kıkır gülererek merdivenlerden aşağı koştuğunu görecekmışim
gibi etrafıma bakıyorum. Ama kimse yok.

Titrek bacaklarımla gidip Aba-Göz'ü yerden alıyorum. Çarpık
gözü yerinde tıkırdıyor. Ucuz polyesterden, sert kumaşlı elbisesi
hışırdıyor. Bebeğin ağırlığı ve o sert, soğuk plastiğin verdiği his
tenimi ürpertiyor.

O an içimden gelen bebeği pencereden dışarıya, otları gere-
ğinden fazla büyümüş arka bahçeye fırlatıp atma isteği çok cazip
olsa da bundan çok daha fenasını, bebeğin eve geri tırmandığını,
o plastik, kırmızı yanaklı suratını cama dayayıp karanlığın içinden
evi gözetlediğini hayal edip vazgeçiyorum.

Bunun yerine bebeği henüz patlamamış bir bomba gibi ken-
dimden bir kol mesafesi uzakta tutarak merdivenlerden aşağı,
mutfığa iniyorum. Lavabonun altındaki dolabı açıp tuvalet fır-
çasıyla birlikte bebeği de oraya fırlatıyor ve dolabın kapağını çat
diye kapatıyorum.

Siktir. Tüm bedenim zangır zangır titriyor. Bayılmak üzere
miyim, yoksa kalp krizinin eşiğinde miyim, tam kestiremiyorum.
Bir bardak su doldurup bir dikişte içiyorum.

Mantık kurallarına göre düşünmeye çalışıyorum. Belki de
Annie'nin bebeğini oraya kendim koymuş, sonra da bunu unut-
muşumdur; içkiden kendimi nasıl kaybettiysem artık. Brendan'ın
alkolik olduğu zamanlar halüsinasyonlar gördüğünden ve hafıza
kayıpları yaşadığından söz etmesi geliyor aklıma. Bir defasında
ertesı gün kendine geldiğinde, gardırobu merdivenlerden aşağıya
yuvarladığını görmüş. Ancak ne bunu yaptığını hatırlayabiliyor-
muş ne de neden yaptığını anlam verebilmiş.

“Tabii o zamanlar öküz gibiydim.” Göz kırpmıştı. “Alkol beni epey şişmanlatmıştı.”

Brendan, tabii ya. Onunla konuşmam lazım. Numarasını çeviriyorum. Telesekretere düşüyor. Gloria, Brandan’ın iyi olduğunu öne sürmüştü ama yine de içim rahat etmiyor. Gloria’nın yalan söylediğini sanmıyorum. Ama Brendan’ın sesini duymak, hiç olmazsa bir *aman be Joe* dediğini duymak bile iyi gelirdi şu an. Ona ihtiyaç duyduğumda yanımda olmasına ve eski bir kot pantolon veya dans ayakkabısı gibi tanıdık ve rahatlatıcı gelen varlığına fazlasıyla alışmışım belli ki.

Topallayarak oturma odasına dönüyorum. Klasör hâlâ sehpanın üzerinde açık duruyor. Daha bakmayı bitirmemiş, bazı sayfalara sadece göz gezdirmiştim. Ama bu gecelik yeter. Mesajı aldım: Arnhill bir sürü boktan şeyin yaşandığı küçük, kötücül bir kasaba. Kara büyü yapılmış buraya. Lanetlenmiş. Buraya girmeden önce tüm ümitlerinizi ardınızda bırakın.

Dağınık sayfa yığınlarını klasörün içine tekrar yerleştiriyorum. Bir tanesi dikkatimi çekiyor. Bir başka gazete kesigi:

GELECEK VADEDEN ÖĞRENCİNİN TRAJİK ÖLÜMÜ

Fotoğraf şöyle: Gülümseyen yeniyetme bir kız. Güzel, uzun siyah saçlı. Burnunda halka şeklinde parlak bir hızma var. Gülüşü bana biraz Annie’yi anımsatıyor. İstemediğim halde yazıya göz atıyorum. Aşırı dozda alkol ve parasetamol içerek kendini öldüren on üç yaşındaki Arnhill Akademisi öğrencisi Emily Ryan. “Zeki, eğlenceli ve hayat dolu” olarak tanımlanmış.

“*Sen hiç birini kaybettin mi?*”

Beth’in sesi kafamda çınlıyor. Onun bahsettiği öğrenci bu. O olmalı. Ama bu işte başka bir şeyler var. Oturuyorum. Bitap düşmüş beynimin son hızla çalışmaya başlaması biraz zaman alıyor. Ama sonunda jetonum düşüyor.

Çoğu zaman günlerden ne olduğunu bile bilmem, ama (eğer şanssızsanız ve size cidden gıcık kapmışsam) Shakespeare’den koca koca pasajları ezbere okuyabilirim. Sayfa sayfa yazıları ve

rastgele kelimeleri ezberleyebilirim. Benim kafam da böyle işliyor işte. İşe yaramayacak bilgileri elektrikli süpürge gibi içine çeker.

“Bir yıl, bir gün, on iki saat, otuz iki dakika.”

Beth, Arnhill Akademisi’nde bu kadar süredir çalıştığını söylemişti. Yani bu hesaba göre işe Eylül 2016’da başlamış olmalı. Oysa gazetedeki habere göre Emily Ryan 16 Mart 2016 tarihinde ölmüş.

Tabii Beth yanlış hatırlıyor olabilir. Belki de tarihleri karıştırmıştır. Ama bana pek öyle gelmiyor.

“Ciddi ciddi sayıyorum vallahi.”

Yani bu, Emily Ryan kendini öldürdüğünde Beth’in henüz burada öğretmen olmadığı anlamına geliyor. Emily Ryan kesinlikle onun öğrencisi olamaz. Peki o halde bana neden yalan söyledi?

Ertesi sabah erkenden uyanıyorum. Hiç gerekmediği halde. Göz kapaklarımdan birini aralıyor, homurdanarak yana dönüyorum. Bedenimin geri kalanı külçe misali ağırlaşp yatağa yapışmış gibi gelse de sinir bozucu bir şekilde beynim uykuya geri dönmeyi reddediyor.

Tekrar uykuya dalabilme umuduyla dakikalarca yatmayı sürdürüyorum. Ama sonunda pes ediyorum. Yorganı üzerimden atıp bacaklarımı yatağın kenarından sarkıtıyor ve soğuk zemine basıyorum. Kahve, diye emrediyor beynim. Ve nikotin.

Gri, fırtınalı bir gün; rüzgârın güdümündeki bulutlar söz dinlemeyen çocuklarının peşinden koşturan anne babalar gibi gökyüzünde hızla seğirtiyor. Soğuktan titreyince sigaramı çabucak bitiriyor, nispeten daha sıcak olan içeriye dönmek için can atıyorum.

Dün geceki olaylar hafızamda çoktan silinmeye, buğulanmaya yüz tutmuş. Aba-Göz'ü dolaptan çıkarıyorum. Gün ışığında zararsız görünüyor. Eski, kırık dökük bir bebek işte. Üstü başı daha da yıpranmış, uzun zamandır sevgi görmemiş bir bebek. Al benden de o kadar, diyorum içimden.

Onu lavabonun altına tıktığım için kendimi kötü hissediyorum şimdi. Bu yüzden oturma odasına götürüp tekli koltuğun üzerine koyuyorum bebeği. Kendim de kanepeye geçip kahvemi bitiriyorum. Aba-Göz'le birlikte sabah keyfi yapıyoruz.

Brendan'ı iki defa daha arıyorum. Hâlâ cevap yok. Emily Ryan'la ilgili gazete haberini tekrar okuyorum. Dün gecedен beri değişen bir şey yok. Hâlâ anlam veremiyorum bu duruma. Sırf kafamı dağıtayım diye koca bir ödev yığınının başına geçiyorum. Kâğıtların neredeyse yarısını okuduktan sonra son derece uzun ve manasız bir paragrafın yanına, "Yok artık!!!" yazdığımı fark edince kâğıt okuma işinden de vazgeçiyorum.

Saatime bakıyorum. Dokuz buçuk olmuş. Bütün gün evde takılmaya hiç ama hiç niyetim yok. Öte yandan zaman geçirebileceğim bir şey de gelmiyor aklıma.

Ne yapsam...

Yürüyüşe çıkmaya karar veriyorum.

Arnhill'de deneme amaçlı ilk kazı çalışmaları ta on sekizinci yüzyılda başlamış. Geçen iki yüzyıl içinde ise maden ocağı büyüdü, genişledi, yıkıldı, yeniden yapıldı ve modernize edildi.

Binlerce maden işçisi ve onların aileleri yaşamlarını maden ocağının çevresinde kurdu. Madencilik yalnızca bir işten ibaret değildi, yaşam biçimiydi. Arnhill canlı bir organizma olsaydı bu maden ocağı da onun hayatla çarpan, dumanlar saçan kalbi olurdu.

Maden ocağı kapandıktan sonra belediye meclisinin bu kalbi sökmesi iki yıl bile almadı. Gerçi o vakte kadar kalp çarpmayı çoktan bırakmıştı. Çelikten damarlarının içinde is ve duman dolaşmıyordu artık. Binalar yıkılmaya yüz tutmuş ve yağmalanmıştı. Hırsızlar pek çok metal aksamı ve demirbaşı çalmıştı. Yani buldozerlerin maden sahasına yıkıma girmesi bir bakıma merhamet göstermek sayılırdı.

Sonunda geriye hiçbir şey kalmadı. Arazideki koca bir yarıktan başka – o da yitirilen şeyin daimî anımsatıcısı oldu. Kimi aileler başka yerlerde iş bulmak için kasabadan taşındı. Kalanlar, yani babam gibiler ise, yeni düzene uyum sağladılar. Kasaba uzun bir nekahet dönemine girdi. Oysa bazı yaralar hiçbir zaman tam olarak iyileşmez.

Kayalık arazi önümde uzanıyor; üzeri kalın bir yabani çiçek ve ot tabakasıyla kaplanmış. Aynı arazide bir zamanlar kocaman sanayi binalarının yükseldiğine, sırf onları oradan çıkarmak çok maliyetli olacağı için bütün o hava bacaları ve makine aksamalarının toprağın altında öylece el değmeden durduğuna inanmak çok zor.

Ama toprağın altındakiler yalnızca bunlardan ibaret değil. Maden ocağından da öncesi var. Bütün o makineler toprağın altına girmeden önce burada başka kazılar da olmuş. Kasabanın üzerine kurulduğu başka gelenekler de var.

Kendimi yokuşa vuruyorum. Engebeli yollarda yürümemi kolaylaştırsın diye yanıma bastonumu aldığıma memnunum. Araziyi çevreleyen çiti geçebileceğim dar bir açıklık buluyorum. Açıklığın öte yanındaki ezilmiş çimlere ve düzleşmiş toprağa bakılırsa burası epey işlek bir girişe benziyor.

Çocukken buraları avucumun içi gibi bilirdim. Ama şimdi bana bile yabancı geliyor. Maden sahasının tam olarak neresinde olduğumu veya eski maden kuyularının ne tarafa düştüğünü çıkaramıyorum. Zaten o kapak da artık yok. Chris sağ olsun hem o kapak hem de giriş yolumuz kaybolmuştu. Bunun temelli olduğunu sanıyordum. Oysa bazı şeylerin sonsuza dek gömülü kalmayacağını ve çocukların her zaman başka bir giriş yolu bulacağını tahmin etmeliydim.

Dik bir yokuşun tepesine ulaştığımda nefesim düzelineye kadar durup bekliyorum. Bacağım sakat olmasaydı bile böyle yürüyüşlere, yokuş tırmanmalara gelemezdim ama. Bir masada oturmak veya bir bar taburesine tünemek için yaratılmışım resmen. Hayatımda bir otobüsün peşinden koşmuşluğum bile yoktur. İhtiyaç duyacağım kadar oksijen depolamak için ciğerlerimi nefes almaya zorluyorum. Ama sonra bundan vazgeçip bir sigara yakıyorum. Buraya geldiğim zaman içgüdüsel bir çağrı, bir sancı, ne bileyim mıknaş misali içsel bir çekim duyacağımı falan sanmıştım. Ama hiçbir şey hissetmiyorum. Hissettiğim tek sancı, ezilen kaburgalarımın geliyor. Belki de yaşananları

unutabilmek için gereğinden fazla çaba sarf etmişimdir. Bu beni üzmeli mi yoksa rahatlatmalı mı bilemiyorum.

Çevremde dalgalar gibi alçalıp yükselen kahverengili yeşilli araziye gözlerimle tarıyorum. Kurumuş çimenlere, sivri dikenli çalılıklara, eğimli, çakıl taşlı kaygan tümseklere ve içleri çamurlu bataklık suyuyla dolmuş, etrafında incecik kamışlar bitmiş çukurlara bakıyorum.

Âdeta bana fısıldadıklarını duyuyorum: *Burada öyle kafana göre gezip dolaşacağını, sonra da geri dönüş yolunu bulacağını sanıyorsun ha? O iş öyle olmuyor Joeyciğim. Hâlâ öğrenemedin mi? Sen beni bulamazsın. Ben seni bulurum. Bunu sakın unutayım deme, tamam mı?*

Biraz ürperiyorum. Belki de hatıralar tepesinde küçük bir gezintiye çıkmak, yaptığım diğer pek çok şey gibi, bana hiçbir şey kazandırmayacak gereksiz bir iştir. Belki o e-posta da önemsizdir. Hatta telefonuma gelen mesaj da. Hepsi. Belki de yapılacak en iyi şey elimdekiyle yetinmek ve daha ötesini kovalamaktan vazgeçmektir. Kahraman yaradılışlı bir adam değilim ben. Hani şu filmlerde memleketine dönüp büyük bir gizemi aydınlığa kavuşturan ve kasabanın en güzel kızını tavlayan o heriflerden hiç değilim. Ben olsa olsa filmin ikinci yarısında neredeyse görünmeyen yancı arkadaş rolünü alırım. Burada yaşananların üzerinden yıllar geçti. Yirmi beş senedir, olanları tekrar düşünmem gerekmedi. O halde şimdi ne gerek var?

Çünkü aynı şey tekrar oluyor.

Bana ne? Benim derdim değil ya. Benim savaşım değil ki bu. Şansları varsa kazıcılar tüm bu çürümüş kasabayı yerin dibine gömer ve böylece nihayet her şeyin sonu gelmiş olur.

Tam geri döneyim derken bir şey çarpıyor gözüme. Yerde bir şey sanki kanat çırpıyor. Bir süre gözümü dikip bakıyorum. Ardından çömelip onu yerden alıyorum. Bir Wham paketi bu. Bu parlak mavi ve kırmızı renkleri nerede görsem tanırım. Chris'in cepleri bu şekerlemelerle dolup taşardı. Eğer yaşasaydı ve büyü-

yüp yetişkin bir adam olsaydı eminim bu şekerlemeler yüzünden çürüyen dişlerini çoktan yaptırmış olurdu.

Doğrulup tepeden aşağı bakıyorum. Görüldüğü kadar dik değildir herhalde. Yine de çikolata paketini cebime atıp yavaş ve dikkatli adımlarla yokuş aşağı inmeye koyuluyorum. Sandığımdan çok daha dikmiş doğrusu, yarı yolda bacaklarım boşalıyor, ayağım kayıyor ve yokuşun geri kalanını sırtüstü kayarak katediyorum.

Nefesim kesilmiş ve sarsılmış bir halde bir süre öylece yerde yatıyorum. Tekrar dik durabilmek için epeyce çaba sarf etmem gerekiyormuş gibi geliyor. Gözlerimi kapatıp peş peşe birkaç derin nefes alıp veriyorum.

“Annemi aramadın.”

Ürküp yattığım yerde doğruluyorum. Soluk benizli yüzünü parkasının kapüşonunun altına gizlemiş genç bir kadın bana bakıyor. Kapkara, ufacık, hırpani bir köpeğin tasmaını tutuyor. Yüzü bir yerden tanıdık geliyor, derken çıkarıyorum. Bardaki şu sevimli barmaid. *Lauren*.

Sırtüstü yerde yattığımın, her yanımin çamurla kaplı olduğunun farkına varmışsa bile bunu hiç belli etmiyor.

“Ben iyiyim,” diyorum. “Sorduğun için teşekkürler.”

“Geçen sene ihtiyarın teki burada böyle senin gibi düştü. Hipotermiden nalları dikti.”

“Neyse ki senin gibi yardımsever bir vatandaş nalları dikmeden buldu beni.”

Bastonumdan güç alıp zar zor ayağa kalkıyorum. Köpek gelip ayağımdaki çizmeleri kokluyor. Köpekleri severim. Basit hayvanlardır, onlarla geçinmek kolaydır. İnsanların aksine. Veya kedilerin aksine. Bu köpeği de çenesinin altından biraz seveyim diyorum ama hemen ağzını açıyor, hırlıyor. Elimi geri çekiyorum.

“Okşanmayı sevmez.”

“Belli.”

Boynunu çevreleyen halka şeklinde, tüysüz bir boşluk var. Eski bir yara izi bu.

“Ne olmuş orasına?”

“Dikenli tellere takılmış, boğazı kesilmiş.”

“Ölmemiş olması mucize.”

Omuz silkiyor.

“Senin köpeğin mi?”

“Hayır. Annemin. Annem yıllardır bakıyor ona.”

“Onu bu tarafa sık sık getiriyor musun?”

“Öyle denilebilir.”

“Buraya senin gibi başkaları da geliyor mu?”

“Bazen.”

Aklıma *kan* ve *beton* kelimeleri geliyor.

“Okuldaki bazı çocukların burada takıldığını duydum.”

“Bazıları geliyor.”

“Çocukken ben de arkadaşlarımla buraya gelirdim. Eski maden kuyularına girmenin bir yolunu arardık.”

“Yıllar öncesinden bahsediyorsun herhalde.”

“Aynen öyle. Yaşımı yüzüme vurduğun için sağ ol.”

Gülmüyor. “Annemi niye aramadın?”

“Şimdilik temizlikçiye ihtiyacım yok. Kusura bakma.”

“Peki.”

Gitmek için arkasını dönüyor. Fırsatı kaçırdığımı hissediyorum.

“Beklesene.”

Tekrar bana dönüyor.

“Annen daha önce şimdi benim kaldığım kır evini Bayan Morton için temizliyordu, değil mi?”

“Evet.”

“Yani onu tanıyordu?”

“Pek sayılmaz.”

“Ama onunla konuşmuştur illaki.”

“Bayan Morton içine kapanık biriydi.”

“Annen, Bayan Morton’ın tuhaf davrandığından, ne bileyim, üzgün veya huzursuz görüldüğünden falan söz etmiş miydi hiç?”

Omuz silkiyor.

“Ben’in daha önce kaybolduğunu duydum. Sence evden mi kaçmıştı?”

Yine omuz silkiyor. Son bir defa daha deniyorum.

“Ben de buraya gelen çocuklardan biri miydi? Bir şey buldular mı burada? Bir tünel ya da mağara falan?”

“Annemi aramalısın.”

“Dedim ya, şimdilik...” Derken kendimi tutuyorum. “Annemi temizliğe çağırırsam benimle konuşur mu?”

Gözlerime bakıyor. “Saatine on sterlin alır. Köşe bucak temizlik istiyorsan elli sterlin.”

Ana fikri anlıyorum. “Pekâlâ. Bunu düşüneceğim.”

Köpek yine çizmelerime doğru sokulunca Lauren hayvanın tasmağını biraz çekiştiriyor. Köpek ona bakıp gri burnunu kırtıştırıyor.

“Çok yaşlı olmalı,” diyorum.

“Annem çoktan ölmeliydi diyor.”

“Öyle demek istemiyordur herhalde.”

“Bal gibi de istiyor.” Yine arkasını dönüyor. “Gitmem gerek.”

“Sonra görüşürüz o zaman!” diye bağıriyorum arkasından.

Dönüp bana el sallamıyor ama yürürken mırıltıyla, neredeyse kendi kendine söylenir gibi, “Yanlış yerdesin,” dediğini duyuyorum.

Tuhaf sözcüğü, o anı tasvir etmeye yetmeyecek.

Döndüğümde evin önüne beyaz bir minibüsün park etmiş olduğunu görüyorum. Arkasında kocaman bir musluk resmi var. Çılgınca bir tahminde bulunayım: Bir su tesisatçısına ait olmalı. Banyomdaki sorunları düşününce, bu aracın burada olması müthiş bir tesadüfmüş gibi gelebilir. Hele de su tesisatçısı falan aramamışken.

Eve biraz daha yaklaşıncı en korktuğum şey doğru çıkıyor. Yan tarafta şu isim yazılı: Fletcher & Oğulları Su ve Isıtma Tesisatı. Kapıların açılmasını izliyorum. Bir kapıdan Hödük Saçlı

iniyor. Başta gözüme pek tanıdık görünmeyen başka bir karaltı da şoför kapısından iniyor. Yere sapsarı bir balgam atıyor.

“Thorne’cuğum. Vay anasını. Seni bir daha buralarda göreceğimi hiç sanmıyordum.”

Ben aynı şeyi söyleyemeyeceğim. Fletch’in Arnhill’den hiçbir zaman ayrılmayacağını biliyordum. Bazı çocuklar için durum böyledir, onların geleceğini görürsünüz. Başka bir yere taşınmayı arzu etmediklerinden değil. Başka bir yerde yaşama fikri akıllarının ucundan bile geçmediği için.

“Ne diyebilirim ki?” Kollarımı uzatıyorum. “Sıcak bir karşılamayı dört gözle bekliyordum.”

Fletch beni tepeden tırnağa şöyle bir süzüyor. “Hiç değişmemişsin.”

Bu sefer de aynı şeyi söyleyemeyeceğim. Geçen yıllar bize kötü davranmışsa Nick Fletcher’a bin kat daha kötü davranmış. Gençliğinde keskin ve ona olgun bir ifade katan yüz hatlarına sahipti (altı bezlenirken bile yaşlı görünen şu çocuklardan biriydi muhtemelen). Şimdi ise onu Hurst’ün heybetli fedaisi kılan o kaslı görünümünü yitirmiş. Neredeyse kemikleri sayılacak kadar zayıf. Kırpık saçları kirli bir nikotin sarısına dönmüş; yüzü ise yalnızca hastalığın veya ömür boyu alkol ve sigara tüketiminin sebep olabileceği derin kırışıklıklarla dolu.

Bana doğru yürüyor; hödük saçlı oğlu ise tehditkâr olmaya niyetlense de kabız olmuş gibi görünen kasıntı yürüyüşüyle onun hemen arkasından geliyor. Burnundaki şişliği ve gözlerinin altındaki morlukları fark ediyorum. Gloria. Acaba kardeşi, incinen omzu yüzünden hâlâ hastanede yatıyor olabilir mi? Bu hallerinin bir nebze hoşuma gittiğini itiraf etmeliyim.

Fletch ise eklemelerinde sancı veya kireçlenme varmış gibi yürüyor, bu yürüyüşü kendimden de biliyorum. Eklem iltihabı mı var acaba? Şekli bozulmuş parmak boğumları ise daha fazlasını söylüyor. Sanırım önüne gelenin kafasını gözünü kırmak eninde sonunda insanın kendisine de zarar veriyor.

Biraz daha yaklaşıncı kokusunu alıyorum. Meyveli sakız ve sigara kokuyor. Fletch eskiden de meyveli sakız ve sigara kokardı. Sandığım kadar değişmemiştir belki de.

“Seni burada istemiyoruz Thorne’cuğum. Neden herkese bir iyilik yapıp hangi bok çukurundan çıkıp geldiysen oraya dönmüyorsun?”

“Vay canına. Kurduğun bu uzun cümleyle kendini bayağı aştın. Biraz klişeydi tabii. Sıfatlar ile fiilleri epey harmanlamışsın, ama hiç fena değildi.”

Yüzü kararıyor. Hödük saçlı öne atılıyor. İçindeki açığa çıkmayı bekleyen şiddeti seziyorum. Ağzımı burnumu dağıtmaya henüz hazır değil. Ama bunu çok istiyor. Leziz bir kemik görmüş köpek misali salyaları akıyor.

Hık demiş babasının burnundan düşmüş. Fletch de önce yumruğu indirir, sonra derdini söylerdi. Birinin canını yakmak için bahaneye ihtiyaç duymazdı ama Hurst seve seve ona bir bahane buluverirdi zaten. Fletch diş dökmekten, göz morartmaktan zevk alırdı. Kötü yürekli, kavgacı pisliğin tekiydi. Asla boyun eğmezdi. Kendinden daha cüsseli delikanlıları düpedüz belden aşağı vurarak ve yumruklarına karşılık aldığı anda bile sinmeyerek tek başına alt ettiğini bilirim. Eğer tasma Hurst’ün elinde olmasaydı daha o yaştayken birilerini dayaktan öldürebilirdi bence.

Fletch şekli bozuk elini uzatıp öne atılan oğlunu zor tutuyor.

“Ne istiyorsun?”

“Dünya barışı, herkese adil maaş, çocuklarımız için daha iyi bir gelecek.”

“Demek hâlâ komik olduğunu sanıyorsun.”

“Birimizin komik olması gerek.”

Eli titriyor.

“Hurst’le görüşmek istiyorum,” diyorum doğrudan. “İkimizin de yararına olacak şekilde bir anlaşmaya varabiliriz bence.”

“Ciddi misin?”

“Elimde istediği bir şey var. Bunu ona seve seve veririm. Tabii bir bedel karşılığında.”

Alay eder gibi gülüyor. “Hurst geçen gece benim oğlanlara canını çok yakmamalarını söylemiş. Ama şimdi kalkmış onu tehdit ediyorsan bundan sonra pek anlayışlı davranmayabilir.”

“Şansımı denemek istiyorum.”

“O zaman görüldüğünden de salaksın demektir.”

“Öyle mi diyorsun? Dön de oğlunun haline bir bak istersen, dün gece o da güzel bir dayak yemiş gibi geldi bana.” Hödük saçlıya gülümsüyorum. “Kardeşinin omzu nasıl?”

Yüzü kıpkırmızı kesiliyor. “Şansın yaver gitti seni sakat.”

“Aynen öyle,” diyor Fletch. “Şimdi yanında götünü kurtaracak kabadayılar yokken ne yapacaksın bakalım.”

Kabadayılar mı? Demek oğulları bir kadından dayak yediğini itiraf edememiş.

Fletch, “Oğullarıma kimse bulaşamaz,” diye hırlayıp elini indiriyor.

Hödük saçlı hemen saldırıya geçiyor. Ama bu defa hazırlıklıyım. Yumruğunu kaldırdığı anda bastonumu savuruyorum. Tam kulağının üzerine isabet ederek onu yere deviriyor. Bastonu önce midesine saplıyor, sonra sırtına sırtına indiriyorum. Yamuk yamuk bir origami gibi iki büklüm katlanıyor yerde.

Ardından Fletch de atılıyor üstüme. Ama oğluna nazaran çok daha yaşlı ve yavaş. Yana çekilip bastonu bacaklarının arasına indiriveriyorum. Bağıra bağıra dizlerinin üstüne çöküyor. Yıllardır yediğim dayaklardan bir insanın canının nasıl yakılacağını öğrendiğim doğrudur. Nefes nefese, eğilip yerde yatan Fletch’in suratına bakıyorum.

“Değişmemişsin derken yanıliyordun,” diyorum. “Değiştim.”

Yaşlarla dolan gözlerini kısıp nefretle suratıma bakıyor. “Kendini ölmüş bil.”

“Acıdan taşaklarını tutan adam mı söylüyor bunu? Şimdi git ve Hurst’e onunla buluşmak istediğimi söyle. Hangi akşam istiyorsa bana uyar. Ama bu hafta olacak.”

“Nasıl bir boka bulaştığının farkında değilsin.”

Hödük saçlı yerden kalkmaya çalışıyor. Serseme dönmüş gibi bir hali var; yaşı zannettiğimden daha küçük. Bir an pişmanlık duyar gibi oluyorum. Ama sadece bir an. Sonra bastonumu savurup zaten şiş olan burnuna bir darbe daha indiriyorum. Kanlar fışkırıyor. Çılgılığı koyuverip ellerini yüzüne götürüyor.

“Aksine. Asıl *siz* kendimi nasıl bir boktan çıkardığımın farkında değilsiniz. Buradan siktirip gitmek için beş dakikanız var, yoksa polis çağıracağım.”

Arkamı dönüp eve doğru sallana sallana yürüyorum. Ama içimdeki adrenalini patlaması geçiyor, hırpalanmış bedenim attığım her adımla beraber deliler gibi ağrıyor.

Fletch de ardımdan sesleniyor: “Kız kardeşin öldü. Onu geri getiremezsin...”

Cümlesi yarıda kalıyor. Bitirmiyor. Bitirmesine gerek yok çünkü.

19

1992

Akşam dokuzda maden ocağında buluşmayı kararlaştırmıştık. O kadar geç bir saatte oralara kimse gitmezdi. Zaten biz de kimsenin bizi görüp ne yaptığımızı sormasını istemiyorduk.

Akşam yemeğinden sonra evden gizlice kaçmayı planlıyordum. Annem koca bir kıyafet yığınının ütülemekle meşguldü, babamsa bara gidecekti. Ama öncelikle yapmam gereken bir şey vardı. Mutfak kapısından sıvışıp arka bahçedeki barakaya gittim. Babam aletlerini ve eski madenci ekipmanlarını burada tutardı.

Örümcek ağlarını ve ölü örümcekleri bir kenara süpürerek epey bir aramam gerekti. Ama sonunda buldum. Eski bir işçi gömleği, sağlam botlar, halat, el feneri ve... *evet...* bir madenci bareti. Bareti elime aldım, üzerindeki tozu sildim, önündeki feneri kurcaladım. Fenerin yanacağından pek umudum yoktu ama şansına güçlü, sarı bir ışık çaktı.

“Ne yapıyorsun sen?”

Yerimden sıçradığım gibi arkama döndüm, az kalsın elimdeki bareti yere düşürecektim.

“*Siktir!* Asıl *sen* ne yapıyorsun, sinsi sinsi beni mi takip ettin?”

Annie kapı eşiğinde dikiliyor, sıska silueti akşamın solgun ışığıyla çerçeveleniyordu. Pembe renkli, ayıcıklı pijamaları vardı üzerinde. Uzun, siyah saçlarını da atkuyruğu şeklinde toplamıştı.

Benim küçük kız kardeşim. Şimdi sekizindeydi ama yarın on sekizinde olacaktı. Komik, alıngan, inatçı, şapşal. Alıklık

derecesinde zeki, sinir bozucu şekilde sevimli. Neşeli, gıcık, eğlenceli. Örümceklerinkini andıran bacakları ve kollarıyla sırtıma ahtapot gibi sarılan hem sıska hem de narin, küçük bir beden. En sert kalbe bile işleyecek kocaman bir gülümsemesi vardı. Noel Baba'ya ve sihre hâlâ inanmak isteyen yaman bir ufaklıktı, âdeta bir oğlan çocuğuna benziyordu.

“Küfür etmemelisin,” dedi bana.

“Tamam, tamam. Biliyorum. Ama sen de insanlara sinsi sinsi yaklaşmamalısın.”

“Öyle yapmadım ki. Dikkat etseydin geldiğimi duyardın.”

Hayattaki en manasız şeylerden biri de sekiz yaşındaki bir çocukla tartışmaktır. Ne kadar zeki olursanız olun sekiz yaş mantığı sizi alt eder.

“Şey, ben biraz meşgulüm de...”

“Neyle meşgulsün? O elindeki babamın değil mi?”

Bareti çabucak aldığım yere geri koydum. “Evet. Ne olmuş?”

“Ne yapıyorsun onunla?” Birden diğer elimdeki sırt çantasını fark etti. “Babamın eşyalarını mı alıyorsun?”

Kız kardeşimi severdim. Gerçekten. Ama bazen tam bir baş belası oluyordu. Küçük bir teriyer gibiydi. Paçanızdan bir defa ısırды mı kolay kolay bırakmazdı.

“Ödünç alıyorum sadece, tamam mı? Zaten bunları kullanmıyor ki artık.”

“Niye ödünç alıyorsun?”

“Sana ne.”

Kollarını kavuşturdu, gözlerini kıstı. Gözlerinde belalı bir bakış vardı. “Anlatsana.”

“Hayır.”

“Anlat yoksa anneme söylerim.”

Derin bir iç çektim. Sinirlerim acayip gerilmişti. Maden ocağındaki o tuhaf kapağın oraya dönmeyi hiç istemiyordum zaten. Neden böyle bir şey yapıyorduk gerçekten bilmiyordum ama sonuna kadar gitmek zorundaydım, yoksa diğerlerinin gözünde

korkak tavuğun teki olacaktım, bir de bütün bunların üstüne, sekiz yaşındaki kardeşimle uğraşıyordum.

“Bak, sıkıcı, boks... saçma bir iş işte, anladın mı? Eski maden ocağına bir gidip geleceğiz.”

Annie bunun üzerine daha da yakınımaya sokuldu. “Tamam da... babamın eşyalarını ne yapacaksın?”

Yine iç çektim. “Peki madem. Sana söylersem kimseye anlatmayacağına söz verir misin?”

“Veririm.”

“Orada, ta yeryüzünün derinliklerine kadar giden bir kuyu bulduk, oradan aşağı ineceğiz çünkü aşağıda dinozorlarla dolu kayıp bir dünya olduğunu düşünüyoruz.”

Annie'nin gözleri ateş saçıyordu. “Siktir! Benimle kafa buluyorsun.”

Bana küfür etme diyene bakın hele. “İyi. İnanmazsan inanma.”

“İnanmıyorum zaten.”

“İyi.”

Kısa bir sessizlik oldu. Bareti, kıyafetleri, halatı ve botları sırt çantama sokuşturdum, fermuarını kapattım ve çantayı sırtıma taktım.

“Joey?”

Kız kardeşimden başkasının bana Joey demesinden hiç hazetmezdim çünkü bana göre neredeyse bir hakaretti bu.

“Ne var?” dedim.

“Kendine dikkat et.”

Ardından eve doğru koşmaya başladı. Çıplak ayakları çamur içinde kalmıştı, koşarken atkuyruğu bir sağa bir sola sallanıyordu.

Ardından bakakaldım. O anda olacaklar içime doğmuş gibi ürperdiğimi söylemek isterdim size. Hastalıklı bir rüzgârın kap-kara bir bulutu gökyüzünde hızla sürüklediğini, ağaç dallarına tünemiş kuşların acı acı öterek havalandığını ya da ani bir gök gürlemesinin akşamın sessizliğini bozuverdiğini söylemek isterdim.

Ama bunların hiçbirisi olmamıştı elbette.

korkak tavuğun teki olacaktım, bir de bütün bunların üstüne, sekiz yaşındaki kardeşimle uğraşıyordum.

“Bak, sıkıcı, boks... saçma bir iş işte, anladın mı? Eski maden ocağına bir gidip geleceğiz.”

Annie bunun üzerine daha da yakınımına sokuldu. “Tamam da... babamın eşyalarını ne yapacaksın?”

Yine iç çektim. “Peki madem. Sana söylersem kimseye anlatmayacağına söz verir misin?”

“Veririm.”

“Orada, ta yeryüzünün derinliklerine kadar giden bir kuyu bulduk, oradan aşağı ineceğiz çünkü aşağıda dinozorlarla dolu kayıp bir dünya olduğunu düşünüyoruz.”

Annie’nin gözleri ateş saçıyordu. “Siktir! Benimle kafa buluyorsun.”

Bana küfür etme diyene bakın hele. “İyi. İnanmazsan inanma.”

“İnanmıyorum zaten.”

“İyi.”

Kısa bir sessizlik oldu. Bareti, kıyafetleri, halatı ve botları sırt çantama sokuşturdum, fermuarını kapattım ve çantayı sırtıma taktım.

“Joey?”

Kız kardeşimden başkasının bana Joey demesinden hiç hazetmezdim çünkü bana göre neredeyse bir hakaretti bu.

“Ne var?” dedim.

“Kendine dikkat et.”

Ardından eve doğru koşmaya başladı. Çıplak ayakları çamur içinde kalmıştı, koşarken atkuyruğu bir sağa bir sola sallanıyordu.

Ardından bakakaldım. O anda olacaklar içime doğmuş gibi ürperdiğimi söylemek isterdim size. Hastalıklı bir rüzgârın kap-kara bir bulutu gökyüzünde hızla sürüklediğini, ağaç dallarına tünemiş kuşların acı acı öterek havalandığını ya da ani bir gök gürlemesinin akşamın sessizliğini bozuverdiğini söylemek isterdim.

Ama bunların hiçbiri olmamıştı elbette.

Hayatın böyle bir kusuru var işte. Bir şey olacağı zaman sizi asla uyarmıyor. Önemli bir an yaşayacağınıza dair en ufak bir ipucu sunmuyor. Belki bilseniz, vaktinizi daha iyi değerlendirir, her anın tadını çıkarırdınız. Ama hayat, sevdiklerinizi elinizden alana kadar onların kıymetini bilmenize izin vermiyor.

Annie'nin (mutlu, masum, kaygısız) seke seke koşmasını izlerken bunun, Annie'yi bu halde son görüşüm olacağı aklımın ucundan bile geçmiyordu.

Çaktırmadan el fenerini aldığını da fark etmemiştim.

Ben, Fletch ve Chris kapağın başında toplandık. Hurst henüz görünürlerde yoktu. Bir yanımda, hem de büyük bir yanımda gelmemesi için dua ediyordu.

Sanki parkta küçük bir gezintiye çıkmış gibi kot ceket, kot pantolon ve spor ayakkabı giymiş Chris hariç, diğer ikimizin ayaklarında botlar, üstünde koyu renkli kıyafetler ve kalın gömlekler vardı. Yalnızca ben yanımda madenci bareti (ve içinde halat olan bir sırt çantası) getirmiştik ama herkes el feneri getirmeyi akıl etmişti. Hazırdık. Ama tabii kapağı açabilecek aletler olmadıktan sonra bunlar hiçbir işe yaramazdı.

Fletch, "Hurst hangi cehennemde kaldı?" diye mızıldandı ve bir paket B&H çıkardı.

Omuz silktim. "Belki de gelmez."

Böylece kendimizi kötü hissetmeden, korkak tavuk gibi görünmeden bu aptalca planı aklımızdan çıkarıp evlerimize dönebilirdik.

Chris spor ayakkabılarını yere sürüp duruyordu. Fletch sigaraları birbiri ardına izmaritlerine kadar içiyordu. Bense öfkelenmiş numarası yapıyor, ikide bir saatime bakıyordum ama aslında her geçen dakika içim biraz daha rahatlıyordu. Tam çocuklara bugünlük vazgeçip evlere dağılalım demek üzereyken o tanıdık sesi duydum: "Ne habersiniz beyler?"

Hepimiz döndük. Hurst yokuştan iniyordu. Yalnız değildi. Marie de arkasından geliyordu.

Chris, “Onun burada ne işi var?” diye sordu.

“Marie benim kız arkadaşım, bir sakıncası mı var?”

Kalbimin yerinden koptuğunu ve ayaklarıma bol gelen botlara kadar kayıp düştüğünü hissettim. Marie çukur kazmak için pek de uygun giyinmediği gibi (taşlanmış kotunun altına stiletto ayakkabılarını geçirmişti) bir de kenarından, içindeki Diamond White şişesinin ucu görünen bir poşet taşıyordu.

“O zaman tamamız herhalde?” Hurst sırtarak elindeki levveyi kılıç gibi sağa sola salladı. Sözcükleri yuvarlayarak konuşuyordu.

“Hazırız.” Fletch sigarasının izmaritini bir kenara fırlattı. Sönmemiş izmarit, düştüğü yerden bize doğru öfkeden için için yanan bir göz gibi parlıyordu.

Chris sanki tuvaleti gelmiş ya da ayakkabılar ayaklarını sıkıyormuş gibi yine ayaklarını yere sürüyordu. Gergin görünüyordu ama benim hissettiğim gibi bir gerginlik değildi onunki. Etrafına huzursuzluk dolu bir endişe dalgası yayıyordu.

“Onun burada işi yok,” diye homurdandı, sanki kendi kendine söyleniyormuş gibi.

Marie öfkeyle ona döndü. “Benden mi söz ediyorsun sen?”

Yaşanan gerginliğe ve Chris’e hak vermeme rağmen, Marie’nin o akşam ne kadar güzel görüldüğünü düşünmekten kendimi alamıyordum. Saçları dağılmıştı ve maden ocağına kadar yürüdüğü için (ve muhtemelen elma şarabının da katkısıyla) yanaklarına oldukça hoş bir pembelik yayılmıştı. Güçlkle yutkundum; biraz dağılmıştım.

Chris’e doğru yürüdü. “Kız olduğum için mi burada olmayacağımı söylüyorsun? Sizin yaptığınızı yapamayacak kadar aciz biri gibi mi görüyorsun beni?”

Marie zaman zaman alınganlaşılabiliyordu ama bu akşam, muhtemelen yine içtiği elma şarabının etkisiyle her zamankinden daha agresif bir hali vardı.

Chris tırsıp geri adım attı. “Hayır. Ben öyle demek...”

“Ya ne demek istedin?”

“Hiç,” dedim çabucak. “Chris senin için endişelendi yalnızca. Aşağıda ne olduğunu biz bile bilmiyoruz. Tehlikeli olabilir.”

Bir an tartışmayı sürdürecekmış gibi baktı ama sonra yüzündeki ifade yumuşadı.

“İyi madem, peki. Ama endişe etmenize gerek yok. Ben kendime dikkat ederim.” Diamond White şişesini poşetten çıkardı, kapağını çevirip açtı ve şişeyi kafasına dikti.

Hurst, Marie’nin kalçasını avuçlayarak, “O kendine dikkat etmezse *ben* ona dikkat ederim zaten,” dedikten sonra şişeyi alıp kendi kafasına dikti ve şaraptan koca koca yudumlar içti.

“E hadi o zaman işe koyulalım,” diye homurdandı Fletch. Onun da Marie’nin varlığından hoşnut olmadığını görebiliyordum. Ama onun derdi başkaydı. Fletch kendini Hurst’ün kankası olarak görürdü. Fakat Marie yanımızdayken hiyerarşide bir sıra aşağı kayıyordu mecburen.

“Tam üstüne bastın,” dedi Hurst ve elma şarabını Marie’ye geri verdi.

Kasıla kasıla yürüyerek gitti ve levyeyi metal kapağın kenarına yerleştirdi. İlk denemede beceremedi, levye elinden kaydı.

“Ha siktir!”

Levyeyi alıp tekrar kapağın kenarına yerleştirdi. Ama yine elinden kaydı.

“Belki sıkışmıştır,” dedim.

Kaşlarını çatarak bana baktı. “Öyle mi dersin akıl küpü!” Bakışları ben ve Fletch arasında mekik dokuyordu. “O zaman bir yardım etseniz?”

İstemeye istemeye (en azından kendi adıma) yanına gittik. Fletch kapağın başına benden önce vardı. Levyeyi Hurst’ün kavradığı yerin tam altından tuttu ve ikisi birlikte var güçleriyle ittiler.

Bense kapağa bakıyor, yerinden oynamamasını diliyordum. Ama bu defa bir gıcırtı duyuldu. Yıllardır dokunulmayan paslı metal pes ediyordu.

Hurst sıkılı dişlerinin arasından, “Biraz daha,” diye inliyordu.

Levyeye tekrar yüklendiler; artık kapağın yerinden kalktığını görebiliyordum. Metal ile zemin arasında birkaç parmak genişliğinde karanlık bir boşluk oluşmuştu. Boşluk büyüdükçe içimdeki kötü his de büyüyordu.

Hurst, “Bir daha,” diye homurdandı. Fletch böğürdü, hem de ne böğürme! Ve levyeye bir kez daha yüklendiler.

Kapak biraz daha havaya kalktı.

Hurst, “Tutun şunu!” diye bağırdı.

Chris ve ben hemen çömelip metal kapağın kenarlarını kavradık. Marie de yardımımıza geldi. Hep birlikte çektik. Ağırdı ama beklediğim kadar da değildi.

“Bir, iki, üç.”

Aynı anda asıldık ve birden, beklenmedik şekilde açılıverdi. Biz geriye doğru savrulurken kapak havaya bir toz bulutu kaldırarak pat diye yere düştü. Toprağa düşerken çıkardığı zangırdamayı ayak tabanlarımda hissettim.

Hurst zafer çığlıkları atıyordu. Levyeyi yere atıp Fletch’e bir beşlik çaktı. Marie de salak salak sırıtıyordu. Ben bile bir anlık bir adrenalin patlaması yaşadım. Yalnızca Chris hiç istifini bozmadı, yüzündeki ifade hiç değişmedi.

Hepimiz bir koşu gidip delikten aşağı baktık. Fletch el fenerini açtı. Ben de madenci baretinin fenerini ayarladım. Sonu görünmeyen bir karanlığa bakacağımı sanmıştım. Tuttuğumuz ışıklarla neredeyse hiç aydınlanmayacak, uzun, upuzun, kapkara bir kuyu göreceğimizi düşünmüştüm.

Ama gördüğüm bu değildi. Daha da fenasıydı. Basamaklar vardı. Metal destekler, merdiven işlevi görsün diye kayaya gömülmüştü ve aşağılara kadar iniyorlardı. Nerede son bulduklarını göremiyordum. Bedenimi buz gibi bir ürperti kapladı.

“Vay anasını,” diye homurdandı Hurst. “Haklıymışsın Hamurkafa. Burası *gerçekten de* bir girişmiş.”

Ama neyin girişi, diyordum içimden. Aşağı inince ne bula-cağımızı sanıyorduk ki?

Hurst dönüp her birimize baktı. Gözleri parıldıyordu. Bu bakışı çok iyi tanıyordum. Kararlı, tehlikeli, çılgın bir bakıştı bu.

“Ee, ilk kim iniyor?”

Manasız bir soruydu bu. Çünkü...

Bana döndü. “Thorne’cuğum, sen tam teşekküllü gelmişsin.”

Tabii ya. Delikten aşağıya baktım. İçim bir tuhaf oldu. Oraya inmek istemiyordum. O upuzun, karanlık maden kuyusunun dibinde iyi bir şey bulamayacağımız belliydi. Böyle bir girişimden hayır gelmezdi.

“Nereye gittiğini bilmiyoruz,” dedim. “Basamaklar çok eski görünüyor, pas içindeler ve çökebilirler. O zaman çok pis düşeriz.”

Fletch salak salak kıkırdadı. “Ne o Thorne’cuğum? Yemedi mi? Yoksa korkak bir tavuk musun sen?”

Evet. Yemedi. Korkak bir tavuğum ben, tüylü müylü, yumurtlayıp duran bir tavuğum, ne olmuş?

Hayatta seçim yapmak zorunda kaldığınız bazı zamanlar vardır. Ya doğru olanı yapmayı ya da baskılara boyun eğmeyi seçersiniz. Eğer arkamı dönüp çekip gitseydim mantıklı olanı, doğru olanı yapmış olurum. Hatta diğerleri de beni takip ederdi belki. Ama Hurst’ün çetesinin bir parçası olmayı hayal bile edemezdim o zaman. Okuldaki geri kalan günlerimde öğle yemeğimi aşağıdaki otobüs durağında yiyebilmeyi bile rüyamda görürdüm gerçekten.

Yine de hiç olmazsa öğle yemeği yiyebilecek kadar hayatta olurum.

“Joe?” Konuşan Marie’ydi. Elini koluma koydu. Gülüm-süyordu. Çakırkeyif, uyuşuk bir gülümsemeydi bu. “Yapmak istemiyorsan yapmak zorunda değilsin. Sorun değil.”

İşte o an kararımı verdim. Kafamdaki baretin kayışlarını sıkıştırdım.

“İneceğim,” dedim.

“Aferin.” Hurst sırtıma bir şaplak indirdi. Sonra diğerlerine baktı. “Hazır mıyız?”

Ağızlarının içinde bir şeyler mırıldanıp evet der gibi kafalarını salladılar. Ama Fletch’in yüzünün bile davul gibi gerildiğini görebiliyordum. Bir tek Hurst kendine güveniyor gibi görünüyordu; aldığı alkol ve duyduğu çılgın coşku sayesinde kanatlanmıştı resmen. Bir de Chris... O da sanki çarşıda gezintiye çıkmış gibi sakın görünüyordu.

“Peki. Hadi inelim bakalım.” Hurst kravatını yerden aldı. Kravatı başına bağlayıp sırtıttı. “İlk kan.” Ardından, sanki aklına sonradan gelmiş gibi eğilip levyeyi de yerden aldı.

Levyeye baktım ve mideme tuhaf, sert bir top oturmuş gibi hissettim. “Onu niye alıyorsun ki?”

Tekrar sırtıttı ve levyeyi diğer avucuna şak diye vurdu. “Ne olur ne olmaz be Thorne’cuğum. Ne olur ne olmaz.”

Basamaklar *gerçekten de* paslı ve daracıktı. Bastığımda ayak parmaklarımı ancak sığdırabiliyordum. Ağırlığımı verdiğimde gıcırdayıp bel veriyorlardı. Çaresizce demirlere sarılmıştım ve yere ulaşıncaya kadar tutunabilmek için dua ediyordum.

Tepemde, hemen peşimden gelenlerin çıkardığı sesleri işitiyordum. Madenci baretime metal ve toprak parçaları dökülüyordu. O bareti takarken kendimi biraz aptal gibi hissettiysem de kafamı korumaya aldığıma ve demirlere tutunabilmek için iki elimin de boşta kaldığına memnundum.

İnerken bir yandan da içimden sayıyordum. *On, on bir, on iki.* On dokuzuncuda ayağım boşluğa bastı ve bir an havada asılı kaldıktan sonra neyse ki sert zeminle buluştu. Vücuduma bir rahatlık yayılıverdi. Yere inmiştim. Başarmıştım.

“Kuyunun dibine vardım!” diye bağırdım.

“Ne görüyorsun?” Hurst’ün sesi yankılandı.

Etrafıma bakındım; madenci baretinden soluk, sarımsı bir ışık huzmesi yayılıyordu. Küçük bir mağarada dikiliyordum. Buraya yedi sekiz kişi güç bela sığışırdı. Yerdeki hayvan kemiklerine benzeyen şeyler haricinde etraf bomboştı. Rahatlasam mı yoksa hayal kırıklığına mı uğrasam bilemedim.

“Pek bir şey yok,” dedim.

Hurst küt diye yanıma indi. Fletch, Chris ve Marie de onu takip etti. Marie ayağındaki stilettolarla zorlu bir iniş gerçekleştirdiyse de poşetin içindeki elma şarabı şişesi hâlâ elindeydi.

“Bu mudur yani?” dedi.

Fletch el fenerini etrafta şöyle bir gezdirdikten sonra yere tükürdü. “Burası bildiğin bok çukuru.”

Ben de, “Zaman kaybıymış resmen,” derken sesimin, duyduğum memnuniyeti belli etmemesine gayret ettim.

Hurst ise somurtuyordu. “Başlarım böyle işe. Çişim geldi benim.”

Yüzünü duvara döndü. Fermuarının ve yere çarpan sidiğin Sesini duydum. Elma şarabıyla keskinleşmiş o ekşimsi koku küçücük boşluğu doldurdu.

Chris hâlâ çatık kaşlarla etrafa bakınıyordu.

Ona döndüm. “Ne oldu?”

“Burada çok daha fazlasının olacağını sanıyordum.”

“Ama yok işte, o yüzden biz iyisi mi...”

Ama dinleyen kimdi ki? Chris kemik kokusu almış köpek misali mağaranın içinde dört dönmeye başladı. Gölgelelerin bir arada toplaşıp derinleştiği kayanın başında durdu birden. Yere çöktü.

Sonra gözden kayboldu. Gözlerimi kırıştıtırıp tekrar baktım. Nasıl yani?

“Nereye gitti o?” diye sordu Marie.

Hurst fermuarını çekip arkasına döndü. “Hamurkafa nerede?”

“Buradayım,” diye seslendi. Ama onu göremiyorduk.

Işığı, sesin geldiği yöne doğrulttum. Ve o anda gördüm. Kayada bir kovuk vardı. Yaklaşık bir buçuk metre yüksekliğin-

deydi ve daracıktı. Dikkatli bakmazsanız ya da orada olduğunu bilmiyorsanız gözden kaçırabilirdiniz.

“Daha da derinlere kadar gidiyor!” Chris karanlığın içinden sesleniyordu. “Burada çok daha fazla basamak var.”

Hurst, “Ben de daha yeni ısınmıştım zaten!” diye bağırdı.

Beni dirseğiyle kenara itip Chris’in peşinden gitti. Bir anlık tereddüdün ardından önce diğer şarapçı, sonra da Fletch kovuğa girdi.

İç çektim, içten içe Chris’e bir güzel giydirdim ve sonra ben de eğilip onların peşinden kovuğa girdim. Daha ilk anda kafamı küt diye kayaya vurdum. Neyse ki kafamda madenci bareti vardı. Ama baret, o daracık kovuk için fazla genişti. Derken baretin tepesindeki ışık titreşip söndü. Kafamı çarptığımda piline zarar vermiş olmalıydım. Geriye çekilip bareti çıkardım. Onu kolumun altına sıkıştırıp öyle taşıyacaktım. Tam tekrar kovuktan içeri girecekken tereddüt ettim. Bir ses duymuştum sanki. Bir sürtünme sesi, kaya parçalarının tıkırtısı. Ses arkamda bir yerden, üzerlerine basa basa aşağı indiğimiz metal basamaklardan geliyordu.

Etrafıma bakındım ama ışık olmadan tek görebildiğim gölgeler ve gözümün önünde dans eden noktacıklardı.

“Hey?” diye bağırdım. “Orada biri mi var?”

Hiçbir yanıt gelmedi.

Aptalsın Joe. Orada kimse yoktu. Duyduğum şey muhtemelen açık kapaktan içeriye esen rüzgârın sesiydi. Burada başka birinin ne işi olabilirdi ki? Kapaktan kimsenin haberi yoktu ki. Bizim burada olduğumuzu kimse bilmiyordu. Hem de hiç kimse.

Biz korkak tavuklar dışında kimsecikler yok burada, diye düşündüm. Aklımı kaçırmış gibiydim, aklıma ninemin söylediği eski bir şarkı gelmişti: *Kimsecikler yok.*

Karanlığı son defa şöyle bir süzdüm. Sonra tekrar arkamı döndüm, daracık kovuktan içeri girdim ve diğerlerinin peşine düştüm.

“Hafta sonun iyi geçti mi?”

Beth öğrenci kalabalığının arasında yanımda beliriyor.

Yüzünden kan damlıyor; tam da pazartesi sabahı saat daha sekiz buçuk bile olmamışken etrafına neşe saçabilen o sinir bozucu tipler gibi şen şakrak görünüyor.

Bense ona uykusuzluktan ağırlaşmış gözkapaklarımın altından bakıyorum. “Kusursuzdu.”

Yanıma sokulup daha da dikkatli bakıyor. “Emin misin? Bok gibi görünüyorsun da.”

Koridor boyunca ayaklarımı sürüye sürüye yürüyorum. “İyi bir hafta sonu adamı işte bu hale sokar.”

“Tabii canım. Herhalde senin yaşına gelince sarhoşluğu atlatmak pek o kadar kolay olmuyor.”

“*Senin* yaşın derken?”

“Orta yaş yani. Hani krizi olur, insan sapıtmaya başlar, tabii diğer yandan prostat muayeneleri baş gösterir.”

“Kasvetli pazartesi sabahını aydınlatıveren güneş ışığı gibisin, değil mi?”

“Yo, daha en vurucu sözümü söylemedim bile.”

“Söylemişsin gibi yapıp işimize baksak?”

Göz kırıyor. “Söylemiş olsam bunu anlardın.”

“Şüpheliyim. *Benim* yaşında iyi esprileri anlamak zordur.”

Alçak sesle ama içtenlikle kıkırdıyor. Yine de o karanlık ruh halimi dağıtmayı başaramıyor doğrusu.

Peki bana neden yalan söyledi?

Tam bunu ona nasıl sorsam diye düşünürken dokuzuncu sınıflardan, saçı erkek pop grubu üyelerininkine benzeyen, üniforması okul yönetmeliğinin çizdiği sınırlarda dolaşan bir çocuk neredeyse bize çarpıyordu ki son anda hızını kesmeyi başarıp ayakkabılarını gıcırdatarak durabildi.

“Koridorda koşulmaması gerektiğini kimse söylemedi mi sana?” diye çıkışıyorum hemen.

“Özür dilerim hocam ama hemen tuvalete gelmeniz lazım.”

“Şu an tuvaletim yok.”

Beth bana ters ters bakıyor.

“Ne oldu?” diye soruyor çocuğa.

Çocuk gerginlikten yerinde zor duruyor. “Bence gidip kendiniz görmelisiniz hocam.”

“Ee, hadi ama...” diyorum.

“Hurst... çocuğun birini oraya kıstırmış...” Sesi titriyor. Hiçbir öğrenci ispiyoncu olmak istemez.

“Tamam. Biz şimdi hallederiz.” Başımı sallayıp gidebileceğini işaret ediyorum. “Bir de... canını sıkma, sen hiçbir şey görmedin.”

Çocuk minnettar bir ifadeyle koridordan sıvışıyor.

Beth’e bakıyorum. İç çekiyor. “Kahve keyfim başka bahara kaldı desene.”

Tuvalete yaklaşırken boğuk bağırışlar ve kahkahalar işitiyorum. Kapıyı itiyorum. Açılmasın diye biri arkadan ittiriyor.

“Hadi naş. Bu tuvalet dolu.”

“Artık değil.”

Bir omuz darbesiyle kapıyı itiyorum ve pat diye içeri giriyoruz. Kapıyı tutan çocuk pisuvarların olduğu tarafa savruluyor. Sahneyi hemen çözüyorum. Hurst’ün üç arkadaşı geniş bir yarım daire çizerek dikilmiş. Hurst yerdeki bir çocuğun üzerine abanmış, yanında bir Tupperware kutusu var. Kolundan tutarak kaldırıyorum onu.

“Sen geç bakayım şöyle.”

Yerdeki çocuğa dönüyorum. İçim cız ediyor. Marcus. Başka kim olacaktı ki?

“İyi misin?”

Başını sallıyor. Doğrulup oturmaya çalışıyor ama tam beceremiyor. Elimi uzatıyorum ama tutmuyor. Ağzında bir tuhaflık var.

“Marcus. Konuşsana. İyi misin?”

Birden karnını tutuyor, iki büküm olup öğürmeye başlıyor. Çiğnemedен yutulmuş tost yerdeki kirli ve çatlak fayanslara dökülüyor, ama başka bir şeyler daha var. Ezilmiş kara gövdeler ve kıl gibi ince bacaklardan oluşan bir yığın. İçlerinden biri kendini bu yığından kurtarıp kaçmaya çalışıyor. Benim de midem ağzıma geliyor. Uzun bacaklı örümcek.

Tupperware kutusunu alıyorum yerden. İç i hâlâ yarı yarıya uzun bacaklı böceklerle dolu. Bunları Marcus’a zorla yediriyorlarmış demek. Bir an âdeta görme yetimi yitirir gibi oluyorum. Gözlerimin önünde beyaz noktacıklar uçuşuyor.

“Bu kimin fikriydi?” diye soruyorum. Sanki bilmiyormuşum gibi.

Sessizlik derinleşiyor.

“*Kimin fikriydi* dedim!”

Sesim fayans kaplı duvarlarda yankılanıyor.

Hurst öne çıkıyor, dudaklarını kıvrarak pis pis sırtıyor. Şeytan diyor ki tut şunun dudaklarını portakal kabuğu gibi yırtıp soy suratından.

“Benim fikrimdi hocam. Ama damarıma bastı.”

“Ciddi misin sen?”

“Evet. Marcus annemle dalga geçiyor. Kanser diye. İstediginize sorun.”

Etrafındaki dangalak arkadaşlarına bakıyor. Hepsi birden kafalarını sallıyor.

“Yalancının tekisin sen,” diyorum.

Bana daha da yaklaşıyor, neredeyse burun buruna geliyoruz.

“Kanıtla o zaman *hocam*.”

Bir an kendime engel olamayıp onu sertçe lavaboya doğru itiyorum. Saçlarından yakalayıp kafasını paslı musluklara defalarca vuruyorum. Kanı çinili duvarlara püskürüyor, kırmızı desenli soyut resimlerle duvarları süslüyor. Kafatasının paramparça olduğunu, başının kabak gibi yarıldığını hissediyorum. Ağzındaki birkaç diş kırılıp yere saçılıyor. Kendimi durduramıyorum, ta ki...

Beth elini koluma koyuyor. “Bu meseleyle ben ilgileneyim isterseniz Bay Thorne?”

Gözlerimi kırıştıyorum. Hurst hâlâ önümde dikiliyor ve pis pis sırtıyor. Sağ elimi yumruk yapsam da ona hiç dokunmamışım.

Beth diğer elimdeki Tupperware kutusunu alıyor.

“Hurst, sen çizgiyi aştın artık. Gıkını çıkarırsan disipline veririm seni. Şimdi hepiniz benimle doğruca müdürün odasına geliyorsunuz.”

“Ben de seninle geleyim,” diyorum.

“*Gelme*,” diyor net bir şekilde. “Burada kalıp Marcus’la ilgilen.”

Kapıyı hızla açıyor, diğer hepsi tuvaletten tıpış tıpış çıkıyorlar, Hurst bile. Beth bana dönüp tuhaf tuhaf bakıyor.

“Bunu daha sonra konuşalım Bay Thorne.”

“Her şey kontrolüm altındaydı.”

Verdiği tek cevap kapıyı suratıma çarpmak oluyor. Bir süre kapıya bakakalıyor, sonra Marcus’a dönüyorum. Çocuk hâlâ iki büklüm yerde yatıyor, ağır ağır soluyor.

“Ayağa kalkabilecek misin?”

Hafifçe başını sallıyor. Elimi uzatıyorum, neyse ki bu defa tutuyor. Onu yerden kaldırıp lavaboyu gösteriyorum. “Yüzünü yıkayıp ağzını çalkalamak istemez misin?”

Afallamış bir halde yine başını sallıyor. Yerdeki kusulmuş tosta ve uzun bacaklı örümceklere bakıyorum. Kaçmaya çalışan yarı ölü örümcek pes etmiş, kendini öylece yere bırakmış.

Bu manzara karşısında iç geçiriyorum. Tuvalet kabinlerinden birine girip biraz tuvalet kâğıdı koparıyorum (okulun yazılı olmayan kuralları uyarınca ıslak veya katı yüzeylerle temas ettiğinde tuvalet kâğıdının dağılmaması için en az birkaç yaprağın koparılması gerekmektedir). Tuvaletin içinde ekşi kokulu idrarın yanı sıra bir şey daha gözüme çarpıyor. Siyah bir nesne klozetin içinde duruyor. Bir cep telefonu. Delikten geçmeyecek kadar büyük olduğunu kestirerek sifonu çekiyorum, sonra dikkatli bir şekilde telefonu alıp tuvalet kâğıdıyla kuruluyorum. Eski model Nokia telefona bir göz attıktan sonra kabinden çıkıyorum.

Markus musluğu kapatıyor, ceketinin koluyla yüzünü kuruluyor ve bana bakıp gözlerini kırıştırıyor. Gözleri kıpkırmızı olmuş.

“Senin mi bu?” diye sorarak telefonu gösteriyorum.

Başını sallıyor. “Evet.”

“iPhone’una ne oldu?”

Başını yere eğiyor. “Sizce ne olmuş olabilir?”

İçimde bir öfke kabarıyor. Çocukları her zaman koruyamazsınız. Bunu biliyorum. Okuldayken elinizden geleni yaparsınız. Ama evlerine dönerlerken ya da dışarıda bulundukları herhangi bir yerde onların yanında olamazsınız. Zorbalar okul çıkış zili çaldığında zorbalık etmeyi bırakmaz.

“Marcus...”

“Müdürün yanına gitmeyeceğim.”

“Seni buna zorlamayacağım. Beth de ben de gördük ne olduğunu. Biraz şansımız varsa Hurst bu defa uzaklaştırma cezası alır.”

“Tabii ya. Alır kesin.”

Onun fikrini değiştirmek isterdim ama içimden gelmiyor.

“Ne olacağını bilemezsin,” diyorum.

“Bal gibi de biliyorum. Siz de biliyorsunuz.”

Cevap vermiyorum.

“Müsaadenizle gidebilir miyim hocam?”

Bıkkınlıkla başımı sallıyorum. Çantasını omzuna atıp ayaklarını sürüyerek çıkıyor tuvaletten. Bense biraz daha kalıyorum,

yerdeki kalıntılara bakarken midem kalkıyor. Marcus'tan bana ne, diyorum kendi kendime. Bu okulda fazla kalacak değilim. Ama yine de o sinir bozucu derecede iyi yanım çocuğa yardım etmek istiyor. İçimdeki sesi duymazlıktan gelerek biraz daha tuvalet kâğıdı koparıyorum. Ruloyu elime dolarken çocuğun telefonunun hâlâ bende olduğunu fark ediyorum. Telefonu cebime atıyorum. Marcus'u daha sonra bulur, telefonu geri veririm. Yerdeki kusmuğu temizliyorum (midemi altüst etme pahasına, yüzümü buruşturarak) sonra topallayarak tuvaletten çıkıyorum.

Harry'nin ofisine gidebilirdim ama içimden bir ses, orada olmamın duruma fayda sağlamayacağını söylüyor. Hem zaten bu işin nasıl sonuçlanacağını kestirebiliyorum. Bunu daha şimdiden görebiliyorum. Harry onları azarlayacak. Belki küçük bir ceza verecek. Sonra iç geçirip Beth'e elinin kolunun bağlı olduğundan dem vuracak, yaklaşan sınavların yanı sıra bir de annesinin hastalığını hatırlatarak Hurst'ü okuldan uzaklaştırmanın uygun düşmeyeceğini söyleyecek. Çocuklar böyledir işte, ne yaparsınız, diyerek de sözlerini sonlandırarak.

Ama sıkıntı zaten burada, çocuklar böyledir işte deyip işin içinden çıkarsan, senin ruhun bile duymadan onlar savaş boyalarını sürer, birbirlerini uçurumdan iter, kayalara vura vura arkadaşlarının kafalarını kırarlar. Öğretmenler, yetişkinler ve ebeveynler olarak görevimiz çocukları her an dizginlemektir, yoksa bu siktiğimin dünyasını başımıza yıkarlar, işte o zaman günümüzü görürüz.

Ayaklarımı sürüye sürüye ilerliyorum. Koridor şu an boş ama aslında okul koridorları hiçbir zaman boşmuş gibi gelmez. Okulu çoktan boşaltmış öğrencilerin kahkahaları, bağırışları, çığlıkları her daim yankılanır. Kendileri gittiyse de hayaletleri hâlâ burada, etrafımda dolanıyor, "N'aber Thorne'cuğum", "Sen bittin Hamurkafa!" gibi bağırışları anımsatarak beni geçmişe doğru itiyor. Ders zili tekrar tekrar çalıyor, çoktan çürüyüp gitmiş spor ayakkabılar koridor köşelerinde gıcırdayarak hiç birmeyecekmiş gibi gelen derslere yürüyor. Arada bir pencere camlarında

bana ait olmayan bir yansıma çarpıyor gözüme. Karmakarışık sarı saçlar, eskiden yüzünün olduğu yerde artık kıpkırmızı bir et yığını olan küçük, sıska bir çocuk. Sonra tekrar kayboluyor, hafızamın derinliklerine sevk ediliyorlar.

“Bay Thorne?”

Yerimden sıçırıyorum. Bayan Grayson önümde dikiliyor; bir yığın mavi dosyayı göğsüne bastırmış, gözlüklerinin ardından mesafeli bakışlarla beni süzüyor.

“Şu an derste olmanız gerekmiyor mu?”

Bunu öyle bir ses tonuyla söylüyor ki kendimi kısa pantolonlu küçük bir çocuk gibi hissediyorum.

“Şey, evet, ben de sınıfıma gidiyordum zaten.”

“Bir sıkıntı yok ya?”

“Hani bazı sabahlar ben neden öğretmen oldum diye kendinizi sorgularsınız ya. Bu sabah, o sabahlardan biri benim için.”

Başını sallıyor. “İyi bir iş çıkarıyorsunuz Bay Thorne.”

“Gerçekten böyle mi düşünüyorsunuz?”

“Evet.” Elini koluma koyuyor. Gömleğimin üzerinde soğuk parmaklarını hissediyorum. “Size burada ihtiyacımız var. Sakın pes etmeyin.”

“Teşekkür ederim.”

Kısacık bir an için yüzünde gülümsemeye çok benzer bir ifade belirip kayboluyor. Sonra yumuşak tabanlı makosenleriyle yere pıtı pıtı basarak yürüyüp gidiyor; yün ceket ve bej eteğiyle yıllar önceki okul günlerime ait bir hayalete benziyor.

Nihayet sınıfa vardığımda onuncu sınıf öğrencilerimin beni beklediğini görüyorum. *Beklemek* derken yerlerinde kaykılıp bacaklarını sıralarının üzerine uzatmalarından ve akıllı telefonlarına gömülmelerinden söz ediyorum. Beni görünce bazıları telefonlarını gönülsüzce ceplerine koyuyor ve yerlerinde doğruluyor. Çoğu ise hiç istifini bozmuyor, çantamı sandalyemin arkasına asarken başlarını kaldırıp bakmıyorlar bile.

Bense durup onlara bakıyorum. Bayan Grayson'ın söylediklerine rağmen işimin, hayatımın, Arnhill'e dönüşümün anlamsızlığı içimi karartıyor birden. Sınıfta dolaşıp *Romeo ve Juliet*'in zımbalanmış kopyalarını dağıtıyorum.

"Telefonlarınıza el koymamı istemiyorsanız onları kaldırın. Ayrıca uyarmış olayım, bazen kafam karışıyor ve topladığım telefonları okul kasası yerine mikrodalgaya koyuveriyorum."

Sınıfta küçük de olsa bir hareketlenme oluyor.

"Pekâlâ," deyip sınıfın ön tarafına dönüyorum. "Bugünkü dersimiz, geçen hafta teslim ettiğiniz o sönük makalelerle hepinizin nasıl *en az* B alabileceğiniz."

Sınıfta bir mırıltı dolaşıyor. Gözükara bir şüpheli elini kaldırıyor.

"Bu nasıl olacak hocam?"

Masama geçip geçen hafta sonu okumuş olmam gereken dağ gibi ödev yığınınını çıkarıyorum.

"Ben bunları gerçekten okuyormuş gibi yaparken siz de sessizce makalelerinizi tekrar gözden geçiriyormuş gibi yapabilirsiniz."

Kırmızı kalemimi çıkarıp manalı bakışlarla sınıfı süzüyorum. Onlar da kitaplarını açıyor.

Ders sona erdi, öğrenciler azat edildi, ben de ev ödevlerini okumayı bitirdim. Dediğimin aksine ödevlerin çoğunu gerçekten okudum ve bazıları B almayı gerçekten hak etti. Çantamı toparlıyorum, telefonumu açıyorum ve mesajları kontrol ediyorum. Hiçbir şey gelmemiş. Gizli kuryemden mesaj yok. Gerçi mesaj gelmesini de beklemiyordum aslında. Bu işler böyle yürümez. Yine de, nafile bir çaba da olsa, numarayı bir kez daha arıyorum.

Bu defa çalışıyor. Kaşlarımı çatıyorum. Bir telefon daha çalışıyor çünkü. Kusursuz bir senkronizasyonla çalışıyorlar. Bu sınıfta. Cebimde. Elimci cebime atıp eski Nokia'yı çıkarıyorum. Marcus'un telefonu. Ekranına bakıyorum. Benim numaram yanıp sönüyor.

Çağrı sonlanıyor, otomatik bir ses kaydı Vodafone sesli mesaja aktarıldığımı söylüyor.

Bense hâlâ telefona bakıyor, bütün bunlara bir anlam vermeye çalışıyorum. Derken biri sınıfın kapısını gürültüyle tıklatıyor. Nokia'yı cebime geri koyuyorum.

Beth sınıfı arşınlayıp sıralardan birine tünüyor. "Selam."

"Buraya gelip otursana."

"Yok, böyle iyiyim."

"Hurst'e ne oldu?"

"Bir hafta uzaklaştırma aldı."

"O kadar mı?"

"Ben o kadarını bile ummuyordum. Amiplerin bile Harry'den daha güçlü omurgaları vardır kesin."

"Yani, Hurst'ün bütün arkadaşları söylediklerini destekledi mi diyorsun?"

"Dünyanın en çirkin erkek pop grubu gibi ona vokal yaptılar diyorum."

"Anladım."

Bir an sessizlik oluyor. "Bak, orada olanlar hakkında..."

"Sen haklıydın," diyorum. "Neredeyse kendimi kaybediyordum."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

"Hurst'le karşı karşıya geldiğimde bazen tarih tekerrür ediyormuş gibi geliyor."

"Biliyorum, beni ilgilendirmez ama..."

"Evet ilgilendirmez."

"Ama sen ve Baba Hurst arasında bir şeyler dönüyor sanki, ha? Buraya geri dönmenle de ilgili sanıyorum?"

"Niye soruyorsun bunu?"

"Tek soran ben değilim."

"Ne demek istiyorsun?"

"İkiniz arasında geçmişe dayanan bir anlaşmazlık olduğu Harry'nin kulağına kadar gitmiş. Bu durum kendi başına dert

açacak diye endişeleniyor. Endişeleniyor derken, işinden olacağından korkuyor demek istiyorum.”

“Korkmasına gerek yok. Bahsettiğin şey çoktan tarih oldu.”

“Arnhill gibi yerlerde öyle kolay olmaz o işler.”

Haklı. Arnhill nesillerce paylaşılan genlerden daha fazla sırla dolu.

“Neyse,” diye devam ediyor, “birer bira içip gevezelik etmek istersen... Yarın akşam mesela?”

Düşünüyorum. Hurst hakkında hiç konuşasım yok. Ama Beth’le konuşmayı isterim.

“Olur.”

“Tamam. Ama sen ısmarlıyorsun.”

“Öyle mi? İyiymiş.”

Sırıtıp sıranın üstünden iniyor. Ona sormam gereken bir şey daha var.

“Marcus ve ailesi hakkında ne biliyorsun Beth?”

“Niye sordun?”

“Meraktan.”

“Annesi temizlikçi. Geçen gün barda Lauren sana kartını vermişti hani.”

Kafamın içinde düşen jetonun sesini duyuyorum. Epey köşeli bir jeton. Cüzdanımı çıkarıp içinden kartı alıyorum.

“Dawson Temizlik Avcıları?”

“Tam üstüne bastın,” diyor Beth.

Demek şu bizim suratsız barmaid, gönülsüz köpek gezdirici, Marcus’un kız kardeşiymiş ha? Şimdi düşününce aralarındaki benzerliğin farkına varıyorum. O sarsak ve uzun uzuvları, sosyal açıdan uyumsuzlukları... Düşünüyorum. Mesaj Marcus’un telefonundan geldi. O gün mezarlıktaydı. Bu kadar rastlantı olamaz. Ama numaramı nereden bulmuş olabilir? Melek heykeli üzerindeki grafitiden, dahası, kız kardeşimden nasıl haberi olmuş? Yo, yo, bu işin içinde bir iş var. Bir şeyleri gözden geçiriyorum.

“Marcus’un annesi doğma büyüme buralı mı?”

“Arnhill’deki çoğu kişi öyle değil mi?”

“Annesinin adı ne?”

“Ruth.”

İşte *şimdi* kafamda bir şeyler şekillenmeye başlıyor. Okul kapısına ilk geldiğimde hissettiğim gibi hissediyorum. Eski bir anı yeniden canlanıyor.

“Dawson onun kızlık soyadı mı?”

Beth gözlerini deviriyor. “Eh, yok artık! Arnhill’deki evli herkesin kaydını ben mi tuttum sence? Bu ürpertici kasabanın dışında da bir hayatım var benim, hatırlatayım dedim.”

“Doğru söylüyorsun. Özür dilerim.”

Kollarını kavuşturup beni süzüyor. “Niye soruyorsun ki bunları?”

Çünkü... Çünkü cevaplara ihtiyacım var.

“Sanırım onunla aynı dönemde okuduk.”

Beth iç çekiyor. “Peki, cevap *hayır*. Kızlık soyadı değil. Kocasını birkaç sene önce öldü. İyi de oldu çünkü gerçekten pisliğin tekiydi. Kızı Lauren bile onun soyadını kullanmadı.”

“Bunu nereden biliyorsun?”

“İş başvurusu yaparken Lauren’in formları doldurmasına yardımcı olmuştum. O zaman soyadının farklı olduğunu fark ettim. Annesinin kızlık soyadını kullandığını söyledi.”

“Neymiş peki?”

“Moore.”

Kendimi tutmasam alnıma bir şaplak indireceğim.

Ruth Moore, yoksuldu, yemek diye yalvarır durur. Ruth Moore, çirkin bodur, git de tuvalette dur.

Ruth da tıpkı çocukları gibi tuhaf, sosyal açıdan arızalı bir çocuktü. Zorbaların kurbanıydı. Yine de bu tür çocuklar çoğu zaman en çok şeyi görenlerdir. Kimseye fark ettirmeden etraflarında olup biten her şeyi özümserler (insanlar nasıl hayatlar yaşıyor, kim ne yapmış, kim kimin için ne demiş, okul hayatının görünmeyen yüzünde neler dönüyor) güröl güröl akan dere-

nin taşıdığı kütükleri birer birer toplar gibi her şeyi biriktirirler. Böylelerinin ne kadar çok şey bildiğinin kimse farkına varmaz. Çünkü kimse onlara bir şey sormaz.

Beth kaşlarını çatıyor. “İyi misin sen?”

“İyiyim. Düşünüyordum da belki de onunla konuşsam iyi olacak... Marcus hakkında.”

Başka meseleler de var tabii.

“Deneyebilirsin. Ama biraz tuhaf biridir.” Bana şöyle bir bakıp fikrini değiştiriyor. “Ama şimdi tekrar düşününce... ikinizin çok iyi anlaşacağından eminim.”

“Sağ ol ya.”

“Lafını bile etme.” Kapıya doğru seğirtiyor. “Sonra görüşürüz.”

Spor ayakkabılarının çıkardığı gıcırtiların tamamen uzaklaşmasını bekliyorum, ardından Ruth’un kartvizitini çıkarıyorum. Dawson Temizlik Avcıları. Kartın arkasında bir numara ve reklam sloganı var: “Hiçbir işle uğraşmak kolay değildir. Hiçbir pislikle baş etmek zor değildir.”

Keşke bu söz doğru olsaydı. Ne yazık ki bir kova çamaşır suyu ve bulaşık süngeriyile ova ova temizleyemeyeceğin şeyler vardır. Kan gibi mesela, temizledim zannedersin ama yüzeyin altında iltihaplanmayı sürdürürler.

Kız kardeşine ne olduğunu biliyorum.

Ve bazen de geri gelirler.

Teras küçük, derli toplu görünüyor. Hiçbir anlamda yoksul işi gibi durmuyor. Evin yepyeni pencereleri, şık bir ahşap kapısı, dışarıda asılı pırıl pırıl bir çiçek sepeti var. Kaldırımın kenarına mavi bir Fiesta park edilmiş, arabanın bir tarafında parlak gümüş harflerle boydan boya Dawson Temizlik Avcıları yazıyor.

Kısacık giriş yolundan geçiyorum. Pencere kenarında şişman bir kedi uzanmış kestiriyor. Küçümser gözlerle miskin miskin beni süzüyor. Kapının önüne gelince duraksıyorum. Tüm gün bu anı düşünmüş olsam da tam olarak ne söyleyeceğimi bilemiyorum. O mesajların isimsiz gönderilmiş olmasının bir sebebi var. Eğer mesajları Ruth gönderdiyse konuşmak istemiyor demektir. Ama asıl soru, mesajları *neden* gönderdi?

Ruth'u tanımıyorum. Yıllar önce de pek tanımazdım zaten. Kimse tanımazdı. Okuldayken kimseyle takılmazdı. Kimseyle arkadaş olmazdı. Hiçbir gruba girmezdi. Onu aşağılamak ve eziyet etmek için olmadıkça hiçbir takım oyununda ilk o seçilmezdi.

Bir gün diğer kızların, beden eğitimi dersinde Ruth'un külotunu çaldığını hatırlıyorum. Bir çete (hem kızlardan hem oğlanlardan oluşan bir çete) ellerinde sopalar ve cetvellerle onu kovalamıştı. Ruth kaçıp eve gitmeye çalışırken onun etrafını çevirmiş, onunla alay etmeye, ona lakaplar takmaya ve eteğini kaldırmaya çalışmışlardı. Acımasız, korkunç bir işti bu; cinsellikle de alakası yoktu. Zalim bir aşağılamadan ibaretti yaptıkları. Eğer Bayan Grayson pencereden bakıp da orada neler döndüğünü fark

etmeseydi hemen aralarına girip kızı bizzat evine götürmeseydi, neler olabilirdi, daha ne kadar ileri gidebilirlerdi hiç bilmiyorum.

Evindeki durumlar da pek iç açıcı sayılmazdı. Annesi içkiye düşküncü, babası ise sinir hastasıydı. İdeal bir çift sayılmazlardı yani. Ortada hiçbir neden yokken birbirlerine bağırmaya başlayıp bütün sokağı ayağa kaldırdıklarını duyabiliydiniz. Ruth'un hayat-taki tek arkadaşı, tasmaından çekestirerek eski maden ocağında yürüyüşe çıkardığı uyuz bir sokak köpeğiydi.

Ben ona eziyet eden çocuklardan biri değildim. En azından o günkü tayfanın arasında değildim. Ama bunda övünülecek bir şey yok. Çünkü ona yardım eli de uzatmamıştım. Orada öylece durmuş, Ruth'a yapılan eziyeti izlemiştim. Sonra yürüyüp yoluma gitmiştim. İlk defa görmüyordum bu sahneyi. Son görüşüm de değildi.

Ruth, okulla bağınız koptuktan sonra aklınıza getirmemeye gayret ettiğiniz çocuklardandı çünkü böylelerini düşünmek insanın kendini kötü hissetmesine yol açardı. Ve benim de zaten bana kendimi kötü hissettirecek daha büyük dertlerim vardı.

Ve şimdi tam kapıyı çalmak için elimi kaldırırken kapı kendiliğinden açılıyor.

Kısa boylu, tıknaz bir kadın karşımda duruyor. Üzerinde kırmızıya çalan mor renkli bir temizlikçi önlüğü var, göğsünde şirketin adı yazılı. Gür, siyah saçları kısacık kesilmiş. Estetikten ziyade pratik sebeplerden ötürü sanıyorum. Küt kesimli perçemlerinin altındaki kare yüz hatları, hayal kırıklıklarına alışkın birinin izlerini taşıyor gibi. Hayatın küçük şamarlarına alışkın bir yüz bu. En çok da o küçük şamarlar acıtır ya zaten insanı.

Kadın kollarını kavuşturmuş, şüpheli gözlerle beni süzüyor.

“Buyur?”

“Şey, Bayan Dawson, değil mi? Daha önce arayıp mesaj bırakmıştım. Ben Joe Thorne. Arnhill Akademisi'nde öğretim...”

“Kim olduğunu biliyorum.”

“Peki.”

“Ne istiyorsun?”

Nezaket eksikliğinin bu ailenin genetik özelliği olduğu belli.

“Şey, mesajda da söylediğim gibi, Marcus’un telefonunu iade etmek istiyorum. Bugün okulda kaybetmiş. Burada mı kendisi?”

“Değil.” Elini uzatıyor. “Ben ona iletirim.”

Tereddüt ediyorum. Şimdi ona bu telefonu verirsem kapıyı yüzüme kapatacağını adım gibi biliyorum.

“İçeriye girebilir miyim?”

“Neden?”

“Sizinle konuşmak istediğim başka bir şey daha var.”

“Neymiş o?”

Kendimle boğuşuyorum. Bazen kartlarınızı açık etmek zorunda kalırsınız. Bazen de oyunu uzatmanız gerekir.

“Temizlik hizmeti almak istiyordum da.”

Bekliyorum. Bir an yine de kapıyı suratıma çarpacakmış gibi hissediyorum. Ama Ruth içeriye girmem için kenara çekiliyor.

“Ben de ısıtıcıya su koymuştum.”

Evin içi de dışı gibi biraz sinir bozucu derecede pırıl pırıl görünüyor. İçerisi buram buram dezenfektan ve oda spreyi kokuyor. Sinüslerimin şiştiğini, şakaklarımın zonklamaya başladığını hissediyorum.

“Bu taraftan.” Ruth beni küçük bir mutfağa götürüyor. Mutfak tezgâhının üzerinde başka bir kedi oturuyor: Gri, kabarık tüylü, insana kötü kötü bakan cinsten. Köpek nerede acaba diye merak ediyorum. Belki Lauren onu gezintiye çıkarmıştır.

Marcus’un telefonunu cebimden çıkarıp mutfak masasının üzerine koyuyorum.

“Biraz ıslanmış ama bence hâlâ çalışıyordur.”

Ruth telefona bakıyor. Yüzü hiçbir şeyi ele vermiyor.

“Marcus’un iPhone’u var.”

“Korkarım artık yok. Kırılmış.”

Bakışları daha da sertleşiyor. “Kırılmış mı, yoksa biri mi kırmış?”

“Hiç bilmiyorum.”

“Tabii bilmezsin. Kimse bilmez zaten.”

“Marcus yaşadığı zorbalığa dair şikâyetle bulunmak isterse...”

“Ne olurdu? Ne yapardın? Okul ne yapardı?”

Karaya vurmuş balık gibi ağzımı açıp kapatıyorum.

Ruth mutfak dolabına dönüp iki tane kupa çıkarıyor. Birinin üzerinde kedi resmi var. Diğerinin üzerindeyse şöyle yazıyor: “Açılın, ben temizlikçiyim!”

“Okula gittim. Defalarca kez hem de,” diyor. “Müdürünüzle konuştum.”

“Anlıyorum.”

“Bir boka yaramadı.”

“Üzgünüm.”

“Zamanla bir şeyler değişmiştir diye düşünüyordum. Okul artık böyle şeyleri hoş görmüyordur diye umut ediyordum. Zorbalığın kökünü kazımışlardır belki diye...”

“Haklı bir düşünce.”

“Aynen öyle, haklı bir düşünce. Ama beş para etmiyor tabii.” Su ısıtıcısının başına gidiyor. “Çay mı alırsın?”

“Kahveyi tercih ederim.”

Ona yanıldığını söylemek isterdim. Okullar artık zorbalığa göz açtırmıyor, Eğitim Standartları Dairesi’nden geçer not almak uğruna zorbalığı jimnastik matlarının altına gizlemiyorlar demek isterdim. Birilerinin kodaman babası gelip de öğretmenlerin kaaatlerini ve yaptırımlarını değiştiremiyor artık demek isterdim. İşte ona böyle şeyler söylemek isterdim.

“Hiç kahvemiz kalmamış.”

Misafir umduğunu değil bulduğunu içermiş.

“Çay da olur.”

Kupalara kaynar su dolduruyor, biraz da süt ekliyor.

“Seni okuldan hatırlıyorum,” diyor. “Hurst’ün çetesindeydin.”

“Bir dönem.”

“Ama sen diğerleri gibi değildin bence.”

“Teşekkür ederim.”

“Övgü olsun diye söylemedim bunu.”

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Bu yüzden bir süreliğine ağzımı açmamaya karar veriyorum.

Çayı hazırlamayı bitirip kupaları getiriyor. “Otursana, dikkilme öyle.”

Kıçımı sandalyelerden birine koyuyorum. Ruth da geçip karşıma oturuyor.

“Kır evini kiraladığını duydum.”

“Arnhill’de haberler çabuk yayılıyor.”

“Her yerde öyle değil mi zaten.”

Çayına uzanıp bir yudum alıyor. Kendi kupamın içinde ağır ağır dönen çamursu sıvıya bakınca bir yudum da ben almaktan cayıyorum.

“Julia Morton’a temizliğe geliyordun, değil mi?”

“Evet. Ama sana benimle ilgili referans verebileceğini pek sanmıyorum.”

“Onu ve Ben’i tanıyordun yani?”

Elleriyle kupasını kavırıyor, yüzünde kurnaz bir ifadeyle beni süzüyor. “Buraya bunun için geldin değil mi? Ne yaşandığını öğrenmek istiyorsun?”

“Birkaç sorum var.”

“Pahalıya patlar ama bilesin.”

“Ne kadara?”

“Bir köşe bucak temizliğe.”

Lauren’ın fiyat listesini hatırlıyorum. “Elli sterlin miydi?”

“Evet. Nakit alırım.”

Biraz düşünüyorum. “Toz içinde yaşayabilirim. Ama... Yirmi beş sterlin ve çekle ödemeyi kabul edersen...”

Geriye yaslanıp kollarını önünde kavuşturuyor. “Anlaştık. Sor bakalım.”

“Julia nasıl biriydi?”

“Fena değildi, diğer öğretmenlerden farkı yoktu. Burnu havada bir tip değildi ama Arnhill’den daha iyi yerlerde olmayı hak ettiğini düşünürdü. Öğretmenlerin pek çoğu gibi.”

Doğru söze ne denir...

“Bunalımda falan değildi yani?”

“Gördüğüm kadarıyla değildi.”

“Peki ya Ben?”

“İyi bir çocuktu. Yani en azından kaybolmadan önce öyleydi.”

“Neler oldu?”

“Bir gün okuldan sonra eve dönmemiş. Herkes sokaklara dağılıp onu aradı.” Duraksıyor. “Sonra birden geri dönüverdi.”

İlk defa onda bir huzursuzluk seziyorum. O sert mi sert dış cephesinde bir çatlak belirliyor sanki.

“Sonra?”

“Değişmişti.”

“Nasıl yani?”

“Eskiden kibar, derli toplu bir çocuktu. Bu olaydan sonra sifonu bile çekmez oldu. Yatağı hep ter lekeleriyle ve daha kim bilir nelerle kirlenmiş olurdu. Odası leş gibi kokardı, sanki yaralı bir hayvan girmiş de orada ölüp çürümeye başlamış gibi.”

“Belki de bir dönemden geçiyordu,” diyorum. “Çocuklar sevimli ufaklıklardan bir anda leş gibi kokan ergenlere dönüşüverir.”

Bana bakıyor, çayından bir yudum alıyor. “Temizlik var-diyamda onların evini en sona saklardım. Bazen daha temizlik bitmeden Ben okuldan gelmiş olurdu. Sohbet ederdik. Birer çay yapardım ikimize. Ama kaybolup geri döndükten sonraki zamanlarda, arkamı döndüğüm yerde onu durmuş dik dik bana bakarken bulurdum. Tüylerim diken diken olurdu. O bakışları... O berbat kokusu. Bazen de nefes alıp verir gibi fısır fısır bir şeyler mırıldandığını duyardım. Küfürler ederdi. Onun ağzına hiç yakışmayan sözler. Yani yolunda olmayan bir şeyler vardı.”

“Julia’yla konuştun mu hiç?”

“Denedim. İşte o zaman artık temizliğe gelmememi söyledi. İş anlaşmamızı sonlandırdı.”

“Ne zaman oldu bu?”

“Oğlunu okuldan tamamen almadan önceki gün.”

Önümdeki kupaya bakıp keşke içinde sert bir kahve olsaydı diye geçiriyorum içimden. Ya da kahveyi boş ver. Şöyle bir kadeh viski, yanında da bir sigara.

Ruth, “Arka kapıyı aç,” diyor.

“Efendim?”

“Canın sigara çekti. Ben de içirim bir tane. Aç hadi arka kapıyı.”

Ayağa kalkıp kapıya gidiyorum. Küçük bir arka bahçeye açılıyor. Bahçeyi birkaç saksı solmuş çiçekle canlandırmaya çalışmışlar. Karşı köşede bir köpek kulübesi var. İçeri dönüp yerime oturuyorum. Sonra paketten iki sigara alıp birini Ruth’a uzatıyor, ardından ikisini de yakıyorum.

“Sence Ben’e ne oldu?” diye soruyorum.

Cevap vermeden önce biraz bekliyor: “Ben çocukken bir köpeğimiz vardı. Onu eski maden ocağının oralarda gezdirirdim.”

“Hatırlıyorum,” diyorum, ama bir yandan da acaba lafı nereye getirecek diye merak ediyorum.

“Bir gün köpeğim kaçıp gitti. Mahvoldum. Onu çok sevdim. İki gün sonra geri geldi, tüyleri çamura ve kire bulanmıştı, boğazında kocaman, kanlı bir yara vardı. Hemen eğilip boynuna sarıldım. Ama o kuyruğunu sallayıp elimi ısırdı. Dişlerini kemiğime kadar geçirdi. Babam oracıkta köpeğin işini bitirmek istedi. ‘Köpek bu yola bir kere girdi mi, bir daha dönüşü olmaz,’ dedi bana.”

Ona bakıyorum. “Ben Morton’ı bir *köpekle* mi kıyaslıyorsun?”

“Diyorum ki o çocuğa *bir şey* oldu ve sonra kendi annesi bile artık onunla yaşamaya katlanamaz hale geldi.” Sigaradan bir fırt alıyor, kalın bir duman bulutunu üflüyor.

“Bunları polise anlatmadın mı?”

Bir kahkaha atıyor. “Tabii ya, sonra da bana deli desinler.”
“Ama bana anlatıyorsun.”

“Sen karşılığında para vereceksin de ondan.”

“Tek sebebi bu mu yani?”

Sigara izmaritini çay kupasının içine atıyor. “Dediğim gibi, sen diğerleri gibi değilsin.”

“Bu yüzden mi bana o e-postayı gönderdin?”

Kaşlarını çatıyor. “Ne e-postası?”

“Kız kardeşimle ilgili olan. *Aynı şey tekrar oluyor* diye yazmışsın.”

“Ben sana e-posta falan göndermedim. Çocukluğumuzdan bu yana seni ilk defa bugün görüyorum.”

“Ama mesajı senin attığını biliyorum.” Masanın üzerindeki Nokia’yı alıyorum. “Bu telefondan gönderilmiş. Eminim senin eski telefonlarından biridir, Marcus ödünç almıştır.”

“Sana mesaj falan da göndermedim ben. Ayrıca bu benim telefonum değil.”

Ruth’un yüzündeki şaşkınlık gerçek görünüyor. Şakağım daha da feci zonkluyor şimdi. Tam o anda ön kapı çarpılıyor. Marcus ayaklarını sürüye sürüye mutfığa geliyor.

“N’aber anne?” Sonra beni görüyor. “Ne işi var burada?”

“Telefonunu geri getirdim,” diyorum Nokia’yı sallayarak. Yüzü düşüyor.

“Nereden aldın bunu?” diye soruyorum.

“Çoktandır bende.”

“Öyle mi? Peki şu ne anlama geliyor sence: *Bırakın küçük çocuklar boğulsun. Onlara engel olmayın. Paramparça olsunlar.*”

Suçluluk, vücut ısısı gibi Marcus’un üzerinden buram buram tütüyor.

Ruth, “Marcus?” diye araya giriyor.

“Sadece bir şakaydı. Biraz işletmek istemiştım.”

“Senin fikrindi yani?”

“Evet.”

“Sana inanmıyorum.”

“Doğru söylüyorum.”

“Sana bu mesajı başkası mı göndertti?”

“Ne alakası var. Kimse bana bir şey yaptırmadı tamam mı?”

Ama titreyen çenesi onu yalancı çıkarıyor.

“Peki madem.” Telefonu cebime atıyorum. “O zaman gidip bir polise danışayım.”

Kapıya doğru bir adım atıyorum.

“Bekle!”

Dönüyorum arkamı. “*Efendim* Marcus?”

Çaresiz bir ifadeyle bakıyor gözlerime. “Şey, o hanımefendi işinden olmaz, değil mi?”

1992

Önümüzde daha fazla basamak uzanıyordu. Bu defakiler öncekilerden farklıydı. Taştan oyulmuşlardı ve klasik bir merdiven boşluğu gibi döne döne aşağıya iniyorlardı. Kaygan ve güvenilmezlerdi. Basamaklardan bazılarının üstüne bastığınızda kopan küçük kaya parçaları alt basamaklara doğru seke seke iniyordu. Çarpma sesleri de çok çok uzaktan geliyordu.

İki yandaki duvarlar eğri büğrü ve pürüzlüydü, tepemdeki tavan ise epey alçaktı. Biraz eğilmek zorunda kalıyordum. Baretimin bataryasını ayarlamıştım ama eğim yüzünden ışığı ancak bir iki adım öteyi aydınlatıyordu, bu yüzden de bazen üçüncü adımımı attığımda sanki doğrudan karanlığa gömülecekmişim gibi geliyordu. İleride diğer iki el fenerinin bir aşağı bir yukarı titreştiğini görebiliyordum ama onlar da ancak çok kısıtlı, loş bir aydınlık sağlıyordu. Yine de bu ışıklar sayesinde kimsenin uçurumdan yuvarlanıp boynunu kırmadığını anlayabiliyordum. Şimdilik.

Sık sık diğerlerinden birinin, genellikle de Marie'nin küfrettiğini duyuyordum. O stilettolarla bu merdivenlerden nasıl inebildiğini aklım almıyordu. Madenci tulumumun altında terden sırılsıklam olmuşum. Terler alnımdan damlıyor, kaşlarımın etrafında birikiyordu. Kalbim davul gibi gümbürdüyor, nefes alıp verişim düzensizleşiyordu. Bunun nedeni yalnızca hissettiğim gerginlik ve

sarf ettiğim efor değildi. Bir keresinde babam madende aşağılara inildikçe oksijen miktarının da giderek düştüğünü söylemişti bana.

Fletch, “Daha ne kadar gideceğiz lan böyle?” diye homurdandı. Ben bile bu kadar zorlanıyorsa günde on dal sigara içen Fletch *gerçekten* epey sıkıntı çekiyor olmalıydı.

Ona Hurst’ün cevap vermesini beklerken Chris önce davrandı. “Yaklaştık,” dedi sakın bir sesle; onun nefesinin benimki gibi kesilmediğine yemin edebilirdim, hatta bir damla bile ter dökmemiş gibiydi.

Dura kalka, tökezleye tökezleye inişimizi sürdürdük. Birkaç dakika daha geçtikten sonra bir şey fark ettim. Artık öyle çok fazla eğilmiyordum. Belimi doğrultabiliyordum. Tavan yükseliyordu. Işığın kalitesi de değişiyor gibiydi. Hatta hava bile sanki artık etrafımızda daha fazla oksijen varmış gibi biraz daha solunabilir olmuştu.

Yaklaşıyoruz, diye düşündüm. Ama neye?

Chris, “Dikkatli olun,” diye seslendi arkaya doğru. “Burada bir boşluk var.”

Doğru söylüyordu. Bir sonraki dönemeci geçtiğimizde çok daha büyük bir mağaraya açılan dar bir geçitle burun buruna geldik. Büyüktü. Gerçekten büyüktü. İçeri şöyle bir göz attım. Tepemizdeki yüksek tavan kaba bir kubbe şekli oluşturuyordu. Kalın, ahşap kirişler desteği sağlıyordu. Birbirleriyle kesişmeleri ve kavisli şekilleri bana tahıl ambarlarının ve kiliselerin kubbeli tavanlarını anımsattı. Onlara benziyorlardı ama onlar kadar ustalıklı çatılmamışlardı. Basamaklar hâlâ önümüzde uzansa da artık sol yanımızda duvar yoktu. Her yer zifirî karanlıktı.

“*Ha siktir!*” diye bağırdı Marie birden. Elindeki şişe yere düşüp karanlığın içinde parçalanarak tuzla buz olmuştu. “Gitti elma şarabı.”

Bir anda sıçradım ve konsantrasyonum bozuldu. Ayağım bir sonraki basamağa düzgün basamayıp kayınca bileğimi burktum.

Acıyla bağıarak duvara tutunmaya çalıştım ama duvar falan yoktu tabii ki. Yalnızca havayı yokladı elim.

Korku, boğazımdan acı bir feryat halinde yükseldi. Bir şeye (neye olursa olsun, herhangi bir şeye) tutunmaya çalıştım ama geç kalmıştım. Düşüyordum. Gözlerimi kapattım, uzun bir düşüşe hazırladım kendimi...

...derken bir an kadar sonra belimi çatırdatırcasına, küt diye yere düşüverdim.

"Aaaaah. Siktir."

"Joe?" Chris'in sesi tepemde bir yerden geliyordu. "İyi misin?"

Ayağa kalkmaya kalkıştım. Sırtım biraz acıyordu. Sanki şimdiden derim çürümüş gibi hissediyordum ama tabii daha kötüsü de olabilirdi, çok daha kötüsü. Başımı kaldırıp yukarı baktım. El fenerlerinin ışığını ve belli belirsiz silüetlerini görebiliyordum. Yalnızca birkaç metre yukarıdaldı.

Böylece aradığımız yeri bulduğumuzu anladım. Nihayet ulaşmıştık.

Kendimi güçlkle ayağa kalkmaya zorladım. Bileğim yine çok acıdı.

"Siktir."

Uzanıp bileğimi tuttum. Şimdiden biraz şişmişti. Umarım yalnızca burkulmuştur, kırılmamıştır, diye geçirdim içimden. Çünkü onlarca merdiveni geri tırmanması vardı bir de.

"Bir şeyim yok!" diye bağıarak cevap verdim. "Ama bileğimi fena burktum."

"Ühü ühü, aman ne üzüldüm. Ne görüyorsun? Ne var etrafta?" Hurst'ün sesiydi bu. Her zamanki gibi ilgili ve merhametliydi.

Baretim yana kaymıştı. Sırtımı taş duvara dayadım ve ağırlığımı sakat olmayan ayağımın üstüne verip baretimi düzelttim. Etrafa bakındım. Duvarlarda daha fazla ahşap kiriş vardı. Yerden çıkıp tavana kadar uzanıyorlardı. Kirişlerin aralarında başka şekiller ve desenler görebiliyordum. Kayaların içine beyaz çubuklar kakılarak yapılmış gibi görünüyordu bunlar. Girift desenler

oluşturmuşlardı. Yıldızlar ve gözler. Tuhaf görünümlü harfler. Çöp adamlar. Gerçekten ürperticiydi. Bazı duvarlarda ise daha az desen vardı. Desen yerine çubuk yığınları ve sarı kayalar geniş kavisli oyuklara istiflenmişti.

Bunlardan hiç hoşlanmadım. Hiçbirinden. Korkutucuydu. Tuhaftı. Ters bir şeyler vardı.

Diğerlerinin de indiğini duydum. Chris büyük mağaraya yavaşça girdi. Hurst ise atlayıp pat diye yanımda bitti, onun hemen peşinden Marie ile Fletch de yere atladı. Etrafımıza bakıp gördüklerimizi sindirirken bir süre hiç konuşmadık.

“Vay canına. Çok havalıymış be,” dedi Marie. “*Kayıp Çocuklar* filmindeki gibi.”

“Maden kuyusuyla ilgili şeyler mi bunlar?” diye sordu Fletch. Her zamanki gibi hayal gücünün kıtlığını gözler önüne seriyordu.

“Hayır.” Bunu söyleyen Chris’ti, lafı ağzımdan almıştı.

Madencilerin yaptığı bir şey değildi bu. Madenler kazılmış, delinmiş, parça parça kayalardan koparılmıştı; gösterişsizdi, kadayı, endüstriyeldi onlar. Ağır araç gereçlerle ve makine yardımıyla oluşturulmuşlardı.

Bu ise bambaşka bir şeydi. İhtiyaç üzerine yapılmış değildi, sebatkâr işçilerin ellerinden çıkmamıştı. Bana sorarsanız bütün bunlar tutkuyla yaratılmıştı. Ama aslında bu da tam olarak doğru sayılmazdı. Etrafa bakınırken başka bir sözcük belirdi kafamda. *Adanmışlık*. Evet buydu işte, adanmışlık.

Hurst, “Fenerini şöyle bir etrafa çevir istersen mankafa,” dedi ve Fletch beklendiği üzere bu emre hemen itaat etti.

Bir halka çizerek fenerini mağaranın etrafında gezdirdi. Işık yalnızca uzak duvarlara vuruyor fakat ortamı aydınlatmaktan ziyade derin oyukları ve köşelerin karanlığını daha fazla vurguluyor gibiydi. Işığın tuhaf etkisi yüzündendi bu muhtemelen ama gözlerinizi hızla çevirdiğinizde sanki görüş alanınızın ucunda gölgelerin hareket ettiğini, kaydığını ve huzursuzca gerilediğini görebiliyordunuz.

“Bu çok tuhaf,” diye mırıldandı Hurst. “Hamurkafa haklı. Maden değil burası.” Bana döndü. “Sen ne düşünüyorsun Thorne?”

Düşünmeyi deniyordum ama yerin dibindeyken bunu başarmak epey zordu. Bu mağara, geçtiğimiz dar tünele nazaran daha büyük ve biraz daha az boğucu olmasına karşın, nefes alıp vermek yine de çaba gerektiriyordu. Sanki buradaki havada ters bir şeyler vardı. Sanki oksijen değil, başka bir şey soluyorduk. Daha ağır ve daha pis bir şey. Asla ama asla solumamamız gereken bir şey.

Zehirli gazlar geldi aklıma birden. Babam sıklıkla yerin derinliklerinden salınan bir dumandan bahsederdi. Bu da öyle bir şey miydi peki? Durduğumuz yerde yavaş yavaş zehirleniyor muyduk? Chris’e baktım.

“Chris, burası ne böyle?”

Chris basamaklara yakın duruyordu hâlâ, daha ileri gitmeye cesaret edemiyordu. Kasvetli yüzü solgun görünüyordu, çamur lekeleriyle kaplıydı ve tam olarak korkmuş diyemesem de gergin olduğu anlaşıyordu. Bu haliyle on beş yaşından daha büyük duruyor, hiçbir zaman büyüüp de olamayacağı bir adam gibi görünüyordu. Derken parlak gözleri benimkilerle buluştu ve o an anladım. Bu yeri o bulmamıştı. Bu yer *onu* bulmuştu ve şimdi çaresizlik içindeydi, tek istediği buranın onu azat etmesiydi.

“Düşmedi mi hâlâ?” dedi. “Anlamadınız mı?”

Mağaranın içini tekrar gözden geçirdim. En tepedeki kub-bemsi tavana, ahşap kirişlere baktım ve birden ayıldım. Çünkü tekrar baktığınızda apaçık görebiliyordunuz. Solunmaması gereken hava. Koskoca bir yeraltı odası. Kilise gibi ama tam olarak öyle de değil.

“Neyi anlayamadık mı?” diye sordu Hurst.

Tam o anda bir başka düşünce bir öncekini izledi. Duvarlardaki beyaz çubuklara ve oyuklara istiflenmiş taşlara baktım. Topallaya topallaya en yakınimdaki duvara gittim. Baretimin feneri bir yıldızın üzerine vurdu, bir el ve bir sopa figürüydü

bu. Yakından bakıldığında saf beyaz olmadığını görüyordunuz. Ve diğerleri de çubuk değildi. Başka bir şeydi.

Tam da böyle bir yerde bulmayı umacağınız türden bir şey. Böyle bir mezarda, bir gömütte.

“Burada neler dönüyor bana da söyleyecek misin Thorne?” dedi Hurst hırlar gibi.

İçimdeki korku sesimi zayıflattığı için, “Kemik,” dedim fısıltıyla. “Bu kaya, kemiklerden oluşuyor.”

Bazen bir şeylerin yolunda gitmediğini anlamanız zaman alır. Ters bir şeyler vardır. Kötü kötü kokarlar. Hani köpek bokuna bastığınızı ancak arabanıza bindiğinizde ve yahu bu kötü koku da nereden geliyor diye merak ettiğinizde anlamanız gibi. Koku sizden geliyordur. Yol boyunca o pis kokuyu yanınızda taşımışsınızdır.

Kır evine döndüğümde kapının hafif aralık olduğunu fark ediyorum. Kapıyı kapatıp kilitlediğimden eminim. Eve yaklaştığım zaman kapı kirişinin kırılıp çatladığını görüyorum. Biri fena zorlamış. Kapıyı ardına kadar açıp içeri giriyorum.

Kanepenin yastıkları ikiye yarılıp etrafa savrulmuş, içlerindeki köpüğümü sü pamuklar olduğu gibi yerlere saçılmış. Sehpa devrilmiş, küçük dolabın çekmeceleri çıkarılmış. Dizüstü bilgisayarım ise paramparça edilmiş.

Evi baştan aşağı yağmalamışlar. Kaşlarımı çatıp durumu sindirmek için bir süre bön bön etrafıma bakıyorum. Sonra kafama dank ediyor. Fletch ve oğulları yapmış olmalı bunu, muhtemelen talimatı Hurst'ten almışlardır. Demek ki benimle görüşmek istemiyor. Hurst böyledir. Biri ona istediği şeyi vermezse onu almak için her yolu dener.

Ha, gerçi aradıkları şeyi bulamadıklarını çok iyi biliyorum.

Bıkkın bir halde üst kata çıkıyorum. Orada da yatağım kesilmiş, içi dışına çıkarılmış, gardıroptaki kıyafetler askılarıyla birlikte çıkarılıp bir yığın halinde yere fırlatılmış. Gömleklerden birkaçını almak için yere eğildiğimde üstlerindeki pislikten ve

keskin kokudan tüm kıyafetlerimin üstüne işediklerini hemen anlıyorum.

Banyoyu kontrol ediyorum: Duş perdesi hiçbir sebep yokken yerinden sökülmüş ve su tankının tepesi de onunla birlikte kopup parçalanmış. Onlara, bu banyoda öyle şeylerle karşılaştım ki siz ne yaparsanız yapın bana öyle çok rahatsızlık vermez demek isterdim.

Son olarak boş odayı kolaçan ediyorum. Ben'in odasını. Kapıyı açıyorum. Parçalanmış yatağa, kesilmiş halıya bakıyorum ve içimdeki öfkenin yavaş yavaş uyandığını hissediyorum. Topallayarak alt kata iniyorum.

Aba-Göz'ü odun sobasının içinde buluyorum, melek heykelinin altında bulduğum klasör de hemen onun yanında duruyor. Uzanıp ikisini birden alıyorum. Külle bulanıp kapkara olmuşlar ama yakılmamışlar. Neden acaba, diye düşünüyorum. Aba-Göz'ü sehpanın üzerine koyuyorum. Bir an düşündükten sonra işimi sağlama almak için klasörü de koltuğun ikiye yarılmış yastıklarından birinin içine tıktırıyorum. Canımı sıkan bir şey var. Fletch'in oğulları bunları neden yakmamış? Hâlihazırda yaptıkları tahribattan sıkılmışlar mı yoksa? Bana hiç de öyle gelmiyor. Yoksa bir kibrit çakmaya zamanları mı kalmadı?

Yoksa başka bir durum mu var? Rahatsız edilmiş, işleri yarıda kesilmiş olabilir mi?

Birden içimi berbat bir his kaplıyor. Mutfaktan bir gıcırta geliyor. Doğrulup o tarafa dönüyorum.

“İyi akşamlar Joe.”

Yastıksız kanepeye oturuyorum. Gloria nazikçe tekli koltuğa kuruluyor. Odun sobasında alevler gürültüyle çıtırdıyor. Kendimi hiç de evimdeymişim gibi hissetmiyorum. Gloria deri eldivenler giymiş ve bir elinde soba maşası var.

“Burada ne arıyorsun?”

“İyi misin diye bakmaya geldim.”

“Nedense buna hiç inanasım gelmiyor.”

O gülüyor. Benimse sidik torbam rahatsızlık veriyor.

“Gördüğüm kadarıyla bugün misafirlerin varmış.”

“Onlarla karşılaştın mı?”

“Ben geldiğimde onlar gidiyordu. Konuşma fırsatımız olmadı.”

Etrafa göz gezdiriyor. “Anlaşılan burada bir şey aramışlar. Belki de şu eski dostunun karşılığında sana tonla para vereceği şeyi aramışlardır, ne dersin?”

“Aradıklarını bulamadılar derim.”

“Bundan emin gibisin.”

“Öyleyim.”

“Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”

“Çünkü aradıkları şey bende değil. Burada değil yani.”

Söylediğimi düşünüyor. “Bu işte edindiğim tecrübeden öğrendiğim kadarıyla, benim her şeyi tastamam bilmem gerekiyor.”

“Sana anlattım...”

“*Bana bir BOK anlatmadın!*”

Soba maşasını sehpanın üzerine küt diye indiriyor. Aba-Göz havaya fırlayıp ayağımın dibine düşüyor. Plastik suratında bir yarık açılıyor. Gevşek gözü kovuğundan kurtulup düşüyor. Düştüğü yerden bana bakıyor. Sırtımdan aşağı terler damlıyor.

“Neyse ki kendi çapımda biraz araştırma yaptım,” diye devam ediyor Gloria. “Çok ilginç şeyler öğrendim.”

Ayağa kalkıyor, odun sobasının yanına gidiyor, eğilip kapağını kaldırıyor.

“İzninle şöyle yirmi beş yıl öncesine dönelim. Beş okul arkadaş. Sen, Stephen Hurst, Christopher Manning, Marie Gibson ve Nick Fletcher. Ha, bir de, küçük kız kardeşin Annie var. Bana ondan hiç bahsetmemiştin.”

Maşayı sobanın içine sokup közleri karıştırıyor. Alevler daha da gürültüyle çıtırdıyor.

“Bir akşam, sen dışarıda arkadaşlarınla takılırken kız kardeşin kaybolmuş. Yatağında uyuyor sanılırken ortadan yok olmuş. Arama çalışmaları yapılmış, insanlar yardıma koşmuş. Herkes en

kötü ihtimali düşünüyormuş. Ama sonra mucizevi bir şekilde, kaybolmasından kırk sekiz saat sonra kız kardeşin geri dönmüş. Ama başına ne geldiğini anlatamıyormuş ya da anlatmıyormuş diyelim.”

“Ne demeye çalıştığını anlamıyorum...”

“İzin ver de bitireyim o zaman. Tam mutlu son diyecekken, iki ay sonra babacığın arabasını bir ağaca tosluyor, küçük Annie’yi ve kendisini öldürüp senin de ağır yaralanmana yol açıyor. Buraya kadar nasılım?”

Gloria’nın elindeki soba maşasına bakıyorum. Bir ucu ateşin içinde. *Suda yan, ateşte boğul*, diye düşünüyorum çaresizce.

“Dediğin gibi, araştırmanı yapmışsın,” diyorum.

Gloria odanın içinde volta atmaya başlıyor. “Dur, dur, daha bitmedi. Kız kardeşinin geri dönmesinden birkaç hafta sonra arkadaşın Christopher Manning İngilizce binasının tepesinden yere çakılmış. Ne trajik bir tesadüf, değil mi?”

“Hayat trajik tesadüflerle doludur.”

“Filmi hızla ileri sarıp günümüze dönersek... Büyüdüğün kasabaya dönüyorsun. Büyük miktarda para koparmak için eski okul arkadaşın Stephen Hurst’e şantaj yapıyorsun. Ne biliyorsun onun hakkında? Ne saklıyor?”

“Hurst gibi birinin pek çok sırrı olur.”

“Senin de sırların olduğunu düşünmeye başlıyorum Joe.”

“Sana ne bundan?”

“Seni severim, bilirsin.”

“Bunu çok tuhaf şekillerde gösteriyorsun.”

“O zaman şöyle diyeyim, ilgimi çekiyorsun. Çok fazla insan başaramaz bunu. En başta, hayatımda gördüğüm en öğretmen olamayacak öğretmensin. Ayyaşın, kumarbazın tekisin. Ama bir mesleğin var. Çocuklara bilgi aktarmayı seçmişsin. Neden peki?”

“Öğretmenlerin tatilleri uzun oluyor.”

“Bence yirmi beş yıl önce yaşananlar yüzünden. Bir şeylerin bedelini ödemeye çalışıyorsun.”

“Belki de yalnızca geçimimi sağlamak istiyordumdur.”

“Küstahlık en zayıf savunma mekanizmasıdır. İnan bana bunu iyi bilirim. Canından korktuğun zaman ise küstahlığının zerresi kalmaz.”

“Bu bir tehdit miydi?”

“Nasıl istersen öyle al. Ama aslında sana yardım eli uzatıyorum.”

Bana doğru yaklaşıyor. Ürküyorum. Eğilip bir şey uzatıyor. Bir kart. Üzerinde telefon numarasından başka bir şey yazmıyor.

Elini ta kasıklarımın kadar sokuşturarak kartı kotumun cebine koyuyor.

“Yardıma ihtiyac duyarsan önümüzdeki yirmi dört saat boyunca bana bu numaradan ulaşabilirsin.”

“Neden bana yardım etmek istiyorsun?”

“Çünkü içten içe sana zaafım var.”

“Bunu duyduğuma sevindim.”

“Çok da ciddiye alma.”

Gözlerim soba maşasına kayıyor. Ateş tıslıyor.

“Yağ Tulumu giderek sabırsızlanıyor.”

“Sana söyledim ya...”

“Kes kesini.”

Sırtımdan damlayan terin ta kışıma kadar aktığını hissediyorum. Midemse koca bir ağırlı yumağına dönmüş. Aynı anda hem kusasım hem sıçasım hem de işeyesim geliyor.

“Sana ekstra zaman tanıdıktı. Ama şimdi parasını istiyor.”

“Alacak zaten. Bu yüzden Arnhill’deyim.”

“Biliyorum Joe. Keşke elimden gelen bir şey olsaydı.” Zarifçe omuz silkiyor. “Ama onun tarafından bakınca sanki ondan kaçıyormuşsun gibi görünüyor. Yaptıkların ona pek inandırıcı gelmiyor. Yağ Tulumu ne kadar ciddi olduğunu anlamayı istiyor.”

“Biliyorum. Gerçekten.”

Maşayı sobanın içinden çıkarıyor. Ucu kıpkırmızı kora dönmüş. Kapıya bakıyorum. Ama kaçmaya kalkışırsam ben daha kıcımlı kanepeden kaldırır kaldırmaz beni kafakola alacağını biliyorum.

“Lütfen...”

“Dediğim gibi Joe, sana kıyamıyorum.”

Yanıma gelip önümde eğiliyor. Maşayı yüzüme doğrultuyor. Sıcaklığını hissediyorum.

Gloria gülümsüyor. “Bu yüzden o güzel suratına dokunmayacağım.”

Kanepede yatıyorum. Dört tane kodein aldım, viski şişesinin dibini gördüm. Sol elim eski bir mutfak havlusuna sarılı, üzerinde dört paket dondurulmuş balık kroket duruyor. Hâlâ hafif hafif sızlıyor. Yakın zamanda bir keman konçertosu çalabileceğimi sanmıyorum.

Ateşim çıkmış gibi hissediyorum. Bilincim bir gidip bir geliyor. Uyku değil bu. Acayip görüntülerle bezenmiş gri siyah bir rüya âlemi.

Birinde yine o eski maden ocağındayım. Yalnız değilim. Chris ile Annie bir tepeciğin üzerinde duruyor. Üstlerindeki gökyüzü cıva dolu bir poşete benziyor, gümüşsü ışıklar saçarak siyah damlalı bir yağmur indiriyor. Rüzgâr delirmişçesine esiyor, görünmez pençeleriyle havayı delik deşik ediyor.

Chris’in kafasının şekli bozulmuş, arka tarafında kocaman, kapkara bir boşluk var. Burnundan ve gözlerinden kanlar sızıyor. Annie onun elini tutuyor. Bu Annie, benim bir tanecik kardeşim Annie, biliyorum. Kafasındaki çirkin yarık çok kötü görünüyor. Ben ona bakarken o ağzını açıyor ve kısık sesle şöyle diyor:

Kardan adamların nereye gittiklerini biliyorum Joe. Nereye gittiklerini artık biliyorum.

Gülümsüyor. Kendimi mutlu, sakın, huzurlu hissediyorum. Derken tepelerinde asılı duran bulutlar alçalıp kabarıyor ve bulutlardan yağmur yerine sağanak halinde küçük, parlak

böcekler dökülüyor. Arkadaşımın ve kardeşimin yere düştüğünü görüyorum; böcek yığınlarının girdabına çekiliyorlar, bir süre sonra karanlıktan başka bir şey göremiyorum. Karanlık ikisini de tamamen yutup tüketiyor.

Telefonum çalmaya başlıyor. Telefon zili ya da Metallica imdadıma yetişiyor.

Uzanıp sağlam elimle telefonu alıyorum. Gözlerimi kısıp ekrana bakıyorum: *Brendan*. Titreyen parmağımla telefonu açıyorum.

“Sen yaşıyor musun yahu?” diyorum çatallanan sesimle.

“Son baktığımda hayattaydım. Sesin bok gibi geliyor.”

“Sağ ol.”

“Dürüstlüğüme bayılıyorum.”

“Küstah bir göt olduğunu da unutma.”

“Sağlıklı beslenip alkolden uzak durmaya borçluyum bunu. Bir ara sen de denemelisin.”

“Kaç gündür arıyorum seni,” diyorum.

“Telefonun şarj aletini kaybetmiştim. Ne bu ısrar?”

“Ben şey... iyi olup olmadığını öğrenmek istemişim.”

“En sevdiğim barı özlememi saymazsak lokum gibiyim. Oraya ne zaman gidebilirim?” diye soruyor Brendan.

Bandajlı, yanık elime bakıyorum. “Daha değil.”

“Siktir.”

“Aslında bir süre evinden uzaklaşman da iyi bir fikir olabilir.”

“Yuh! Bu da mı kötü adamlara borçlanma alışkanlığın yüzünden yoksa?”

Suçluluk duygusu içimi acıtıyor. Brendan bana karşı hep iyi olmuştu, iyiden de öte. Evini benimle paylaştı, hem de kira bile almadan. Kumarbazlığımla ilgili bir kez bile nutuk atmadı. Çoğu insan bu şartlarda benden ümidi keserdi. Ama Brendan öyle yapmadı. Bense ona olan gönül borcumu, onu tehlikeye atarak ödüyorum.

“Bu geceyi geçirebileceğin bir yer var mı?”

“*Bu geceyi mi?* Şey, kız kardeşime gidebilirim. Eminim bizim enişte buna bayılacaktır.”

“Uzun sürmeyecek.”

“Sürmese iyi olur.” İç çekiyor. “Canım annem ne derdi biliyor musun?”

“*Artık konuşacak halim kalmadı*, diyordur umarım?”

“Tavşan tilkiden kaçmayı ne zaman bırakır?”

Homurdanıyorum. “Ne zaman?”

“Avcının borazanını duyduğu zaman.”

“Yani?”

“Yani şöyle, bazen sorunlarını çözmek için kendinden daha büyük birilerine ihtiyaç duyarsın. Polis gibi.”

“*Ben* hallediyorum. Tamam mı?”

“Daha önce hallettiğin gibi mi? Okul kasasından para yürüterek mi?”

“Bir kuruş bile almadım ben oradan.”

Bu doğru. Çünkü çanta bağımlısı sekreter Debbie benden önce davranmıştı. Ne yaptığını öğrendiğimde bir anlaşılmaya vardık. Parayı yerine geri koyarsa ağzımı açmayacaktım. Okuldan sessiz sedasız ayrılacaktım (zaten o zamanlar işe geciktiğim, işten kaydardığım ve daha pek çok saçmalık yüzünden son yazılı ihtarı almak üzereydim). Bir de Debbie bana borçlu olacaktı tabii.

“O başkaydı.”

“Hatırlamaz mıyım. Borçlarını ödeyememenden ötürü birileri dizini kâğıt hamuru haline getirdiği için hastanede sana her gün meyve getiren bendim.”

“Ben hastanedeyken iki kere ziyaretime geldin ve meyve falan da getirmedi.”

“Mesaj gönderdim.”

“Porno videoları gönderdin.”

“E iyi işte, meyveyi kim ne yapsın?”

“Bak Brendan, bu işi cidden halledeceğim.”

“Kız kardeşimin evindeki misafir odasını, sabaha kadar çarklarında koşturarak viyaklayan hamster’larla paylaşmak zorunda olacağımdan bahsetmiş miydim?”

“Çok üzgünüm.”

“Ya da dayılarının göbeğinin üstünde zıplamak için en uygun vaktin sabahın beşi olduğunu düşünen iki yeğenim olduğundan?”

“Üzgünüm dedim ya.”

“Senin üzülmenin benim bel fıtığıma bir faydası olmayacak ama.”

“Sadece birkaç güne daha ihtiyacım var.”

Derin derin iç geçiriyor. “Öyle olsun. Ama dediğin gibi halledemezsen, kendini başa çıkamayacağın bir belaya bulaştırırsan...”

“Seni arayacağım, söz.”

“*Aman sakın ha!* Beni değil polisi ara polisi, salak herif. Ya da A Takımı’nı.”

“Sonra öğrenciye dedim ki ayakkabını fırlatarak kendini ifade etme özgürlüğüne her ne kadar saygı duysam da...”

Simon sözcükleri uzata uzata konuşuyor. Bu öğle arası az da olsa katlanılır bulduğum sesinin uyku getiren etkisi ruh halim hakkında ipuçları veriyor. Veya belki de onu zihnimde beyaz gürültüye dönüştürmeyi başarmışımıdır artık. Rahatsız edici ama göz ardı edilebilir bir sestten ibaret.

Bugün öğle yemeğinde üçümüz yalnızız; ben, Simon ve Beth. Aç değilim. Hem de hiç değilim. Ama akşamdan kalmalığım bir nebze derman olur umuduyla kendimi zorlayarak ağızma birkaç parça patates kızartması atıyorum. Önümdeyse ikinci bol şekerli kola şişesi duruyor.

Simon hafta içi içki içmeme ilişkin artık mecburi ve öngörülebilir bir hale gelen “esprilerini” yapıyor. Kibarca gülümşüyorum ama suratına yumruğu geçirmemek için kendimi zor tutuyorum. Bunu yaparsam öncelikle elim acır. Yastık kılıfından kestiğim kumaş parçasıyla elime nispeten profesyonel görünen bir bandaj yapmıştım; soranlara elimi fırında yaktığımı söylüyorum. Sarhoşken yemek yapmaya kalkıştım, falan filan. Beth de arada bir işin aslını biliyormuş havalarında yüzüme bakıyor. Bana inanmıyor. Umurumda bile değil. Şu anda kafam daha çok dün akşamla meşgul. Marcus’un söyledikleriyle. Gloria’yla karşılaşmamızla. Nasıl bir belada olduğumla ve işlerin daha da kötü bir hal almasının çok zor olduğuyla.

“Bay Thorne?”

Kafamı kaldırıp bakıyorum. Harry yemek masasının önünde dikiliyor. Yüzünde sert bir ifade var.

“Sizinle ofisimde biraz konuşabilir miyiz?”

Zor ama imkânsız değil.

“Elbette.”

Simon’dan şakacı bir yorum gelir diye bekliyorum fakat bir espri patlatacakmış gibi görünmüyor. Öğle yemeğine gömülmüş gibi bir hali var. Fazlasıyla gömülmüş. Sandalyemi gıcırdatarak geri itiyorum.

Beth kaşlarını havaya kaldırıyor. “Sonra görüşürüz.”

“Hı hı.”

Koridor boyunca Harry’nin peşinden gidiyorum.

“Ne hakkında konuşacağımızı sorabilir miyim?”

“Ofisime geçene kadar konuşmamayı tercih ederim.”

Ses tonu sert, rengini belli etmiyor. Bu durum hiç hoşuma gitmiyor. İçimde kötü bir his var. Gerçi güne nasıl başladığımı hesaba katılırsa bu bir gelişme bile sayılabilir.

Harry kapıyı açıp odadan içeri giriyor. Ben de peşinden giriyorum. Ve olduğum yerde kalakalıyorum. Kanım çekiliyor.

Harry’nin masasında bir misafir var.

İçeri girdiğimizde ayağa kalkıp bize dönüyor.

Kalbim okyanusun dibine gömülmüş gibi ağırlaşıyor; bir maskem ve oksijen tankım olmadan yüzmeyi daha ne kadar sürdürebilirim bilemiyorum. Aslına bakılırsa kendimi tutmasam kahkahayı patlatacağım. Çünkü bu sahnenin yaşanacağını tahmin etmeliydim. Ne de olsa ben bir kumarbazım. Ve bir kumarbaz olarak harekete geçmeden önce tüm olası ihtimalleri kafamda evirip çeviririm, stratejimi belirlerim. Ama şimdi, kendimi bir anda köpekbalıklarıyla dolu bir havuza atılmış lezzetli bir ton balığı parçası gibi hissediyorum.

Harry kapıyı kapatıyor ve bizi süzüyor. “Sanırım birbirinizi tanıyorsunuz.”

“İkimiz de Arnhill’de büyüdü,” diyor Stephen Hurst. “Ama bunun haricinde Bay Thorne’u gerçek manada *tanıdığımı* söyleyemem.”

“Eh, daha o zamanlar bile arkadaşlarım hususunda epey seçiciydim,” diyorum.

Hurst’ün yüzündeki küstah ifade bir an için kaybolur gibi oluyor. Ardından bandajlı elimi işaret ediyor. “Bakıyorum yine kavgaya karışmışsın.”

“Bu defa fırınla kapıştık. Ama istersen seninle de bir denebiliriz?”

Harry hemen araya giriyor. “Bay Thorne. Bay Hurst. Artık otursak mı?”

Hurst kendini koltuğuna bırakıyor. Ben de gidip gönülsüzce aynısını yapıyorum. Yirmi beş yıl önce müdürün karşısında karşılıklı oturduğumuz zamanki gibi.

Harry, “Evet,” deyip önündeki bazı evrakları karıştırıyor. “Dikkatimi çeken bazı hususlar hakkında sanırım artık konuşmamız gerekiyor.”

Hoş bir ses tonu tutturmaya çabalıyorum. “Dün tuvalette Jeremy Hurst ve Marcus Dawson arasında yaşanan olayla mı ilgili? Eğer öyleyse...”

Harry, “Hayır,” diyerek beni hemen susturuyor. “Onunla ilgili değil.”

“Değil demek.”

Geri adım atıp Hurst’e bakıyorum. Az önceki kendinden emin ifade yüzüne yeniden yerleşmiş. Tam çenesine şöyle sağlam bir yumruk geçirmek istiyorum. Yerimden fırlayıp boğazına sarılmak, gözleri pörtleyinceye, dili kapkara oluncaya kadar boğazını sıkmak istiyorum.

Fakat bunun yerine, “O zaman beni aydınlatmanızı rica edeceğim,” diyorum.

“Arnhill’deki işi kabul etmeden önce Stockford Akademisi’nde çalışmışsınız.”

“Doğrudur.”

“Önceki müdürünüz Bayan Coombes’ten bir referans mektubu getirmiştiniz, değil mi?”

Koltuk altlarımın terden ıslanmaya başladığını hissedebiliyorum. “Evet.”

“Ama o gerçek bir mektup değildi, öyle değil mi?”

“Korkarım ne demeye çalıştığınızı anlamıyorum.”

“O referansı Bayan Coombes yazmadı.”

“Nasıl yazmadı?”

“Bunu bizzat kendisi söylüyor, bu hususta en ufak bir bilgisi yokmuş.”

“Sanırım bir yanlış anlaşılma olmuş.”

“Bundan şüpheliyim. Bayan Coombes gayet netti. Okul kasasından kayda değer miktarda bir paranın kaybolmasının ardından Stockford Akademisi’nden birdenbire ayrılmışsınız.”

“O para yerine konmuştu.”

Hurst kendini daha fazla tutamıyor. “Anlaşılan kâğıt oynamayı seviyorsun Joe.”

Ona dönüyorum. “Öyle mi dersin? Bir el oyun oynayalım ister misin? Hem sen neden buradasın? Seni niye ilgilendiriyor bu durum?”

“Unuttun sanırım, ben okulun yönetim kurulundayım. Buradaki öğretmenlerden birinin işe uygun olmadığı bana bildirildiğinde...”

“Pardon? *Bana bildirildiğinde* derken? Bunu sana kim bildiriyormuş acaba?”

Dudaklarını büzüyor. Ama ben anlıyorum. Simon Saunders. Hurst’le karşılaştığım akşam o da Tilki’deydi. Birbirlerini tanıyorlar. (Arnhill’deki herkes birbirini tanımıyor mu zaten?) Daha yetkili birilerine, mesela yönetim kurulundan birine söylemek yerine neden koşa koşa Harry’ye yetiştirsin ki, değil mi ama? Hele de yönetim kurulunda benden ölesiye nefret eden biri varken. Hem Hurst’ü kendi tarafına çekerse ileride onun nüfuzundan

yararlanma olasılığı doğar. Bir taşla iki kuş vurmuş oldu bizim zehirli kurbağa.

“Kime kulak vereceğine dikkat etmelisin,” diyorum.

“İnkâr etmiyorsun yani?”

“Burada sözünü ettiğiniz suçlama işin aslını tam olarak yansıtmıyor diyorum. Bu yüzden bu hususu müdürümle yalnız konuşmayı tercih ederim.”

Hurst’ün gözleri alev alev yanıyor. “*İşin aslı*, bu işi sahte referans sunarak aldın ve önceki işini şüpheli bir biçimde terk ettin. Ayrıca oğluma karşı bir tür kan davası güdüyorsun ki bunun da kendi kafanda kurduğun hayalî geçmişimizden kaynaklandığından şüphem yok. Hal ve davranışların ve elbette performansın burada öğretmenlik yapmaya hiç uygun değil. Ha, bir de leş gibi içki kokuyorsun.”

Kravatını düzeltip zafer kazanmış edasıyla ayağa kalkıyor. Harry ise oturduğu yerden yorgun gözlerle bana bakıyor.

“Üzgünüm Bay Thorne. Bu mesele kurulun takdirine bırakılacak. Savunmanız için sendikadan destek alabilirsiniz ama ortaya çıkan gerçekler ışığında...”

“*Suçlamalar ışığında* demeliydiniz. Çünkü hiçbiri kanıtlanmadı.”

“Yine de akademideki geleceğiniz hususunda bir karar alınincaya kadar sizi öğretmenlik görevinizden açığa almaktan başka çarem yok.”

“Anlıyorum.”

Ayağa kalkıyorum, vücudumun zangır zangır titremesine engel olmaya çalışıyorum. Bu titreme kısmen akşamdan kalma olduğum için, ama çoğunlukla öfkeden. Bunu belli etmemeliyim. Hurst’e beni ezip geçtiğini düşündürtmemeliyim. Yüzümdeki kararlı ifadeyi her zaman korumalıyım.

“Ben eşyalarımı toplayayım.”

Kapıya doğru yürüyorum. Sonra birden duruyorum. Diğerlerine oyunu kazanacak kartın hâlâ sizin elinizde olduğunu belli etmeniz gerekir. Hurst'e bakıyorum.

"Bu arada, güzel kravat."

Bu lafım üzerine yüzünde tam da istediğim türden bir ifade belirliyor.

Kantine dönmüyorum. Bana merhamet edercesine boş olan öğretmenler odasından paltomu ve çantamı alıp çıkıyorum. Simon'ı görürsem bu defa kendimi tutamayabilirim. Zaten açığa alınmışken, özgeçmişime bir de saldırı suçunun işlenmesini istemiyorum.

Resepsiyona vardığımda duruyorum. Bayan Grayson her zamanki yerinde, yani o küçük cam odacıkta değil. Yerine daha genç bir kopyası oturmuş. Kısa kesilmiş siyah saçlar ve gözlükler tamam; diğerinden tek eksiği suratındaki kıllı beni. Öylece durmuş bilgisayar klavyesini tıkırdatıyor.

"Affedersiniz, Bayan Grayson nerede?"

"Grip olmuş."

"Yaa."

"Kendisiyle görüşmeniz gerekiyorsa..."

"Okuldan ayrılıyorum da ona veda etmek istemiştım. Ne zaman döneceğini biliyor musunuz?"

"Maalesef bilmiyorum."

"Pekâlâ. Teşekkür ederim."

Tam gitmek için arkamı dönerken...

"Şey, Bay Thorne..."

"Evet?"

"Bay Price çıkarken öğretmen kartınızı teslim etmenizi istemişti."

Öğretmen kartım demek. Bahçe kapısından içeri girmemi sağlayan kart. Harry gerçekten de işini şansa bırakmıyor.

"Okula gizlice gelip döner sermayeyi cebe indireceğimden mi endişe ediyormuş?"

Kadın gülümsemiyor. Ayrılmamla ilgili detayların ne kadarını biliyor merak ediyorum.

“Öyle olsun.” Kartı cebimden çıkarıp masaya çarpma isteğini dizginleyerek kibarca uzatıyorum.

“Teşekkür ederim.”

“Rica ederim. Bayan Grayson’a geçmiş olsun dileklerimi iletirsiniz.”

“Elbette.”

Yapmacık bir edayla gülümsüyor. Ardından kartımı alıyor ve açığa alındığıma dair kafamda herhangi bir şüphe kalmadığına emin olmak istercesine bir makas çıkarıp kartı ortasından ikiye kestikten sonra çöp kovasına atıyor.

Kır evi, dönüşümü kızgın gözlerle izliyor ve sağlam olan tek penceresi karanlık bakışlar atıyor. Parçalanmış ön kapının tah-taları arasından âdeta tıslayarak, *bak*, diyor. *Ne yaptığına bak. Mutlu musun artık?*

Sanırım değilim. Çünkü yapacaklarım daha bitmedi. Kapıyı itiyorum. Başta aksıyor, gönülsüz bir gıcirtı koyuveriyor. Bütün bu yaşananların arasında kır evinin benim safımda olduğundan pek emin değilim. Geçmişle fazlasıyla ortaklığı var, yaşananlar evin kimyasına işlemiş. Beni burada istemiyor. Beni rahat ettirmeye hiç niyeti yok. Ama olsun. Zaten benim de burada uzun süre kalmaya hiç niyetim yok.

İçeri girip çantamı kanepenin üstüne fırlatıyorum. Oda hâlâ dün akşam bıraktığım gibi duruyor. Sanki o da iç kanama geçiriyor. Biraz çekidüzen verip dağınıklığı toparlamayı düşünüyorum. Ama sonra vazgeçip bir sigara içmek için dışarı çıkıyorum.

Belki de Hurst bana iyilik yapmıştır. Kaçınılmaz olanı hızlandırmıştır. Ne de olsa burada kalmaya niyetim yoktu, değil mi? Bunca karanlık ve acılı hatırayla yüklü bir eve kalıcı olarak yerleşecek halim yoktu ya. Yaralı bir hayvan metal dişlerin etine

gömülmesine ve kemiklerini un ufak etmesine izin vermeden o kapandan kaçamaz sonuçta.

Tabii bunun için çok geçerli bir nedeni yoksa.

Benim için o geçerli nedenin Annie veya aldığım mesaj olduğunu söylemek isterdim. Ama o kadar basit değil. Duyduğum bütün o suçluluk ve pişmanlık bile beni buraya geri döndürmeye yeterli değildi. Tek başlarına yeterli değildi en azından.

İşin doğrusu, çaresizdim. Hayatımdan kaçmak zorundaydım ve buraya gelmek bana bir fırsat gibi göründü. Böylece hem borçlarımı öder hem de geçmişimden intikamımı alırdım. Belki de bu fikir ezelden beri kafamın içinde mayalanıyordu. Elimde Hurst'ün hayatını mahvedecek şeyler olduğunun hep farkındaydım. Ama bunun karşılığında bana para verebileceği fikri aklıma sonradan geldi.

Beni kasabadan defetmek için böylesine kararlı olacağını beklemiyordum. Ancak tüm tehditlerine ve manipülasyonlarına rağmen sonuçta Hurst oyununu oynadı. Elinde başka bir kozu kalmadı. Artık benden kurtulmasının tek bir yolu var ve Hurst'ün cinayet işlemeye de muktedir olduğundan hiçbir şüphem olmasa da elimdeki koz oldukça büyük. Bakalım kariyerini, rahat yaşamını ve ailesini riske etmeyi göze alacak mı?

Umarım bu sorunun cevabı hayır olur. Ama diğer yandan, bu konuda bahse tutuşmazdım.

Kapıyı kapatıp içeri dönüyorum. O soğukluk hissi çöküyor yine üzerime. Duvarların o tırmalama sesini çıkardığını duyabiliyorum yine. Hem soğuğa hem de evin aralıksız duyulan o kulak çınlatıcı sesine alışmaya başlıyorum. Simon'ın monoton homurtusuna bir süre sonra aldırmamaya başlamama benziyor biraz, ama bu iyi bir şey mi bilemiyorum. Çünkü bir defa alıştırdığınızda koyuveriyorsunuz, sonra ya suç ortağına dönüşüyor ya da içten içe tükeniyorsunuz.

Tekrar oturma odasına gidip telefonumu alıyorum ve Brendan'ın numarasını çeviriyorum. İkinci çalışta açıyor.

“Yine ne istiyorsun?”

“O tatlı sesini duymak istemem yetmez mi?”

“Umarım donun altındadır.”

“Senden bir iyilik isteyeceğim.”

“Ciddi misin sen? Peki, şu anda sakalıma kadar fare bokuna bulanmış halde olduğumu biliyorsun, değil mi?”

“Yeğenlerinin hamsterı vardı hani?”

“Fare ya da hamster, ne boksa işte. Dün gece boyunca boklarını kafama kafama attılar. Burada daha ne kadar kalmam gerekecek?”

“Benim için saklamayı rica ettiğim o çanta hâlâ sende mi?”

“Çanta mı? Ne çantası?”

“Hani dikiş yerlerinden resmen ayrılmak üzere olan.”

“Ha evet, bende.”

“Bu gece arabaya atlayıp onu bana getirir misin?”

“Joe...”

“Bak, tek bir şey söyleyip kapatacağım: Sen hep çok iyi bir dost oldun. Bunun için teşekkür ederim.”

“Duygusala bağlama şimdi.”

“Ya anla işte, ne olur ne olmaz, şimdiden söylemiş olayım dedim.”

Bir sessizlik oluyor, ardından Brendan da en içten duygularını ifade ediyor: “Git işine Joe, yoksa sinirimden Ozzy Osbourne gibi bu dangalak kemirgenlerin üzerinde tepineceğim.”

Brendan telefonu kapatıyor. Saate bakıyorum. Öğlen üç buçuk olmuş. Harap haldeki oturma odasına bir göz gezdiriyorum. Aba-Göz’ü yerden alıp eski yerine, tekli koltuğun üstüne koyuyorum. Tek kalmış mavi gözüyle soğuk soğuk beni süzüyor. Boş göz kovuğu karanlığa gömülmüş. Etrafa bakıyorum ama diğer gözü hiçbir yerde bulamıyorum. Böceklerin, bebeğin kopan gözünü sırtlarına atıp kaçışır gibi uzaklaştıkları zihnimde canlanıyor. Hayal gücüme minnettar kalıyorum. Tam da ihtiyacım olan görüntü buydu gerçekten!

Telefonum çalmaya başlayınca yerimde sıçırıyorum.

“Alo?”

“Okulu asacağıını söyledin de ben mi duymadım? Bilseydim ben de sana katılırdım.”

Arayan Beth tabii ki.

“Numaramı nereden buldun?”

“Resepsiyondaki Danielle’den. Onun kardeşini tanıyorum. Bardaki bilgi yarışmalarında aynı takımdayız.”

“O zaman olanlardan haberin vardır.”

“Harry izne ayrıldığını söyledi.”

“Öyle mi söyledi?”

“Doğrusunu sen söyle o zaman?”

Tereddüt ediyorum.

“İşi bırakıyorsun, değil mi?”

“Sanırım bıraktım bile.”

“Yok artık. Bu bir dünya rekoru olmalı.”

“Hızımın seni etkilemesine sevindim.”

“Senden bu denli etkilendiğim aramızda kalsın lütfen. Çünkü Jeremy Hurst olayı yüzünden mi?”

“Hayır.”

“Ne o zaman?”

“Biraz karışık bir mesele.”

“Ne kadar karışık?”

“Şey...”

“Birkaç şişe bira kadar mı, yoksa üç beş kadeh viski kadar mı karışık?”

Düşünüyorum. “Kesinlikle ikincisi kadar.”

“O zaman, saat yedide Tilki’de buluşalım. Öncesinde mideni bir güzel doldur.”

Bir veda bile etmeden telefonu pat diye kapatıyor. *Neden herkes böyle yapıyor yahu?*

Ona söyleyeceklerim vardı. Kafamda sorular var. Ama sanırım biraz daha bekleyebilirler. Kanepenin sert koluna oturup

kahve mi yapsam acaba diye düşünüyorum. Derken gözlerim Aba-Göz'e kayıyor, belki de tek gözünü yitirdiğinden beri iyice çirkinleştği için ona Kaba-Göz demeliyim. Ona baktıkça içim ürperiyor. Neyse, en azından ne yapacağıma karar verdim.

Hemen evden çıkıp kendimi dışarı atıyor, balık ve patates kızartması yemeye gidiyorum.

Tilki, bu akşam daha bir harap ve döküntü görünüyor gözüme. Çürüyor sanırım. Sanki buraya dönmem bir çeşit zincirleme etki yaratıyor. Sanki bu küçük, kokuşmuş yer bu zamana kadar mumyalanmışçasına korunmuş da birden üzerinde bir çatlak belirivermiş, o küçücük aralıktan az miktarda oksijen nüfuz edince de her şey içten içe çürümeye başlamış gibi.

Kapıyı iterek açıp içeriye giriyorum. Şöyle hızlıca etrafa göz atınca Hurst'ün ve elemanlarının orada olmadığını görüyorum. Az sayıda yaşlı müdavim (muhtemelen yine geçen geceler) masaların etrafında sap gibi duruyor, gözlerini önlerindeki çeşit çeşit biradan ayırmıyorlar.

Beth henüz gelmemiş, ama tanıdık bir yüz görüyorum. Lauren barın arkasındaki yerini almış. Ona bakınca insanın aklına gökkuşakları, güneş huzmeleri ve cıvıldaayan kuşlar gelmese de en azından Nosferatu vampirlerinin suratsız çehrelerini düşündürecek kadar da kötü değil.

Gülümsüyorum. “Her şey yolunda mı?”

Beni hayatı boyunca daha önce hiç görmemiş gibi bakıyor yüzüme.

“Joe Thorne. Öğretmen. Eski maden ocağında rastlaşmıştık.”

“Ha. Evet. Doğru.” Yüzünde küçük bir hareket beliriyor nihayet. Gülümseme olabilir. Sinirden yüzü seğiriyor da olabilir. Hangisi olduğunu söylemek zor. “Peki, ne vereyim sana?”

“Hımm, viski, lütfen. Double olsun.”

“Aynısından bir tane daha.”

Başımı çeviriyorum. Beth hemen yanımda duruyor. Yarı rastalı saçlarını ilk defa omuzlarına dökülecek şekilde salıvermiş. Üstüne bol gelen deri ceket minyon bedenini tamamen sarmış. Ayaklarındaki siyah deri çizmeler, püskürtme desenli daracık siyah kotuyla birleşince bacaklarını olduğundan da sıska gösteriyor.

Yüzüme bakıp gülümseyince burnundaki halka parıldıyor. “Öğretmenler odasında günün konusu sizdiniz Bay Thorne.”

“Gerçekten mi? Ben de kulaklarım neden çınlıyor diyordum.”

“Belki de Simon senin küçük bir kuklanı yapıp üzerine toplu iğneler batırdığı içindir.”

“Okuldan vakitsiz ayrılışımın neden olduğu hüznle nasıl baş edebildiğini hayal edebiliyorum.”

“Neşeli şarkılar söylemesi yaşadığı hüznün kanıtı sayılırsa, aynen dediğin gibi oldu diyebilirim.”

Lauren kadehleri bar tezgâhının üzerine çarparak koyuyor. Sunumu biraz falso olabilir ama, bardaklardaki viski miktarına bakınca, epey bonkör davrandığını görebiliyorum.

“Dokuz sterlin lütfen.”

“Teşekkürler.” Son yirmiliğimle hesabı öderken kredi kartı limitimi daha ne kadar aşabileceğimi ve bankalar kartlarımı iptal etmeden önce bunu daha ne kadar sürdürebileceğimi merak ediyorum.

Beth kadehini eline alıyor. “Şöyle geçelim mi?”

Uzak köşedeki masalardan birine doğru yürüyoruz. Tilki'nin ta eskilerden beri hiç değişmeden süregelen özelliği, görülmek ya da duyulmak istemeyenlere sığınabilecekleri karanlığı ve tozlu köşeleri sunması herhalde.

Beth geçip ahşap sandalyelerden birine oturunca ben de aynısını yapıyorum. İkimiz de içkilerimizden birer yudum alıyoruz, benim yudumum onunkinden biraz daha büyük.

“Eee?” diyor anlamlı anlamlı uzatarak. “Gerçekte neler olduğunu anlatacak mısın?”

“Harry ne dedi?”

“Şahsi sebeplerden ötürü mazeret izni almışsın.”

“Dedikodu gazetesi ne söylüyor peki?”

“Sinir krizi gibi bir şey geçirmişsin, Baba Hurst seni işten attırmış, uzaylılar tarafından kaçırılmışsın, falan filan işte.”

“Anladım.”

“Hangisi doğru peki?”

“Uzaylılar teorisi tabii ki. Bedenimi klonladılar, gerçek beni de kır evindeki bir kozanın içinde saklıyorlar.”

“Hımmm. Neredeyse inanacağım da... bugün herkes Hurst’ü Harry’nin yanında görmüş.”

Kadehime bakıyorum. “İşi almak için yalan söyledim. Eski okulumdan sahte referans getirmiştım. Oradan çiçekler ve böcekler arasında değil tepemde kara bulutlarla ayrıldım. Harry de bunu öğrenmiş.”

“Anladım da... Eski okulunda bu kadar kötü ne yapmış olabilirsin ki?”

“Hiçbir şey yapmadım aslına bakarsan. Ama borcumu ödemek için okul kasasından para çalmaya *niyetlendim*.”

Beth’in söylediklerimi sindirmesini izliyorum. “Ama çalmadın?”

“Hayır.”

Düşünceli düşünceli kafasını sallıyor. “İyi de Harry bunu nasıl öğrenmiş?” Elini kaldırıyor sonra. “Dur bir dakika. *Simon*. Simon seni bir yerlerden tanıdığını söylememiş miydi?”

“Aynen öyle. Sanırım Simon, Hurst’ü de tanıyormuş.”

“Bunu bilmiyordum. Meğer Simon kariyer basamaklarında biraz daha yukarı çıkmak için başını önündekinin götüne sokmaya hazır, yalaka dingilin tekiymiş ha?”

“*Yalaka dingil* mi?”

Kadehini kaldırıyor. “Az bile söyledim.”

“Görünüşe bakılırsa yalaka dingil olmak işe yarıyor. İşte karşıdayım, işsizim ve muhtemelen de hep öyle kalacağım.”

“Ben o kadar emin olmazdım. Harry seni seviyor. Çocuklar da seni seviyor gibi görünüyor. Harry senden boş kalan pozisyonu biraz zor dolduracağını gayet iyi biliyor.”

Başımı iki yana sallıyorum. “Hurst, Harry’nin beni işe geri almasına asla müsaade etmez.”

“Hurst’le aranızdakiler mazide kalmadı, öyle değil mi? Nedir bu mesele?”

Kadehimi masaya bırakıp tam karşımda oturan Beth’e bakıyorum. Cılız ışık altında gözüme yine olduğundan genç görünüyor. Bu ışık dudaklarının kenarındaki ve alnındaki belli belirsiz kırışıklıkları yumuşatıyor. Koyu renk gözleri kocaman, cildi yumuşacık ve bembeyaz görünüyor. İçimde ona karşı bir çekim hissediyorum. Bu kasabayla ilgili bir tanecik bile olsa iyi ve dürüst bir şey olsun istiyorum. Tek bir tane.

Beth kaşlarını çatıyor. “Gözünü dikmiş neye bakıyorsun öyle? Yüzümde bir şey mi var?”

“Hayır...” Duraksıyorum. “Bir şey yok.”

Şüpheci gözlerle bana bakmayı sürdürüyor. Sonra, “Eee, tam da bana Hurst’le aranızda neler döndüğünü anlatıyordun,” diyor.

“Öyle mi yapıyordum?”

“Kesinlikle.”

“Gerçeği, tüm gerçeği, yalnızca gerçeği mi duymak istiyorsun?”

“Öyle de diyebiliriz.”

“Gençken fena bozuşmuştuk. Şimdi geriye dönüp bakınca aptalca geliyor tabii. Kız meselesiydi, hep öyle olur ya zaten.”

“Bu bahsettiğin kız Marie Gibson mıydı?”

“Evet.”

Yalan söylemekte hiç zorluk çekmiyorum.

İçkisinden bir yudum alıyor. “Onun senin tipin olacağı hiç aklıma gelmezdi.”

“Niye? Benim tipim nasıl ki sence?”

“Yani, Marie güzel ama...”

“Aması ne?”

“Yanlış anlama da...”

“Anlamam.”

“Şu kanser meselesi yüzünden bunu söylemek epey acımasız olacak gibi geliyor ama o kadın ezelden beri kaltağın tekiymiş gibi geliyor bana.”

Nedense biraz şaşıyorum. “İstediği zaman sert biri olabiliyor.”

“Sertlikten söz etmiyorum ki ben. Kaltaklık diyorum. Hurst’ün nüfuzunu kullanıp etrafa caka satardı. Veli toplantısında öğretmenlerden birini küçük düşürerek gözyaşlarına boğduğuna şahit oldum. Bir defasında da oğlunu zorbalıkla suçluyorlar diye başka bir öğrencinin evini bastı, annesine sataştı. Sataştığı kadın yarı zamanlı olarak konseyde çalışıyordu ama bu olaydan sonra ne oldu dersin? Kadının iş sözleşmesi hemen ertesi gün feshedildi.”

Yüzüm asılıyor. Marie biraz çatlak bir tipe dönüşmüş olabilir. Zaten anneler kendi çocuklarının hatalarını görmezden gelir hep. Yine de bu duyduklarım, benim hatırladığım Marie’yle hiç örtüşmüyor.

“Eh, insanlar değişir tabii.”

“Öyle sandığın kadar değişmezler.”

“Eskiden ben de gençtim, aptaldım.”

“Şimdi nasılsın peki?”

“Yaşlı ve alaycı.”

“Aramıza hoş geldin.”

Ben öyle düşünmüyorum. Beth kolay pes edecek bir tip değil. Buna asla inanmam. Onun gözlerinde yanan ateşi görebiliyorum. Daha tam olarak sönmemiş. En azından şimdilik.

“Bak aklıma ne geldi,” diyorum. “Sen hangi gruba dâhilsin, onu bana söylemedin.”

Alnı kırışıyor. “Ne grubu?”

“Fark yaratmak isteyenlerden misin yoksa Arnhill’den başka yerde iş bulamayacağı için burada olanlardan mı?”

“Hangi grupta olduğum çok açık değil mi? Beni kim istemez yahu?” Kollarını iki yana açıyor.

“Yani fark yaratmak için mi buradasın?”

“İş görüşmesinde miyiz şu an?”

“Hayır, sadece merak ediyorum.”

“Beni mi?”

“Emily Ryan’ı.”

Yüzü değişiyor. Yüz hatlarındaki yumuşaklık yok oluyor.

“Bahsettiğin öğrencin oydu, değil mi? Hani şu kendini öldüren?”

“İnsanın keyfini nasıl kaçıracağını gerçekten çok iyi biliyorsun.”

“Onun öğrencin olduğunu söylemiştin. Oysa o öldüğü zaman sen daha öğretmen bile değildin.”

“Araştırma mı yapıyorsun?”

“Ben de kendi çapımda Komiser Columbo sayılırım.”

“Sana uyacak daha bir sürü tiplene geliyor aklıma ya neyse... Ayrıca sana hiçbir şey anlatmak zorunda değilim.”

“Doğru.”

“Seni doğru dürüst tanımıyorum bile.”

“Bu da doğru.”

“Her şeye doğru dediğinde acayip gıcık biri oluyorsun.”

“Yani?”

Pes eder gibi elini havaya kaldırıyor. “*Tamam.* Haklısın. Emily öğrencim değildi.” Bir an duraksıyor. “Yeğenimdi.”

“Ablam benden birkaç yaş büyüktü. Başımızda bir baba yoktu, annemiz de öyle yılın annesi seçilecek bir tip değildi, bu yüzden ablamla çok yakındık. Edgeford’da büyüdük. Orayı biliyor musun?”

“Duymuştum. Nottingham’ın en iyi muhiti sayılmaz.”

“Her neyse, Carla, yani ablam çok genç yaşta hamile kaldı. Aile geleneğimizi bozmak istemediği için olsa gerek çocuğunun babası kısa sürede ortadan kayboldu. Ama ablam harika bir anneydi. Bir yandan Emily’yi büyütürken diğer yandan hemşirelik okudu. Emily sevimli bir çocuktü; büyüdüğünde de sorunsuz bir genç kıza dönüştü.”

“Büyük başarı.”

“Ben Derby’de bir okulda öğretmenlik yapıyordum, bu yüzden ziyaretlerine gidip onları dilediğim kadar göremiyordum. Ama Emily’yle sık sık mesajlaşır, Facetime’den sohbet ederdik. Birkaç defa gelip benimle de kalmıştı. Birlikte alışverişe çıkar, sinemaya falan giderdik. Teyzesi olarak beni havalı buluyordu sanırım.”

“Eh, hakkı var.”

Yüzünde minicik bir gülümseme belirliyor. “Yanlış anlaşılmasın. Emily on üç yaşındaydı, ruh hali bazen dengesiz olabiliyordu ama genelde fena sayılmazdı. Zeki, komik ve meraklı bir çocuktı.”

Kalbime bir hüznün çöküyor. Acaba Annie nasıl bir ergene dönüşürdü diye düşünüyorum. Gürültücü mü, dışadönük mü, eğlenceli mi, sportif mi? Yoksa diğer pek çok ergen gibi içine kapanık mı olurdu o da?

“Sonra Carla iş buldu. Hem de iyi bir iş. Taşındılar. Emily okulunu değiştirmek zorunda kaldı.”

“Dur tahmin edeyim. Arnhill’e yerleştiler, değil mi?”

Başını sallıyor. “Ablam Mansfield’daki hastanede işe başladı. Arnhill çok uzak sayılmazdı, evler ucuzdu ve okul yürüme mesafesindeydi. Burada yaşamak mantıklı bir karar gibi görünüyordu.”

Çoğu kötü karar öyle görünür.

“On üç yaşındaysan okul değiştirmek hangi okul olursa olsun zordur,” diyorum.

“Başta iyi gidiyordu...”

“Ama?”

“Fazla iyiydi. Her şey çok iyiye bir yerlerde bir bokluk vardır ya hani.”

“Ablan ne diyordu buna?”

İç çekiyor. “Anlamıyordu ki. Yani, yanlış anlamamı istemem. Kızına tapardı, o ayrı mesele. Ama sorunu göremiyordu. Ya da görmek istemiyordu diyelim.”

Başımı sallıyorum. Hepimiz fazlasıyla meşgulüz, tüm dikkatimizi günü atlatabilmeye veriyoruz; çalışıyoruz, fatura ödüyoruz,

ev taksiti ödüyoruz, alışveriş yapıyoruz. Bu yüzden de etrafımızı o kadar derinlemesine görmek *istemiyoruz*. Buna cesaretimiz yok. Her şey iyi olsun istiyoruz. Fazla iyi olsun. Çünkü bir şeyler iyi gitmediği takdirde onları toparlamak için gereken beyinsel enerjiye sahip değiliz. Ancak kötü bir şey olduğunda, işler geri döndürülemez raddeye geldiğinde her şeyi olduğu gibi görebiliyoruz. Ama o zaman da geç kalmış oluyoruz.

“Emily’yle konuşmayı denedin mi?”

“Denedim. Hatta bir defasında onu görmeye gittim. Eskiden olduğu gibi onu pizza yemeye götürdüm ama bu defa eskisi gibi değildi.”

“Nasıl yani?”

“Bunları bitirdiniz mi?”

Kafalarımızı kaldırıp bakıyoruz. Lauren tepemizde dikiliyor.

“Şey, evet, teşekkürler,” diyorum. “Birer kadeh daha alabilir miyiz?”

Başını sallıyor ve “Olabilir,” deyip bara geri dönüyor.

Beth bana bakıyor. “Senden gerçekten hoşlanıyor olmalı. Kimse için masa servisi yapmaz normalde.”

“Vahşi cazibem işte. Ee, ne anlatıyordun?”

Beth’in yine yüzü düşüyor. “En sevdiği pizzacıya götürdüm onu ama iştahı yoktu. Asabi ve alaycıydı. Kendi gibi değildi.”

“Liseye geçince çocukların karakteri değişiyor,” diyorum. “Sanki biri bir tuşa basmış gibi hormonları birden tavan yapıyor ve o saatten sonra da ne yapacakları hiç belli olmuyor.”

“Yapma yahu. Unuttuysan hatırlatayım, ben de öğretmenim. Nasıl olduğunu bilirim. *Ceset Yiyicilerin İstilas*ı.”

Bira altlığını eline alıp kat kat soymaya başlıyor. “Daha önceleri Emily yine şu *ergen* safhasından geçiyordu ama o zamanlar en azından *benimle* konuşuyordu. Aramızdaki ilişkinin farklı olduğunu sanıyordum.”

“Okulla ilgili canını sıkan bir şeylerden söz etti mi?”

“Hayır. Sorduğum zaman gıkını çıkarmıyordu.”

Lauren dönüyor, iki kadeh viskiyi daha pat diye önümüze koyuyor. Bu kadehlerdeki viskiler dubleyse benim gözlerim bozuk demektir. Belki de Beth haklıdır. Lauren gerçekten benden hoşlanıyordur.

Beth viskisinden bir yudum alıyor. “Şimdi düşünüyorum da... keşke onu zorlasaydım. Benimle konuşmasını sağlasaydım.”

“O iş öyle olmuyor maalesef. Ergenleri zorladığın zaman hemen ürküp kabuklarına çekiliyorlar.”

“Biliyorum. Ama işin boktan yanı ne dersen... veda niyetine ona son bir kez sarılamadım bile. Eskiden hep sarılırdık. Ama son görüşmemizde sırtını dönüp öylece gitti yanımdan. Ben de kendi kendime, sen onun havalı teyzesisin, dedim. Bırak gitsin, ona zaman tanı, rahat bırak. Meğer zamanımız kalmamış. İki hafta sonra öldü.” Burnunu çekiyor, hırçın hareketlerle gözlerini siliyor. “En azından ona sarılmalıydım.”

“Bilemezdin ki.”

Çünkü hayat olacaklara karşı sizi önceden uyarmaz.

“Ne olursa olsun *fark etmeliydim*. Öğretmenim ben. Emily’nin durumunun öyle sıradan bir ergen tavrı olmadığını anlamalıydım. Depresyon belirtilerini tanımalıydım. O benim yeğenimdi ama ben onu yalnız bıraktım.”

İçimdeki suçluluk duygusu acımasız bir dalga gibi yüzüme vuruyor. Bu his beni bir süre tutuklaştırıyor. Yutkunuyorum.

“Ablana ne oldu?”

Başını iki yana sallayıp kendini toparlamaya çalışıyor. “Burada kalamadı. Yaşananlardan sonra o evde duramadı. Edgeford’a, annemin yanına geri döndü. Hâlâ da üstesinden gelemedi. Elimden geldiğince ziyaretine gidiyorum ama Emily’nin ölümü aramıza bir set çekti, onu aşır eskisi gibi iletişim kuramıyoruz.”

Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum. Yas, kişisel bir meseledir. Bir kutu çikolataymış gibi başkalarıyla paylaşamazsın. Herkesin payına kendi yası düşüyor. Ayak bileğine bağlı çelik pranga. Sırtını dağılayan ateşten bir ceket. Dikenli bir taç. Senin

duyduğun acıyı başka kimse duyamaz. Kimse kendini senin yerine koyamaz çünkü ayakkabılarının içi cam kırıklarıyla kaplıdır ve en ufak hareketinde o camlar topuklarını lime lime keser. Yas denen şey işkencelerin en acımasızıdır ve bitmek bilmez. Ölene kadar bu zindanda çürümeye mahkûm olursun.

“O yüzden mi buraya geldin?” diye soruyorum. “Emily yüzünden mi?”

“Olaydan birkaç ay sonra böyle bir iş fırsatı çıkıverince bu bana kadermiş gibi göründü.”

Ne acıdır ki hep öyle olur.

“Bunları bana en başında neden anlatmadın?”

“Çünkü Harry bilmiyor. Buraya öğretmenlik yapmaktan başka sebeplerle geldiğimi düşünmesini istemedim.”

“Nasıl sebepler?”

“İntikam gibi.”

“İyi de o yüzden burada değil misin?”

“Başlarda sebep buydu belki de. Emily’nin ölümünde payı olabilecek *birini* aradım.” İç çekiyor. “Ama hiçbir şey bulamadım. En azından kayda değer hiçbir şey. Tek öğrenebildiğim Emily’nin yaşadığı sıradan arkadaşlıklar ve sürtüşmelerdi.”

“Hurst’le ilgili bir şey çıkmadı mı?”

“Emily ondan hiç söz etmedi...”

“Ama?” diyerek onu sözünü tamamlamaya zorluyorum.

“Bu okulda *ters bir şeyler* var ve Hurst de bunun bir parçası. Hurst gibi bir çocuğun yaptıklarının yanına kalmasına göz yumarsan o okul eninde sonunda zulmün normalleştiği bir yer halini alır.”

Hepsi bu kadar mı yani, diye düşünüyorum. Marcus’un sözleri geliyor aklıma: Hurst’ün çocukları eski maden ocağına götürmesi. Uyum sağlamaya çalışan çocukları. Yeni okulunda kabul görmek için can atan genç bir kız da pekâlâ oraya gidenlerden biri olabilir. O maden kuyusu size ulaşmak için binbir yol deneyebilir. Zamanında Chris’le olduğu gibi.

“Sessizleştin.”

“Tarihin tekerrür etmek gibi boktan bir huyu olduğunu düşünüyordum,” diyorum acı bir ses tonuyla.

“Ama böyle olmamalı. Arnhill Akademisi gibi okulların değişebilmesinin tek yolu değişimin içeriden başlamasıdır. Eğitimin amacı listelerde birinciliğe oynamak veya eğitim standartları dairesinin gözüne girmek olmamalı. Eğitimin amacı gençlerimizi düzgün, donanımlı bireyler haline getirirken ergenliklerini yara almadan atlatmalarını sağlamaktır. Gençleri ergenliklerinde kaybedersek onları tamamen kaybetmiş oluruz.” Hafifçe omuz silkiyor. “Bu dediklerimi fazla naif bulmuştundur muhtemelen.”

“Aksine, cesur ve övgüye layık bir şey söylüyorsun ve bu yüzden şerefine kadeh kaldırıp bir parmak, yok yok, tam iki parmak viski yuvarlayacağım... Ohh, yaptım işte.”

Başparmağını kaldırıp aşağı çeviriyor. “Şu alaycı, dünyadan bezmiş havaların olmasa neredeyse beni anladığını düşüneceğim.”

“Anlıyorum. Yani, yanlış anlama ama benim burada bulunma nedenim seninki kadar kıymetli değil.”

“Senin nedenin neymiş peki?”

Tereddüt ediyorum. Onca insanın içinde gerçeği bir tek Beth’e söylemek isterim. Ama aynı zamanda onca insanın içinde yine bir tek Beth’in görüşlerini önemsiyorum.

“Dediğin gibi, Arnhill’e ancak iki tür öğretmen gelir. Ben başka bir yerde iş bulamayanlardanım.”

“Birbirimize karşı dürüst olacağımızı sanmıştım.”

“Dürüstüm zaten.”

“Hayır.” Başını iki yana sallıyor. “Bana anlatmadığın bir şeyler var.”

“Gerçekten yok.”

“Yüzünde apaçık görebiliyorum olduğunu.”

“Benim yüzümün doğal hali böyle. Bok gibi bir şey.”

“Peki. Anlatma.”

“Tamam.”

“Demek ki gerçekten anlatmadığın bir şeyler var.”

“Peki, anlatacağım. Eskiden kumar oynardım. Sonunda epey borçlandım. Borçlarımdan kurtulana kadar bir yerde aza kanaat ederek yaşamam gerekiyordu. Yani dönüşümün soylu bir nedeni yok. Cebi delik bir kumarbaz, vasat bir öğretmenim ve işe yaramaz bir insan evladıyım ben. Mutlu musun şimdi?”

Bana bakıyor. “Palavra. Pisliğin teki olabilirsin ama buraya dönmen için de ayrı bir sebep var. Önemseydiğin bir şey olduğu için. Yoksa Hurst’ün elemanları seni benzettikten sonra kuyruğunu kısıtırıp kaçmış olurdun. Ama bana anlatmak istemiyorsan anlatma. Arkadaş olmaya başladığımızı sanmıştım. Yanılmışım.”

Ayağa kalkıp ceketini alıyor.

“Kalkıyor musun?”

“Yok. Öfkeyle basıp gidiyorum.”

“Haa, peki.”

“Seni de burada mutsuz bir ezik olarak kendi başına bırakıyorum.”

“Seni bozayım diye söylemiyorum ama mutsuz bir ezik gibi hissetmek için yardımına ihtiyacım yok.”

Ceketini sırtına geçiriyor. “Ama birine ihtiyacın var.”

“Herkesin birine ihtiyacı var.”

“Pek anlamlı.”

“*Cazcı Kardeşler* filminden.”

“Siktir git.”

Beth bunu dedikten sonra arkasını dönüyor ve dediği gibi öfkeyle basıp gidiyor. Etraftaki hiç kimse başını içkisinden kaldırıp ona bakmıyor bile.

Mutsuz bir ezik olarak masada tek başıma kalıyorum. Ama en azından yarısına kadar dolu iki kadeh viskisi olan mutsuz bir eziğim. Bardağın dolu tarafına bakacaksın derler ya, işte öyle. Beth’in kadehindeki viskiyi kendiminkine boşalttıktan sonra kocaman bir yudum alıyorum. Ardından elimi cebime atıp bir kâğıt parçası çıkarıyorum. Üzerinde önceden yazdığım bir adres var.

Bir telefon açma vakti. Bir başkasının akşamına daha maydanoz olma vakti.

Kart oyunlarında öyle bir an vardır ki sanki kartlar transparanmış gibi diğer oyuncuların ellerini görebilirsiniz. Bütün kozlarını bilirsiniz. Tüm olasılıklar, sonraki hamleler kafanızda belirir. Sanki biri bunları tam önünüze, havaya fosforlu kalemle yazmışçasına her şey apaçık ortadadır.

Ve böyle durumlarda genellikle yanılıyor olursunuz.

Eğer olur da elinizin herkesinkinden iyi olduğunu düşünür, oyunun nasıl açılacağına emin olur, yapacağınız hamleden ve göreceğiniz blöflerden hiç şüphe duymazsanız başınız büyük belada demektir.

Çünkü tam o an, dünyanın tepenize yıkılmaya başlayacağı andır.

Ruth ile Marcus arasındaki bağlantıyı kurduğumda kendimi dâhi gibi hissetmiştim. Neler olduğunu çözdüğümü sanmıştım. Ruth o zamanlar da burada yaşıyor, beni tanıyordu. Arnhill'i iyi biliyordu. Ayrıca Ben'i ve Julia'yı da şahsen tanıyordu. Bir şekilde e-posta adresimi ve telefon numaramı bulup o mesajları göndermiş olması *mümkündü*. Gayet *mümkündü*. Peki ama neden?

Şimdi elimde başka bir açıklama var. Gerçi eskisine nazaran daha akla yatkın bir şey değil. Diğer oyuncuların ellerini göremiyorum. Ama en azından kiminle oynadığımı biliyorum.

Kapıya yaklaşıp zile basıyorum. Sonra bir adım geri çekilip bekliyorum.

Biraz zaman geçiyor. Ön odanın perdelerinin ardında ışık yanmıyor ama evde olduğundan eminim. Haklı çıkıyorum. Saniyeler sonra kapının camının ardından koridoru aydınlatan ışığı görüyorum.

Hayal meyal bir gölge kapıya doğru yaklaşıyor. Bir öksürük duyuyorum, bir burun çekme sesi, ardından kilitte dönen anahtarın sesi, derken kapı aralanıyor...

“Bay Thorne.”

Beni gördüğüne şaşırmış gibi durmuyor. Gerçi tüm hayatını kusursuz derecede sakin ve hissiz bir yüz ifadesi takınarak geçirmiş biri o. Hayatı boyunca başka ne yaptı acaba, çok merak ediyorum.

Kibarca gülümsüyorum. “Merhaba Bayan Grayson.”

26

1992

“Kemikler!”

Hurst’ün yüzü sanki biri hemen oracıkta pantolonunu aşağı indirmiş de şeyini ağzına almış gibi birden aydınlanıverdi.

Yüzündeki ifadenin bana neyi anımsattığını anlamam biraz zaman aldı. Mest olmuş yüzü madenci baretimin ışığında parılıyordu. Derken kafama dank etti. Yüzünde beliriveren ifade, *Kutsal Hazine Avcıları* filminde Nazilerin hazineye bakışlarını anımsatmıştı bana... Hani şeytanların ortaya çıktığı ve suratlarının erimeye başladığı sahneden bir önceki sahne var ya.

O an duyduğumdan daha büyük bir korku duyamayacağımı zannediyordum. Ama her zamanki gibi yanılmışım.

“Kemikler!” Bu sözcük karanlık bir yankı gibi aramızda dolaşıyordu.

Hepsi kayalara gömülmüş kemiklere bakıyordu. Bazıları yakından bakınca diğerlerinden daha sarı görünüyorlardı. Bunlar daha eski olanlardı belki. Aynı zamanda küçüklerdi. Bazılarının belli semboller ve şekiller oluşturmak için kırıldığı ve kesildiği ortadaydı ama diğerleri hâlâ bütün halindeydi. Yine de hassas ve kırılgan görünüyorlardı.

Hurst elini uzatıp şaşırtıcı bir nezaketle kemiklerden birine dokundu. Sonra parmaklarını etrafına gömüp kemiği kayadan çıkardı. Kemik beklediğimden çok daha kolay bir şekilde, küçük bir toz bulutu çıkararak ve etrafa küçük taş parçaları saçarak ye-

rinden çıkıverdi. Hurst kemiğe baktı. Kol kemiği, dedim içimden. Küçük bir kolun kemiği bu.

“Siktir!” diye bağırdı Fletch. “Şunu gördünüz mü?”

Hemen dönüp baktık. Sararmış kayalardan birini elinde tutuyordu ancak elindeki şey aslında bir kaya değildi. Bir kafatasıydı. Küçücüktü. Elini zar zor dolduruyordu. Bir yetişkine ait değildi. Bir çocuğun kafatasıydı. Uzuvları birbirinden ayrılmış tüm bu kemiklerin neredeyse hepsi çocuklara aitti.

“Bence artık gitmeliyiz,” dedim ama sesim çok uzaklardan geliyormuş gibi cılızdı.

“Dalga mı geçiyorsun?” dedi Hurst. “Acayip taşaklı bir yer burası. Hem de bizim oldu.”

Bu sözleri duyunca ne biçim bir boka battığımızı anladım. İnsan böyle bir yeri sahiplenemezdi. Böyle bir yeri sahiplenmeliydi. Çünkü bilakis, o senin değil, sen onun olurdun.

Fletch sıırttı ve kafatasını Marie’ye fırlattı.

“Bok kafalı.” Marie eğilince Fletch’in fırlattığı kafatası yere çarpıp tam ortadan ikiye ayrıldı.

Marie, “İğrenç,” diye homurdandı. İyi görünmüyordu. Belki bütün bu kemikleri gördüğü, belki de içtiği elma şarabı etkisini göstermeye başladığı için yüzü solgun gri bir tona bürünmüştü.

Hurst şimdi mağaranın içinde dört dönüyor, levyeyi kullanarak duvarlardan daha fazla kemik söküyor ve her defasında sevinçle uluyordu. Gerçekten uluyordu.

Fletch de başka kafataslarını çıkarıyor ve futbol oynarmış gibi onları tekmeyle etrafa savuruyordu. Benimse midem korkudan düğüm düğüm olmuştu. Ama hiçbir şey yapmıyordum. Olduğum yerde öylece dikiliyordum. Her zaman yaptığım gibi.

“İşte bu!” diye bağırdı Hurst levyeyi savurarak. Fletch eline bir kafatası aldı, parmaklarını göz kovuklarına sokarak onu bowling topu tutar gibi tuttu. Sonra Hurst’e doğru yuvarladı. Hurst levyeyi gelişine salladı. Metal ile kafatası bir çat sesiyle kavuştu. Kafatası parçalandı. Ve benim midem altüst oldu.

Belki bir şey yapar, bana arka çıkar diye Chris'e baktım ama o da öylece dikiliyordu; kollarını iki yanına sarkıtmış, boş gözlerle etrafa bakınıyordu. Madem buradaydık ve bulduğu şeyi doyasıya görebiliyordu, kendini yaşadığı travmaya kaptırabilir, kaskatı kesilebilirdi artık.

Bense sonunda biraz sesimi çıkarabildim: “Ne bok yiyorsunuz siz ya. Bunlar ölü çocukların kemikleri.”

“Ne olmuş yani?” dedi Fletch bana dönüp. “Şikâyet edecek halleri yok ya.”

Hurst sadece sırıttı. “Mızızlık etme Thorne. Eğleniyoruz işte. Hem ne derler, kim bulursa onundur, değil mi?”

Yerdeki yarım kafatasını eline aldı. “Neydi şu Shakespeare zırvası? ‘Olmak ya da olmamak’ mıydı?”

Kafatasını havaya fırlattı ve levyeyle vurup paramparça etti. Kemik parçaları mağaranın dört bir yanına yağmur gibi yağdı.

Yüzümü buruşturdum, öte yandan dikkatim dağılmıştı. Bir şey duyduğumu sanmıştım. Duvarlardan geliyordu. Tuhaf bir sestti. Kazıma sesi değildi tam olarak. *Su sıçratma sesine, hışırtıya* benziyordu. Aklıma yarasalar geldi. Yerden bu kadar aşağıda yarasa olabilir miydi? Veya fare. Fareler karanlık yeraltı tünellerini severlerdi, değil mi?

“Bir şey duydunuz mu?” diye sordum.

Hurst kaşlarını çattı. “Yoo.”

“Emin misin? Sanki bir şey duydum. Yarasa veya fare falan olabilir.”

“Fare mi?!” Marie başını sağa sola çevirdi. “Siktir!” Mağaranın uzak bir köşesine gidip öğüre öğüre kustu.

“Aman be!” dedi Fletch. “Onu getirdiğimize pişman olacağımızı biliyordum ben.”

Hurst'ün gerildiği yüzünden belli oluyordu. Fletch'e mi dalaçaktı yoksa Marie'ye mi bağıracaktı, kestiremiyordum. Ama tam o anda bir ses daha duyuldu. Bu defa çok daha belirgindi.

Yukarıdaki basamaklardan kademe kademe seken taşların yankılanan sesiydi bu.

Hepimiz o yöne döndük (Marie dışında hepimiz, çünkü o çekildiği köşede istifra ve öğürme sesleri çıkarmakla meşguldü hâlâ). Mağaranın içindeki hava kusmuk ve ter kokusuyla ağırlaşmıştı. Yine de bana içerisi daha serinlemiş gibi geliyordu. Soğuktu hatta. Ama normal bir soğukluk değildi bu. Tuhaf bir soğuktu. *Ürpertici bir soğuk*, diye düşündüm birden. Salınan gölgeler gibiydi. Durağan değildi. Hareket ediyordu, canlıydı.

Fenerlerimizi sesin geldiği yöne çevirdik. Basamaklara doğru. Karanlığa doğru eğri büğrü yükseliyorlardı.

Hurst, “Hey!” diye bağırdı. “Orada biri mi var?”

Bir sessizlik oldu, ardından başka kaya parçaları da pıtır pıtır aşağıya yuvarlandı.

“Buraya gelsen iyi edersin yoksa ben yukarı gelip...”

Ama sesi gittikçe zayıfladı. Duvarda bir gölge yükseliyordu. Uzundu, incecikti, parmakları uzamış ellerinde bir şey tutuyordu, bebek gibi bir şey...

Hepimiz dut yutmuş bülbüle döndük, hatta Marie'nin öğürmeleri bile kesildi. Diğer sesi tekrar işitiyordum. *Su sıçratma sesine, hışırtıya* benzeyeni. Yaklaşıyordu. Gölge köşeyi döndü. Kafa derim karıncalanıyordu. Hurst levyeyi havaya kaldırdı. Gölge yavaş yavaş kısalıp eriyerek somut bir siluete dönüştü. Üstünde gri kapüşonlu svetşörtü, altında pembe pijaması ve ayağında da spor ayakkabıları vardı. Bir elinde el feneri tutuyordu. Diğer elindeyse oyuncak bir bebek.

“Hay sikeyim ya,” diyen Hurst levyeyi indirdi.

“Sen bizimle taşak mı geçiyorsun?” diye homurdandı Fletch. Annie'ye bakakaldım. “Ne arıyorsun sen burada?”

Birlikte arka odaya geçip oturduk. Bu oda loş bir ışıkla aydınlanıyordu; sağlam görünen iki deri koltuk, bir sehpa ve bir de çalışma masasıyla döşenmişti. Rengi atmış ancak muhtemelen bir zamanlar epey pahalı olan bir kilim de zemini kaplıyordu. Defalarca okunmaktan ciltleri çatlayıp eskimiş kitaplarla hıncahınç doldurulmuş uzun kitap rafları duvarların çoğunu kapatmıştı.

Zaten kitap raflarına ciltleri pırıl pırıl kitaplar koyan ya da daha da beteri kitapları ön kapakları görünecek şekilde dizilen insanlara asla güvenmeyin. Zira böyleleri kitap okuru değil gösteriş budalasıdır. *Bakın benim ne yüce bir edebî zevkim var. Sahip olduğum, ama çok büyük ihtimalle kapağını bile açmadığım şu havalı kitaplarıma bakın.* Gerçek bir okur kitapların ciltlerini kırıştırır, sayfalarına tükürüklü parmaklarını sürer, kitapların içindeki her sözcüğü ve satır aralarını âdeta yalayıp yutar.

Bayan Grayson yanımdaki sehpanın üzerine bir fincan kahve bırakırken, “Eee?” diyor ve kendisi de elinde bir kupa dolusu limon aromalı grip ilacıyla diğer tekli koltuğa geçiyor. “Soruların var gibi.”

“Evet, birkaç tane.”

Geriye yaslanıyor. “Muhtemelen ilk sorun, benim boş vakitlerini nasıl geçireceğini şaşırmış çatlak ihtiyarın tek olup olmadığım.”

Kahve fincanına uzanıp bir yudum alıyorum. Okulda önüme koyduğu çamurlu suyla hiç alakası yok bunun, bu seferki gayet leziz ve sert.

“Bunu sormama lüzum yok, gayet açık zaten.”

“Ben de öyle düşünmüştüm.”

“Bana o e-postayı siz mi gönderdiniz?”

“Evet.”

“Beni nasıl buldunuz?”

“Eleme yöntemiyle. Öğretmen olacağını biliyordum. En son çalıştığın okula kadar izini sürdüm, onlara bizim okulda bir pozisyona başvurduğunu ancak iletişim bilgilerini kaybettiğimi söyledim.”

“Ama bu dediğiniz ben buraya başvurmadan *önceydi*.”

“Doğru.”

Aklıma bir şey daha geliyor.

“Diğer okuldakiler oradan nasıl ayrıldığıma değindi mi?”

“Laf oraya geldi tabii.”

“Yani Harry’ye sahte referans verdiğimi biliyordunuz.”

Gözlerinde bir parıltı görüyorum. “Yaratıcılığın gerçekten etkileyiciydi.”

Öğrendiklerimi sindirmeye çalışıyorum. Onca zamandır benimle oynuyormuş resmen.

“Peki ya klasör?”

“Onu ben düzenledim. Bulduğun yere Marcus koydu. Böyle daha az dikkat çekeceğini düşünmüştüm.”

“Peki Marcus’un telefonundan gelen mesaj?”

“Kullanmadığı eski telefonuydu o. Ama sonra iPhone’u kırılınca çocuğa yeni bir telefon lazım oldu.”

“*Neden?* Neden bu kadar zahmete girdiniz ki? Bunca tiyatrolunun ne gereği vardı? Doğrudan *beni aramak* aklınıza gelmedi mi? Postanenin, adına mektup denilen şeyler dağıttığını duymuştum.”

“Sadece bir telefon açsaydım kalkıp ta buraya gelir miydin?”

“Belki gelirdim.”

“İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz.”

Sesi sert çıkıyor. Azarlanmış gibi hissediyorum. Yalanı yakalanmış çocuk gibiyim.

“Onca yıl çocuklarla çalıştığım için onların ciğerini bilirim ben,” diye devam ediyor. “Birincisi, bir çocuğa asla doğrudan soru sormayacaksın. Çünkü yalan söylerler. İkincisi, onlara her ne yaptırıyorsan bunun kendi fikirleri olduğunu sanmalılar. Ve üçüncüsü, bir şeyi yeterince ilginç kıalarsan kendiliğinden peşinden giderler.”

“Dördüncüyü unuttunuz; osuruklarına çakmak çakmalarına asla izin vermemek gerek.”

Küçük bir gülümseme beliriyor yüzünde. “Alaycılığı hep bir savunma mekanizması olarak kullanırdın, çocukken bile.”

“Çocukluğumu hatırladığınıza şaşırdım.”

“Tüm öğrencilerimi hatırlarım.”

“Etkileyici. Ben son sınıfta beraber okuduklarımı bile hayal meyal hatırlıyorum.”

“Mesela Stephen Hurst. Sadist, ahlaksız ama zekiydi. Tehlikeli bir kombinasyondur bu. Nick Fletcher. Pek zeki sayılmazdı, tam bir öfke topuydu. Chris Manning. Zekiydi, yaralıydı, akli havadaydı. Asla bulamayacağı şeyleri arar dururdu. Sen ise sürpriz attın. Yangına körükle gidenleri bir lafınla sakinleştirmeyi bilirdin. Hurst’ün etrafında gerçek bir arkadaşına benzeyen tek kişi sendin. Sana ihtiyacı vardı, hem de senin sandığından çok daha fazla.”

Yutkunuyorum. Gırtlığım zımpara kâğıdı hissi veriyor.

“Marie’yi unuttunuz.”

“Ha, evet. Güzel kızdı. Görüldüğünden daha zekiydi. Daha o zamanlar bile istediği şeyi nasıl elde edebileceğini iyi bilirdi.”

“Ama artık çocuk değiliz.”

“Hepimiz bir zamanlar olduğumuz çocukları içimizde taşıyoruz. Aynı korkular, aynı zevkler. Yalnızca boyumuz uzadı ve sır saklamakta hüner kazandık.”

“Sır saklamak konusunda siz epey hünerlisiniz hakikaten.”

“Seni kandırmak niyetinde değildim.”

“Peki tam olarak neydi niyetiniz?”

“Seni buraya dönmeye ikna etmekti. Bunu başardım da.” Öksürüğe tutuluyor, hırkasının cebinden bir mendil çıkarıp ağzını kapatıyor. Öksürüğü dinince, “Sanırım Marcus’tan öğrendin,” diyor.

Başımı sallıyorum. “Başınızın belaya gireceğinden endişe ediyordu. Ben de buna izin vermeyeceğimi söyledim... Tabii bana doğruyu söylediğiniz sürece.”

O da başını sallıyor. “Marcus iyi bir çocuk.”

“Sizi çok önemsiyor.”

“Marcus benim vaftiz oğlum, gerçi bunu da söylemiştir herhalde.”

“Söyledi. Annesini hatırlayacağınız aklımın ucundan bile geçmezdi.”

“Ruth okul yıllarında çok çekti. Bir gün onu zorbaların elinden kurtardım ve o günden sonra birbirimizin sırdaşı olduk.”

Ofisinde gördüğüm bütün o çocukları düşünüyorum. Yardım etmeye çalıştığı çocukları. Elinden fazla bir şey gelmiyordu elbette. Ama okul yıllarında birileri sizi korkutuyorsa, size zorbalık edip duruyorsa, küçücük bir iyilik görmek bile dünyalara bedel oluyor.

“Her neyse,” deyip anlatmaya devam ediyor. “Ruth’la okulu bitirdikten sonra da kopmadık. Lauren ve Marcus’u doğurduğunda onların vaftiz anneleri olmamı istedi.

“Tatillerde falan o isteyken çocuklara bazen ben bakardım. İki kardeşe de yakınımıdır, ama bilhassa Marcus’a. Hâlâ haftada iki kez çaya gelir bana. Çok zeki bir delikanlıdır, onunla pek çok ortak ilgi alanımız var.”

“Kasaba tarihi gibi mi mesela?”

Belli belirsiz bir gülümseme daha beliriyor yüzünde. “Diğer şeylerin yanı sıra o da var tabii.”

“Yani onu kullandınız.”

“Yardım etmeyi kendisi istedi. Her şeyi bilmiyor, eğer kafana takılan buysa.”

“Kafama neler takıldığını tahmin bile edemezsiniz.”

“Anlat o zaman.”

Anlatmak için ağzımı açıyorum ama kafama takılanları kendimin bile bilmediğini fark ediyorum.

“Klasördekileri okudun mu?” diye soruyor birden ve elindeki kupadan bir yudum alıyor.

“Çoğunu okudum.”

“İlgini çekti mi?”

Omuz silkiyorum. “Arnhill’in acı bir geçmişi var. Hemen hemen her yer öyledir zaten.”

“Ama her yer bu kasaba kadar yaşlı değil. Herkes Arnhill’in, maden ocağının etrafına kurulduğunu sanıyor. Doğru değil bu. Maden ocağından çok daha önce de vardı burası.”

“Yani?”

“Tanrı’nın unuttuğu böyle bir yere neden kasaba kurulur ki?”

“Manzarası güzel olduğu için olamaz mı?”

“Kasabalar belirli yerlere, belirli nedenlerden ötürü kurulur. Temiz su, verimli toprak gibi. Ama bazen başka nedenler de vardır.”

Başka nedenler. Cereyana kapılmış gibi hissediyorum birden. Buz gibi bir hava esiyor sanki.

“Ne gibi nedenler?”

“Cadı mahkemeleri ve Ezekeriahy Hyrst’le ilgili gazete yazılarını okudun mu?”

“Mit bunlar, kasaba efsaneleri.”

“Öyle bile olsa her efsanede bir nebze gerçeklik payı bulunur.”

“Arnhill’in gerçeği neymiş peki?”

Parmaklarını elindeki kupanın etrafına sarıyor. Güçlü eller bunlar, diyorum içimden. İşinin ehli. Sağlam.

“Mezarlığı ziyaret ettin. Orada neyin eksik olduğunu fark etmedin mi?”

“Çocuklar ve bebekler.”

Başını sallıyor. “*Apaçık* eksikler.”

“Apaçık derken?”

“Dediğin gibi, Arnhill’in acı bir geçmişi var. Bir sürü ölüm. Ama mezarlıkta yalnızca doksan kişi gömülü.”

“Eski mezarları bir süre sonra yeniden kullanmıyorlar mı?”

“Öyle yapıyorlar, doğru. Ama 1946’dan sonra ölen çoğu insanın diğer kiliselerin bahçesine gömüldüğünü veya son yıllarda ölülerin yakılmaya başlandığını düşününce bile eski kilisedeki mezarlar sayıca eksik kalıyor. Açıkçası bütün ölülere yetecek sayıda mezar yok. Öyleyse diğer mezarlar nerede?”

Birdenbire Bayan Grayson’ın ne yaptığını anlıyorum. Beni yavaş yavaş, dikkatlice yönlendirerek aslında çok daha dolambaçlı bir yola sokuyor ki tam olarak nereye gittiğimi fark edemeyeyim. Ama şimdi anlıyorum.

“Bence onları başka bir yere götürdüler,” diyor. “Kasabalıların bir nedenden ötürü özel olduğunu düşündükleri bir yere.” Sözlerinin bir süre havada asılı kalmasına izin veriyor. “Ve sanırım yirmi beş yıl önce sen ve arkadaşların o yeri buldunuz.”

Mekânların da sırları olur, diye düşünüyorum. İnsanların olduğu gibi. Tek yapmanız gereken derinlere doğru kazmaktır. Zemini, hayatları, insan ruhunu kazmak.

“Bunu nereden biliyordunuz?”

“Bu kasabada bir sürü genç insan tanıdım. Büyüdüklerine, evlendiklerine, çocuk sahibi olduklarına şahit oldum. Ama bazıları o kadar şanslı değildi; yetişkinliklerine eremediler. Chris gibi.”

O yumuşak düşme sesini hatırlıyorum. O yakut kırmızısı gölgeyi.

“Eskiden arada sırada ofisime gelirdi. Hurst onu kanatlarının altına almadan önce.”

“Ben hiç hatırlamıyorum...”

“Muhtemelen gömleğini pantolonunun içine sokmadığın ve üniformanın altına spor ayakkabı giydiğin için azar yemeyi istemiyor, o yüzden de ofisimin önünden koşar adım geçiyordun.”

Neredeyse gülümsüyorum. Geçmiş, aldırıışsızca sarf edilen birkaç sözden ibaret kalıyor, diye düşünüyorum. Gerçi Bayan

Grayson'ın sözlerinin aldırıışsız olduğunu sanmıyorum. Bunları söyleyebilmek için çok uzun zaman beklemiş.

“Ölmeden birkaç gün önce Chris yine yanıma gelmişti,” diyor. “Biriyle konuşma ihtiyacı duyuyordu. Şu bulduğunuz yerle ilgili.”

“Neler olduğunu size anlattı mı?”

“Bir kısmını. Ama daha fazlası var, yanılıyor muyum Joe?”

Her zaman daha fazlası vardır. *Daha derinleri kazman gerekir.*

Ne kadar derine inersen işler o kadar karanlıklaşır.

Başımı sallıyorum. “Evet.”

“Sen neden anlatmıyorsun?”

1992

Annie küçücük yüzünde kocaman oyuklara benzeyen gözleriyle mağarayı inceliyordu.

“Seni takip ettim.”

“Yapma ya. Aklından zorun mu var kızım senin?”

“Ne işler karıştırdığını merak ettim. Kafatası mı onlar? Gerçek kafatası mı?” Hafiften sesi titriyordu. Aba-Göz’ü dar göğsüne sımsıkı bastırmıştı.

“Buradan gitmen lazım.” Ona doğru yürüdüm, daha doğrusu topalladım ve kolundan tuttum. “Hadi.”

“Dur.” Hurst önümüze çıktı.

“Ne oluyor?”

“Ya öterse?”

“Daha sekiz yaşında.”

“O yüzden diyorum ya zaten.”

Annie, “Kimseye bir şey söylemem ben,” diye mırıldandı.

“Duydun işte. Şimdi önümden çekil de onu dışarıya çıkarayım.”

Gözlerimiz birbirine kilitlenmişti. Marie çekildiği köşeden inildemeseydi bir sonraki hamlem ne olurdu bilemiyorum. “Kendimi iyi hissetmiyorum Steve. Eve gitmek istiyorum.”

“Aptal karı,” dedi Fletch tükürür gibi ama o da burada kalmaya gönüllüymüş gibi görünmüyordu.

Hurst’ün de kendisiyle cebelleştğini görebiliyordum. Önce Annie ile bana, sonra dönüp Marie’ye baktı.

“Öyle olsun,” diye homurdandı. “Gidelim madem. Ama geri geleceğiz ve buradan yanımıza birkaç hatıra almadan gitmeyeceğiz.”

“Hayır!” Chris ilk defa konuşuyordu. “Alamazsın. Buradan hiçbir şey alamazsın.”

Hurst onun üstüne yürüdü. “Neden alamazmışım Hamurkafa? Burası artık bizim. Buranın sahibi biziz.”

Değiliz, diye geçirdim içimden yine. Belki bu mekân öyle düşünmene izin verebilirdi. Hatta öyle düşünmeni *isteyebilirdi*. Böylece seni avucunun içine alırdı. Ve böyle böyle seni buraya gömerdi. Ve bu yolla o, *sana* sahip olurdu.

“Chris haklı,” dedim. “Hiçbir şey alamayız. Ya birisi o insan kemiklerini nereden buldunuz diye sorarsa?”

Hurst bana döndü. “Kimse bana karışamaz. Kimse bana ne yapıp ne yapamayacağımı söyleyemez Thorne.”

Levyeyi tekrar havaya kaldırdı. Annie’nin irkildiğini hissettim. Onu daha sıkı tuttum.

Hurst’ün yüzüne yavaş yavaş geniş bir gülümseme yayıldı. “Çantayı bana ver.”

Cevabımı bile beklemeden çantamı omzumdan çekip aldı ve Fletch’e fırlattı.

“Hadi biraz ganimet toplayalım. Kafataslarının gözlerine mum sokabiliriz bak! Cadılar Bayramı’nda millet korkudan altına sıçar.”

Fletch çantayı eline aldı ve eğilip yerden birkaç kafatası topladı. Hurst bu esnada tekrar duvara gitmiş ve elindeki levyeyle delirmiş gibi bir sürü kemik sökmeye başlamıştı.

Annie kolumu sıktı. “Aba-Göz burayı hiç sevmedi.”

“Aba-Göz’e her şeyin yolunda olduğunu söyle. Birazdan gideceğiz buradan.”

Annie titreyerek bana yaslandı. “Aba-Göz hiç de yolunda olmadığını söylüyor. Gölgeler varmış, gölgeler hareket ediyormuş.” Birden arkasını döndü. “O ses neydi?”

Bu defa şüpheye mahal yoktu; o tırmalama sesini ve hışırtıyı net olarak duyabiliyorduk. Ses bizi sarmalıyordu. Fare değildi.

Yarasa da değildi. Fare veya yarasa daha gürültülü bir ses çıkarırdı. Daha dayanılmaz olurdu. Oysa işittiğimiz ses incecikti, kesintisizdi. Hem zayıf hem de çok katmanlıydı. Kovukları dolduran, hızlı hızlı yürüyen küçük ayakların sesleri...

Onları görmeden bir saniye önce anlamıştım. *Böcekler*, diye geçirdim içimden. *Böcekler*.

Hurst levyeyi kayaya saplayıp inatçı bir kemiği yerinden âdeta kazıyarak çıkardı. "İşte bu kadar!"

Duvar bir anda patladı ve bir yığın parlak böcek içeri dökülmeye başladı.

"Siktir!!!"

Böcekler ıslıl ıslıl bir dalga gibi çağlıyor, canlı bir petrol şelalesini andırıyordu. Yüzlercesi. Delikten taşarak yere dökülüyorlardı. Bazıları levyeye tırmanarak Hurst'ün koluna çıktı. Hurst levyeyi yere atıp üstünü başını silkelemeye başladı; çılgınlar gibi dans ediyormuş gibi görünüyordu.

Mağaranın öte yanında Fletch bağıırıyordu. Elinde tuttuğu kafatası fırıl fırıl dönüyor, göz kovuklarından ve ağız boşluğundan böcekler dökülüyordu. Yerdeki kafatasları da binlerce küçük böceğin kaynaşmasıyla kıpır kıpır hareket ediyordu.

Fletch elindeki kafatasını bir kenara fırlatayım derken ayağı kaydı. Alelacele yerden kalkmaya çalışırken de el fenerini düşürdü. Fener yere çarpıp söndü ve mağaranın bir yarısını karanlık içinde bıraktı.

Marie çıldırmış gibi acı acı bağıırıyordu. "Göremiyorum. *Siktir, siktir, siktir*. Üzerimdelers. Yardım edin. *Yardım edin!*"

Benim gırtlığım da çığlıklarla doluydu ama Annie'yi düşünmeliydim. Küçük kız kardeşim bana yapışmıştı; korkudan taş kestiği için çıt çıkarmıyordu. Kolumla sardım onu, dudaklarımı saçlarının arasına gömüp fısıldadım.

"Bir şey yok. Sadece böcek bunlar. Şimdi çıkacağız buradan."

Annie'yle birlikte geriye, geldiğimiz basamaklara doğru çekilmeye çalıştık. Chris tam da basamakların dibinde öylece dikiliyor,

elindeki fenerin ışığı ise hiçbir işe yaramadan yalnızca hareketli zemindeki küçük bir alanı aydınlatıyordu. Böcekler tabanlarımızın altında çatırdayarak eziliyordu. Çatırt, çıtırt. Burktuğum bileğim canımı yaksa da ayaklarıma ağır botlar giydiğime ve kot pantolonumun paçalarını da botların içine soktuğuma memnundum. Fakat Annie şimdi korkmuş bir hayvan gibi yanımda içli içli ağlıyordu.

Tam basamaklara varmıştık ki karanlıkta bir silüet belirdi. Hurst. Baretimin feneri onun ter içindeki benzi atmış yüzüne vurunca panik içinde olduğunu gördüm ve bu beni diğer her şeyden daha çok korkuttu.

“Baretini bana ver.”

Elini uzatıp baretimi sıkıca kavradı, beni duvara doğru itti. Annie elimden kayıp gitti.

“Çekil üstümden!”

“Feneri bana vereceksin.”

Beni öyle sert itti ki başım arkadaki kayaya çarptı. Baretin içindeki kafam cınladı. Bir şeyin çatladığını duydum. Fenerin ışığı titredi, son bir defa çaktı ve sonra tamamen söndü. Karanlık küflü bir pelerin gibi her şeyin üzerini örtmüştü.

“Siktiğimin salağı!” Hurst’ü itekledim. Çaresizlik boğazıma düğümlenmişti. Buradan çıkmak zorundaydık. *Hemen*. “Annie?”

“Joey? Seni göremiyorum.” Gözyaşlarını güçlükle bastırdığı sesinden anlaşılıyordu. Şu halde bile cesur olmaya çabalıyordu.

Ayaklarımı sesinin geldiği yöne doğru sürükledim. “Yanına geliyorum. Fenerini yak.”

“Yakamam. Çünkü kaybettim.”

“Olsun.” Elimi uzattım, parmaklarım onunkilere dokundu. Marie karanlığın içinden, “*Hayuuuuuuur!*” diye çığlığı bastı.

Yüzümün tam önünden geçen bir şeyin yarattığı hava akımını hissettim. Dengemi yitirip el bileğimin üzerine sertçe düştüm. Baret başımdan çıktı. Kolum sanki parçalanmış gibi acıyordu. Ama acıya odaklanacak zamanım yoktu çünkü tam o sırada

bir başka çığlık duydum. Yüksek perdeden, acı dolu, korkunç bir ığlıktı bu.

“ANNIE?!”

Yerde sürünerek ilerlemeye çalıştım; bütün o sert kabukların, kıpırdayan küçük ayakların arasında srnyordum. Parmaklarım metal bir şeye değdi. Annie’nin el feneriydi bu. Feneri elime aldım, pillerinden birinin yerinden çıktığını anladım. Pili geri taktım, fenerin düğmesine bastım ve ışığı etrafa doğrulttum.

Aklım başımdan gitti. Kalbim aynı anda hem paramparça oldu hem kocaman şişti hem de tekledi. Annie bir tesbih böceği gibi kıvrılmış yerde yatıyordu ve hâlâ Aba-Gz sımsıkı tutuyordu. Pijaması yukarıya sıvanmış, çamur lekeleriyle kaplı sıska bacaklarını ortaya çıkarmıştı. Yüzü ve saçları kopkoyu, kıpkırmızı, yapış yapış bir şeyle kaplanmıştı.

Srne sürüne kardeşimin yanına gittim ve onu kollarımın arasına aldım. O kadar zayıftı ki. şampuan ve peynirli soğanlı cips kokuyordu. Etrafımızda kaynaşan böcekler geri çekilmeye başlamıştı, duvardaki deliğe girmek için sıralarını bekliyorlardı, bizimle işleri bitmişti çünkü.

“Kazaydı...”

Feneri sesin geldiği yöne doğrulttum. Hurst birkaç metre ilerideydi, Marie onun koluna yapışmıştı. Levye Hurstn ayaklarının dibinde duruyordu. Yüzümün önünden uçarak geçen şeyi düşündüm. Bakışlarımı kafasından kanlar sızan Annie’ye çevirdim.

“*Ne yaptın ulan sen?*”

Öfke, midemden yükselen kapkara bir safra gibi gırtladığımı yaktı. Hurstn üstüne atılmak, ondan geriye parçalanmış kemiklerden ve kıymaya dönmüş etten başka şey kalmayıncaya dek başını defalarca kez kayalara çarpmak istedim. O levyeyi kapıp bğrne saplamak istedim.

Ama bir şey durdurdu beni. *Annie*. Bileğim hâlâ acı acı zonkluyordu. O basamaklardan tek başıma çıkmam çok g olacaktı. Bir de Annie’yi taşıyamazdım. Gerçi onu olduğu yerden

kımıldatmalı mıydık, bundan bile emin değildim. Hurst'ün ve diğerlerinin yardımına ihtiyacım vardı.

“Kanı durdurmam için bir şey verin bana.”

Hurst kravatını başının üzerinden çıkarıp bana doğru fırlattı. Yüzünde sersem bir ifade vardı. Kötü bir rüyadan uyanmış da bunun bir rüya olduğunu anlamış gibi bir ifade.

“Böyle olsun istememiştim...”

Annie'ye zarar vermek istemedi. Bana zarar vermek istedi. Ama şimdi bunu düşünecek halde değildim. Annie'nin kafasındaki yaranın üstüne bastırdım kravatı. Yara içeri göçtü. Hiç iyi değildi bu. Hiç iyi değildi.

“Ölmüş mü?” diye sordu Fletch.

Hayır, dedim içimden. Hayır, hayır, hayır. Benim küçük kardeşim ölemez. Annie ölemez.

“Ambulans çağırman lazım.”

“Ama... onlara ne diyeceğiz?”

“Bunun ne önemi var?”

Elimdeki kravat kana bulanmıştı. Onu bir kenara fırlatıp attım.

“Fletch doğru söylüyor,” dedi Hurst. “Anlatacak bir hikâye uydurmamız lazım. Çünkü bir sürü soru soracaklar.”

“Hikâye mi?” Dönüp ters ters ona baktım. “Sikerim senin hikâyeni.”

Gözümün ucuyla Chris'in hareket ettiğini gördüm. Eğilip yerden bir şey aldı. Sonra tekrar gölgelere çekildi.

“Ne anlatırsanız anlatın,” dedim çaresizce. “Yardım getirin. Hemen.”

“Öldüyse ne gereği var?” Tabii ki yine Fletch'ti bunu söyleyen. Şerefsiz Fletch. “Nefes alıp verdiğini duymuyorum. Nefes almıyor. Baksana şuna. Gözlerine bak.”

Bakmak istemiyordum. Çünkü zaten görmüştüm. Bilincini yitirdi, o kadar, diyerek yatıştırmıştım kendimi. Sadece bilincini

yitirdi. *O zaman gözleri neden geriye doğru yuvarlanmadı? Çelimsiz vücudu neden şimdiden bu kadar soğudu?*

Hurst elini saçlarının arasından geçirdi. Düşünüyordu. Bu kötüydü işte. Çünkü düşünmeye başlarsa kendi götünü kurtarmaya çalışırdı ve biz de boku yerdik.

“Polisler bir sürü şey soracak.”

“*Lütfen*,” diye yalvardım. “O benim kardeşim.”

“Steve.” Marie, Hurst’ün koluna dokundu. Onun da yanımızda olduğunu neredeyse unutmuştum.

Hurst ona baktı. Gözleriyle bir şey konuştular. Hurst başını salladı. “Tamam. Gidelim.”

Marie’ye baktım, ben de ona gözlerimle teşekkür etmeye çalıştım ama o bakışlarını kaçırdı. Solgun ve hasta gibi görünüyordu. Hepsi birden basamaklara yöneldiler. Kimse yanımda kalmayı teklif etmedi, Chris bile. Ama sorun yoktu. Onları yanımda istemiyordum zaten. Yalnızca ben ve Annie kalabilirdik. Her zaman olduğu gibi.

Basamaklara vardıklarında Hurst durdu. Bir şey söyleyecek gibiydi. Eğer ağzını açsaydı fırlayıp kalbini ellerimle yerinden sökerdim. Ama tek laf etmedi. Sessizce döndü, karanlığın içinde kayboldu.

Soğuk zeminde, dizlerimin üzerinde, Annie’nin hamur gibi bükülmüş bedeni kucağımdayken öylece kalakaldım. El fenerini tavan aydınlatması gibi yukarıdaki kayalardan birine dayadım. Etrafımız ezilmiş böcek ölüleriyle çevriliydi. Duvarların içine çekilenlerin seslerini de belli belirsiz duyabiliyordum. Bunu düşünmemeye çalıştım. Basamaklardan çıkanların sesine odaklanmaya alıştım. Eksik olan sesi düşünmemeye çalıştım.

Nefes almıyor.

Yeterince hızlı değillerdi. *Daha hızlı*, dedim içimden. *Daha hızlı gidin*. Bir süre sonra adım sesleri daha uzaktan gelmeye başladı. Çıkışa varmışlardır artık, diye düşündüm. Öyle olmalıydı. O zaman kasabaya varmaları, evlerden birinin kapısını çalmaları

veya bir telefon kulübesi bulmaları çok sürmezdi. Hemen ambulansı ararlardı. Hastane yirmi kilometre kadar uzaktaydı ama ambulans ışıklarını yakıp sirenini çalarsa ve bir çocuğu kurtarmak üzere olduklarını bilirlerse, belki o zaman...

Bir ses duydum. Yankı gibiydi daha çok. Uzaktan geliyordu ama bana kadar ulaşıyordu yine de. *PAT*. Sanki yere ağır bir şey düşmüş gibi. *PAT*. Veya metal bir kapı çarpılmış gibi. *PAT*.

Ya da bir kapak kapatılmış gibi.

PAT.

Karanlığa doğru bakakaldım.

“Hayır,” diye fısıldadım.

Bunu yapamazlardı. Yapmazlardı, hayır. Hurst bile yapmazdı böyle bir şeyi. Yapmazdı, değil mi?

Kimse bir şey söylemeyecek. Anlatacak bir hikâye uydurmamız lazım. Bir sürü şey soracaklar.

PAT.

Kim bilecekti ki burada olduğumuzu? Kim bulacaktı bizi? Hangisi haber verecekti?

Mantıklı düşünmeye çalıştım. Belki de yanıliyordum. Belki de kapağı bizi güvende tutmak için kapatmışlardı. Veya kimse yanlışlıkla içine düşmesin diye. Denedim. Kendimi başka bir olasılığa ikna etmeyi denedim ama sonunda o ağır metalik ses yeniden beynimde çınladı:

PAT.

O an on beş yaşındaki hiçbir çocuğun anlamaması gereken şeyleri anladım. İnsan doğasına dair bir aydınlanma. Kendini korumaya dair. Çaresizliğe dair. Panik, içimde bir gelgit dalgası yarattı, boğazıma kadar yükseldi, bir yerden sonra nefes alamaz oldum. Kardeşime sımsıkı sarılıp ağıt yakar gibi öne arkaya sallanmaya başladım.

Annie, Annie, Annie.

PAT.

Şimdi başka bir ses daha duyuyordum. Tirmalamayı, hışırtıyı andıran o sesi. Böcekler. Duvardaki boşluktan çıkıyorlardı yine.

Böyle düşününce taş kesildim.

Burada kalıp bekleyemezdim. Belki de hiç gelmeyecek yarıdımı burada oturup bekleyemezdim.

Gitmemiz gerekiyordu. Buradan çıkmamız gerekiyordu.

Annie'yi nazıkçe yere bırakıp kendimi ayağa kalkmaya zorladım. Ağırlığımın çoğunu sağ ayağıma verirsem zar zor da olsa ayakta durabiliyordum. Eğildim, Annie'yi koltuk altlarından tutup kaldırdım ama o zaman el fenerini tutamayacağımı fark ettim. Ne yapacağımı şaşırdım. Böcekler kaynaşıyordu. Feneri dişlerimin arasına yerleştirdim. Annie'yi tekrar kaldırıp ilk birkaç basamağa kadar sürükledim, sırtımı kayalara vererek dengemi sağladım ve kardeşimin bedenini çekiştirdim. Zayıftı, ama ben de öyleydim. Ben çekiştirdikçe kapüşonlu svetşörtü açılıyor, narin teni sert kayalara sürtüyordu. Sürekli durup svetşörtünü düzeltiyordum ama bu yaptığım aptalcaydı. Hem kendimi yoruyordum hem de kıymetli vaktimizi yitiriyorduk.

Annie'yi üç basamak daha yukarı çıkardım. Ayak bileğim sızlıyordu. Başım dönüyordu. Durdum, nefes alıp vermeye çalıştım, kardeşimi daha sıkı kavradım. Sonra geriye bir adım daha attım. Ayağımın altındaki kayalar parçalandı. Ayağım kaydı, dizlerim boşandı. Düşüyordum. Yine düşüyordum. Annie'ye tutundum ama düşmemi ve kafamı ayaklarımın altındaki kayalara çarpıp kırmamı engellememin bir yolu yoktu. Gözlerim karardı ve karanlık üstüme çöktü.

Karanlık bu defa farklıydı. Daha koyuydu. Daha soğuktu. Etrafımda ve içimde hareket ettiğini hissediyordum. Tenimde geziniyor, boğazımı dolduruyor, içime içime sızıyordu...

Birden gözlerim fal taşı gibi açıldı. Ellerim kafamı ve yüzümü dövmeye, tokatlamaya, yoklamaya başladı. Bir şeylerin geri çekildiğini hayal meyal sezebiliyordum. Fısıldayan bir yığın parlak kabuklu böceğin bir kez daha geldikleri deliğe doluştuğunu

duyuyordum. El feneri yerde, yanımda duruyor, çok az, çok zayıf bir ışık yayıyordu. Neredeyse sönmek üzereydi. Ne kadar süredir baygındım? Saniyeler mi sürmüştü? Dakikalar mı? Yoksa daha mı fazla? Neredeyse en alt basamağa kadar yuvarlanıp oracıkta yığılmış kalmıştım. Bedenimin tuhaf şekilde hafıflediğini hissettirdi. Bir ağırlık eksilmişti.

Annie.

Annie yanımda değildi. Ayağa kalktım. Yanımda değildi, yakınımımda değildi, hatta basamakların dibinde bile değildi. Neler oluyordu?

Feneri yerden aldığım gibi ayağa fırladım. Bileğim hâlâ acıyordu ama önceki kadar değil. Belki de sadece uyuşmuştu, belki de acıya dayanıklılık kazanıyordum. Ensemde de bir acı vardı. Dokundum. Birazcık şişmişti. Ama şimdi bunu düşünecek zamanım yoktu.

Annie.

Dikkatli adımlarla tekrar mağaraya indim. Kemikler ve kafatasları yerde dağınık bir şekilde duruyordu. Ayaklarımın altında küçük kemik parçaları çatırdıyordu.

“Annie?”

Sesim duvarlardan yankılanıp bana geri döndü. Boştu. Bomboştu. *Burada hiç kimse yok*, diyordu âdeta o boş yankı. *Biz korkak tavuklardan başka kimse yok.*

İmkânsızdı bu. Ama öte yandan, eğer burada değilse de geriye tek bir açıklama kalıyordu; Annie dışarı çıkmış olmalıydı.

Geriye doğru düşünmeyi denedim. Annie'nin başına darbe aldığı anı görmemiştim. Kafası çok kanıyordu ve bilincini yitirmişti ama kafa yaralanmalarında çok kan akardı zaten değil mi? Bir yerde okumuştum. Küçük bir kesik bile durmadan kanardı. Belki de zannettiğim kadar kötü yaralanmamıştı.

Öyle mi dersin? Peki vücudunun o kadar soğuk olmasına ne diyeceksin? Nefes almamasına?

Yanılmıştım işte. Zihnim durumu abartmıştı. Hepimiz kordandan altımıza edecektik neredeyse. Karanlıktı. Paniklemiştim, gereğinden fazla tepki göstermiştim. Hem bir şey daha vardı, öyle değil mi? Gözlerimle mağarayı bir kez daha aradım. *Aba-Göz*. *Aba-Göz* ortalıkta görünmüyordu. Bebeği tam şuraya bırakmıştım ama yoktu şimdi. Onu Annie almış olmalıydı.

Mağaranın içine son bir defa daha baktıktan sonra basamaklara doğru ilerledim. Bu defa yukarı çok daha hızlı tırmandım. İçimden taşan umut ve çaresizlik karışımı duyguyla acele ediyordum. Kayadaki yarıktan zar zor da olsa geçtim. Küçük mağaraya çabucak bir göz atmamla bomboş olduğunu görmem bir oldu. Fenerin ışığı titreşti. Beni eve götürecek kadar şarjı kalmamış bile olabilirdi.

Ev. Annie eve gitmiş olabilir miydi?

Bizim ev ile eski maden sahası arasında aşağı yukarı on dakikalık bir yürüme mesafesi vardı. Annie dışarı çıkmayı başarmışsa eve dönmüş bile olabilirdi. Belki de şu an evdeydi, olup biten her şeyi babama bir bir anlatıyordu ve eve döndüğümde kemerle bir güzel dayak yiyecektim. Keşke öyle olsaydı, seve seve yerdim o dayığı.

Kendimi merdivenlerden yukarı çektim. Kapak yarı aralıktı (yani belki bu konuda da yanılmıştım). Tamamen açık olmasa da Annie'nin sığabileceği kadar aralıktı, ben de sığabilirdim. Dışarı çıkar çıkmaz doğrulup serin ve taze gece havasını içime çektim. Nefes aldıkça boğazım yanıyordu. Biraz başım dönüyor, biraz da görüşüm buğulanıyordu. Eğilip ellerimi dizlerime dayadım. Kendime gelmem şarttı. Geri dönebilecek kadar güç toplamalıydım.

Cüruf tepelerini bir bir aştım, güvenlik çitindeki boşluktan geçtim. Sokağı yarılamaştım ki el feneri sonunda pes edip söndü. Ama sorun değildi çünkü sokak lambalarından ve arada sırada oturma odalarının perdelerinin arasından sızan ışıklarla

etraf aydınlanıyordu. Vakit ne kadar geç olmuştu? Ne kadardır aşağıdaydık?

Ağaçlıklı yolu koşarak geçip evimizin arka tarafına vardım, bahçe kapısından girdim. Bahçeye girince duraksadım. Üstümde hâlâ babamın işçi ceketi ve botları vardı. *Siktir*. Hızlıca çıkardım onları, barakaya gizledim ve ayağımda delik deşik olmuş çoraplarla topallayarak evin arka kapısına gittim. Kapı tokmağını çevirdim. Kilitli değildi. Genelde kilitli olmazdı zaten çünkü babam çoğu zaman kapıyı kilitlemeyi unutacak kadar sarhoş olurdu.

Mutfağa girince duraksadım. Oturma odasından ışık geliyordu. Televizyonun ışığı. Babam televizyonun önündeki tekli koltuğa yayılmış horluyordu. Ayağının dibinde boş bira kutuları birikmişti.

Parmaklarımın ucuna basarak merdivenlere yöneldim, elimi tırabzana koydum ve yaprak gibi titreyen bedenimi üst kata kadar sürükledim. Çok yorgun ve hasta hissediyordum kendimi. Ama Annie'yi görmem gerekiyordu. Eve döndüğünden emin olmam gerekiyordu. Odasının kapısını yavaşça açtım.

İçim rahatladı. Hem de nasıl. Havalara uçuyordum.

Koridordan süzülen ışık sayesinde Annie biçiminde bir tümseğin My Little Pony desenli yorganın altına kıvrılmış uyuduğunu görebiliyordum. Dağınık siyah saçları üst taraftan dışarı fırlamıştı.

Oradaydı işte. Eve gelebilmişti. Her şey yolundaydı.

O anda yaşanan her şeyin kötü bir rüyadan ibaret olduğuna inanmaya hazırdım.

Tam da kapıyı arkamdan yavaşça çekerek kapatacaktım ki...

Birden duraksadım. O anda Annie'nin eve dönüp öylece yatağına girmesinin, bana yardıma gelmesi için babamı uyandırmamış olmasının ne kadar tuhaf olduğunu düşünmeliydim. Kısacık bir an için de olsa odaya girip iyi olup olmadığına bakmalıydim. Sonuçta kafasından yaralanmıştı. Onu uyandırmalı, bilincinin yerinde olduğundan, mantıklı konuşabildiğinden emin olmalıydim.

Yapmalıydım, yapmalıydım, yapmalıydım.

Ama yapmadım.

Bunun yerine kapıyı çekip kapattım ve kendi odama geçtim. Kirli giysilerimi çıkardım, kirli sepetine tıktırdım. Her şey yoluna girecek, dedim kendi kendime. Hele bir sabah olsun o zaman hallederiz, dedim. Gece olanlarla ilgili bir hikâye uydururuz. Hurst'e artık onun çetesinde olmak istemediğimi söyleyecektim. Annie'yle daha fazla zaman geçirecektim. Kendimi affettirecektim. Bunu gerçekten, gerçekten yapacaktım.

Yatağa yığıldım. Kafamın içinde nazik, gri bir güve kanat çırpıyordu sanki. Yatağında mışıl mışıl uyuyan Annie'yle ilgili bir şey. Gözden kaçırdığım önemli bir noktayla ilgili bir şey. Ama tam ben ne olduğunu kavrayacakken tekrar uçup kaçırıyordu zihnimden. Dağılıp toza dönüşüyordu. Yorganı çeneme kadar çektim ve gözlerimi kapattım...

“Sabah olduğuunda gitmişti, öyle mi?”

“Eve hiç dönmemiş ki. Yatağındaki tümsek sadece bir oyuncak yığınıymış. Onun saçı sandığım şey de bebeklerinden birinin saçlarıymış.” Başımı iki yana sallıyorum. “Bir yığın boktan oyuncak. Bunu gece fark etmeliydim. Gidip yakından bakmalıydim.”

“Ama anlattıklarına bakılırsa sen de sarsılmış bir haldeymişsin, düzgün düşünemiyormuşsun.”

Ama odada eksik olan şeyi fark etmeliydim en azından. *Aba-Göz*. *Aba-Göz* yatakta değildi. Annie bebeğini asla orada bırakmazdı. Ne olursa olsun bebeğini de eve geri getirirdi.

“Sonra ne oldu?” diye sordu Bayan Grayson.

“Polis çağrıldı. Arama çalışmaları başladı. Onlara anlatmaya çalıştım. Madene gittiğim bazı zamanlar Annie’nin beni takip ettiğini, oraya gidip bakmaları gerektiğini söylemeye çalıştım.”

“Ama onlara olanları anlatmadın, değil mi?”

“Anlatmak istedim. Ama Hurst polise o gece hep beraber onların evinde olduğumuzu söylemişti bile. Babası da ona arka çıktı. Hal böyleyken kimse bana inanmazdı. Benim sözüme karşılık onlarınki.”

Bayan Grayson başını sallıyor, bense içimden *biliyor* diyorum. Bir yalancı ve korkak olduğumu biliyor.

“Kardeşini aramak için geri dönmedin mi?”

“Oraya yaklaşamazdım, ayrıca polis de arama çalışmalarına katılmama izin vermezdi. Eninde sonunda o kapağı bulacaklarını söylüyordum kendi kendime. Bulmak zorundalardı.”

“Bazen bazı yerlerin de tıpkı insanlar gibi bulunmayı *istemeleri* gerekir.”

Bu fikrin çılgınca olduğunu düşünüp göz ardı etmek isterdim. Ama Bayan Grayson’ın haklı olduğunu biliyorum. Kapağı Chris bulmamıştı. Kapak onu bulmuştu. Ve sizi tekrar içeri almak istemediği sürece orayı bir daha asla bulamazdınız.

“İtiraf edecektim,” diyorum. “Polis merkezine gidip her şeyi anlatacaktım.”

“Neden yapmadın?”

“Çünkü Annie geri döndü.”

Ve sonra hayatlarının sonuna kadar mutlu mesut yaşadılar.

Ama öyle olmadı.

Kız kardeşim geri dönmüştü. Polis merkezindeki sandalyeye oturmuş bacaklarını sallıyor, sırtındaki kocaman battaniyenin altında kalan kollarıyla Aba-Göz’ü sımsıkı kucaklıyordu. Beni görünce gülümsedi.

O an anladım. Yanlış olan şeyin ne olduğunu anladım. Bir şeyler yanlıştı, korkunç derecede yanlıştı.

Annie’nin kafası. Yara neredeydi? Kan neredeydi? Tek görebildiğim alnındaki küçük, kırmızı izden ibaretti. Bu kadar hızlı iyileşmiş olması mümkün müydü? Yanılıyor muydum yoksa? Başındaki yaranın gerçekte olduğundan daha kötü olduğunu mu zannetmiştim? Bilmiyordum. Artık hiçbir şeyden emin değildim.

“Joe?”

“Kardeşime *bir şey* olmuştu. Ne olduğunu kelimelerle açıklayamam. Döndüğü zaman eskisi gibi olmadığını biliyordum yalnızca. *Benim* Annie’m değildi o artık.”

“Anlıyorum.”

“Hayır, anlamıyorsunuz. Kimse anlayamaz. Unutmak için yirmi beş yıl harcadım.” Bayan Grayson’ın suratına öfkeli gözlerle

bakıyorum. “Kardeşime ne olduğunu bildiğinizi söylüyorsunuz. Ama hiçbir şey bildiğiniz yok.”

Bayan Grayson da bana bakıyor; bakışları mesafeli, düşünceli. Derken ayağa kalkıp masaya gidiyor. Bir çekmece açıp içinden bir şişe şeri ile iki kadeh çıkarıyor.

Kadehleri ağzına kadar doldurduktan sonra birini bana uzatıyor, diğer kadehi de kendisi alıp az önceki yerine oturuyor. Şeriye bayıldığımı söyleyemem ama yine de bir yudum alıyorum. Koca bir yudum.

“Bir zamanlar benim de bir kız kardeşim vardı,” diyor.

“Bilmiyordum.”

“Ölü doğdu. Doğumundan hemen sonra gördüm onu. Uyuyor gibi görünüyordu ama nefes almıyor, hiç ses çıkarmıyordu. Yaşlı bir kadın olan kasaba ebesinin, kardeşimi kundağa sarıp annemin kollarına bıraktığını hatırlıyorum. Sonra hiç unutmadığım bir şey söyledi: *Böyle olmak zorunda değil. Bebeğini götürebileceğin bir yer biliyorum. Bebeğini sana geri verebilecek bir yer.*”

Onu terslemek geliyor içimden. Şöyle az ve öz bir laf sokmak istiyorum. O zamanlar küçük bir çocuk olduğunu, ebenin sözlerini yanlış yorumladığını söylemek istiyorum. Anıların zamanla muğlaklaştığını... Anılar biz yaş aldıkça zihnimizde âdeta macun kıvamına gelir ve onlara istediğimiz şekli verebiliriz.

Ama bunu yapamadığımı fark ediyorum. Yine o soğuk ceyhan esiyor. Bir yerlerde bir pencere açılmış olmalı.

“Anneniz ne yaptı?”

“Kadını kovdu. Böyle şeyleri ağzına bile almaması gerektiğini söyledi.”

“Annenize bu konuyu sordunuz mu hiç?”

“Annem ve babam kız kardeşim hakkında konuşmazdı. Hem zaten çok azımız ölüm hakkında konuşuruz, öyle değil mi? Ölüm hepimiz için kirlili bir sırdır. Oysa aslında bir bakıma hayatın en önemli parçasıdır. Ölüm olmadan varoluşumuz olanaksız olurdu.”

Kalan şeriyi boğazımdan aşağı yuvarlıyorum. “Benim geri dönmemi neden istediniz?”

“Tarihin tekerrür etmesine engel olmak için.”

“Bunu engelleyemezsiniz. Tarih böyledir. Hatalarımızdan ders çıkarmış gibi yaparız ama kimse hatalarından ders çıkarmaz. Bu defa farklı olacak deriz kendimize. Ama hiçbir zaman öyle olmaz.”

“Bu söylediklerine gerçekten inansaydın buraya gelmezdin.”

Dayanamayıp bir kahkaha atıyorum. “Şu an neye inandığım veya neden buraya geldiğim hakkında en ufak bir fikrim yok.”

“O zaman sana yardımcı olmama izin ver. Jeremy Hurst’ün, keşfettiğiniz mağaraya inen başka bir yol bulduğunu düşünüyorum. Çocukları oraya götürüyor. Bence Ben’i oraya götürdü, orada çocuğun başına bir şey geldi, tıpkı kız kardeşine olduğu gibi.”

“Bütün bunlar için yeterince *üzgünüm* zaten, tamam mı? Ben için *üzgünüm*. Julia için *üzgünüm*. Ama benden ne yapmamı bekliyorsunuz anlamıyorum.”

“Bu Ben ve Julia’yla ilgili bir mesele değil.”

“Neyle ilgili o zaman?”

“Stephen Hurst.”

Elimde olmadan dişlerimi sıkıyorum.

“Onun bununla ne ilgisi var?”

“Kasaba parkı projesinin ilerlemesini aylardır engelliyor. İnşaatçıların araziye girmelerine mani oluyor.”

“Kendisi oraya toplu konut inşa etmek istiyor sanıyordum.”

“O da zaten herkes öyle sansın *istiyor*. Bence toprağın altındaki şeyi koruyor.”

“Neden?”

“Marie çok hasta.”

“Kansermiş. Biliyorum.”

“*Ölümcül* kanser. Birkaç ayı, belki ancak birkaç haftası kaldı geriye. Ölüyor.”

Bardayken hissettiğim dehşeti anımsıyorum.

Marie ölmeyecek. Buna izin vermeyeceğim.

“Olamaz.” Kafamı iki yana sallıyorum. “Hurst gibi biri bile *bu kadar* çıldırmış olamaz.”

“Adam çaresiz. Çaresiz bir insan her yola başvurur. Mucize peşine düşer.” Uzanıp serin, kuru elini elimin üstüne koyuyor. “Tabii aradıkları şeyi nadiren bulurlar. Şimdi geri dönmeni neden istediğimi anlıyor musun?”

Anlıyorum ve bunu anlamak içimde derin, buz gibi bir oyuk meydana getiriyor.

“Karisını kurtarmak istiyor,” diyorum.

“Ve bence onu durdurabilecek tek kişi sensin.”

Kanepede oturuyorum; sehpanın üzerinde bir kadeh viski ve iskambil destesi duruyor. Henüz ikisine de elimi sürmedim. Sobayı da yakmadım, oda karanlık. Sırtımda paltom var. Evin içi her zamanki gibi soğuk.

Mutfak penceresinden süzülen cılız ay ışığında karşımdaki tekli koltukta oturan Aba-Göz'ün yeni ve eskisinden daha ür-kütücü bakışlarla beni süzdüğünü görebiliyorum.

Bana eşlik eden bir tek o değil. Diğerlerinin de yaklaştığını seziyorum. Neredeyse alışmaya başladığım şu tırmalama sesinden ve hışırtıdan söz etmiyorum yalnızca. Diğerleri... Sessizler ama izliyorlar. Uzun zamandan sonra ilk defa desteyi açıp karıştırmaya başlıyorum.

“Bu benim sorunum değil, tamam mı?”

Bu sözcükleri karanlığa tükürür gibi savuruyorum ve bana karşı koymasını bekliyorum. Karşılık vermiyor ama kapkara gözlerinin üzerime doğrultulduğunu hissediyorum.

“Daha önce onu durdurmaya çalıştım. İşe yaramadı.”

Sanki onu kızdıracak bir şey söylemişim gibi karanlık koyulaşıyor, sesler artıyor. Kartları dağıtıyorum. Görünmez oyuncuları için dörder el. Ardından içkime uzanıp bir dikişte hepsini içiyorum. Sarhoş cesareti. Ne saçma bir laf. Adına ne dersene de yanlış bir cesaret türü bu.

“Hurst’e hiçbir şey borçlu değilim. O zaman, bırakayım ne hali varsa görsün. Bırakayım da kendi dersini alsın. Umurumda değil.”

Karanlık, öfke nöbetine tutulmuş bir çocuğun ebeveyni gibi söyleniyor. *Bu dediğin doğru değil, öyle değil mi Joe? Çünkü bu sadece Hurst’le ilgili bir mesele değil. Marie’yle de ilgili. Bir zamanlar âşık olduğun o kız şimdi ölüm döşeginde. Ve bir nebze huzur bulmak için bunu yapmanı hak ediyor. Çünkü ölümden daha beter şeyler var. Çünkü gidenle dönen her zaman aynı olmuyor. Bunu durdurabilecek tek kişi sensin.*

Karanlığın gözlerinin içine bakıp onu dize getirmek istiyorum. Ama o kıpırdamıyor, gözünü kırpmıyor. Tek yaptığı istenmeyen bir âşık gibi bana yaklaşıp üzerime üzerime abanmak. Ama şimdi karanlığın içinde kıpırdanan bir şeyler görüyorum. Siluetler, gölge içinde gölgeler. Zira ölümler bizi hiçbir zaman tam manasıyla terk etmez. Onları içimizde taşıyoruz. Attığımız her adımda. Düşlerimizde, kâbuslarımızda. Ölümler bizim parçamızdır. Belki başka bir şeyin daha parçasıdırlar. Bu yerin. Bu toprağın.

Peki ya toprak çürümüşse? Ya ektiğin şeyler zehirli meyveler veriyorsa. Aynı kardan adamı asla tekrar yapamayacağını, babamın arkadaşının çektiği korsan kasetlerin her zaman bulanık ve bozuk çıktığını düşünüyorum. Bazı şeyler vardır, güzel, kusursuz şeyler; onları kırıp dökmeden baştan yaratamazsın.

Bir hareketlilik fark ediyorum. Kapı gıcırtısı, ağır adım sesleri. Hazırım.

“Benden ne istiyorsun?” diye soruyorum. “Ne yapmamı istiyorsun?”

“Şu siktiğimin lambalarını açarak işe başlayabilirsin.”

Korkudan sıçrayıp arkamı dönüyorum ve tam o anda oturma odası aydınlanıyor.

“Tanrım.” Şafağın yakıcı ışığından sakınan bir vampir gibi gözlerimi kapatıyorum.

Parmaklarımın arasından bakıyorum. Brendan kapı girişinde duruyor, göz alıcı bir asker ceketinin altına çuval gibi bol bir tulum giymiş, ayaklarına da eski püskü, bağcıklı bir çift Green Flash spor ayakkabı çekmiş. Omzunda büyük bir çanta asılı.

Darmadağınık saçları ile uzamış sakallarının arasına yuva yapmış gibi görünen gözleriyle süzüyor beni. “Karanlıkta oturmuş kendi kendine konuşarak ne bok yediğini sanıyorsun?”

Öyle boş boş bakıyorum suratına. Sonra kafamı iki yana sallıyorum.

“Sanırım şu dünyada benden başka kapı çalan insan kalmadı.”

Brendan berbat kahve yapar. Ama vakit gece yarısını çoktan geçmiş, yani ideal kahveyi arama saati sayılmaz. Ayrıca aşırı yorgunum, kafam karışık ve pestilim çıkmış, yani kahveye itiraz edecek halde değilim.

Mutfaktan iki kupayla dönüyor, birini benim önüme pat diye bıraktıktan sonra nereye oturacağına karar vermek için etrafa bakınıyor.

“Mekâna gerçekten çok hoş dokunuşlar yapmışsın.”

“Bu stile yapıbozumu deniyor.”

“İyiymiş.”

Başımla tekli koltuğu işaret ediyorum. “Şuraya otursana. Aba-Göz arkadaş canlısıdır.”

Bebegi dikkatle süzüyor. “Zaten aşikâr olanı söylemek gibi olacak ama burada böyle oturup tek gözlü bir bebekle konuşmak, kendi kendine konuşmaktan bile daha ürkütücü değil mi sence de?”

Aba-Göz’ü koltuktan alıp ürpererek yere bırakıyor, sonra oturup kahve kupasını ellerinin arasına alıyor. Çanta ayağının dibinde duruyor. Gözlerimi ondan ayıramıyorum.

“Kargolarsın sanıyordum ama sen özel kuryelik yapmışsın.”

“Öyle oldu. Hesap edince benzinin daha ucuza geleceğini anladım.”

“Senin araban yok ki.”

“Kardeşiminkini ödünç aldım.”

“İşin ne olacak?”

“Birkaç günlüğüne boşlayabilirim. İyi ki öyle yapmışım. Çünkü cidden bok gibi görünüyorsun dostum. Kır havası sana hiç yaramamış.”

Gözlerimi ovuşturuyorum. “Eh, bu havayı daha fazla solumayacağım zaten.”

Öyle ya da böyle.

“Demek sonunda muradına eriyorsun.”

“Öyle de denilebilir.”

“İskambil desteni de o yüzden mi çıkardın?”

Masaya dağıttığım kartlara bakıyorum.

“Vakit öldürüyorum işte.”

“Kumar borcunu ödemek için başka bir kumar masasına oturmayı düşünmüyorsun, değil mi?”

“Hayır. Saçmalama.”

“İyi bari. Alınma ama boktan bir kumarbazsın.”

“Bunu birileri bacağımı mahvetmeden *önce* söyleyemez miydin?”

“Sanki beni dinlerdin de.” Başını eğip çantaya bakıyor. “Sherlock’çuluk oynama niyetinde değilim ama galiba çantanın içindekilerle yaptığın planın bir bağlantısı var?”

“Bravo sevgili Watson.”

“Yani?”

Tek kaşımı kaldırıyorum. En azından deniyorum. Bu geceki halimle bunu yapabildiğime bile şükretmem gerekir.

“Bu çantayı polise teslim etmeyeyim diye biri bana çuvala para ödeyecek.” Uzanıp çantayı alıyor ve sehpanın üstüne koyuyorum. “İçine baktın mı?”

“Bilmemi isteseydin bana kendin gösterirdin, diye düşündüm.”

Çantanın fermuarını açıp eski bir svetşörte sarılmış hacimli bir şeyi dikkatlice çıkarıyorum. Svetşörtün katları arasındaki

plastik poşetin içinde özenle muhafaza edilmiş iki şeyi ortaya çıkarıyorum:

Bir levye ve kana bulanık kısmı daha koyu görünen lacivert bir kravat. Kız kardeşimin kanı. Kravatın üstüne bir isim işlenmiş: S. Hurst.

“Bu da ne böyle?” diye soruyor Brendan.

“Ödeşme,” diyorum.

1992

Düşmek öldürmez insanı. Durmak öldürür.

Chris bana böyle söylemişti.

Yüksek bir yerden düştüğünüzde yere çarpmadan önce zihninin kapandığını söylerler.

Ama bu doğru değil. Beyninizin bilgiyi işleme hızı yüzünden yere çakılma anını bilinçli bir şekilde kavrayacak vakti bulamaması mümkündür. Ama bu, bilincinizin siz yere düşünceye kadar deliler gibi çalışmadığı anlamına gelmiyor.

O son çatırtıya kadar çalışır beyin.

Chris'in düştüğü gün o binada İngilizce dersim vardı, son dersti bu. *Hayvan Çiftliği*'nden pasajlar okuyorduk. O kitabı hiç sevmeydim. Gençken kör göze parmak sembolizme pek düşkün değildim, gerçi şimdi de öyle sayılmam.

On beş yaşındaki görüşüme göre hikâyeyi hayvanlarla süslemek yerine doğrudan anlatmak daha kolay olurdu. Diğer tür-lüsü bana anlamlı gelmiyordu. Yazar küstahlığını sevmiyordum. Sanki yazar kendini çok zeki sanıyormuş, bir şeyi aslında başka bir şeymiş gibi göstermeye çalıştığını kimsenin anlamadığını sanıyormuş gibi gelirdi bana. Ama anlardınız. Hiç de zekice bir şey değildi bu yaptığı. Hilenin nasıl yapıldığını görebildiğiniz halde sihirbazın sizi kandırmaya çalışmaktan vazgeçmediği bir sihirbazlık gösterisi gibiydi.

Orwell de bizi kandıramıyordu işte. Ama 1984 iyiydi. Mış gibi yapmıyordu. Gerçekleri olanca sertliği, ürkütücülüğü ve vahşetiyle yüzümüze çarpıyordu.

Doğruyu söylemek gerekirse sözünü ettiğim o son derste kitap hakkında bir şey düşündüğüm yoktu. Dalgındım. Son birkaç haftadır fazlasıyla dalgındım.

Annie döneli neredeyse bir ay oluyordu. İlk günlerdeki coşku ve ilgi sönmüştü. Ama yine de mutlu zaman geçiriyor olmalıydık. Hayat normale dönüyor olmalıydı. Ancak gerçek hiç de öyle değildi. Normalin nasıl bir şeye olduğunu bildiğimden bile emin değildim artık.

İlk birkaç gün Annie'yle konuşmaya çalıştım. O gece başından geçenleri ağzından cımbızla almak istedim. Ama o anlamaz bakışlarla, buğulu gözlerle bakıyordu suratıma. Bazen durup dururken gülümsüyor, kıkırdıyordu. Önceleri içimi ısıtan gülüşü artık tırnağını karatahtaya sürtüyormuş gibi bir etki yaratıyordu üzerimde.

Annem pek ortalıkta yoktu çünkü vaktinin çoğunu düştükten sonra artık pek iyi olmayan büyükanneme bakmakla geçiriyordu. Babam ise Annie okula dönebilecek hale gelinceye kadar onunla ilgilenmek için işten izin almıştı. Daha doğrusu bize öyle söylüyordu. Çünkü bu doğru değildi. Bir akşam ceketinin cebinde bir mektup durduğunu gördüm. Üzerinde P45 yazıyordu. Bunun ne anlama geldiğini biliyordum. Ya işten ayrılmış ya da kovulmuştu. Mektubu görünmesin diye cebine iyice tıktırdım ve anneme bu konudan hiç söz etmedim.

Anneme anlatmadığımı, *anlatamadığımı* çok şey vardı. Çünkü onu endişelendirmek, üzmemi istemiyordum. Ayrıca bana inanmayacağından korkuyordum.

Babam o saatlerde bile çoktan sarhoş olduğu ve içerisi leş gibi koktuğu için okuldan çıkınca doğruca eve gitmeyi bıraktığını söylemedim ona. Ev yalnızca içki kokmuyordu. Daha kötü bir şeyin kokusuydu bu. Daha pis ve ekşi bir şeyin. Döşeme tahta-

larının altından sızıyormuş gibi yükselen bu koku sanki ölmüş bir hayvana aitti. Öyle ki annem bir defasında babamı ve beni evin içinde ölü fare avına çıkardı. Hiçbir şey bulamadığımızı görünce de gözlerini devirerek, “Olsun, eminim bir süre sonra geçecek,” dedi.

O kokunun geçmeyeceğini söylemedim anneme. Koku bir fare ölüsünden kaynaklanmıyordu ki. Evimize çöreklenmiş başka bir şeye aitti.

Çoğu gece Annie’nin hemen bitişikteki odasından gelen gürültüler yüzünden gözüme uyku girmediğini de söylemedim ona. Bazen hep aynı şarkıyı tekrarlayıp dururdu:

“Geldiği zaman dağları aşıp gelecek. Geldiği zaman dağları aşıp gelecek.”

Diğer geceler ise korkunç çığlıklar ve haykırışlar duyardım. Walkman’ın kulaklıklarını takar, başımı yastığıma gömer, o sesleri susturmak için her şeyi yapardım. Sabah olduğunda okula gitmek için evden çıkmadan önce Annie’nin odasına uğrar, siddik içindeki nevresimleri çıkarıp çamaşır makinesine tıkardım. Annem, bunu babama yardım etmeye çalıştığım için yaptığımı sanıyordu muhtemelen. Doğrusu, çarşafı ben yıkamasam hiç yıkanacakları yoktu. Ama asıl neden bu değildi.

Kendimi sorumlu hissettiğim için yapıyordum. Payıma düşen buydu. Pişmanlığımı. Yaptıklarımın cezasıydı. Ya da yapmadıklarımın. Annie’yi kurtaramamıştım.

Zaman zaman kendi çarşaflarımı da değiştirdiğimi kimseye söylemedim. Evdeki her çıtırtıda başımı çevirip baktığımda Annie’yi karşımda, elinde Aba-Göz’le pis pis sırtırken ve sekiz yaşındaki bir çocuğa ait olamayacak kadar karanlık ve yaşlı gözlerle bana bakarken göreceğim korkusuyla altıma işiyordum.

Kendi kendime bile itiraf etmek istemesem de bazen küçük kız kardeşimden ölümüne korkuyordum.

Dersin bittiğini haber veren zil çaldı. Kitaplarımı çantama koyup sandalyemi geriye ittim. Yanımdaki sıra boştu. Eskiden

orada Chris otururdu. Ama şimdi sınıfın en arkasındaki boş sıraya oturmaya başlamıştı.

Bu beni rahatlatmıştı aslında. Sadece onunla konuşmayı, o gece yaptıkları için mazeretlerini ve özürlerini dinlemeyi istemediğim için değil, Chris'te tuhaf haller olduğu için de. Ve bu her ne ise hiç de hayra alamet değildi. Üstü başı hiç olmadığı kadar dökülüyordu. Kekelemesi kötüleşmişti. Kendi kendine söyleniyor, bir şeyler mırıldanıyordu. Bazen de durup dururken delirmiş gibi kollarını ovalamaya başlıyor, sanki görünmez kirleri çıkarmayı istiyordu. Ya da üstündeki böcekleri silkelemeyi.

Normalde zil çalınca sınıftan ilk o çıkardı. Böylelikle birilerinin ona laf atmasıyla, kasten çelme takmasıyla veya itip kakmasıyla uğraşmak zorunda kalmazdı. Artık Hurst'le takılmıyordu (onunla hiçbirimiz takılmıyorduk), kabuğunun içine çekilmişti.

Ona destek olamadım. Kendi dertlerim vardı. Kendi endişelerime gömülmüştüm ben de. O yüzden ben merdivenlerden hızla inmeye çalışırken önümde giden Chris birden adımlarını ağırlaştırıp yolumu kapatınca tepemin taşı attı.

“Ne oluyorsun ya?”

“S-s-sa-na bir ş-ş-se-şey gö-gö-göstermem l-l-lazım.”

Nefesi bir süredir dişlerini fırçalamamış gibi kokuyordu. Gömleğinden de leş gibi bir ter kokusu yayılıyordu.

“Ne?”

“B-b-bur-burada s-s-sö-söyleyemem.”

“Nedenmiş o?”

“Ç-ç-çok in-in-insan var.”

Giriş katına ulaşmıştık. Kapıyı açıp bahçeye çıktım. Bir an önce evlerine gitmek isteyen diğer öğrenciler etrafımızda koşturuyordu. Chris'in suratı kıpkırmızıydı. Ağzından kelimeleri kerpetenle çıkarır gibi zorlandığını görebiliyordum. Kendi halime bakmayıp onun haline acıdım.

“Sakin ol, nefes almaya çalış.”

Başını salladı, peş peşe derin nefesler aldı. Bekledim.

“M-m-mezarlık. B-b-b-benimle or-orada buluş. Sa-saat altıda. Çok ö-ö-önemli.”

Bir bahane uydurmak istedim. Ama onunla buluşmasam ne yapacaktım? Elinde sigarayla uyuyakalıp evi yakmasın diye babama göz kulak mı olacaktım? Acaba odasında mı diye kardeşimi kontrol mü edecektim? Artık bizim Annie'miz olmayan o kızı...

“Tamam,” dedim iç çekerek. “Umarım söyleyeceğin şey buna değer.”

Chris kafasını salladı, ardından kendini korumak ister gibi başını öne eğip koşar adım uzaklaştı.

Çantamı omzuma astım ve o sırada arkamda bir kahkaha koptuğunu duydum. Dönüp baktım. Hurst İngilizce binasının kapısından çıkıyor, Fletch de şişman bir gölge gibi onun peşinden geliyordu. Hurst bana baktı, pis pis sırıtarak Fletch'e bir şeyler fısıldadı. Sonra ikisinin kıkırdadığını gördüm.

Yumruklarımı sıktım, tırnaklarımı avuçlarıma içine geçirdim ve kendimi arkama dönmeye zorladım. Onlarla uğraşırsam başım daha fazla belaya girecekti. Annem üzülecekti. Babam beni dövecekti. Hurst kazanacaktı. Evet, yine kazanacaktı. Ne anlamı kalırdı o zaman? Ben de başımı eğdim ve bahçe kapısına doğru kararlı adımlarla ilerledim.

Doğruca eve gitmedim. Son zamanlarda bunu hiç yapmıyordum zaten. Sokaklarda geziniyor, otobüs durağında patates kızartması yiyor, (Hurst ve Fletch orada yoksa tabii) oyun parkında takılıyor, kısacası evin kapısını açıp da o pis kokuyla, tiksindirici karanlıkla ve *ürpertici* soğukla sarmalanacağım anı geciktirmek için elimden geleni yapıyordum.

Bugün cebimde yalnızca birkaç peni vardı. Patates kızartması yemeye veya şekerleme almaya gidemezdim, bu yüzden boş bir kola kutusunu tekmeleye tekmeleye kendimi ana caddeye doğru sürükledim. Pirinçten yapılma madenci heykelinin olduğu çayırılığı ardımda bıraktım. Heykelin hemen yanında küçük bir bank vardı. Genelde boş olurdu. Ama bugün yapayalnız bir si-

luet oturuyordu orada. Üzerine bol gelen asker ceketinin içinde kamburunu çıkarmış, başını eğmiş, yüzü koyu renk saçlarıyla örtülmüş halde öylece duruyordu. Marie'ydi bu.

Maden ocağındaki geceden beri hiç konuşmamıştık. Aslına bakılırsa o gece yaşanan çoğu şeyi hatırladığından şüpheliydim. Olup bitenlerin ardından onu artık daha az düşünmeye başladığımı, kalbimdeki tahtının yerle bir olduğunu söylemek isterdim. Ama bu doğru değildi. Onu gördüğüm anda kalbim yine tekledi. Kalbim ve *başka* yerlerim.

Hemen gidip yanı başında bittim.

“Sen iyi misin?”

Başını kaldırıp saçlarının arasından bana baktı. “Joe?”

Burnunu çekip yüzünü sildi. Ağladığını o zaman anladım. Bir anlık tereddütten sonra çantamı omzumdan indirip yanına oturdum.

“Ne oldu?”

Başını iki yana salladı, ağladığı ve burnu tıkanmış için sesi boğuk çıkıyordu.

“Salağın tekiyim ben.”

“Niye?”

“O gece olanlar için, kız kardeşin için çok üzgünüm.”

“Sorun yok, her şey yolunda,” diyorum, oysa hiçbir şeyin yolunda olduğu yok.

“Orada olanlar saçmalıktı. Yani, kız kardeşinin öldüğünü düşündüğümüze inanamıyorum.”

Boğazım düğümlenmişti, güçlkle yutkundum. “Ben de.”

Başını tekrar iki yana salladı. “Seninle konuşmayı ne kadar çok istediğimi tahmin bile edemezsin, ama korktum.”

“Korktun mu? Neden korktun?”

Sorumu savuşturmak istercesine saçını yüzünden geriye itti. “Hiçbir şeyden.”

Ama hiç de öyle görünmüyordu. Sesi titremesinden, yüzünü saçlarıyla örtmesinden anlaşılıyordu. Birden içime bir his doğdu:

“Senin gözünde bir şey mi var?”

“Yok, hayır, şey...”

Elimi uzatıp saçlarını kulağının arkasına ittim. Bana engel olmadı. Sağ gözü mosmordu ve şişmişti.

“Ne oldu?”

“Tartıştık. İsteyerek yapmadı.”

Boğazımdan yukarı bir öfke dalgası yükseldi. “*Hurst* mü yaptı sana bunu?”

Hurst pisliğin tekiydi ama bir kıza yumruk atabileceği benim bile aklımın ucundan geçmezdi.

“Boş ver.”

“Sana *vurmuş*. Bunu birilerine söylemen gerek.”

“Lütfen Joe. Kimseye bir şey söyleme.” Kolumu tuttu. “Söz ver.”

Başka çarem yoktu. “Tamam. Ama bir daha böyle bir şey olmasına izin vermeyeceğine dair söz ver bana.”

“Söz.”

“Niye tartışıyordunuz ki?”

“Chris yüzünden.”

“Chris mi?”

“Steve, Chris’in kuyuyla ilgili öteceğinden korkuyor. Çünkü gerçekten çok tuhaf davranıyor. Steve, Chris’in elinde, onda olmaması gereken bir şey olduğunu ve bunun icabına bakılması gerektiğini söyledi. Ben de ona Chris’i rahat bırakmasını söyledim. Sonra ondan ayrılmak istediğimi söyledim, sonra da...”

“Sana vurdu öyle mi?”

“Bana orospu dedi ve hiç kimsenin onu terk edemeyeceğini söyledi.”

Marie’nin yanaklarından yine gözyaşları döküldü. Onu kollarımın arasına alıp kendime doğru çektim. Saçları darmadağınktı, saç spreyi ve sigara dumanı kokuyordu.

“Joe, ne yapacağız?” diye fısıldadı.

“Ben bir çaresine bakarım,” dedim. “Saat altıda mezarlıkta Chris’le buluşacağım. Onu uyarırım.”

Kendini biraz geri çekti. “Belki sen onunla konuşabilirsin. Kimseye bir şey anlatmamasını söyle ona. O tuhaf hareketlerden vazgeçmesini söyle.”

“İşe yarar mı bilmiyorum.”

“Sen insanlara lafını geçirirsin.”

“Tamam, denerim.”

“Teşekkür ederim.” Uzanıp dudaklarını benimkilere bastırdı. Sonra ayağa kalktı. “Gitmem gerek.”

Başımı salladım, şaşkınlıktan âdeta uyuşmuştum.

“Eve birlikte yürümek ister misin?” diye sordum.

“Olmaz. Anneme alışveriş yapacağıma dair söz verdim.”

“Anladım. Tamam o zaman.”

“Sonra görüşürüz.”

“Görüşürüz.”

Marie’nin gidişini izlerken öpücüğünün anısıyla dudaklarım titriyordu. Ve tabii bir de Hurst’le nasıl başa çıkacağımı düşünüyordum.

Belki de bu yüzden durup ne dediğimi düşünmek aklımın ucundan bile geçmedi.

Eve döndüğümde babamı televizyonun karşısında içi geçmiş bir halde buldum. Annie odasında olmalıydı. Annem buzdolabına bizim için biraz yemek bırakmıştı. Bir tabağa biraz yemek koyup mikrodalgaya attım. Aç değildim ama kendimi biraz lazanya yemeye zorladım, üstüne de bir kutu kola içtim, derken babama seslenip mutfakta yemek olduğunu haber verdim ve üstümü değiştirmek için üst kata çıktım.

Annie’nin kapısının önünde durdum. Eskiden kulağımı dayayıp onu dinlemek hoşuma giderdi çünkü içeride kendi Barbie bebekleri ile benim eski Action Man’lerimi farklı seslerle konuş-

turarak hayalî oyunlar oynuyor olurdu. Fakat artık kapısı hep kapalıydı ve içeriden gelen sesler çok farklıydı.

Bu akşam hiçbir ses duymuyordum. Sessizlik daha beterdı. Tereddüt içinde kaldım. Ama bir yandan da akşam yemeği satıyordu, karnı acıkmış olmalıydı. Babamın kalkıp onun karnını doyurması gerektiğini akıl edeceğini hiç sanmıyordum.

Kapıyı tıklattım. “Annie?”

Yanıt gelmedi.

“Annie?”

Kapı biraz aralandı. Koku yüzünden irkilmemeye çalışarak kapıyı ittim. Annie odanın öbür ucunda duruyor, pencereden dışarıya bakıyordu. Koşup kapıyı açmış, sonra hemen pencerenin önüne gitmiş olmalıydı. Ama bundan emin olamıyordum. Artık hiçbir şeyden emin olamıyordum.

Odaya girdim.

“Biraz lazanya ısıtmıştım.”

Kız kardeşim yerinden hiç kıpırdamadı. Birden üzerinde eski bir svetsört olduğunu gördüm ama altına hiçbir şey giymemişti.

“Eğer canın bir şey isterse bana...”

Döndü. Kıpırmızı oldum. Annie hâlâ küçücük bir çocuktı ama onu bebekliğinden beri çıplak görmemiştim. Tuhaflaştığımı sezince gülümsedi. Sinsi, ürpertici bir gülümsemeydi bu. Öne doğru bir adım attı, bacaklarını araladı ve gözümün içine baka baka halının üstüne işedi.

Midemin ağzıma geldiğini hissediyordum. Annie gülmeye başladı. Kendimi odadan dışarı atıp kapıyı arkamdan kapattım ve merdivenlerden aşağı koştum. Üstümü değiştirmek artık umurumda değildi. Sadece kaçmak istiyordum, tek istediğim Annie’den kaçmaktı.

Kahkahaları beni sokağa çıkana kadar takip etti. Ama ben topuklayıp kaçarken artık kahkahadan çok çılgılığı andırıyordu.

Chris mezarlıkta değildi. Bahçe kapısını açıp bakımsız patikaya girdim. Belki bir yerlere gizlenmiştir diye kilisenin etrafında dolandım. Beni buraya kendisi çağırmışken gizlenmesi tuhaf olurdu ama ondan beklenmeyecek bir şey de değildi.

Chris'ten eser yoktu. Burada yaşayan hiç kimseden eser yoktu. İç geçirdim. Bildiğin Chris'ti işte. Kafayı iyice sıyırmıştı artık. Cidden sıyırmıştı. Öte yandan ben de ondan çok farklı bir noktada sayılmazdım.

Annie'nin görüntüsünü kafamdan atamıyordum. Çıplaklığı, sıska bacaklarının arasından fışkıran sidik gözümün önünden gitmiyordu. Eve dönemezdim. En azından bu gece. Oraya geri dönme düşüncesine bile katlanamıyordum.

Belki de Annie'nin tekrar bir doktora görünmesi gerekiyordu. Belki başına aldığı darbe (başına darbe almıştı, bundan emindim) beynine zarar vermişti. Hafızasını tamamen yitirmiş olabilirdi. Ortadan kaybolduğu o kırk sekiz saati nerede geçirdiğini hatırlamıyordu. Belki başka bir sıkıntısı vardı ve bu yüzden öyle tuhaf davranıyordu. Annemle konuşmayı denemeliydim. Annem onu hastaneye götürebilirdi. Belki orada Annie'yi iyileştirirlerdi. Tekrar eski *Annie* olurdu.

Böyle düşününce biraz rahatladım ama aklımdan geçenlere de gerçekten inanmıyordum. Sonra, belki de kiliseler bu işe yarayıordur, diye düşündüm. Aklınızdan geçenlerin birer yalandan ibaret olduğunu içten içe bilseniz de kilise size huzur veriyordur.

Mezarlıktaki kırık dökük banka oturdum ve yamulmuş mezar taşlarına baktım. Öne doğru eğildim, ellerimi dizlerimin üstüne koydum, ayaklarımı altıma topladım ve tam da o anda bankın altında bir şey durduğunu fark ettim. Hemen uzandım ve çekip aldım onu. Bir çantaydı bu. Chris'in çantası olduğunu hemen anladım. Hepimizde ya Adidas ya da Puma çantalar vardı, ama Chris, *Doctor Who* ve *Star Trek* etiketleriyle dolu markasız, eski bir çanta kullanıyordu.

Bu akşam çantanın üstüne bir şey daha yapıştırmıştı. Şeffaf bantla çantaya tutturduğu, üstünde de ismimin yazdığı bir zarf. Yırtıp açtım. İçinden Chris'in titrek el yazısıyla doldurulmuş bir defter yaprağı çıktı:

Joe, çantanın içindeki şey senin için. Onunla ne yapacağını sen bilirsin. Diğer şeyler ise... Bence bir gün onlara ihtiyacın olabilir. Nedenini inan bilmiyorum. Ne olur ne olmaz.

Hepsi benim suçum. Keşke orayı hiç bulmasaydım. Orası kötü bir yer. Bunu şimdi anlıyorum. Belki sen de anlamışsındır.

Üzgünüm. Annie için. Her şey için.

Sanki sözcükler kendilerini yeniden düzenleyip daha anlaşılır bir hale gelecekmiş gibi elimdeki nota bakakaldım. Çünkü şimdiki halleriyle deli saçması gibi geliyor bunlar. Chris bana neden böyle bir şey yazmıştı ki? Kendisi neredeydi?

Çantanın fermuarını açtım. İçinde bir sürü havai fişek vardı, hem de şu kocaman olanlardan, hani satın almak için kimliğinizi göstermeniz gerekenlerden. Tabii bu tür şeyleri bulmanın başka yollarını bilmiyorsanız.

Kaşlarımı çatıp çantayı biraz daha karıştırdım. Dibinde bir şey daha vardı. Daha ağır, özenle plastik poşete sarılmış bir şey. O şeyi çantadan çıkarır çıkarmaz mideme bir sancı saplandı. Ne olduğunu hemen anladım. Poşetin içindeki iki şeye bakakaldım. Ardından poşeti dikkatle geri koyup çantanın fermuarını kapattım.

Chris'in evi kasabanın diğer tarafındaydı. Çantayı omzuma atıp yola koyuldum. Onunla konuşmam gerekiyordu. Nedense bunu hemen yapmam gerektiğini hissediyordum. Birdenbire mideme saplanan o sancı yüzünden, önemli bir şeye geç kalmışım gibi hissediyordum. Adımlarımı daha da hızlandırdım. Yazdığı nottan bazı kısımlar beynimde dört dönüyordu:

Orası kötü bir yer.

Marie'nin dudaklarını dudaklarıma bastırıldığı bankın yanından geçtim. Zihnimin duvarlarına kara bir gölge gibi vuran bir şimşek çaktı zihnimde, ama çaktığı gibi de hemen yok oldu.

Belki onunla konuşabilirsin.

Kendimi okulun bahçe kapısında buldum. O yıllarda ders saatlerinden sonra okul kulüpleri işlerini bitirinceye ve öğretmenler de binadan çıkıncaya kadar kapıyı açık bırakırlardı. Hademe beni yakalamazsa ve okul arazisinden geçip arka çitlerden atlarsam Chris'lerin evine daha kestirme bir yoldan gidebilirdim.

Otoparkı ve ana binanın bilim kanadını hızla geçerek İngilizce binasına doğru yürüdüm. Bina gümüşü gökyüzüne yükselen kara bir anıt gibi yükseliyordu önümde. Köşeyi döndüğümde hafif bir rüzgâr saçlarımı dalgalandırdı. Ürpeldim. Sonra duraksadım. Bir şey duyduğumu sandım. Sesler vardı sanki. Rüzgâr beraberinde birtakım sesler taşıyordu. Oyun alanından mı geliyordu bu sesler? Hayır. Daha yakından. Etrafa bakındım. Sonra... kafamı yukarı çevirdim.

Onu gördüm. Düşüyordu. Havayı yara yara hızla düşerken ıslığa benzer bir ses çıkarıyordu. Yere çarptığında çıkan o tok sesi duydum. Havada süzülmesiyle yere çarpması arasında geçen süre hem göz açıp kapamış kadar kısa hem de sonsuzluk kadar uzundu. İçimden, acaba hissetmiş midir diye geçirdim, yani yere çakıldığı o son anı.

Başta içgüdüsel olarak oradan kaçmak istedim. Basıp gitmek. Ama yapamadım. Onu orada öylece bırakamazdım. Ya hâlâ yaşıyorduydu diye düşündüm.

Titreyen bacaklarımla ona doğru yürüdüm. Gözleri açıktı, ağzının kenarından incecik bir kan sızıyordu. Altında ise bir kan gölü vardı, sarı saçlı kafasının altından kızıl bir hale gibi yayılıyordu. İşin en tuhaf yanı, kısacık hayatı boyunca belki de ilk defa huzurlu görünüyordu olmasıydı; durmadan aradığı şeyi nihayet bulmuştu sanki.

Omzumdaki çanta kayıp düştü; sonra ben de yere çöktüm. Solan günün son sıcağında dizlerimi soğuk betona dayayıp orada öylece kalakaldım. Yanaklarımdan gözyaşları süzülüyordu. Arkadaşımdan yumuşacık, dağınık saçlarını nazikçe okşadım. Yaşananların onun suçu olmadığını söyledim ona.

Geç kalmıştım. Chris için hep geç kalınırdı çünkü. Onun gibi çocuklar için hep öyle olur. Bir süre sonra ayağa kalktım, pantolonuma bulaşan tozu silkeledim ve yolun aşağısındaki telefon kulübesine yürüdüm. Ambulans çağırdım. Bir çocuğun binadan düştüğünü söyledim. Kimin düştüğünü söylemedim. Kendi adımları da söylemedim.

O akşam gördüğüm diğer şeyi de kimseye anlatmadım.

İngilizce binasından koşarak uzaklaşan ikinci silüet... Yalnızca bir karaltıdan ibaretti bu. Ama onu tanımıştım. O haliyle bile.

İcabına bakılması gerekiyor.

Stephen Hurst.

Ertesi gün plan yapmaya başlıyorum. Karakterime ters düşüyor tabii bu. İleriyi planlamaya inanan biri değilimdir. Önceden yapılan planların felaketi öngördüğünün ilk elden şahidiyim, yani plan yapmak, kötüyü çağırmak gibi geliyor bana.

Ancak bu kez hazırlıklı olmalıyım. Bir eylem planım olmalı. Zaten artık bir işim olmadığı için uğraşacak başka bir şeyim de yok.

Brendan sabah ikiye doğru gitti. Kalmak isterse boş oda olduğunu söyledim ama o istemedi.

“Alınma ama burası tüylerimi ürpertiyor.”

“Batıl inançların yok sanıyordum.”

“İrlandalıyım ben. Elbette batıl inançlarım var. Suçluluk duygusuyla birlikte onlar da DNA’mıza işlenmiş.” Paltosunu omuzlarının üstüne geçirdi. “Şu aşağıdaki pansiyonda oda tuttum.”

Oradaki çiftliği düşününce bir an için zihnimde bir şey belirir gibi oluyor ama sonra, daha etraflıca anımsayamadan geldiği gibi hızla aklımdan çıkıveriyor. Önemli bir şeydi galiba. Ama hayatımdaki diğer önemli şeyler gibi onu da hatırladığım anda unutuveriyorum.

Isıtıcıda kalan suyla kendime sert bir kahve yapıyorum ve çalışmaya başlamadan önce hızlı hızlı iki sigara tütürüyorum. Mutfaktaki küçük masaya geçip not almaya başlıyorum. Uzun sürmüyor. Karmaşık bir plan değil bu. Neden kâğıda dökme ihtiyacı duyduğumu da bilmiyorum aslında. Ama ne de olsa ben bir

öğretmenim. Yazılı sözcükler bana daha güvenilir ve daha sağlam geliyor. Kalem ve kâğıt. Tutunabilecek somut şeyler bunlar. Belki yalnızca üşengeçlik ediyor, asıl yapacaklarımı erteliyorumdur. Plan yapmakta değil ama üşengeçlikte bir dünya markasıyım.

Yazma işi bitince telefonumu alıp birkaç arama yapıyorum.

Bir tanesi telesekretere düşüyor. Mesaj bırakıyorum. İkinci arama biraz daha hassas bir mesele. Karşı tarafın açıp açmayacağını bile bilmiyorum. Bana tanınan vade çoktan geçti. Derken sesini duyuyorum. İhtiyacım olan şeyi söylüyorum. Kabul edip etmeyeceğini bilmiyorum. Bir şey rica edebilecek konumda değilim.

Gloria iç çekiyor. “Bunun biraz zaman alacağını biliyorsundur umarım. Seninle aramızda derin bir bağ olsa da sonuçta iyi kalpli vaftiz annen değilim ben.”

Parmaklarımın arasındaki bir dal sigarayla oynayıp duruyorum. “Ne kadar sürer?”

“Birkaç saat.”

“Teşekkür ederim,” diyorum ama karşı taraf telefonu çoktan kapatmış bile. Bunu kötüye yormamaya çalışıyorum.

Üçüncü aramayı yurtdışından bir numaraya yapıyorum. Bunun için biraz araştırma yaptım. Gerçi gerekli bile olmayabilir. Ama madem tohum toprağa ekildi, her şeyden emin olmam gerek. En profesyonel ses tonumu takınıyorum. Kim olduğumu ve neyi teyit etmek istediğimi tane tane açıklıyorum. Fazlasıyla nazik Amerikalı resepsiyonistin bana yine fazlasıyla nazik bir Amerikan aksanıyla siktir çekmesini dinliyorum. İyi bir gün geçirmem imkânsız olsa da kadının iyi günler dileklerini kibarca kabul edip telefonu kapatıyorum.

Bir süre durup telefona bakıyorum, kalbim biraz ağırlaşmış gibi. Sonra bir kahve daha yapmak için kalkıyorum. Son aramayı daha sonra yapacağım. Bu defa üşengeçlikten değil. Ona fazla zaman tanımak istemiyorum, adamlarını toplamaya vakti olmamalı.

Suyun kaynamasını beklerken telefonum çalıyor. Hemen açıyorum.

“Alo.”

“Mesajını aldım.”

“Ne diyorsun peki?”

“Dersim var.”

“Okulu hiç asmaz mısın sen?”

“Cidden okulu kırmamı mı istiyorsun?”

“Alışkanlık haline getirme tabii. Bir günlüğüne sadece. Önemli bir mesele.”

İç çekiyor. “Seni okulu astın diye mi kovdular?”

“Yok. Çok daha kötü bir şey yüzünden.”

Bekliyorum.

“Tamam,” diyor.

Yeni bitmiş çimenlerin üzerine oturup önümde uzanan hoyrat manzaraya bakıyorum. Böyle bir yer hiçbir zaman fotoğraf çekme isteği uyandıracak kadar göze hoş gelmez diye düşünüyorum. Ne kadar fidan diksen, kır çiçekleri eksen, oyun bahçeleri inşa etsen, turist çeken mekânlar açsan da böyle bir yer her daim çorak kalır, sana boyun eğmez.

Böyle bir yer iyileştirilmek istemez. Bu ıssız, uyuşuk, ölü halinden memnundur. Kayıp hayatların, kayıp hayallerin, kömür tozunun ve kemiklerin memleketi burası. Bizler ancak toprağının yüzeyini eşleyebiliriz. Ama altta el değmemiş nice katman vardır. Ve bazen o kadar derine asla inmemeniz gerekir.

“Buradasınız demek.”

Dönüp bakıyorum. Marcus arkamdaki küçük yokuşun başında duruyor.

“Evet,” diyorum, “her zamanki meymenetsizliğimi de alıp geldim.”

Gülümsemiyor. Espri anlayışının ve mutluluğun bu çocuğun duygu repertuvarında yer almadığını seziyorum. Olsun. Zaten

mutluluk denen şey abartılıyor, yani çok kısa sürüyor bir kere. Mutluluk, Amazon'dan satın alınan bir şey olsaydı eğer kesinlikle ürün iadesi talep ederdiniz. *Daha bir ay olmadan bozuldu, düzelmiyor. Bir dahaki alışverişimde de ızdırap deneyeceğim. O bok hiç olmazsa sonsuza dek dayanıyor.*

Marcus gelip önümde tuhaf tuhaf dikiliyor. "Ne yapıyorsunuz burada?"

"Manzaranın tadını çıkarıyorum ve şunu yiyorum." Çiğnediğim Wham şekerlemesini gösteriyorum. "Sen de ister misin? İki tane aldım."

Başını iki yana sallıyor. "Hayır, teşekkür ederim."

Elimdeki parlak, pembe şekerlemeye bakıyorum. "Eski bir arkadaşım sürekli bunlardan yedi. Bana onu hatırlatıyorsun."

"Ne yönden?"

"Uyum sağlayamayan bir tipti. İkimiz de öyleydik. Bir şeyler araştırmayı çok severdi. Ve bir şeyler *bulmayı*. Bence sen de bu işte epey iyisin. Okulun güvenlik kapısından geçmenin bir yolunu bulmuşsun mesela."

Bir şey söylemiyor.

"Jeremy'nin mağarayı bulduğunu Bayan Grayson'a sen mi söyledin?"

"Kendisi söyledi."

Başımı iki yana sallıyorum. "Hayır, hiç sanmıyorum. Bazı yerler *bulunmak* ister. Onları yalnızca seçilmiş kişiler bulabilir. Hurst gibiler değil, senin gibiler."

Başta ne diyeceğini bilemiyor, sonra itiraz ediyor: "Hurst mağarayı biliyordu. Söylentileri bütün çocuklar duymuştu. Benim orayı bulabileceğimi biliyordu. İçeri girmenin bir yolunu bulmak için benden yardım istedi."

Başımı sallıyorum. "Sen de buldun."

"Denk geldim diyelim."

"Tabii. Hep öyle olur zaten."

Yanıma oturuyor.

“Sizi oraya götürmemi istiyorsunuz.”

“Pek sayılmaz. Beni oturmaya götürmen *lazım*.”

“Önemli olduğunu söylemiştiniz.”

“Hem de çok önemli.”

Yanımdaki çantayı ilk defa fark etmiş gibi görünüyor. “Çantada ne var?”

“Bilmesen daha iyi.”

Aramıza bir sessizlik giriyor. Sonra ayağa kalkıyor. “Hadi gidelim.”

Ben de ayağa kalkıyorum. Yokuş aşağı onu takip ederken bana dönüp, “Tanımadığınız çocuklara şeker teklif etmemelisiniz,” diyor.

Belki de bir espri anlayışı vardır, diyorum içimden.

Bu defa kapak yok. Onun yerine kendimi kayalık bir çıkıntı üzerindeki yarı daire şeklinde bir mazgala bakarken buluyorum. Metal paslanıp toprakla aynı renge dönmüş ve uzamış çalılıklar ile dikenlerin arasında kamufle olmuş. Marcus çalılıkları kenara itip mazgalı dikkatle yerinden çıkarıyor. Oldukça ağır; ilk başta açılın diye epey kanıtıldığını köşelerindeki oyuklardan anlıyorum.

Bir noktada kasabalılar maden girişlerini mühürlemeye çalışmış herhalde diye düşünüyorum. Ama o kuyuyu susturamamışlar. İnsanları çağırmasına engel olamamışlar. Tıpkı Chris'i ve Marcus'u çağırdığı gibi.

Yanımda getirdiğim el fenerini alıp deliğe doğru tutuyorum. Bu tünelin çocukluğumdaki tünel kadar dik olmadığını görüyorum. Ama daha dar, genişliği ancak bir metre kadar. O yüzden sürünmem gerekecek. Bu durumun içimi rahatlattığını söyleyemem.

“Beş dakika kadar sürünerek ilerledikten sonra yol genişleyip basamaklara açılıyor,” diyor Marcus. “O basamaklar sizi aşağıya kadar götürecektir.”

“Teşekkür ederim.”

“İnsanların oraya inmesine engel olacak mısınız?”

“Planım bu. Sana da uyar mı?”

“Sanırım.” Bana bakıyor. “Biliyor musunuz, siz çok tuhaf bir öğretmensiniz.”

“Tuhaf bir insanımdır, doğru. Ama tuhaf olmak her zaman kötü bir şey değildir. Bunu unutma.”

Hafifçe başını sallıyor. Bundan emin değilim ama arkasını dönüp yokuş aşağı yürümeye koyulmadan önce yüzünde minicik bir gülümseme kırıntısı belirir gibi oluyor.

Zayıf güneş ışığı Marcus’u tam da tepeyi inerken yakalıyor. Bu ışık altında daha açık renk görünen saçları başının etrafında bir hale gibi parlıyor. Bir an için eskiden tanıdığım bir çocuğun hayaletine benziyor. Ardından gölgelerin arasına karışıyor ve hem hayalet hem de çocuk gözden kayboluyor.

Tünelde ağır ağır, yengeç gibi ilerliyorum. Sakat bacağım sürekli zonkluyor. Birkaç defa durup dönmeyi geçiriyorum aklımdan. Ama dönmek bile başlı başına mesele olacak, o yüzden büzülüp öne doğru kayıyorum, üstüme üstüme gelen, boğazımı tıkayan klostrofobiyle boğuşuyor, sırtımdaki çanta tünelin tepesine her çarptığında acıyla yüzümü buruşturuyorum.

Yıllar sürmüş gibi hissettiren ve bu esnada dizlerim soyulduğu, sırtımda kalıcı bir kamburun çıktığı dakikaların ardından biraz eğilerek de olsa ayağa kalkabileceğim kadar genişliyor tünel. Aşağı doğru inen dik basamaklar beni sert bir kayaya çıkarıyor. Feneri kayaya doğrultuyorum. Işığı tutunca gölgelerin arasında neredeyse kaybolan dar bir aralık ortaya çıkıyor. Tabii ya. Başka bir giriş ya da çıkış bu. Annie’nin nasıl gözden kaybolduğunu, onu neden bulamadığımı açıklıyor. O daracık aralıktan sıkışarak geçiyorum.

Yirmi beş yıl geri gidiyorum sanki. Çocukluk kâbusum olan mağaranın içindeyim yine. Şimdi gözüme biraz daha küçük görünüyor. Yetişkin gözüyle bakınca biraz küçülmüş sanki. Tavan eskisi kadar yüksek ve âdeta bir katedralmiş gibi görünmüyor

gözüme. Alan da öyle pek geniş sayılmaz. Yine de tüm bunlar ürpermeme engel olmuyor.

Yerde birkaç kafatası, ezilmiş içecek kutuları ve sigara izmaritleri görüyorum. Duvarların, Hurst ve Fletch'in manasız bir zarar verme isteğiyle delik deşik ettiği yerlerindeki oyuklar duruyor ama daha üst kısımlarda sarı ve beyaz kemikler hâlâ hiç el değmemiş gibi muntazam bir şekilde kalmışlar. Onlara bakıyorum. *Geri dönmeyenler*. Ya ölümü hatırlatacak süs eşyaları niyetine ya da bir çeşit adak olarak buraya konulmuşlar.

Bu yerin ne kadar zamandır burada olduğunu merak ediyorum. Yüzlerce, binlerce yıldır mı? Maden çalışmalarının burayı yıkmamış olması çok tuhaf. Yoksa tam tersi mi oldu? Arnhill Maden Kazası geliyor aklıma. Onca araştırmaya, soruşturmaya rağmen çökmeye neyin neden olduğu açıklanamamıştı. Kimse suçlanamamıştı. Ya diğer kazalara ne demeli? Mağaranın altında bir sürü maden kuyusu olmalıydı. Yoksa madenciler bu mağaraya fazla yaklaştığı için mi yaşanıyordu o kazalar? Onlardan çok önce yapılan bu antik kazayı tehdit ettikleri için miydi? Asırlardır uyuyan bir yanardağ gibi sessizce bekleyen bir yeri rahatsız ettikleri için mi?

Ağır ağır dolaşıyorum, derin derin nefesler alıyorum, kendimi sakin kalmaya zorluyorum. Burası da sıradan bir mağara işte. Ölüler bize zarar veremez. Kemikler kemikten, gölgeler gölgeden ibaret. Ama elbette gölgeler asla yalnızca gölge değildir. Onlar karanlığın yüreğidir ve karanlığın yüreğinde canavarlar saklanır.

Elimi çabuk tutmam gerek.

Gloria'nın sırt çantamdan alıp getirdiği şeyi çıkarıyorum. Ellerim titriyor, terden sıırıslam oluyorum. Elim ayağım tutmuyormuş gibi hissediyorum, sonra bir küfür sallayıp hemen kendimi toparlıyorum. Bu işi doğru dürüst yapmam gerek. Çünkü bu işin içine etmem demek, kendimi paramparça etmem demek. Elimdeki şeyi mağaranın tam ortasına dikkatle, müthiş bir dikkatle yerleştiriyorum. Bandajlı elim yüzünden bir sakarlık edecekmişim

gibi hissediyorum. Sonra geri çekiliyorum. Kendimi dönmeye zorluyorum. Hışkıdamaya başladıklarını duyabiliyorum. Bir uyarı. Tehdit belki de. Boşluktan sıkışarak geçiyorum ve basamaklardan yukarı olabildiğince hızlı tırmanıyorum. Dikkatli ol, diyerek telkin ediyorum kendimi, acele edip dikkatsiz bir adım atman işlerine gelir. Daha önceki gibi ayağım takılsa ve düşsem, dosdoğru o kaçtığım şeyin kucağına yuvarlanmış olurum.

Tünele ulaşıp sürünmeye başlıyorum. En azından bu defa sırtımdaki çanta boş. Oraya götürdüğüm şeyin düşüncesi bile midemi altüst ediyor. Diğer yandan da işlerin planladığım gibi gideceğinin bir garantisi yok diyen paranoyak bir ses var kafamda.

Ter içinde, tir tir titreyerek, bacaklarım haşlanmış spagettiye dönmüş bir halde açık havaya çıkıyor ve beton gibi sert toprağa çöküyorum.

Soluk soluğa orada öylece yatıp serin esintinin terimi kurutmasına izin veriyorum. Bir süre sonra oturur pozisyona geçip cebimden sigara paketini çıkarıyorum. Bir dal yakıyor ve sigara dumanını sanki saf oksijenmiş gibi yutarcasına içime çekiyorum. Daha ilkinin izmaritini söndürmeden ikincisini yakmayı düşünüyorum. Derken saatime bakıyorum ve sigara paketini istemeye istemeye cebime geri koyuyorum.

Paketi koyduğum cebimden bu defa telefonu çıkarıyorum. Onun numarasını bulmak zor olmadı. *Ara* tuşuna basıp bekliyorum. Üçüncü çalışta açıyor. İnsanlar niyeyse hep üçüncü çalışta açar telefonu. Bunu fark etmiş miydiniz?

“Alo.”

“Benim, Joe.”

Sessizlik. Sonra, kendimi kötü bir gerilim filmindeki karakterlerden biri gibi hissederek şöyle diyorum: “Seninle konuşmamızın vakti geldi ahbap.”

Tam bir kodaman olmuş. Ziyadesiyle zenginliğe kavuşanlara, kariyerinde roket hızıyla yükselenlere böyle deriz, yanılıyor muyum? Genelde koskoca bir evi olur böylelerinin, pahalı kıyafetler giyerler, kapılarının önünde gıcır gıcır arabalar durur.

Ne tuhaf bir değer sistemimiz var. Kocaman bir eve veya trafik ışığında beklerken bile su gibi benzin yakan bir otomobile sahip olmak nedense uçsuz bucaksız gezegendeki kısacık varlığımız için başarı addediliyor. İnsanlık olarak katettiğimiz tüm ilerlemeye rağmen insanları hâlâ sahip oldukları beton yığınlarıyla, kıyafetlerle, beygir gücüyle değerlendiriyoruz.

Ne olursa olsun Stephen Hurst için yine de *tam bir kodamana dönmüş* diyeceğim.

Hurst'ün eski bir çiftlikten devşirdiği bu yuva, Arnhill'in bir kilometre kadar dışında kalıyor. Eski binanın üzerine çelik ve cam yığınlarıyla, katlanır kapılarla takviye yaparak evin özgün karakterini öldürme pahasına burayı restore ettirmiş.

Çakıllı garaj yolunda bu akşam sadece bir araba duruyor. Yepyeni bir Range Rover. Marie, Jeremy'yle birlikte oğluna yeni bir spor ayakkabı alıp pizza yemek için Nottingham'a inmiş. Evin arka tarafına geçince beni upuzun bir bahçe, açık hava jakuzisi ve ışıklandırılmış bir havuz karşılıyor. Kimse yalnızca belediyeden aldığı maaşla böyle bir jakuzinin ve yüzme havuzunun parasını ödeyemez.

Belki de Marie'nin Arnhill'den ayrılmamasının nedeni bunlardır. Yine de, en nihayetinde, bütün bunların hiçbir anlamı yok. Zira jakuzinin ve havuzun keyfini süreceği yıllar düşündüğünden de kısa olacak. Zamanını özgürce eğlenerek geçirseydi ve Arnhill'den başka bir yerde hayat kursaydı onun için daha iyi olurdu belki de. Sanırım bütün bunlar bu katlanır kapıları ne kadar istediğinize ve onlar uğruna kendinizden ne kadar ödün vermeye niyetli olduğunuza bağlı.

Saatime bakıyorum, 20.27. Kısa bir tereddütten sonra kolumu kaldırıp zili çalmaya zorluyorum kendimi.

Zil sesinin içeride yankılandığını duyuyorum. Bekliyorum. Ayak sesleri yaklaşıyor ve derken kapı açılıyor.

Bir insanın birkaç günde bu kadar ihtiyarlayabileceğine inanmazdım. Ama yemin ederim ki durum aynen böyle. Güvenlik lambalarının sert ışığının altında Hurst olduğundan çok daha yaşlı, neredeyse huzurevine yerleşecek kıvama gelmiş bir adam gibi görünüyor. Yüzü nemli bir bez parçası gibi sarkmış, griye dönmüş cildinin buruşuk katları arasındaki gözleri kan çanağına dönmüş. Bana ne bir hoş geldin diyor ne de elini uzatıyor.

“Çalışma odam şu tarafta,” diyor ve dönüp gidiyor, onu takip etmeden önce kapıyı kapatıyorum.

Ev pek beklediğim gibi değil. Biraz sıradan da olsa umduğumdan daha zevkli döşenmiş. Saten duvar kâğıtları ve altın varaklı sahte Acem vazolar bu eve Marie'nin elinin değdiğini kanıtlıyor.

Hurst beni koridor boyunca yürütüyor. Tam karşıda hem oturma odası hem de yemek odası olarak kullanılan duvarsız, geniş bir alan görüyorum. Krom ve mermer kaplı yüzeyleri ıslıl ıslıl parlayan mutfak hemen sağımda kalıyor. Hurst soldaki kapılardan birini açıyor. Çalışma odasına giriyoruz. Yüreğimin derinliklerinde adına belki de kırgınlık diyebileceğim bir his peyda oluyor. Yaptığı onca şeye rağmen Hurst'ün böyle bir hayata sahip olması içimi acıtıyor.

Ama diğerk yandan kanserden ölmek üzere olan karısını unutmamak gerek.

Onun peşinden odaya giriyorum. Evin geri kalanıyla kıyaslayınca çalışma odası çok daha minimalist kalıyor. Kocaman, meşe bir masa tüm odaya hâkim. Duvarları birkaç siyah beyaz tablo süslüyor. Cam bir büfenin içinde kristal bardaklar ve pahalı viskiler sergileniyor.

Burası, masanın üzerindeki camdan yapılma kâğıt ağırlığına varıncaya kadar tam da seçkin bir beyefendinin çalışma odasının bir parodisini andırıyor. Hayatı boyunca kendi sırtını sıvazlamaktan başka bir şey yapmamış bir adamın çalışma odası.

Fakat bu beyefendi hiç de iyi görünmüyor. Bu haliyle özel dikim takım elbisesinin dikişleri dökülen bir adama benziyor.

“Bir şey alır mıydın?” Büfenin önüne gidip hafifçe bana doğru dönüyor. “Viski?”

“Bana uyar.”

Pırıl pırıl iki kristal kadehe cömert miktarda viski doldurduktan sonra kadehleri masaya koyuyor.

“Otur.”

Masanın önündeki tekli koltuğu gösteriyor. Çantayı yere, ayaklarımın dibine koyup oturuyorum. Hurst’ün geniş sırtlı yatar koltuğuna kurulmasını izledikten sonra ben de gıcırdayan deri koltuğa oturup hafifçe büzülüyorum. Ondan daha alçakta kalıyorum. Ama bırakıyorum şimdilik üstün olmanın tadını çıkarsın. Oyunu kazanacak el bende ne de olsa.

Bir süre tek laf etmiyor, içkilerimize de dokunmuyoruz. Sonra ikimiz aynı anda kadehlerimize uzanıyoruz.

“Ne istiyorsun?”

“Bence bunu biliyorsun.”

“İşini geri almak için yalvarmaya mı geldin?”

“Bu çok hoşuna giderdi değil mi?”

“Pek sayılmaz. Ben geldiğin yere dönmeni, huzur içinde yaşamamıza izin vermeni istiyorum.”

“Bazı insanlar huzuru hak etmez.”

“Sen oldum olası benim için hep en kötüsünü düşünürsün zaten.”

“Çünkü sen hep en kötüsü neyse onu yaptın.”

“Çocuktum o zaman. Hepimiz çocuktuk. Üstünden uzun zaman geçti.”

“Marie nasıl?” diye soruyorum.

Bu sorunun tüylerini diken diken ettiğini söyleyebilirim.

“Marie hakkında konuşmak istemiyorum.”

“Onu benimle konuşmaya gönderen sendin.”

“Aslına bakarsan bu onun fikriydi.”

Fakat Marie bana öyle dememişti. Ama Hurst’ün lafına güven olmaz. Yalan söylemek nefes alıp vermek kadar doğal bir iştir onun için.

“Seni sağduyulu olmaya ikna edebileceğini düşünmüştü. Daha fazla çirkinliğin yaşanmasına engel olmak için.”

“Fletch’in oğullarını gönderip ağzımı burnumu dağıtmak gibi mi? Evimin altını üstüne getirmek gibi mi? Bu tür çirkinliklerden mi söz ediyoruz?”

Kırbaç gibi şaklayıp hızla yok olan bir gülümseme beliriyor yüzünde. “Korkarım neden söz ettiğini bilmiyorum.”

“Aradıkları şeyi bulamadılar ama, değil mi? Bahse girerim öfkeden deliye dönmüşsündür.”

Başını iki yana salladıktan sonra içkisinden bir yudum alıyor. “Geçmişte yaşananları saplantı haline getirdiğimi falan sanıyorsan yanılıyorsun.”

“O akşam Chris’in peşinden İngilizce binasına gidecek kadar saplantı haline getirmiştin ama. Neler oldu orada? Tartıştınız mı? İttin mi onu?”

Hurst, delinin tekiyle uğraşmak zorunda kalmış gibi başını sallıyor.

“Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu senin? Biliyor musun, sana acıyorum. Kendine iyi kötü bir hayat kurmuşsun. Koluna

altın bileziği geçirmişsin, kendine bir kariyer edinmişsin. Ama şimdi bunların hepsini çöpe atmaya kararlısın. Ne için? Geçmişin intikamını almak için mi? Asla bulamayacağın yanıtlar aramak için mi? Bırak gitsin. İşler senin hesabına daha da kötüleşmeden, bir an önce git buradan.”

Kadehime uzanıyor ve içkimi hiç acele etmeden, yavaş yavaş, uzun uzun yudumluyorum.

“Seni gördüm. Oradaydın.”

“Chris’i ben itmedim. Onu kurtarmaya çalıştım.”

“Eminim öyledir.”

“Onunla konuşmaya çalıştım. Ama kafayı yemişti. Saçma sapan şeyler söylüyordu. Çılgınca şeyler. Sonra atladı. Ben de kaçtım, kaçtığımı kabul ediyorum. Oralarda görünüp de insanların yanlış bir izlenime kapılmalarını, peşin hüküm vererek vardıkları sonuca balıklama atlamalarını istemedim.”

Zalimlikte kendini aştığı için *balıklama atlama* tabirini kasten mi kullandığını merak ediyorum. Ama öyle olduğunu sanmıyorum. Yalan söylemiyor bence. İçten içe, onun Chris’i ittiğine inanmamıştım hiç. İnanmayı istedim. Ondan nefret etmek için bir sebebim daha olsun istedim. Böyle düşünmek kendimle biraz olsun baş edebilmemi sağlayacaktı çünkü. Chris oradan kendi isteğiyle atladıysa bu, onu yüzüstü bıraktığım anlamına gelecekti. Tıpkı Annie’yi yüzüstü bıraktığım gibi.

Ama yine de Hurst’ün Chris’i kurtarmaya çalıştığına inanmıyorum. Hurst şu hayatta ancak kendi götünü kurtarma zahmetine girer. Ben de buna güveniyorum zaten.

“Burada olmamdan neden bu kadar korkuyorsun?”

“Korkmuyorum. Tiksiniyorum.”

“Evet, ne kadar tiksindiğini görebiliyorum, varlığım seni hasta etmiş.”

“Yorgunum. Kanser sadece hasta olanı eritmiyor. Görüyorsun halimi. Mutlu musun? Gördüğün gibi öyle çok da müthiş bir hayatım yokmuş. Bunu mu duymak istiyorsun?”

Gözlerine bakıyorum. Belki de haklıdır. Belki işler hiç de istediği gibi gitmemiştir. Bayan Grayson'ın dedikleri geliyor aklıma:

Adam çaresiz. Onu durdurabilecek tek kişi sensin.

Benim niyetim de bu zaten, ama şu an burada olmamın nedeni bu değil. Önce başka bir işim var. Hurst'ün anlayacağı türden bir iş. Kendi götümü kurtarma işi.

Çantayı kaldırıp masanın üzerine koyuyorum. Gözlerinin kocaman açıldığını görebiliyorum. Bu eskimiş, markasız çantayı anında tanıyor. Üzerindeki rengi solmuş *Doctor Who* ve *Star Trek* çıkartmaları ona tanıdık geliyor.

“Bu da neyin nesi?”

“Neyin nesi olduğunu biliyorsun bence. Ama istersen bir de jüri üyelerine hatırlatalım...” Çantayı açıyorum, içindekileri birer birer, dikkatlice önüne koyuyorum. “Bu, kardeşimin kafasını kırdığın levye, bu da onun kanına bulanmış ve senin DNA'yla bezenmiş kravatın.”

Çenesi titriyor, dişleri gıcırıyor, verdiğim bilgileri acı bir hapi çiğner gibi yüzünü buruşturarak sindiriyor. “Neyi kanıtlar ki bu? Kardeşin bulunmuştu. Hayattaydı.”

“Öyle olmadığını ikimiz de biliyoruz.”

“Böyle bir hikâyeyi polislere anlat da gör bak ne oluyor. Hemen sırtına konforlu bir deli gömleği geçirip seni tımarhaneye postalarlar.”

“Peki. Şuna ne diyeceksin. Kardeşim iki gün boyunca kayıptı. Tam kırk sekiz saat. Neredeydi peki? Bu kanıtları sunduğumda polis ne yapacak sence? Annie'yi kaçırdığının, ona zarar verdiğinin kanıtları değil mi bunlar? Kasaba sakinleri ve meclisteki dostların bütün bunları öğrendiğinde ne olacak?”

Bakışlarını levye ile kanlı kravatın durduğu poşetten uzun süre ayıramıyor. Sonra kafasını kaldırıyor.

“O zaman tekrar soruyorum. Ne istiyorsun?”

“Otuz bin.”

Bekliyorum. Derken yüzündeki ifade değişiyor. Öfkelenmesini, inkâr etmesini bekliyorum. Hatta belki tehdit etmesini. Ama arkasına yaslanıyor ve dudaklarının arasından bir ses çıkıyor. Kahkaha.

Aklımda pek çok senaryo evirip çevirmiştim ama bu onlardan biri değildi. Endişeli gözlerle pencereden dışarıya bakıyorum. Dışarı kapkaranlık. Tansiyonumun yükseldiğini hissedebiliyorum.

“Neye güldüğünü paylaşmak ister misin?”

Yerinde doğrulup kendini toparlıyor. “Sana gülüyorum. İlk gördüğüm andan beri güldürüyorsun beni.”

“Öyle olsun.” Levye ile kravatı alıp çantanın içine geri tıktırıyorum. “Belki de buradan çıkıp doğruca polise giderim.”

“Hayır, gitmezsın.”

“Kendinden ne kadar eminsin.”

“Öyleyim.”

“Beni durdurmaya veya itlerini çağırmaya kalkışırsan, seni uyarmalıyım...”

“Saçmalamayı kes.” Lafımı bölüyor. “Canını yakmaya niyetim yok. Senin derdin bu işte, anlıyor musun? Aranıyorsun resmen, insanları tahrik ediyorsun. Kendinden başka herkesi suçlamaya çalışıyorsun. Asla durup bütün bu boka kendi kendine battığını düşünmüyorsun.”

“Ne demeye çalıştığını anlamıyorum.”

“Kazayı biliyorum.”

“Bilinecek ne var ki? Kazaydı işte. Kardeşim ve babam öldü.”

“Sen neredeydin o gece?”

“Hatırlamıyorum.”

“Ne tesadüf.”

“Gerçek bu.”

“Gazeteler o gece bir şeyler olduğuna değinmişlerdi, baban o yüzden arabayı hastaneye sürüyormuş. Kazadan önce birisi sizin evden ambulansı aramış.”

Bunu nereden bildiğini merak ediyorum. Daha da önemlisi bu meseleyle neden ilgilendiğini.

“Sadede gelmeye ne dersin?”

“O gece baban arabayı kazayla çarpmadı.”

“Yanılıyorsun. Frenlere asıldığına dair deliller var. Kazayı önlemeye çalışmış.”

“Ben sana *kaza* yaşanmadı demiyorum. Kazaya baban sebep olmadı diyorum.”

Gülümsüyor ve elimdeki kartların, ben tam da eli kazanmak üzereyken ortalığa saçıldığını hissediyorum.

“Sendin Joe. Arabayı kullanan sendin.”

Geçmiş gerçek değildir. Kendimize anlattığımız bir hikâyeden ibarettir.

Ve bazen kendimize yalan söyleriz.

Kız kardeşimi severdim. Hem de çok. Ama o sevdiğim kardeşim yoktu artık. Onu evin içinde yeni edindiği alışkanlıkla (sanki bedeni artık ona ait değilmiş gibi) sallana sallana yürürken görüyordum. Ama ona baktığımda gördüğüm kişi Annie değildi. Annie'ye benzeyen, Annie gibi konuşan bir şeydi. Ama sahteydi. Kötü bir kopyaydı yalnızca.

Bazen anne ve babama haykırmak istiyordum: *Görmüyor musunuz? Annie değil o. Bir şey oldu ve Annie gitti. Bir hata oldu. Korkunç bir hata. Ve bu şey de Annie'nin yerine geçti. Annie'nin bedenini taşıyor, onun gözleriyle bakıyor olabilir ama dikkatli bakarsanız o bakışların ardındakinin Annie olmadığını görürsünüz.*

Fakat ağzımı açmadım. Çünkü sözlerim onlara deli saçması gibi gelecekti. Anne ve babamın ailede bir de deliyle uğraşmak istemeyeceklerini adım gibi biliyordum. Ailemizi tamamen darmadağın edecek son darbeyi vurmak istemiyordum. Bu işi kendi başıma halletmeliydim. Hatayı düzeltmeliydim. Bu yüzden bir gün, okuldan önce, ellerim titreyerek telefona sarıldım ve doktoru aradım. Sesimi olabildiğince değiştirip kendimi Bay Thorne olarak tanıtarak kızım için randevu almak istediğimi söyledim. İşini tez canlılıkla yapan ancak pek de parlak zekâlı olmadığı hemen anlaşılan hastane resepsiyonisti bangır bangır sesiyle bizi

aynı gün öğleden sonra dört buçuğa sıkıştırılabileceğini söyledi. Saatin uygun olduğunu söyleyip kadına teşekkür ettim.

Okuldan dönünce, sanki o anda aklıma gelmiş gibi, annemin Annie için doktordan randevu aldığını söyledim babama. Şansımıza babam henüz günün ikinci birasını içiyordu. Biraz sızlandı, ona isterse gitmeyebileceğimizi, ama anneme randevuyu iptal etmeye karar verenin kendisi olduğunu haber vermesi gerektiğini söyledim. İşe yaradı. Zira babam annemle takışmayı, onu kızdırmayı göze alamazdı. Ceketini sırtına geçirirken aşağı inmesi için Annie'ye seslendi. Ben de onlarla beraber geleceğimi söyledim. Yol üstündeki marketten naneli sakız aldım. Bir tane çiğnesin diye babama da uzattım ama o iki tane aldı.

Doktor, burnunun üstü kırmızı damarlarla kaplı, sahip olduğu bir tutam saçı da parıl parıl parlayan yağlı kafasının bir tarafından diğer tarafına doğru tarayan şişman bir adamdı. Bize tavrı dostane sayılırdı ama oldukça yorgun görünüyordu, ayrıca toparlayıp ayaklarının dibine bıraktığı çantasına bakılırsa artık bir an önce evine gitmek istiyordu.

Annie'yi muayene etti, gözlerine ışık tuttu, dizlerine vurarak reflekslerini kontrol etti. Annie sedyenin üstünde bir vantrilok kuklası gibi kaskatı oturuyordu. Doktor, uyguladığı bir dizi testin ardından, sabırlı bir ses tonuyla Annie'de herhangi fiziksel bir bozukluğa rastlamadığını bildirdi. Fakat bir travma geçirmişti. İki gün boyunca ortalıkta yoktu. Kaybolmuş, belki de bir yerde mahsur kalmıştı. Başına neler geldiğini kim bilebilirdi? Yatağını ıslatması, kâbuslar görmesi, tuhaf hareketler yapması travma sonrası beklenen şeylerdi. Sabırlı olmalıydık. Ona zaman tanımalıydık. Eğer zamanla düzelme göstermezse o zaman bizi bir terapistle yönlendirebilirdi. Gülümsedi ve muhtemelen buna gerek kalmayacağını söyledi. Annie daha çocuktu. Hele gençler kendilerini çabuk toparlardı. Annie'nin en kısa sürede kendine geleceğinden emin olduğunu söyleyerek konuşmasını bitirdi.

Babam adama teşekkür edip elini sıktı. Babamın eli biraz titriyordu. En azından naneli sakız alıp ona vermem iyi bir karar olmuştu. Yürüyerek eve döndük. Annie yolda yine altını ıslattı.

Trauma. Ona zaman tanıyın. Her şeyin düzeleceğinden eminim.

Bense kesinlikle emin olamıyordum. Doktorun söyledikleri bana göre saçmalıktan ibaretti ve nedense zamanımızın tükenmeye başladığını hissediyordum.

Tüm bunlar yetmezmiş gibi bir de Chris'in ölümüyle başa çıkmaya çalışıyordum. Daha doğrusu, başa çıkamıyordum. Krematoryumda bir cenaze töreni düzenlenmişti. Gerçekmiş gibi gelmiyordu bu bana. Sanki arkamı döndüğümde hemen yanı başımda bulacaktım Chris'i. Sarı saçları her zamanki gibi havaya dikilmiş olacaktı, bana ölü yakma fırınının 750 ile 1000 derece arasındaki sıcaklığını göstererek, bir cesedin küle dönmesinin iki buçuk saat sürdüğünü ve krematoryumda haftada elli ceset yakıldığını söyleyecekti.

Chris'in annesi önde oturuyordu. Annesinden başka kimsesi yoktu. Babası, daha Chris küçükken onları terk etmişti, ağabeyi ise daha Chris doğmadan önce lösemiden ölmüştü.

Annesinin de Chris'inki gibi başına buyruk, beyaz saçları vardı. Üstüne biçimsiz bir siyah elbise giymişti; kucağındaki bir tomar mendili avuçlarında sımsıkı tutuyordu. Fakat ağlamıyordu. Boş gözlerle önüne bakıyordu yalnızca. Arada sırada bir şeyler mırıldanıp gülümsüyordu. Nedense bu hali, iki göz iki çeşme ağlamasından çok daha vahimdi.

O günden sonra da onu birkaç defa gördüm. Üstünde aynı kıyafetler vardı. Yanına gidip bir şeyler söylemem gerektiğini hissettiysem de ne söyleyeceğimi bilemedim. Ne zaman Chris'in evinin önünden geçsem perdeler çekili olurdu. Birkaç hafta sonra evin önüne bir "Satılık" tabelası kondu.

Okuldan çıkınca kasabada boş boş dolaşıyordum ve ayaklarım beni dönüp dolaşıp her defasında İngilizce binasının önüne

getiriyordu. Başımı kaldırıp binanın tepesine bakıyor ve o kadar yüksekten öyle bir hızla düşmek nasıl bir histir acaba diye merak ediyordum. İnsanlar Chris'in düştüğü yere çiçekler ve çeşitli hatıralar bırakmıştı. Hatta Hurst'ten bile bir çiçek vardı. O çiçeği alıp yapraklarını koparmamak, ayaklarımın altında çiğneyip ezmek için kendimi zor tutuyordum.

Ama yapmadım. Tıpkı Chris'in öldüğü akşam Hurst'ü orada gördüğümünden kimseye söz etmediğim gibi.

Chris'in ölümü beni bir tür felce uğratmıştı. Çantayı bahçemizdeki barakaya saklamıştım ama onunla ne yapacağımı bilmiyordum. Düşünemiyordum bile. Kafamı bir türlü toparlayamıyordum. O çantayı her düşündüğümde gözümün önüne yerde boylu boyunca yatan Chris geliyordu; onun o tuhaf biçimde çarpılmış bedeni, etrafa saçılan kopkoyu kanı. Öyle çok kan vardı ki... Ardından da aklıma kardeşim geliyordu.

Bazen deliriyor muyum acaba diye düşündüğüm oluyordu. Belki de Annie'nin hiçbir şeyi yoktu. Belki o gece kafama aldığım darbe asıl *benim* beynimi etkilemişti. Olmayan şeyleri hayal ediyordum belki de.

Okula konsantre olmakta da güçlük çekiyordum. Dahası yemek yemeyi, duş almayı hatırlamakta bile sıkıntı çekiyordum ki zaten bu tarz şeyler artık önemliymiş gelmiyordu bana. Kasabadaki kendini tekrar edip duran uzun gezintilerim giderek daha da uzuyordu. Bir gece bir polis memuru beni durdurup evime gitmemi söyledi. Saat neredeyse gece yarısı olmuştu.

Her gece en az birkaç defa kâbuslarımdan kurtulmak istencesine boşluğa pençeler savurarak uykumdan uyanıyordum. Bu kâbuslardan birinde Chris ve Annie karlı bir tepenin üstünde duruyordu. Arkalarında alacalı, şeker pembesi bir gökyüzü ışıldıyordu. Güneş sanki tutulmuş gibi kapkaraydı, etrafını gümüşü bir halka çevreliyordu. Chris ve Annie eskisi gibi kusursuz, eskisi gibi sağlıklı görünüyorlardı. Ölmeden önceki gibilerdi.

Etraflarını kardan adamlar çevirmişti. Kocaman, yusuvarlak, uzun kolları daldan, gözleri ve ağızları parlak kömür parçalarından yapılma, yumuşacık görünen, bembeyaz kardan adamlar. Gözlerimin önünde o zoraki gülümsemeleri birer hırıltıya dönüştü.

Burada duramazsınız. Burada biz kardan adamlardan başkası duramaz. Geri dönün. GERİ DÖNÜN!

Güneş, ufuk çizgisinin ardında gözden kayboldu. Chris ile Annie de yitip gitti. Şeker pambesi bulutlar kabarıp fokurdayarak kızıla kesti. Kar taneleri düşmeye başladı. Beyaz değillerdi ama. Kırmızılardı. Kar tanesi de değillerdi. Kan yağıyordu. Kocaman, tumbul kan damlaları yere düştüğünde asit gibi tıslayarak yanıyorlardı. Dengemi kaybedip yere düştüm. Tenim eriyip kemiklerimden sıyrıldı. Kemiklerime kadar eriyip toprağa karıştım. Bedenim çözülüp yok olurken kardan adamlar soğuk, kapkara gözleriyle beni izliyordu.

Ertesi sabah uyandığımda ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Her zamanki gibi okul üniformamı giydim. Her zamanki saatte evden çıktım. Sırtımdaki çantada, ders kitaplarımın altında özenle paketlenmiş başka şeyler de vardı.

Hızlı adımlarla evden çıktım. Okul yoluna sapmadım. Eski maden kuyusuna doğru yola koyuldum. Kırılan güvenlik çitini onarmışlardı. Daha fazla ikaz tabelası asmışlardı. TEHLİKE. UZAK DUR. İZİNSİZ GİRENLER CEZALANDIRILACAKTIR. Muhtemelen belediye meclisinden biri burayı kafayı takmış, başka çocuklar da içeri girmesin diye maden ocağını sınır karakoluna çevirmişti. Ama o sabah güvenlik çitinin etrafından yavaş yavaş dolaşırken kimsecikleri görmemiştim. Çit de öyle aşılmaz görünmemişti gözüme. Hâlâ çok sağlam sayılmazdı. Tellerin arasında boşluklar vardı. Sıkışarak da olsa içeri girebileceğim kadar geniş bir boşluk bulmam uzun sürmedi. Ama gerçekten de *sıkıştım*. Okul ceketim tellerden birinin ucuna takılıp kaldı. Kendimi kurtarmak için biraz çekiştirince de yırtıldı. Ağız dolusu küfür

savurdum. Annem bunun için beni bir güzel haşlayacaktı. Ya da her şey normal olsaydı, eskiden olsaydı haşlardı diyeyim. Şimdi adım gibi biliyordum ki annem bu yırtığı fark etmeyecekti bile.

Ayaklarımı sürüyerek tepeye çıktım. Bu sabah her şey farklı görünüyordu. Hava soğuk olmasına karşın güneş parlıyordu. Güneş ışığının bu yeri tam olarak aydınlattığı söylenemezdi ama yine de keskin hatları ve kasvetli köşeleri yumuşatmıştı. Beni de biraz olsun yüreklendiriyordu. Kapak ne taraftaydı? Bir sonraki dik yokuşun eteğinde mi ortaya çıkacaktı, yoksa ondan sonrakinde mi? Durup etrafa bakındım. Ama ne kadar bakarsam kafam o kadar karışıyordu. Panikten mideme kramplar girmeye başladı. Acele etmeliydim. Okula geç kalamazdım.

Bir yön seçip o tarafa doğru biraz ilerledim, sonra fikrimi değiştirdim, aksi yöne doğru belki iki kat daha fazla yol katettim. Her yer aynı görünüyordu. Siktir. Chris olsa ne yapardı? Yolunu nasıl bulurdu? Derken hatırladım. O bulmuyordu ki. *O yer* Chris'i buluyordu.

Durup ağır ağır nefes alıp verdim. Düşünmemeye, etrafa bakmamaya çalıştım. Kendimi akışa bırakmayı denedim.

Yürümeye devam ettim. Sola doğru ilerledim, bir tepeyi aştım, sonra daha dik olan bir başkasını. Kayalık yamaçtan indim. Aşağıda çelimsiz çalılıkların ardına gizlenmiş küçük bir boşluk vardı. *İşte burası*, diye düşündüm. Göremiyordum gerçi. Tek görebildiğim molozlar ve kayalardı. Ama orada olduğunu biliyordum. Ayaklarımın altındaki toprağın âdeta mırıldandığını hissediyordum.

Dikkatle yaklaştım. Gözlerimin zemini taramasına engel olmaya, fazla dikkatli bakmamaya çalışıyordum. İşe de yaradı. Ansızın toprağın üstündeki kapağın şeklini kestirebildim. Parmaklarımı altına sokup kımıldatabileceğim kadar bir aralık vardı. Kaldırmayı denedim, yapabildiğimi anladığımdaysa bıraktım. Aşağıya hemen şimdi inmeye niyetim yoktu. Okula leş gibi, toprağa ve kömür tozuna bulanmış bir halde gidemezdim. Ayrıca

bir başkasının kapağı fark edip bu da neymiş diye kurcalaması riskini alamazdım.

Buraya daha sonra gelmek zorundaydım. Hava karardığında. Kimse beni durdurmadan yapmam gerekeni yapabileceğim zaman.

Şimdilik çantama dikkatlice yerleştirdiğim şeyleri alıp bir çalılığın dibine gizlemekle yetindim. Ardından geri döndüğümde kapağı bulamamaktan korktuğum için yanımda getirdiğim kırmızı renkli eski bir çorabı çalılarının dallarından birine bağladım. İşe yarardı herhalde. Planımın ilk adımı hallolmuştu. Böylece ayağa kalktım, maden ocağından ayrılıp okulun yolunu tuttum.

Gün hem uzadıkça uzuyor hem de müthiş bir hızla akıyordu; bir şeyi hem hevesle bekleyip hem de olmasından korktuğunuzda hep öyle olur ya hani. Dişçi veya doktor randevusunu beklerken olduğu gibi. Bu akşam yapmaya niyetlendiğim şey yerine dişçi koltuğuna oturup dişimi çektermeye seve seve razı olurdum.

Nihayet son zil çaldı ve sınıftan çıktım. Biri seslenip beni yolumdan çevirecek diye korkuyordum, diğer yarımşa keşke öyle bir şey olsa diye dua ediyordu. Tabii kimsenin umurunda değildim. Yine de acele etmedim. Akşam karanlığı çökene kadar epey vakit öldürmem gerekiyordu.

Ana caddeye çıkıp her zamanki yürüyüşüme başladım. Önceki akşam babamın cebinden yürüttüğüm bir miktar para vardı yanımda, aç olmadığım halde iş olsun diye biraz patates kızartması aldım, otobüs durağına oturdum, patatesin birazını yedim ve kalanı çöp kutusuna attım.

Biraz daha dolaşıp oyalandım, sonra kimseciklerin olmadığı çocuk parkında bir salıncağa oturdum. Şaşkınlıktan titreyen turuncu gözleri andıran sokak lambaları birer birer göz kırpıp yanmaya başlayınca ben de maden kuyusuna doğru yavaştan yola koyuldum.

Çantama bir el feneri, bir de babamın yünlü beresini atmıştım. Bereyi kafama geçirip gözlerime kadar çektim. Belki

bekçi falan vardır diye maden ocağını gözlerimle taradım ancak sahanın girişindeki sokak bomboş ve sessizdi. Yine de ne olur ne olmaz diye çitlerin arasından aceleyle geçtim.

Fenere henüz ihtiyacım yoktu ama hiç de belli olmazdı. Ekim ayının sonlarındaydık, hava artık çabuk kararıyordu. Yine de ışık yakıp dikkat çekmek istemiyordum. Ayrıca tuhaf bir şekilde, yolumu karanlıkta daha iyi bulabileceğimi hissediyordum. Birkaç defa ayağım takılıp tökezlesem de gayet iyi ilerliyordum. Bayır aşağı inişe geçince kırmızı çorabı gördüm, çalılıkların arasında koyu bir gölge gibi duruyordu.

Başarmıştım. Öte yandan buraya bir kez daha geldiğim için kendime yakası açılmadık küfürler ediyordum. Acele etmezsem tırsıp vazgeçeceğimi de adım gibi biliyordum. Parmaklarımın derisini yüzme pahasına kapağı yana kaydırabildim. Sonra çalılığın dibine gizlediğim havai fişekleri çıkarıp çantama geri koydum ve feneri elime aldım.

Etrafı şöyle son bir kez kolaçan ettikten sonra kapağın altına girip basamaklardan inmeye başladım.

Uzun sürmedi. Havai fişeklerin fitilini yaktıktan sonra, ilk patlamaları duymaya başlamadan önce basamaklardan çıkıp kapağı sürüyerek boşluğu kapatmayı ucu ucuna başardım. Çantamı alıp ayağa kalktım. Metal kapak havaya uçup bir çınlama sesiyle etrafa tozlar saçarak yere düştü. Sonra da sanki toprağa gömülür gibi oldu.

Geri çekildim. Birkaç adım uzaklaşmıştım ki toprağın sarsıldığını hissettim; spor ayakkabılarımın tabanından başlayıp göğsüme kadar yükselen titremesini duyduğum gümbür gümbür bir kükreme sesiydi bu. Bu sesi tanıyordum. Ben Annie'nin yaşlarındayken maden kuyusundaki kayalar çökmüştü. Kimseye bir şey olmamıştı ama zeminin derinliklerinde bir yerde, kulağa sanki toprak kendi içine katlanıyormuş gibi gelen o kükremeyi hiç unutmadım.

Tamamdır, dedim içimden. Bunun yeterli olacağını umut ettim. Çünkü elimden başka bir şey gelmiyordu.

*

Eve döndüğümde saat neredeyse sekiz olmuştu. Yorulmuştum, leş gibiydim ama tuhaf biçimde coşkuluydum. Kapıyı açıp evden içeri girmeden önce belki şöyle yarım saniyeliğine her şeyin yoluna gireceğine dair çılgın bir yanılsamaya bile kapılmıştım. Büyüyü bozmuştum, ejderhayı öldürmüştüm, şeytanı çıkarmıştım. Annie tekrar kendisi olacaktı, annem çay demleyecek, babam keyfi yerinde olduğu zamanlarda yaptığı gibi radyodaki şarkıya eşlik ederek gazetesini okuyacaktı.

Elbette bunların tümü hayaldi. İçeri girdiğimde babamı yine aynı pozisyonda, televizyonun karşısında kaykılmış halde buldum. Koltuğunun arkasından kıvrıcık saçlarını görebiliyordum ve yine sızıp kaldığından adım gibi emindim. Annie alt katta değildi, bu yüzden odasında olduğunu tahmin ediyordum. Evdeki koku hiç olmadığı kadar kötüydü. Elimle ağzımı kapatıp kendimi banyoya atmak için merdivenlerden yukarı koştum.

Sahanlığa vardığımda duraksadım. Annie'nin kapısı ardına kadar açıktı. Bu kapı uzun zamandır hiç böyle açık durmuyordu. Kapıya doğru yaklaştım.

“Annie?”

İçeri bir göz attım. Oda her zamanki gibi yarı karanlıktı. Tül perdelerden içeriye çok az bir ışık sızıyordu, o kadar. Yatak dağınıktı. Alt kattaki koku kötüyse, buradaki koku dayanılmaz raddedeydi; bekleyip kurumuş idrar, tatlı ekşi küf, bozuk yumurta ve kusmuk karışımı bir koku genzime doluyordu. Oda boştu.

Kendi odamı kontrol ettim. Orası da boştu. Banyo kapısını tıklattım.

“Annie? Orada mısın?”

Sessizlik. Banyo kapısında kilit yoktu. Annie daha küçükken bir gün boyunca kendini içeriye kilitleyince babam banyonun kilidini sökmüştü.

Babam kilidi sökmekle uğraşırken Annie'yi sakın tutmak için annem ve ben kapının önünde oturup şarkılar söylemiştik. Nihayet içeri girebildiğimizde de üstünde yalnızca bir tişört, altında da çocuk bezi olan Annie'yi banyo zemininde kıvrılmış uyurken bulmuştuk.

Kapalı kapıya baktım. Ardından kolu kavradım, nedense yapış yapıştı. Kapıyı itip açtım ve hemen ışığı yaktım. O anda dünya başıma yıkıldı.

Kırmızı. Her yer kıpkırmızı. Lavabonun içi. Aynanın üstü. Zemin olduğu gibi lekelerle kaplı. Yoğun, parlak, taze bir kırmızı.

Banyonun haline baktıkça midem ağzıma geliyordu. Elime baktım. Avucumun içi kızıl bir lekeyle kaplıydı. Arkamı döndüğüm gibi, yarı koşarak yarı tökezleyerek alt kata indim. Duvarların ve tırabzanların da kırmızı lekelerle kaplı olduğunu yeni fark ediyordum.

"Annie! Baba?"

Son basamakları atlayıp oturma odasına girdim. Babam hâlâ koltukta kaykılmış vaziyetteydi, sırtı bana dönüktü.

"Baba?"

Koltuğun etrafından dolandım. Suratı donup kalmış gibiydi, gözleri yarı kapalı, ağzı aralıktı, dudaklarının arasından fısıltıyı andıran hırıltılı bir nefes çıkıyordu. Wet Wet Wet baskılı eski bir svetşört vardı üstünde. Bu svetşörtü yerel radyonun düzenlediği bir yarışmada kazanmıştı (aslında İspanya tatilini kazanmak istemişti). Gözlerimiz ne tuhaf detaylara takılıyor. Svetşörtün üstündeki Marti Pellow'un yüzünün altına, yani babamın göğsünün tam ortasına kocaman bir leke yayılmıştı. Mürekkep lekesini andırıyordu. Dolma kalemimin kapağını kapatmayı unuttuğum zamanlar olduğu gibi. Ama bu leke epey büyüktü. Ve mavi de-

gildi. Kırmızıydı, koyu kırmızı. Mürekkep de değildi. Kandı. *Wet, wet, wet.*

Paniğe kapılmamaya çalıştım. Kendimi düşünmeye zorladım. Bıçaklanmış. Babam bıçaklanmıştı. Annie ortalıkla yoktu. Polisi aramalıyım. Ve ambulansı. Duvardaki telefona koşup ahizeyi elime aldım. Titreyen parmaklarla numaraları tuşladım. Çaldı, çaldı, çaldı, sonra hoş bir ses, “Hangi hizmetten yararlanmak istiyorsunuz?” diye sordu.

Yanıt vermek için ağzımı açtığımda konuşamadım. *Kan. Kırmızı. Taptaze.*

“Alo? Hangi hizmetten yararlanmak istiyorsunuz?”

Banyo. Zemindeki lekeler. Leke değil. Şekiller. Bir büyük, beş küçük şekil.

Ayak izleri. Küçük ayak izleri.

“Alo? Orada mısınız?”

Ahizeyi tutan kolumu indirdim. Arkamda bir ses duymuştum. Küçük bir kıkırdama sesi. Ahizeyi yerine koyup döndüm.

Annie kapı eşiğinde duruyordu. Merdivenlerin altındaki dolabın oraya sinmiş olmalıydı. Çıplaktı. Vücudunun ve yüzünün her yanı savaş boylarını andıran kan izleriyle kaplıydı. Kollarında ve zayıf göğsünde kesikler görüyordum. *Kendini de kesmiş.* Gözleri parıldıyordu. Elinde kocaman bir ekmek bıçağı vardı.

Kendimi çılglık çılgılığa pencereden dışarı atmamak için zor tutarak nefes alıp vermeye çalıştım.

Bıçak. Babam. Kan.

“Annie? Sen iyi misin? Şey, ben eve hırsız girdi sanmıştım.” Kafasının karıştığını görebiliyordum.

“Geçti artık. Ben eve geldim. Seni korurum. Bunu biliyorsun, değil mi? Ben senin ağabeyinim. Seni her zaman korurum.”

* Yazar, İskoç şarkıcı Marti Pellow'un da üyelerden biri olduğu ve Türkçeye “Islak Islak Islak” olarak çevrilebilecek rock müzik grubu *Wet Wet Wet*'e gönderme yapıyor. (ç. n.)

Bıçağı tutan eli titredi. Yüzündeki ifade değişir gibi oldu. Bir anlığına sanki benim küçük kız kardeşimmiş gibi göründü. Tıpkı eskisi gibi. İçim sızladı.

“Bırak o bıçağı. Derdin neyse söyle bana.” Kollarımı uzattım, sesim ağlayacakmışım gibi çıkıyordu. “Hadi.”

Gülümsedi. Gırtlğından vahşi bir hırıltı çıkararak üstüme atıldı. Hazırlıklıydım. Hemen yana çekilip onu var gücümle ittim. Geriye doğru uçu, şöminenin önündeki kilime takılıp yere yuvarlandı. Şöminenin yanındaki demir maşayı elime aldım ama buna gerek kalmadı. Annie’nin kafası şöminenin sivri köşesine denk gelmişti. Yere serilmişti ve bıçak da elinden düşmüştü.

Annie’nin birden ayağa fırlayıvereceğinden çekinerek titreye titreye ayağa kalktım. Yerde hareketsiz yatmayı sürdürüyordu. İçindeki şey her ne ise hâlâ kardeşimin sekiz yaşındaki bedeninin içindeydi. Ve sekiz yaşındaki çocuklar oldukça kırılgandır. Kolaylıkla incinebilirler.

Dönüp babama baktım. Onu hastaneye götürmem gerekiyordu. Gözlerim telefona kaydı. Ardından mutfğa koştum. Bir süre önce babam bana araba kullanmayı öğretmişti. Mahallenin yollarında biraz direksiyon sallamıştım. O zamanlar Arnhill’de kimse on beş yaşımda bir çocuk direksiyon başına geçti diye yaygarayı koparmazdı. Çok iyi kullanıyor sayılmazdım ama temel şeyleri öğrenmiştim.

Daha da önemlisi, babamın anahtarları nereye koyduğunu biliyordum.

Babam ağırdı. Epey kilo almıştı. Onu kapıya kadar sürükledim, sonra kapıyı aralayıp sokağa bir göz attım. Kimsecikler yoktu. Komşuların perdeleri çekiliydi. İşgüzar Bayan Hawkins’in yine tüllerin ardından komşuları gözetleyip gözetlemediğini bilemezdim gerçi, ama şansımı denemek zorundaydım.

Babamı kısa garaj yolundan sürükleyerek arabaya taşıdım. Sonra onu arka kapıya dayayıp ön yolcu koltuğunun kapısını

açtım. Ardından babamı var gücümle kaldırdım, önce gövdesini, ardından bacaklarını ve ayaklarını arabanın içine ittim. Sonra doğruldum. Ellerim ve okul gömleğim kana bulanmıştı. Ama şimdi bunu düşünecek halde değildim. Hastane yirmi kilometre uzakta, Nottingham'daydı. Daha hızlı hareket etmeliydim. Sürücü koltuğuna doğru koştum ve olduğum yerde durdum. Dönüp eve baktım. Annie.

Onu o halde bırakamazdım.

Ama babanı bıçakladı.

Ama o küçücük bir çocuk.

Artık değil.

Ölebilir.

Yani?

Onu bırakamam. Bir kez daha olmaz. Geçen seferki gibi yapamam.

Bir koşu eve döndüm. İçimden bir ses Annie'yi bıraktığım yerde bulamayacağımı söylüyordu. Hani korku filmlerinde olur ya, kahramanın kötü adamı hakladığını zannedersiniz ama adam ortadan kayboluverir, bir sonraki sahnedeysen elinde elektrikli testereyle yeniden ortaya çıkar. Ama Annie hâlâ yerde yatıyordu. Çıplaktı. *Siktir.* Üst kata koştum; kalbim sanki içimde bir çalar saat varmış gibi tık tık tık atıyor, bana zamanımın tükendiğini hatırlatıyordu. Annie'nin odasındaki küçük beyaz gardırobu açtım, rastgele bir pijama takımı (üzerinde beyaz kuzular olan pembeliyi) alıp merdivenlerden aşağıya indim.

Pijamaları giydirirken hiç kıpırdamadı, ama hafif de olsa nefes alıp verdiğini duyabiliyordum. Annie'yi avlanmış bir geyik yavrusu gibi kucaklayıp kaldırdım. Soğuktu. Bir yanımda tiksintiyle ürpermekten kendini alamadı.

Sokaktan yaklaşan gölgeyi görüp coşkulu nefes alıp verişini duyduğumda neredeyse bahçe kapısına varmıştım. Köpeğini gezdiren biriydi bu. Geriye çekilip gölgelerin arasına sığındım ve geçip gitmelerini bekledim. Köpek bahçe kapısının yakınlarında

durdu, etrafı kokladı, sonra ürküp sahibini yolun diğer ucuna doğru hızla çekti.

“Sakin ol, sakın ol, tilki kokusu mu aldın, nedir?”

Hayır, dedim içimden, *başka bir şeyin* kokusunu aldı.

Annie’yi arabanın arka koltuğuna koydum. Sonra ön tarafa koşup kendimi sürücü koltuğuna attım. Ellerim öyle kötü titriyordu ki anahtarı ancak üçüncü denemede kontağa sokabildim.

Şansıma, mucizevi bir şekilde motor ilk denemede çalıştı. Vitesi ileri attım. Birden emniyet kemerini hatırladım. Kemer tık diye taktıktan sonra arabayı yola çıkardım. Yolun sağ tarafında kalmaya ve tekerlekleri kaldırıma sürtmemeye odaklanarak ilerledim. Böylece *ya babam yolda ölürse, o zaman ne yaparım veya ölmezse ona ne söylerim* gibi şeyleri düşünmek zorunda kalmıyordum.

Bir hikâye uydurmalıydım. Annie’ye söylediklerimi hatırladım; eve hırsız girmiş. Haneye tecavüz. Buna inanırlardı. İnanmak zorundalardı. Babam hayatta kalırsa gerçeği kendisi anlatabilirdi.

Artık kasabayı arkamda bırakmıştım. Karanlık kır yolu önümde parlak bir yılan gibi kıvrıla kıvrıla uzanıyordu. Sokak lambası yoktu, kısa farlarla idare ediyordum. Uzunları yakmayı beceremedim. Yan yoldan bir araç çıkıp arkama takıldı. Epey yakındaydı. Farları dikiz aynasına vurup gözlerimi kör ediyordu. *Ya polisse? Ambulans çağrısının konumunu saptayıp beni takibe aldılarsa?* Neyse ki araba sinyal verip korna çalarak beni geçti.

Hız göstergesine baktım. Hız sınırı 90 olan yolda 60 kilometre hızla ilerliyordum. Beni sollayan arabadakilerin deli gibi kornaya basmalarına şaşırırmam yersizdi. Dikkat çekiyordum. Yolun karanlığına ve direksiyonu acemice tutuşuma rağmen ayağımı gaz pedalına biraz daha basmaya zorladım. İbrenin yetmişlere, seksenlere çıkmasını izledim. Sonra tekrar dikiz aynasına kaydı gözlerim.

Annie’yle göz göze geldik.

Birden direksiyonu kırınca yoldan çıktım, tekerlekler bankete sürttü, direksiyon hâkimiyetini geri kazanmaya çalıştım.

Lastikler fena gacırdadı ama sonunda asfalta yeniden tutunmayı başardılar. Babam bütün ağırlığıyla üstüme yığılmıştı. *Ha sik-nir*. Onun emniyet kemerini takmayı unutmuştum. Bir elimle babamı koltuğuna geri iterken diğer elimle direksiyonu kontrol etmeye çalıştım.

Annie arkadan saldırıya geçti. Tırnaklarını yüzüme geçiriyor, saçıma asılıyor, başımı geriye doğru çekiyordu. Boştaki elimle ona vurmaya çalıştıysam da fayda etmedi; şaşırtıcı bir güçle kavramıştı beni. Tırnaklarının etimi delip geçtiğini hissettim. Saç köklerim de deli gibi acıyordu. Elimi yumruk yapıp tam suratının ortasına geçirdim. Geriye doğru düştü.

Yolun karşı tarafındaki araçlar selektör yaparken tam zamanında direksiyonu tekrar kavradım. *Siktir*. Gazı daha da kökledim. Hastaneye ulaşmalıydım. *Ulaşmak zorundaydım*. Hız göstergesi yüz kilometreyi bulmuştu. Annie'nin doğrulup oturur pozisyon aldığını gördüm. Dirseğimle onu itmeye çalıştım ancak başını eğip kolumu boşa çıkardı, sonra da elleriyle gözlerini kapattı. Parmaklarını göz kovuklarıma bastırdı. Çıglık çıglığa bağırdım. Göremiyordum, gözlerimden yaşlar boşanıyordu. Karanlık ile ışık iç içe geçmişti.

Direksiyonu tutan ellerimden birini bırakıp Annie'nin parmaklarını gözlerimden çekmeye çalıştım. Ayağım gaz pedalına kaydı. Motor kükredi. Arabanın döndüğünü, lastiklerin asfalttan ayrıldığını ve otlarla kaplı bir tümseğe çarptığımızı hissettim.

Araba havalandı. Annie'nin parmakları beni serbest bıraktı. Önümüzde koskoca, kapkara bir gölge belirdi. Bir ağaçtı bu. Direksiyonu tekrar yakalayıp fren pedalına asıldım. Ama geç kalmıştım.

Müthiş bir çarpışmaydı bu. Metal sesleri kulağımı sağır edecek kadar yüksekti. Gövdem öne savruldu, burnum direksiyona çarptı. Emniyet kemeri beni tekrar geriye savurdu. Sersemlemiştim. Bir şey yanımdan geçip ön camdan dışarıya fırladı. Acı içindeydim.

Göğsüm acıyordu. Yüzüm acıyordu. Bacağım acıyordu. *BACA-
ĞIM* diye bağıırıyordum.

Sonrası karanlık.

“İşte seni o halde bulduk.”

“Bulduk derken?”

“Babam ve ben. Akşam maçından dönüyorduk. Ağaca çarpıp pert olmuş arabayı ilk babam fark etti.

“Belki bir yardımımız dokunur diye kenara çektik. Babanın öldüğünü hemen anladık. Kardeşinin cesedini ise arabadan biraz ileride buldum. Ona yardım edemedim...” Duraksıyor. “Arabanın yanına dönüp babama, ‘Çocuk yaşıyor,’ dedim. O da bana, ‘Ve başı büyük belada, değil mi?’ dedi.

“Ne kastettiğini hemen anladım. On beş yaşındaydın. Araba kullanmamalıydın.

“Yerini değiştirmeye karar verdik. Seni yolcu koltuğuna, babanı da sürücü koltuğuna koyduk ki polisler arabayı onun sürdüğünü zannetsin.”

“Neden? Siz ne diye karıştınız ki bu işe?”

“Çünkü babam, birbirimizden ne kadar farklı olursak olalım kendi safındakileri kollaman gerektiğini düşünürdü. Sen benim çetemdeydin. Baban da grev kırıcılardan biri olmasına karşın benim babam gibi bir madenciydi. Kendi süründen olanı domuzlara yem edemezdin.

“Sana bu hikâyeye bağlı kalmanı tembihlemek için hastaneye gelecektim. Ama sen çoktan kendi hikâyeni anlatmaya başlamıştın. Hemşirelerden birinin dediğine bakılırsa kazaya ilişkin hiçbir şey hatırlamıyordun. Doğru mu bu Joe?”

Yüzüne bakıyorum. Yalan, diye geçiriyorum içimden. Pembe yalan diye bir şey yoktur. Yalanların başka başka renkleri olmaz. Yalanlar gridir. Gerçeğin üzerine çöreklenmiş bir sis gibi. Bazen sis öyle kalınlaşır ki doğruyu kendimiz bile göremeyiz.

En başta ne hatırladığımdan emin değildim. Polisin ve doktorların söylediklerine inanmak kolayıma gelmişti. Gözlerimi yummak ve neler olduğunu bilmediğimi söylemek kolaydı. Kazayı hatırlayamıyordum.

Anneme işin aslını hiç söylemedim. Gerçi o da sormadı zaten. Hiçbir detayı bilmek istemedi. Kafasında birtakım sorular vardı illaki. Evdeki kanları o temizlemiş olmalı. Ama bununla ilgili ağzından tek kelime çıktığını duymadım. Bir defasında konuyu ben açacak oldum, bileğimi tutup morartacak kadar sıktı ve, “O evde yaşananlar bir kazaydı Joe. Arabanın ağaca çarpması nasıl kazaysa, o da kazaydı. Anlıyor musun beni? Buna inanmak zorundayım. Seni de kaybedemem.”

İşte o zaman anlamıştım. Benim yaptığımı sanıyordu. Bir şekilde olanların sorumlusu bendim. Sanırım böyle düşündüğü için onu suçlayamam. Son haftalarda tuhaf davranıyordum. Hiçbir şey yemiyor, tek laf etmiyor, evden olabildiğince uzak duruyordum. Aslında bir bakıma her şeyin sorumlusu *bendim*. Ben sebep olmuştum. Hepsine.

Kemikleri paramparça olmuş bacağımda perçinlerle, koltuk değnekleri üzerinde eve döndüğümde ev çoktan temizlenmiş, havalandırılmış, Annie'nin odası baştan dekore edilmiş, odadaki her şey eski haline geri getirilmişti.

Annemin yanlış anladığı şeyleri düzeltmeye çalışmadım, ona gerçekte olanları anlatmadım. Gözlerinde okuduğum şeyi hiçbir zaman sözcüklere dökmedi: Yanlış çocuğunu yitirmişti. Ölen ben olmalıydım. Annem öldüğü güne kadar beni hâlâ seviyormuş gibi davrandı.

Ben de beni sevmediğini bilmiyormuş gibi yaptım.

Boğazımı temizliyorum. Kafamın içi hâlâ dopdolu, bilinçaltı bataklığımda birbiriyle çelişen düşünceler güreş tutuyor.

“Sana *teşekkür etmemi* mi bekliyorsun?” diyorum.

Hurst başını iki yana sallıyor. “Hayır. Bunları alıp Trent Nehri’ne atmanı istiyorum.” Levye ile kravatı işaret ediyor. “Sonra da defolup gitmeni ve bir daha buraya geri dönmemeni istiyorum.”

Kendimi berbat hissediyorum. Kaybedenlere özgü o rezil his doluyor içime. Diğer oyuncuların ellerini gördüğünüz ve mahvolduğunuzu anladığınız an içinizi dolduran o berbat his. O anda işiniz bitmiştir. Yani neredeyse.

“Polis sana da sorular soracak. Neden yerimi değiştirdiğini, bütün bunları neden şimdi ortaya çıkardığını. Kaza mahalinde oynama yapmak suçtur.”

Başını sallıyor. “Doğru. Ama o zamanlar çocuktum. Yaptığımız şey babamın fikriydi. Artık yetişkinim, aklım başımda, yaptığım hatayı şimdi görebiliyorum, o geceyi yeniden değerlendirebiliyorum. İtiraf etmem gerekirse ederim ve bu işi kendi lehime çeviririm. Ve bana inanırlar. Burada halkın saygıdeğer bir üyesiyim. Sen nesen? Dön de kendine bir bak. İşinden uzaklaştırılmışsın. Önceki işinden hırsızlık şüphesiyle ayrılmışsın. Ne kadar zorlarsan zorla örnek bir vatandaş çıkmaz senden.”

Haklı. Ya da başka sorular da sormaya başlarlarsa? Kaza mahalini yeniden incelerlerse. Babamın yaralarını sorarlarsa.

“Yani, durum berabere diyelim mi?” diyor Hurst.

Başımı sallayıp ayağa kalkıyorum. Özenle paketlenmiş eşyaları alıp çantaya geri koyuyorum. Başka çarem kalmadı. Cebimden telefonumu çıkarıyorum.

Hurst telefona bakıyor. “Hâlâ polisi aramaya kararlı mısınız?”

“Hayır.”

Rehbere giriyorum, ardından telefonu kulağıma dayıyorum. İlk çalışta açıyor.

“Ne haber Joe.”

“Onunla konuşman lazım.” Telefonu Hurst’e uzatıyorum.

Sanki ona el bombası uzatmışım gibi bir hali var. Aslında bir bakıma öyle de denilebilir.

“Konuştuğum kişi tam olarak kim oluyor?” diye soruyor.

“Buradan cebimde otuz bin sternlinle ayrılmazsam karını ve oğlunu öldürecek kadınla.”

Telefonu elimden kapıyor; bense keyifle Hurst’ün yüzünün kül rengine dönmesini izliyorum. İşte Gloria adamı böyle yapar. Ki daha fotoğrafları bile göndermedi: tam da şu an kasabada akşam yemeklerini yiyen Marie ve Jeremy’nin kareleri.

Telefonu bana geri uzatıyor.

“Parayı bir an önce alsan iyi olacak,” diyor Gloria. Ve ekliyor: “Kalkıyorlar. Peşlerine düşmem gerek.”

Görüşmeyi sonlandırıp Hurst’e bakıyorum. “Otuz bin. Hesabıma havale yap, ben de yakandan temelli düşeyim.”

Hurst yüzüme boş boş bakıyor. Şaşkın görünüyor. Sanki biri ona dünya düzdür, uzaylılar gerçektir veya İsa seni ziyarete gelecek demiş gibi.

Gloria adamı bu hale de sokar.

“Ne bok yedin sen?” derken sesi boğuk çıkıyor.

“Bana para lazım.”

Bakışları netleşiyor. Gözleri dolmuş. “Param yok ki.”

“Sana inanmıyorum. Dışarıdaki araba nereden baksan altmış bin eder.”

“Kiralık o.”

“Ya ev?”

“İkinci kez ipotek edildi.”

“Portekiz’deki villa?”

“Neredeyse zararına elden çıkardım.”

O berbat his geri dönüyor. Öncekinden de beter. Farenin teki içimi kemire kemire kendine yol bulmaya çalışıyormuş gibi hissediyorum. Fare mide çeperimi kemiriyor. Bağırsaklarıma doğru iniyor.

“Bunları duymak Gloria’nın hiç hoşuna gitmeyecek.”

Ellerini güzelce taranmış saçlarından geçiriyor. “Gerçeği söylüyorum. Otuz binim yok. Yirmi binim, on binim, hatta beş binim bile yok.”

“Atma.”

“Hepsi gitti. Marie’nin Amerika’daki tedavisine harcandı. Mucize tedaviler ne kadar tutuyor haberin var mı?” Acı acı gülüyor. “Yedi yüz elli binden fazla. Al işte. Neyim var neyim yoksa gitti. Beş parasız kaldım.”

“Yalan söylüyorsun.” Başımı iki yana sallıyorum. “Her zamanki gibi yalan söylüyorsun. Götünü kurtarmaya çalışıyorsun. Yalancının tekisin sen.”

“Doğru söylüyorum.”

“Hayır. Amerika’daki kliniği aradım. Marie oradan bahsetmişti. Bil bakalım ne dediler? Ne senin ne de Marie’nin adını duymuşlar. Bırak mucize kanser tedavisini, Marie oradan topuk dikenini için bile randevu almamış.”

Zafer kazanmış edasıyla bakıyorum ona. Ağzından tükürükler saçarak bunları reddetmesini bekliyorum. Yalanı yakalanan bir adamın debelenişini görmek istiyorum. Ama başka bir şey görüyorum. Hiç beklemediğim bir şey. Kafa karışıklığı. Korku.

“Bu doğru olamaz. Marie onlara ödeme yaptı. Parayı transfer ettim.”

“Hadi bakalım bir yalan daha. Vazgeçmeyecek misin hiç? Aklından neler geçtiğini biliyorum.”

“Banka dekontunu gösterebilirim istersen. Hesap numarasını, her şeyi.”

“Tabii ya. Gösterirsin tabii...” Birden susuyorum. Hurst’e bakıyorum. “*Yoksa Marie...*”

“Evet, Marie buldu kliniği. Her şeyi o ayarladı. Otelleri, uçuşları.”

“Parayı Marie’nin hesabına mı transfer ettin?”

“Ortak hesabımıza. Ödemeyi oradan yaptı.”

“Ama sen klinikle hiç konuşmadın öyle mi? Parayı alıp almadıklarını teyit etmedin?”

“Karıma güveniyorum. Hem neden yalan söylesin ki? Çaresiz durumda. Ölmek istemiyor. Bu tedavi onun tek şansı.”

Çaresiz insanlar mucizelere inanmak ister.

Sakinleşmeye, düşünmeye çalışıyorum. “Kasaba park projesine neden köstek oluyorsun?”

“Çünkü o araziye toplu konut inşa etmek daha kârlı.”

“Yerin altındakilere rağmen mi?”

Dudak büküyor. “Yıllar önceki yaşanan göçük kapattı orayı.”

“Zamanında ben de öyle ummuştum. Ama görünüşe bakılırsa oğlun başka bir giriş bulmuş.”

“Jeremy mi? Olamaz. Hem bunun konumuzla ne alakası var?”

“Bulduğumuz şeyden ona hiç bahsetmedin mi yani?”

“Ona oraya *asla* gitmemesini, oradan uzak durmasını söyledim.”

“Çocuklar da anne babaları ne derse onu yapar zaten.”

“Tabii ki yapmazlar. Aslına bakarsan Jeremy beni hiç takmaz. Ama Marie’yi dinler. Her zaman. Annesi için her şeyi yapar. Tam bir ana kuzusudur.”

Yutkunuyorum ve bu bana kırık cam yutuyormuşum hissi veriyor.

Annesi için her şeyi yapar. Ana kuzusu.

Hık demiş babasının burnundan düşmüş diye düşünmüştüm. Meğer annesinin kopyasıymış.

Telefonum çalmaya başlıyor. Açıyorum. “Efendim?”

“Nasıl gidiyor?”

Hurst’e bakıyorum. “İyi, iyi. Buraya dönmeleri ne kadar sürer?”

“Ben de o yüzden aradım. Oraya dönmüyorlar.”

“Ne?”

“Kasabadan döndüler. Marie oğlanı ana caddeye bıraktı, çocuk arkadaşlarıyla buluştu. Kendisi de senin evine doğru gidiyor şimdi.”

“Benim evime mi gidiyor?”

“Yo, bekle, bir saniye... Durdu. Arabadan iniyor. Hımm, çok tuhaf. Elinde bir fener, omzunda bir sırt çantası var.”

Siktir.

“Maden kuyusu,” diyorum hemen anlayıp. “Kuyuya gidiyor.”

Kadere inanmam.

Ama bazen hayat kaçınılmaz bir hal alıyor ve değiştirmesi çok zor bir rotaya sapıyor.

Her şey burada, bu maden kuyusunda başladı. Ve görünüşe bakılırsa burada son bulacak.

Ben böyle hayal etmemiştim. Böyle planlamamıştım. Ama zaten plan yapmanın kötü yanı da bu ya. Asla beklendiği gibi işlemez. Benim planım ise görüldüğü üzere hiçbir şekilde işlemiyor.

Hurst'ün Range Rover'ına atlıyoruz. Kısa süren yolculuk boyunca tek laf etmiyor. Ama gözlerindeki şaşkın bakışı, titreyen çenesini ve öğrendiklerini sindirmeye çalışırken direksiyonu sımsıkı sıkışını görüyorum. Marie'nin ona nasıl ihanet edebildiğine, ona nasıl yalan söyleyebildiğine anlam vermeye çalışıyor.

Öfkelenmesini bekliyordum. Ama kırılgan görünüyor. Dağılmış. Hakkında yanılmışım. Marie'yi de ev ve araba sahibi olmak gibi, bir başka zafer olarak gördüğünü sanıyordum. Fakat Hurst onu seviyor. Hep sevmiş. Her şeye rağmen hâlâ onu kurtarmak istiyor.

Yolun sol tarafına özensizce park edilmiş sarı bir Mini Cooper görüyorum. Gloria veya arabası ise ortalıkta görünmüyor. Bu beni rahatlatmalı mı yoksa endişelenmeli miyim, kestiremiyorum.

İkimiz de araçtan iniyoruz.

“Nerede?” diye soruyor Hurst.

“Bilmiyorum.” El feneriyle güvenlik çitini tarayıp daha önce içinden geçtiğim boşluğu buluyorum. “Gel hadi.”

Önce ben geçiyorum, Hurst de beni takip ediyor. Küfrettiğini işitiyorum. Son günlerde azalan tek şey cüzdanının içeriği değil anlaşılan; tahammülü de kalmamış.

“Tam zamanında.”

Yerimden sıçıyorum. Gloria güvenlik çitinin ardındaki gölgelerin içinde beliriyor. İmzası haline pastel renkli elbisesinin üstüne bugün şaşırtıcı şekilde siyah bir manto giymiş. İş icabı karalara bürünmüş.

Etrafa bakınıyorum. “Marie nerede?”

“Arabamın bagajında.”

“Seni kaltak!” diye atılıyor Hurst.

Gloria ona dönüyor. “Meşhur Stephen Hurst, yanılıyor muyum? Şaka yapıyorum yahu. Yirmi dakika kadar önce şu tepeyi aşıp gözden kayboldu.”

Uzatmadan araya giriyorum. “Gloria, paran Marie’de. Hem de otuz binden çok daha fazla. Yedi yüz elli bin kadar. Onu geri getirmemiz lazım.”

Hurst’e dönüyor. “Peki o?”

“One ne olmuş?”

“Paranın Marie’de, karısında olduğunu söylüyorsun.”

“Evet.”

“Peki o ne işimize yarayacak?”

“Gloria...”

“Hah, ben de öyle düşünmüştüm zaten.”

Öyle hızlı hareket ediyor ki silahı zor görüyorum. Yalnızca bir patlama sesi duyuyorum ve Hurst birden yerde kıvranıyor, bağılıyor ve bacağını tutuyor. Yaradan koyu kırmızı kanlar fışkırıyor. Tam manasıyla fışkırıyor. Yanına çömeliyorum. Kollarına sarılıyorum.

“Tanrım!”

Etrafı tarıyorum. Çitlerin ardındaki yol bomboş. Kimse yok. Geçen arabaların farları bile karanlıklar içindeki bizi aydınlatmıyor.

Gloria ucunda uzun bir susturucu takılı olan silahı indirirken, “Uyluk atardamarı,” diyor. “Turnike yapsam bile yaklaşık on beş yirmi dakika içinde kanamadan ölür.”

Hurst’ün gözleri benimkilerle buluşuyor. Gloria kolumdan tutup ayağa kaldırıyor beni. “Zamanını boşa harcıyorsun. Git paramı getir.”

“Ama onu böyle...”

Parmağını dudaklarıma dayıyor. “Tik tak, tik tak. Saat işliyor.”

Tepeye tırmanıyorum, el fenerinin ışığı önümde bir aşağı bir yukarı sallanıyor. İşe yaradığı yok. İçgüdülerimi ve korkularımı rehber ediniyorum. Bastonumu getirmediğim için kayalık, kaygan yokuşlardan inerken tökezliyor, topallıyorum. Sakat bacağımın acımadığı bir saniye bile yok neredeyse. Kaburga kemiklerim de ona eşlik ediyor. Ama diğer yanımda kendimi tepeden izliyormuşum gibi beni yaşadığım bu deneyimden koparıyor; sigara tiryakiliğinden tıknefes olmuş karmakarışık siyah saçlı, uzun boylu, zayıf bir adamın ayyaş bir serseri gibi dere tepe yürüdüğünü görüyorum.

Durumun saçmalığına gülesim geliyor; çığlık atıncaya kadar gülmek istiyorum. Tüm bunlar korkunç, ölümü çağrıştıran bir kâbusu andırıyor. Öte yandan yaşadığım şeyin durmak dinlenmek bilmeyen kaskatı bir gerçeklik olduğunu da içten içe biliyorum. Yirmi beş yıl önce başlayan ve uykuya tabi olmayan bir kâbus.

Ve bu gece sona eriyor.

Yokuşun dibinde görüyorum onu; girişin başında bağdaş kurmuş oturuyor. Yanında kamp feneri ve çantası var. Soğuktan korunmak için başına bir atkı dolayıp kapüşonu kafasına geçirmiş. Onu öyle kamburunu çıkarmış, öne eğilmiş halde görünce bir an için dua ettiğini sanıyorum. Sonra doğruluyor ve o zaman bir sigara yaktığını görüyorum.

Fenerimi kapatıp onu gözlüyorum. Ama aslında şimdiki halini değil, on beş yaşındaki o kızı görüyorum. O çok güzel,

zeki ve... soğuk kızı. Nasıl oldu da onun bu yüzünü daha önce fark edemedim diye düşünüyorum. Oysa bu sorunun yanıtı çok açık; bazen güzel bir yüz sizi öylesine kör eder ki pek çok kusuru gözünüz görmez. Hele ki on beş yaşında, hormonlarına teslim olmuş bir çocuksanız. O güzel maskenin altında yatanı, o karanlığı ve çürümüş kemikleri umursamazsınız.

Öne çıkıyorum. “Marie?”

Dönüp bana bakmıyor. “Geleceğini biliyordum. Peşimden hiç ayrılmazsın zaten. Çocukluğumuzdan beri topuğuma batmış diken gibisin.”

“Adım üstümde ne yapayım.”*

“Git buradan Joe.”

“Olur, ama sen de benimle gelersen.”

“İyi denemeydi.”

“O zaman şuna ne dersin: Eğer benimle gelmezsen deli kadının teki kocanı öldürecek.”

“Hadi sana inandım diyelim, bunu neden umursayayım ki? Bu iş bittiğinde Jeremy’yle birlikte buradan ayrılacağız, Hurst’ü ve bu bok çukurunu terk edeceğiz. Hem de temelli.”

“Bunun delilik olduğunu anlaman lazım.”

“Tek şansım bu.”

“Senin tek şansın Amerika’daki klinik. Oraya gitmeye gerçekten hiç niyetin var mı, yoksa parayı almak için bir tezgâh mıydı sadece?”

Sonunda kafasını bana doğru çeviriyor. Fenerin aydınlattığı yüzü ürpertici derecede ince ve dehşet biçimde sakın görünüyor.

“Hastalığın gerileme olasılığı ne biliyor musun? Yüzde 30. Yalnızca yüzde 30.”

“Daha düşük olasılıklı bahislere de girdim ben.”

“Kazandın mı hiç?”

Bu soruya cevap vermiyorum.

* Yazar, Türkçede *diken* anlamına gelen *thorn* kelimesini kullanarak kahramanın soyadı Thorne’a gönderme yapıyor. (ç. n.)

“Hah, ben de öyle düşünmüştüm zaten. O riske girmeye hiç niyetim yok. Ölmek istemiyorum.”

“Hepimiz öleceğiz.”

“Senin için söylemesi kolay, ölmek üzere olan sen değilsin.” Bir duman bulutu üflüyor. “Nasıl bir şey olduğu hakkında bir fikrin var mı? Her gece gözlerini kapatırken acaba bu son kapatışım mı olacak diyorsun. Bazı geceler o kadar korkuyor, o kadar acı çekiyorsun ki öyle olmasını diliyorsun. Diğer gecelerdeyse tam aksine uyumamaya çalışıyor, uykuyla cebelleşiyorsun çünkü karanlığa yuvarlanıp gitmekten, bir daha uyanamamaktan korkuyorsun.”

Bakışlarımız buluşuyor. Fener ışığında gözleri çakmak çakmak parıldıyor.

“Hiç ölümü düşündün mü? Gerçek manada yani? His yok, ses yok, temas yok. Varoluş yok. Sonsuza kadar.”

Hayır, diyorum içimden, düşünmedim. Çünkü hepimiz düşünmemeye çalışırız. Yaşamak böyledir. Kendimizi meşgul ederiz, o sonsuz boşluğu görmemek için bakışlarımızı başka tarafa çeviririz. Aksi halde deliririz çünkü.

“Hiçbirimiz ne kadar vaktimizin kaldığını bilmiyoruz ki.”

“Ben ölmeye hazır değilim.”

“Bunun kararını sen veremezsin. Seçme şansımız yok.”

“Ya varsa? Sen ne yapardın?”

“Bunu yapmazdım.”

“Öyle mi diyorsun?” Tünele doğru bakıyor. “İkimiz de aşağıda ne olduğunu biliyoruz.”

“Kemikler var,” diyorum sesimin düzgün çıkmasına gayret ederek. “Aşağıda yalnızca kemik var. Hastalıklarını iyileştirecek ilaçlara, kemoterapilere, ağrı kesicilere ulaşma imkânı bulamamış, çoktan ölüp gitmiş insanların kemikleri. Tanrı’ya, şeytana ve mucizelere hâlâ inanan insanların. Bizse artık çok daha fazlasını biliyoruz. İnanmak istediğin şey *gerçek* değil.”

“Bana üstünlük taslamaya kalkma Joe. Sen de oradaydın. Hepimiz oradaydık.”

“Marie, hastasın. Düzgün düşünmüyorsun. Lütfen. Aşağıda sana yardım edebilecek bir şey yok. Hiçbir şey. İnan bana.”

“Peki madem.” Sigarasını yere atıp çantaya uzanıyor. İçinden bir şişe votka ile bir kutu uyku ilacı çıkarıyor. “Bu dediğine gerçekten inanıyorsan gitmeme izin ver. Şunları içerim ve her şey biter. En azından sonumu *kendim* seçmiş olurum.”

Yanıt vermiyorum.

Gülümsüyor. “Yapamazsın, değil mi? Çünkü *biliyorsun*. Kardeşine olanlar yüzünden.”

“Kardeşim yaralanmıştı. Kaybolmuştu. Sonra geri döndü.”

“Nereden döndü?”

Boğazımdaki o sert düğümü yutmaya çalışıyorum. “O ölmedi.”

Kahkaha atıyor. Neşeden ve insaniyetten yoksun, gevrek, korkunç bir kahkaha. Bir yanımda, acaba içten içe hep böyle miydi, yoksa o gece aşağıya indiğimizde mi bu hale geldi, diye merak ediyor. Belki hepimizin içinde bir şeyler değişmişti. Belki de oradan ayrılırken içimizde suçluluk ve pişmanlıktan başka şeyler de taşımıştık.

“Buna inanmıyorsun,” diyor.

“İnanıyorum.”

“Palavra.” Dudak büzüyor: “Kardeşin ölmüştü. Öyle bir darbe alıp da kurtulması mümkün değildi. Bunu biliyorum. Çünkü...”

Lafının devamını getirmiyor. Donup kalıyorum. Bütün sinir uçlarım ansızın uğuldamaya başlıyor.

“Çünkü *ne?*”

“Bir şey yok. Boş ver.”

Yalan söylüyor. Boş veremem. Birden o geceye geri dönüyorum. Annie yerde, minicik bir tümsekten ibaret. Hurst az ileride duruyor. Levye yerde. Marie, Hurst’ün koluna girmiş. Ama Marie *az önce* orada değildi ki. Yer değiştirmişti. Daha yakındı; bana ve Annie’ye daha yakındı.

“Sendin,” diyorum. “Kardeşıme sen vurdun.”

“Bilerek yapmadım. Paniklemiştim. Kazaydı.”

“Hurst’ü suçlamama izin verdin. Suçu üstlenip seni korudu.”
“Beni seviyor.”

Şimdi bütün taşlar yerine oturuyor. Marie’nin Arnhill’den neden gitmediğini anlıyorum. Neden evlendiklerini de. Hurst onu seviyordu. Ama aynı zamanda elinde bir koz vardı. Marie ondan istese de kaçamazdı. Yüzme havuzlu şık bir evde yaşamak da fena olmamıştır tabii.

“Bizi aşağıda mı bırakacaktınız gerçekten?”

“Steve’i vazgeçirmeye çalıştım.”

Ama bu doğru değildi. Elini Hurst’ün koluna koyuşunu hatırlıyorum. Aralarındaki bakışmayı. Bize yardım etmek istediğini sanmıştım. Şimdiyse bundan emin değilim. Hiçbir şeyden emin değilim artık.

“Peki ya Chris? O akşam onunla nerede buluşacağımı sana söylemiştim. Hurst’ü onun peşine sen mi taktın? Bu da mı senin fikrindi?”

“Hayır. Öyle olmadı. Steve’in nasıl olduğunu bilirsin. Ondan korkuyordum.”

Gözündeki morluğu anımsıyorum. Sağ gözündeydi. Sonra Hurst’ün bana viski dolduruşunu gözümün önüne getiriyorum. *Sağ elini kullanıyor.* Ve bir kale daha yıkılıyor.

“Sana hiç vurmadı, değil mi?”

“Bir şey fark eder mi?”

“Eder.”

“İyi o zaman. Hayır, vurmadı. Okul çıkışı Angie Gordon’la takışmıştık.”

“Yani bu konuda da yalan söyledin.”

“Tanrı aşkına, üzerinden yirmi beş yıl geçmiş. Olan olmuş, giden gitmiş. Geçmiş değiştiremem ya. Keşke elimden bir şey gelse...” Mağara girişine bakıyor. “Lütfen Joe. Bırak gireyim.”

“Bırakamam.”

“Ne istersen yaparım. Ne kadar istersen veririm.”

“Ne kadar istersem mi?”

“Evet.”

Kan kaybından ölmek üzere olan, çamura bulanmış Hurst’ü düşünüyorum. Borcumu ödemek için gereken parayı düşünüyorum. Işıl ışıl, karlı bir sabah pencereden dışarı bakan Annie’nin kocaman açılmış mutlu gözlerini, bir de mağara zemininde minik bedeniyle iki büklüm yatışını düşünüyorum.

Mağaraya yerleştirdiğim patlayıcıları ve cebimdeki fünüyeyi düşünüyorum. Marie’ye bakıyorum. İçimdeki nefret alev alev yanıyor.

“Bana bir şey söyleyebilirsin,” diyorum.

“Ne istersen.”

“Bütün o kardan adamlar nerede?”

Ağzı açılıyor. Başının yan tarafı çöküyor. Havaya saçılan kemik, kan ve beyin dokusu konfeti yağmuru gibi yere dökülüyor. Kafatası kâğıt hamuru gibi yırtılıp açık bir kratere dönüyor.

Gözleri şaşkınlıkla açılmaya bile fırsat bulamamış. Çünkü çok ani oldu. Anlayabilecek, kavrayabilecek zamanı olmadı. Bir saniye önce hayattayken bir saniye sonra sanki biri hayatının şartelini indirmiş gibi, cansız bir yığın halinde yerde yatıyor.

“*Aman Tanrım!*” Arkamı dönüyorum.

Gloria elinde silahla orada dikiliyor.

“Onu öldürdün!”

“Sana zırnık koklatmayacaktı. Böyle orospuları iyi bilirim.”

“Hurst nerede?”

“O da hızlı kanayan tiplerdenmiş.”

Hurst. Ölmüş. Bir an durup bunu kavramaya çalıştım. Yıllar boyunca onun ölmesini istemiştım. Hatta bunun için dualar etmişim. Ama şimdi öylece duruyorum, hasta ve yorgun olmamı saymazsak hiçbir şey hissetmiyorum. Ha, bir de korkuyorum. Çünkü Gloria’yla baş başa kaldım.

“Ölmesine izin vermeyebilirdin.”

“Verdim gitti. Ama bir de iyi tarafından bak. Kurtulmam gereken iki ceset olduğu için seni yavaş yavaş öldürmeye zamanım kalmadı.” Silahı bana doğrultuyor. “Son sözlerini duyalım?”

“Ateş etmesen?”

“Keşke elimde olsaydı.”

Yalvarmanın manası yok. Gloria’ya sökmez. Ama deneyebilirdim. Ben öğretmenim diyebilirdim. Öğretmenler vurulmaz. O kadar ilginç tipler değiliz biz. İnsanlar çoktan öldüğümüzü sansalar da biz bundan yıllar sonra, yavaş yavaş ölürüz. Ona başka bir planım olduğundan bahsedebilirdim. Onunla birlikte uzaklara kaçmak istediğimi söyleyebilirdim. Ölmeye hazır olmadığımı söyleyebilirdim. Ama ne dersem diyeyim fark etmez.

Gözlerimi kapatıyorum.

Silahın emniyetini kaldırıyor. “Umarım dans ayakkabıların ayakta duruyor.”

Kumandayı avucumun içine alıp... tuşa basıyorum.

Bu defa gümbürtü duyulmuyor. Kükrüyor yalnızca. Yerin altından yayılıp üstünde durduğum zemini sarsıyor. Gözlerimi açıyorum. Gloria’nın tökezlediğini görüyorum, silah elinden kayıyor. Kaçmak için, onu itip yere devirmek için vaktim var mı, diye düşünürken... Gloria kafasını kaldırıp bana bakıyor. Silahı doğrultuyor. Parmağını tetiğe yerleştiriyor...

Kurtuluş yok. Son dakikada kaçmak yok. İkinci şans yok.

Gloria yerin dibine giriyor.

Çukuruna giren tavşan gibi, kuyuya atılmış bozuk para gibi. Çılgılık bile atamıyor. Gitti. Kayboldu. Şok içinde, daha az önce ayakta dikildiği yere bakıyorum. Toprakta ansızın bir göçük açılmış.

Topallayarak oraya gidiyorum. Pembe bir pırıltı, bir parça sarı saç görebiliyorum yalnızca. Zemin tekrar sallanıyor. Tabanlarımın altındaki toprak ve çimen giderek dağılıyor. Geriye çekiliyorum. Birkaç saniye sonra Gloria çakıllar, toprak yığınları ve kaya parçalarıyla birlikte göçüğün içine karışıp gözden kayboluyor.

Açılan derin uçuruma bakıyorum; başım dönüyor, midem bulanıyor. Görüşüm bulanıyor. Sıcacık bir şey kulaklarımı ge-
çip yanaklarıma süzülüyor. Kafam acıyor. Elimi uzatıp dokunu-
yorum. Alnım yapış yapış olmuş ve nedense elime yumuşacık
geliyor. Üstünde durmuyorum, zira üstünde duracak vakit yok.
Yerin altından bir gürlleme daha yükseliyor. Uyarı niteliğinde.
Gloria'ya katılmak istemiyorsam buradan bir an önce ayrılmam
gerek. Yoksa kendimi aşağıda, karanlığın içinde, ölü kemiklerinin
arasında bulacağım.

Ve diğer şeylerin.

Geri dönmem zaman alacağa benziyor. Dengemi bir türlü sağ-
layamıyorum. İki bir ayağım takılıyor, yokuşlarda ve inişlerde
durmadan kayıyorum. Birkaç defa düşüyorum. Sol kulağında
bir çınlama var ve sağ gözüm düzgün görmüyor. Bu iyiye işaret
değil. Hiç değil.

Son artçı sarsıntının da meydana geldiğini hissettiğimde
maden ocağının çıkış kapısına varmak üzereyim. Durup geriye
bakıyorum. Kömür karası gökyüzüne kara dumanlar yükseliyor.

Yüzüme bir şeyler düşüyor. Kar taneleri sanki. Tanelerin
beyaz değil siyah olduğunu fark etmem zaman alıyor. Kömür
tozları bunlar. Orada bir iki saniye daha dikiliyorum ve üstüme
yağmalarına izin veriyorum.

Ardından yere oturuyorum. Bilinçli bir karar değil bu. Beynim
çalışmayı durdurmuş gibi birden dizlerimin bağı çözülüyor.
Beynim dükkânı kapatıyor, kepenk indiriyor. Belki de iyi bir
şeydir bu. Çok yorgunum. Sol gözüme kızıl bir bulut çöküyor.
Tekrar uyanamayacağım hissi doğuyor içime. Ama umurumda
bile değil.

Beton gibi sert toprağa uzanıyorum. Gözlerimi gökyüzüne
çeviriyorum ama sanki derin, kara bir boşluğa bakıyormuşum
gibi geliyor. Karanlık beni sarmalıyor.

Derken birisi kolumu tutuyor...

İki Hafta Sonra

“Duygusal vedaları pek beceremem.”

“Ben de öyle.”

“Sarılmalı mıyız?”

“Bunu istiyor musun gerçekten?”

Beth yüzüme tuhaf tuhaf bakıyor. “Pek sayılmaz.”

“Ben de öyle düşünmüştüm.”

“Sarılmak için ne derler biliyor musun?” diyor.

“Ne derler?”

“Yüzünü saklamak için bahane.”

“İyiymiş, bazı insanların işine gelir, ne güzel işte,” diyorum.

“Hadi oradan.”

“Şansını kaçırdın.”

“Kolay atlatırım, merak etme.”

“Hadi ya, ben de hüznümlere gark olacaksın sanmıştım.”

Beth kadehini kaldırıyor. “Şeref.”

Bense kutu kolamı onun kadehine dokunduruyorum.

“Sonunda defolup gidiyorsun ve bu döküntüyü benim başıma bırakıyorsun diye bir de bu akşamki hesabı bana yıkacağını sanıyorsan yanıliyorsun,” diyor.

“*Döküntü* derken yeni müdür yardımcılığı pozisyonundan söz ediyorsun sanırım?”

“Aynı bokun laciverdi işte.”

“Öyle diyorsan öyle olsun.”

Başparmağını kaldırarak beni onaylıyor.

Harry birkaç gün önce görevinden istifa etti, Simon Saunders da öyle. Emin değilim ama sanırım polisin, Stephen Hurst'ün bilgisayarında bulduğu rüşvet ve yolsuzluk suçlarını kanıtlayan bazı yazışmalar yüzünden. Harry aracılığıyla yasadışı nüfuz kullanmış ve Simon Saunders'a para verip oğlunun notlarını değiştirtmiş. Büyük talihsizlik.

Bayan Hardy (tarih öğretmeni Susan yani) okul müdürü görevini devraldıktan sonra Beth'i yardımcısı olarak atadı. İyi bir ikili olacakları kanaatindeyim. Aslına bakılırsa, iyimser biri olsaydım biraz daha ileri gidip o ikisinin Arnhill Akademisi'ni gerçekten değiştirebileceğine inandığımı söylerdim, hele de görünüşe bakılırsa okulun en büyük çıbanbaşı Jeremy Hurst bir daha oraya geri dönmeyecekken.

Jeremy şu sıralar psikiyatr denetimi altında ve koruyucu ailelerin yanında kalıyor. Anne ve babasının ani ölümü sonucunda şoka girdi. Jeremy için üzüldüğümü söylemek isterdim. Ama Benjamin Morton geliyor aklıma.

Hiçbir zaman kesin olarak bilemeyecek olsam da onu mağara götürenin Jeremy olduğunu düşünüyorum. Belki şaka olsun diye, belki de "çeteye kabul töreni" gibi saçma bir maksatla. Her durumda orada Ben'e bir şey olduğu kesin. Kötü bir şey. Belki de ilk kurban o değildi. Beth'in yeğeni Emily geliyor aklıma. O da değişmiş. Onun hayatı da trajik biçimde erkenden sona ermiş.

Jeremy kimseye bir şey anlatmamış. Belki annesine anlatmıştır.

Hurst ile Marie'nin cesetleri eski maden ocağında bulundu. Polis hâlâ ölüm nedenlerini araştırıyor. Hurst'ün çok sayıda şüpheli dostu ve ondan da fazla düşmanı vardı, arabasının bagajında, içinde kan lekeli bir levye olan çantanın bulunmasını hiç hesaba katmıyorum bile. Yani Hurst'ün altını kazıdıkça daha çok pislik bulacaklar. Konuya ilişkin pek fazla bilgiye gerek duymadan, bu vakayı asla çözemeyeceklerini düşündüğümü söyleyebilirim.

Göçük pek yakında doldurulacak. Kasaba park projesi incelenmeye başlandı. O araziye asla toplu konut inşa edilmeyecek. Hiçbir belediye meclisi bunu onaylamaz.

Polisler benim de ifademi aldı tabii. Polis memuru Taylor ve iri, epey iri bir adam olan Başkomiser Gary Barnes. Kimi görgü tanıklarının beni Hurst'ün arabasının içinde görmüş olabileceğini itiraf ettim; onlara Hurst'ün beni o akşam evime bırakma nezaketini gösterdiğinden söz ettim. Ben bu hususta uyanan soru işaretini ortadan kaldırdıktan sonra diğer sorular formalite icabı oldu.

“Şüpheli değil miyim yani?” diye sordum onlar giderken.

Taylor tek kaşını havaya kaldırdı. “Bu konuda değil.”

İri yarı başkomiser kahkahayı bastı. Polislerin espri anlayışı işte.

“Profesyonel işi gibi görünüyor,” dedi. “Sende pek bir kiralık katil kumaşı göremedim ben.”

Onlara her türden ve her cinsiyetten kiralık katillerle karşılaşabileceklerini söyleyebilirdim. Ama söylemedim. Gülümsedim.

“Kalem kılıçtan keskindir,” dedim.

Boş boş suratıma baktı. Al işte bu da öğretmen esprisi.

Beth içtiğim kolaya şüpheli gözlerle bakıyor. “Hemen bugün gitmek zorunda mısın? Yani ne bileyim, kola bana veda içkisi gibi gelmiyor. Bir şişe şarap söyleyebiliriz. Onunla akşamı ederiz, ne dersin?”

Ona bakıyorum. Ona bakmayı özleyeceğim. Aramızın düzelmesine sevindim. Ona, Hurst'ü Chris'i öldürmekle suçladığım için Arnhill'e döndüğümü söyledim. Artık bir şeyleri kafaya takmayı bırakmalıyım çünkü. Söylediğimde bir parça gerçeklik payı yok değildi hem. Çoğu yalanın bir tarafı da gerçektir. Ve bazen de bu kadarı yeterlidir.

“Bu teklif her ne kadar cazip olsa da gitmek zorundayım,” diyorum. “Önemli olan içki değil, birlikte vakit geçirmek zaten.”

Suratını asıyor. “İyi dedin. Ben bir çiş yapıp geleceğim.”

Zarif adımlarla masadan uzaklaşıyor. Narin bedenini izliyorum. Daracık siyah kot pantolonunu, siyah postallarını ve üstü deliklerle süslü (bu delikler güvelerin değil, moda tasarımcılarının işidir herhalde) çizgili kazağını giymiş. Sanki bir nebze pişmanlık duyuyorum. Beth’ten hoşlanıyorum çünkü. Hem de çok. Hatta onun da bana karşı boş olmadığını söyleme cüretinde bulunabilirim. Beth iyi biri. Ama ben değilim. Bu yüzden defolup gideceğim ve ondan olabildiğince uzak duracağım.

“Ortaya patates kızartması.”

Başını kaldırıp bakıyorum. Lauren ağzına kadar patates kızartmasıyla dolu geniş tabağı pat diye masanın üstüne bırakıyor.

Gülümsüyorum. “Teşekkürler.”

“Rica ederim.”

“Sadece patates kızartması için teşekkür etmiyorum.”

Lauren yüzüme boş boş bakıyor.

“Hatırlıyorum,” diyorum. “O akşam beni maden ocağında bulan sendin.”

Sessizlik uzayıp gidiyor. Onun tek kelime bile etmeyeceğini düşünmeye başlamışken sonunda konuşuyor: “Köpeği son yürüyüşüne çıkarmıştım.”

Yaşlı köpek, diye düşünüyorum. Annesinin köpeği. Boynunda yara izi olan köpek. Isırmaya meyilli köpek.

“Beni evime kadar götürdüğün için tekrar teşekkür ederim,” diyorum. “Kimseye bir şey söylemediğin için de. Ve diğer her şey için... O geceyi pek hatırlayamıyorum.”

“Çok bir şey yapmadım.”

“Buna inanmıyorum.”

Omuz silkiyor. “Kafan nasıl oldu?”

Alnıma dokunuyorum. Şakağımda küçük, kırmızı bir iz var; yeni iyileşmeye başlamış bir çürük gibi biraz hassas. Ama hepsi bu kadar. “Düştüğüm zaman çarptım herhalde.”

“Düşmedin ki.”

“Düşmedim mi?”

“Tamamen değil.”

Arkasını dönüp bar tezgâhına gidiyor. Peşinden bakakalıyorum.

Beth masaya dönüyor. “Bir şey mi diyordun?”

“Yok. Yok bir şey.” Soslara uzanıyorum. “Ketçap ister misin?”

“Teşekkürler.” Beth uzanıp ketçap şişesini alıyor, sonra, “Ha, unutmadan...” diyor.

Çantasından küçük bir ayakkabı kutusu çıkarıp bana uzatıyor.

“Sen mi aldın?”

“Biyolojici Bayan Craddock aldı.”

“Teşekkür ederim.” Kutuyu açıp içine bakıyorum.

Beth, “Tüy Yumağı’yla tanış,” diyor.

“Hayvancağızı o kadın şey yapmadı değil mi?”

“Yoo, yoo. Doğal yollardan öldü.”

“Güzel. Çok sağ ol.”

“Bunu neden istediğin konusunda beni aydınlatmayacaksın sanırım?”

“Hayır.”

“Ne gizemli adamsın.”

“Ne sandın.”

“Seni özleyeceğim.”

Gülümsüyorum. “Ben de seni.”

“Artık şunu bırakacak mısın? Yoksa yiyesim gelmiyor.”

Kutuyu çantama yerleştiriyorum. “Oldu mu?”

“Onu değil, yüzündeki salak gülüşü kastetmiştim.”

*

Arabama atlayıp kuzeybatıya doğru yola koyulana dek saat üçü geçmiş. Beth’le birbirimize telefon numaralarımızı verdik, irtibatta kalmaya sözleştik fakat muhtemelen öyle olmayacak. Çünkü biz öyle mesajlaşıp duran tipler gibi olmayız, ama olsun.

Sarılmadık, ağlaşmadık, son dakikada şehvete ve romantizme kapılıp öpüşmeye başlamadık. Arabamla oradan uzaklaşırken peşimden de koşmadı. Dikiz aynasından bakınca bana zafer işareti yaptığını, ardından tekrar bara girdiğini gördüm. İkimiz için de en iyisi buydu.

Ana caddeye çıkıyorum. Ama pek ilerlemiyorum. Yolun sonuna gidip St Jude's Kilisesi'nin önünde duruyorum.

Arabadan inip bahçe kapısını iterek açıyorum. Görmeyi beklediğim kişi eski ahşap bankta oturuyor. Düz gri ceket ve mavi elbisesiyle sakın bir görüntü çiziyor. Yaklaştığımı görünce bana dönüyor.

"Vedalaşmak için tuhaf bir yer," diyor Bayan Grayson.

"En uygun yer burası olur diye düşündüm."

"Öyle galiba."

Dönüp mezarlığa bakıyoruz.

"Buraya gömülü değil, değil mi?" diye soruyorum.

"Kim?" diyor, oysa kimden bahsettiğimi çok iyi biliyor.

"Kız kardeşiniz."

"Kilise mezarlığı uzun zamandır kullanılmadı."

"Yakınlardaki diğer mezarlıklarda da yok. Kontrol ettim."

"Annem ve babam yaktırdı onu."

"Krematoryum kaydı da yok. Aslına bakarsanız ölümüne ilişkin tek bir kayda rastlamadım."

Uzun bir sessizliğin ardından şöyle diyor:

"İnsanın evladını kaybetmesi akla hayale sığmayan bir acıdır. Yas tutmanın, delirmenin başka bir türü olduğunu düşünüyorum. İnsana başka şartlar altında asla yapmayacağı, hatta aklına bile getirmeyeceği şeyler yaptırır."

"Ne oldu ona?" diye soruyorum.

"Bir gece annem ve babam onu götürdü. Geri getirmediler. Yani en azından eve getirmediler."

“Arnhill’in ve maden kuyusunun geçmişıyle bu yüzden bu kadar ilgileniyordunuz, değil mi? Annie’ye ne olduğunu bildiğinizi bu yüzden söylemiştiniz?”

Bayan Grayson evet dercesine başını sallıyor. Sonra, “Yaşanan şey gerçekten de trafik kazası mıydı?” diye soruyorum.

“Evet,” diyorum. “Öyleydi.”

Düşünceli görünüyor: “Hayat bir şekilde yolunu bulur derler ya hani, belki ölüm de öyledir.”

Sonuçta oyun bitince tüm kartlar ona teslim ediliyor, diyorum içimden.

“Artık gitmem gerek.” Elimi uzatıyorum. “Hoşça kalın Bayan Grayson.”

Soğuk, yumuşak eliyle uzattığım eli sıkıyor. “Güle güle Bay Thorne.”

Kalkıp yürüyorum. Tam kapıya varmışken sesleniyor: “Joe?”

“Efendim?”

“Teşekkür ederim. Döndüğün için.”

Omuz silkiyorum. “Bazen seçme şansınız olmaz.”

Dolambaçlı köy yolları kapkaranlık. O yolları acele etmeden, dikkatle sürerek katediyorum. Arabayı sümüklüböcek hızıyla sürmeme rağmen yolculuk umduğumdan daha çabuk bitiyor. Akşam trafiğini özlemişim ve zihnim dolu. Çok dolu.

Brendan'la paylaştığım dairenin birkaç bina gerisindeki ara sokaklardan birine çekiyorum arabayı. İnip sağa sola bakıyorum. Yolun sonuna vardığımda buluyorum onu. Biraz yıpranmış bir Ford Focus; arka tarafında iki çocuk koltuğu, arka camındaysa ARABADA KÜÇÜK CANAVARLAR VAR çıkartması görünüyor.

Bir süre arabayı süzdükten sonra daha yavaş adımlarla karşıya geçiyor ve iki sokak aşağıdaki eski birahaneye yürüyorum. Güzel bir mekân burası. Biftekli ve böbrekli turtayı çok iyi yapıyorlar.

İçeri girer girmez görüyorum onu, en uzak köşedeki, her zamanki masamızda oturuyor. Bir bira ve patates kızartması söyleyip ona doğru yürüyorum. Başını kaldırıp bakıyor. Sert hatlı yüzüne geniş bir gülümseme yayılıyor.

“Bakın hele, kimler gelmiş kimler.”

Biramı masaya koyuyorum. Ayağa kalkıp kollarını iki yana açıyor. Kucaklaşıyoruz. Yüzümü göremiyor.

Kucaklaşma faslı bitince oturuyoruz. Brendan portakal suyu bardağını havaya kaldırıyor. “Tek parça halinde döndüğüne sevindim.”

Biramdan bir yudum alıyorum. “Sağ ol.”

“Anlat bakalım ne bok yedin oralarda.”

“Sarışın kadın artık sorun çıkarmayacak.”

“Öyle mi?”

“Nalları dikti. Bir kaza oldu.”

Onu izliyorum. Bozuntuya vermiyor.

“Borcun ne oldu?”

“Sanırım yakında o borç defterinden ismim silinecek.”

“İyiymiş. İhtiyar anacığım olsa ne derdi biliyor musun?”

“Ne derdi?”

“Akıllı adam son tilkiyi öldürmeden tavuklarını saymaz.”

“Yani?”

“Kadının icabına bakmış olabilirsin ama bu işten gerçekten paçayı sıyırdın mı?”

Patateslerden Brendan’a uzatıyorum. Karnına vurup başını iki yana sallıyor. “Diyetteyim, unuttun herhalde.”

“Aa, sahi. Sen eskiden epey kiloluydun, değil mi? İçtiğin zamanlarda yani.”

Sırıttıyor. “Şimdi de bir Yunan tanrısı sayılmam.”

“Yani diyorsun ki o zamanlar tam yağ tulumuydun!”

Yüzündeki sırıtma kayboluyor. “Bu ne demek şimdi Joe?”

“Gloria’nın ölmeden önce dediği bir şey. Ölümü hızlı oldu, eğer merak ediyorsan. İkinizin sıkı fıkı olduğunu biliyorum.”

“Sıkı fıkı mı? Ne saçmalıyorsun sen, hiçbir şey anlamıyorum. Ben senin arkadaşını. Sana her zaman arka çıktım. Hastanede haftalarca ziyaret ettim seni.”

“İki kere geldin. Ama sanırım işlerine koşturmakla meşguldün. Kumar, tefecilik, cinayet.”

“İşlerimi derken? Alo, orada mısın, Brendan’la konuşuyorsun, karıştırdın sanırım!”

“Karıştırmadım. Yağ Tulumu’yla konuşuyorum.”

Gözlerimizi birbirimize diyoruz. Anlamazlıktan gelmenin işe yaramadığını anlıyor. Tüm kozlar oynandı. Kollarını bana doğru uzatıyor.

“Siktir. Tamam, yakalandım. Sen hep zekiydın zaten. Seni tam da bu yüzden seviyorum.”

Bir yılanın kabuk değiştirmesi gibi, o ağır İrlanda aksanı bir anda kayboluveriyor.

“Bu yüzden mi Gloria’ya beni sakat bırakmasını söyledin?” diyorum.

“İş başka arkadaşlık başka.”

“Sen arkadaşlıktan ne anlarsın?”

“Hâlâ hayattasın. Ben buna arkadaşlık derim.”

“Neden? Neden arkadaşımış gibi yaptın? Neden beni evine aldın?”

“Sana yardım etmeye çalışıyordum. Borcunu ödemen için sana şans tanıyordum. Ama kendini o bataklığa giderek daha da sapladın. Ama sana yemin ederim ki seninle arkadaşlık etmek hoşuma gidiyor. Çünkü benim gibilerin pek yakın arkadaşı olmaz.”

“Yakın arkadaşlarının başına birtakım kazalar geliyor galiba?”

Kıkırdıyor. “Bazen öyle icap ediyor.”

İcap ediyormuş. Tabii ya, ne demezsin.

Sandalyesine yaslanıyor. “Ee, söyle bakayım, ne dedi Gloria?”

“*Umarım dans ayakkabıların ayağındadır.* Suratıma silah doğrulttuğu için ilk başta anlam veremedim haliyle. Ama sonradan jeton düştü.”

Brendan dağınık saçlı kafasını iki yana sallıyor. “Özlü sözlerimin bir gün beni ele vereceğini tahmin etmeliydim.”

“Anlamam o kadar da kolay olmadı. Gloria’nın dediğini neredeyse göz ardı edecektim ki...”

Bunu yapmayı istemiştim. Hem de çok istemiştim. Ama başka bir şey daha vardı.

“Araba,” diyorum.

“Araba mı?”

“Sen bana çantayı getirmeden önce pansiyonun önünde park etmiş çocuk koltuklu siyah Ford Focus’u görmüştüm. Tanıdık gelmişti ama tam çıkaramamıştım. Sonradan hatırladım. Aynı

Ford Focus'u bir kere daha görmüştüm. Kız kardeşinden ödünç aldığını söylemiştin."

"Of."

"Doğru mu söylüyordun?"

"Aslına bakılırsa doğru değildi. Her zaman herkesin burnunun ucunda olacak ama renk vermeyeceksin dostum. Bu bardakilerin yarısı Yağ Tulumu'nun namını duymuştur ama hiçbiri onun çoğu akşam burada takıldığını bilmiyor. Eski alkolik, kimseye zararı dokunmayan ahmak İrlandalı Brendan'a kimse ikinci defa dönüp bakmıyor bile.

"Araba da öyle. Çocuklu arabalar kimsenin dikkatini çekmez. Bir sıkıntı mı oldu? Hemen oradan sıvışman mı gerekiyor? Polisler Ford Focus kullanan, çocuklarını yuvadan almak için acele eden hırpani bir babayı asla durdurmaz. Kusursuz bir maske anlayacağın."

"Belki o kadar da kusursuz değildir."

"Eh, hepimiz hata yaparız. Senin hatan da buraya gelmekti. Çünkü şimdi beni bir ikileme düşürdün. Bana hâlâ borcun var. Kız arkadaşım öldü. Ne yapayım seni? Söyle bakalım Joe?"

"Buradan elimi kolumu sallaya sallaya gitmeme izin ver."

Kahkaha atıyor. "Mümkün olabilirdi. Ama kaçınılmaz olanı ertelemek olur bu."

"Beni öldürmeyeceksin."

"Nedenmiş o?"

"Önce iki şeye cevap ver. Neden bana polise gitmemi söyledin?"

"Gitmeyeceğini bildiğim için. Ters psikoloji."

"Peki bana söylediğin her şey yalan mıydı?"

Düşünüyor. "Bir bakayım... Annem gerçekten İrlandalı ama anlattığım kadar sevimli bir kadın değil. Bir zamanlar cidden şişmandım. Eski bir alkoliğim. Ha bir de, bir kız kardeşim var..."

"İki de çocuğu. Daisy ve Theo."

Delici bakışlarını bana çeviriyor. Sinirden gözü seğiriyor.

“Altrincham’da yaşıyorlar. Babaları havaalanında çalışıyor,” diye devam ediyorum. “Anneleri ise bir doktorun muayenehanesinde resepsiyonist. Daisy ve Theo, Huntingdon İlkokulu’na gidiyor. Haftanın üç günü çocukları kız kardeşin alıyor okuldan, mesaiye kaldığı salı ve cuma günleri ise çocuk bakıcısı. Ha, bir de evlerinde besledikleri şeylere kemirgen deyip durma. Hamster onların adı.” İçkimden bir yudum alıyorum. “Buraya kadar doğru mu?”

“Sen nasıl...”

“İşsizlik diyelim. Dünya kadar vaktim var. Şimdi bir anlaşma yapacağız. Bana bulaşırsan ben de kız kardeşinle ailesine bulaşırım.”

Dudaklarının arasından tıslar gibi bir ses çıkıyor. “O kadar taşaklı bir herif değilsin.”

“Öyle mi diyorsun?”

Elimi cebime atıp küçük, kahverengi, tüylü bir şey çıkarıyorum. Ölü hamster’ı Brendan’ın portakal suyunun içine atıyorum.

“İhtiyar anacığının toplu seks esnasında diyeceği gibi: Bendeki taşığı senin aklın almaz.”

Brendan hamster’a bakakalıyor. Sonra bana bakıyor. Gü-lümsüyorum. Yüz ifadesi değişiyor. “Defol buradan. O çirkin suratını bir daha görmek istemiyorum,” diyor bana.

Sandalyemi geriye itiyorum.

“Ta cehennemin dibine git,” diye ekliyor.

“Botsvana güzelmiş diye duydum.”

“Tek yönlü bilet al. Hatta bana oradan kartpostal yolla, öldün sen çünkü. Anladın mı beni?”

“Anlamaz mıyım.”

Arkamı dönüp bardan çıkıyorum. Bir kez olsun geriye dönüp bakmıyorum.

Ha bir de niyeyse artık topallamıyorum.

Sonsöz

Henry'ye orada oynamaması gerektiği bin defa söylenmişti. Taşındıklarından beri annesinin dilinde tüy bitmişti. Tehlikeliydi işte. Yaralanabilirdi, kaybolabilirdi, yerdeki bir çukura düşebilirdi. Toprağın içine düşmek istemezdi, değil mi?

Elbette Henry bunu istemezdi, ama o öyle annesinin her sözüne kulak asan bir çocuk değildi ki. Çoğu zaman annesinin söylediklerini anlamıyordu bile; kadının söyledikleri bir kulağından giriyor, öbüründen çıkıyordu. Görünüşe bakılırsa, otizm yüzünden böyleydi. Yani söylenileni tam olarak kavrayamıyordu, kastedilen şeyleri düzgün yorumlayamıyordu.

Gerçi bu tam olarak doğru sayılmazdı. İnsanlarla anlaşıyordu, evet, ama hayvanlarla pekâlâ anlaşıyordu. Ve mekânlarla. Onları hissediyordu. Eski maden çukurunu mesela. Taşındıkları andan beri oranın dilinden anlamaya başlamıştı. Kesinlikle onu çağırıyordu. Bir sürü insanın laf kalabalığı yaptığı bir odanın bitişiğinde duruyordu sanki. Sesleri duymasına duyuyordu da söylediklerini tam olarak çıkaramıyordu.

Henry o seslerden annesine hiç söz etmedi. Annesinden gizlediği bir sürü şey var çünkü annesi her şeyle ilgili “endişeleniyor”. Ona sürekli böyle söylüyor. Henry'yi güvende tutacak diye gerçekten akli çıkıyor. Oğlu yalnız başına fazla vakit geçiriyor diye endişeleniyor. Bu yüzden Henry ona yeni arkadaşlarından söz ettiğinde çok sevinmişti. Daha önce hiç arkadaşı olmamıştı Henry'nin. Ve annesinin buna bile kafayı takıp endişelendiğini biliyor.

Bugün annesi üst katta badana yapıyor. Kır evini tekrar dekore ediyor. Duvarlardaki kırık beyaz rengi gördükçe içinin daraldığını, kendisini irmik kutusuna düşmüş gibi hissettiğini söylüyordu hep. Annesi bazen ne kadar da komik şeyler söylüyor! Henry bunları aklına getirince onu çok sevdiğini anlıyor.

Bu yüzden evden her kaçtığında biraz suçlu mu hissediyor ne? Ama tabii kendine engel olacak kadar da suçlu hissetmiyor. Sıkıntı da burada ya zaten. Henry (doktorun söylediği gibi) eylemlerinin diğer insanları nasıl etkileyeceğini düşünmüyor. Anı yaşıyor.

Şu an güzel mesela. Güneş parlak. Yazın olduğu gibi yumuşak, erimiş tereyağı renginde değil. Göz alıcı bir parlaklığı var. Kış parlaklığı. Sanki dokunsan parmağını kesecekmiş kadar keskin bir pırıltı almış etrafı. Henry buna bayılıyor. Yünlü montunun içinde güvende, sıcacık hissediyor ve montu onu dış dünyadan yalıtıyor. Henry buna da bayılıyor.

Güvenlik çitlerine varana dek yol boyu yürüyor. Çitlerin neresinden geçebileceğini biliyor. Bir yerlere nasıl gireceğini bulmakta üstüne yok. Delikten içeri girdikten sonra etrafa bakınıyor.

Arkadaşlarının nerede olduğunu merak ediyor. Onu hep burada karşılardı. Derken görüyor onları (sanki onları aklına getirince birden orada belirivermişler gibi). Henry'ye el sallayıp küçük tepeden ona doğru yürümeye başlıyorlar. Kız Henry'nin yaşlarında. Oğlan biraz daha büyük; sıska, sarı saçlı. Kız bazen yanında bebeğini de getiriyor.

Kimseciklerin olmadığı çorak arazide koşturuyorlar. Henry sık sık durup yerden küçük bir taş, eski bir vida veya bir metal parçası alıyor. Bir şeyleri biriktirmek hoşuna gidiyor.

Bir süre sonra (ne kadar zaman geçtiğini bilmiyor çünkü saatler kafasını karıştırıyor) güneşin artık o kadar da keskin ve parlak olmadığını fark ediyor. Gökyüzünün ta öbür tarafına kaçmış. Henry annesinin badana yapmayı bitirmiş olabileceğini ve eve dönmezse *endişeleneceğini* düşünüyor.

“Gitmem lazım,” diyor.

“Daha değil,” diyor oğlan.

“Birazcık daha kalsana,” diyor kız.

Henry kendisiyle cebelleşiyor. Canı kalmak istiyor. İçinde yine o çekimi hissediyor. Maden çukuru kafasının içinde davullar çalıyor. Ama annesini üzmeyi de hiç istemiyor.

“Olmaz,” diyor. “Gidiyorum.”

“Bekle,” diyor oğlan. Sesi biraz daha telaşlı.

Kız da, “Sana bir şey göstereceğiz,” diyor.

Kız, Henry’nin koluna dokunuyor. Eli buz gibi soğuk. İncecik bir pijama var üstünde. Oğlan da bir tişört ve şort giyiyor. İkisi de yalınayak.

İşte bu Henry’ye tuhaf geliyor. Ama bu düşünce uçup gidiyor aklından, fısıldayan sesler düşüncelerini boğuveriyor.

Bir kez daha deniyor. “Gerçekten dönmem gerek.”

Oğlan gülümsüyor. Saçından siyah bir şeyler havaya savruluyor.

“Döneceksin,” diyor oğlan. “Söz veriyoruz.”